

Hvad var det for noget med den bog som Martinus kaldte
“Det Tredie Testamente”,
og som han skrev på i de sidste år af sit liv,
men som aldrig blev færdigskrevet.?

I årene fra 1971 til 1981 skrev Martinus på en bog som skulle give almenheden en god indfaldsvinkel til at forstå Martinus store litterære arbejde. Den skulle specielt forklare og begrunde, at Martinus samlede værker repræsenterede det som Kristus havde omtalt som “Talsmanden Den hellige Ånd”, der skulle oplyse menneskeheden, når de havde gennemlevet trostilstanden og derfor havde behov for en klar og logisk oplysning om det guddommelige og universet. Den skulle dermed også vise, at Martinus åndsvidenskab er en direkte videreføging af Kristi budskab til menneskeheden.

Martinus brugte Per Thorell som var en af Martinus gode venner, uddannet bogtrykker og en dygtig skribent, til at hjælpe med at læse korrektur på manuskriptet.

Specielt gennem Per Thorells optegnelser fra hans samvær med Martinus, har vi en god baggrund for at forstå Martinus arbejde med manuskriptet, og også forstå hvorfor det aldrig blev færdigt.

Jeg har i denne bog gengivet Martinus ufuldendte manuskript, såvel i affotograferet form som i renskrevet form. Jeg har også som optakt til visningen af manuskriptet givet en grundig redegørelse for situationen omkring manuskriptets tilblivelse, en redegørelse som jeg håber vil være til gavn og glæde for den egentlige forsker, såvel som den sandhedssøgende, der via Martinus tekster ønsker at få en forståelse af det guddommelige og universet.

Om Kurt Christiansen.

Kurt Christiansen, født i 1932, er pensioneret lektor, med speciale i plantefysiologi og biokemi, fra en af de højere læreanstalter i København. Jeg har gennem de sidste 40 år studeret et utal af religioner og trosretninger, men blev i dette studium specielt opmærksom på det helt specielle ved Martinus arbejde, hans åndsvidenskab.

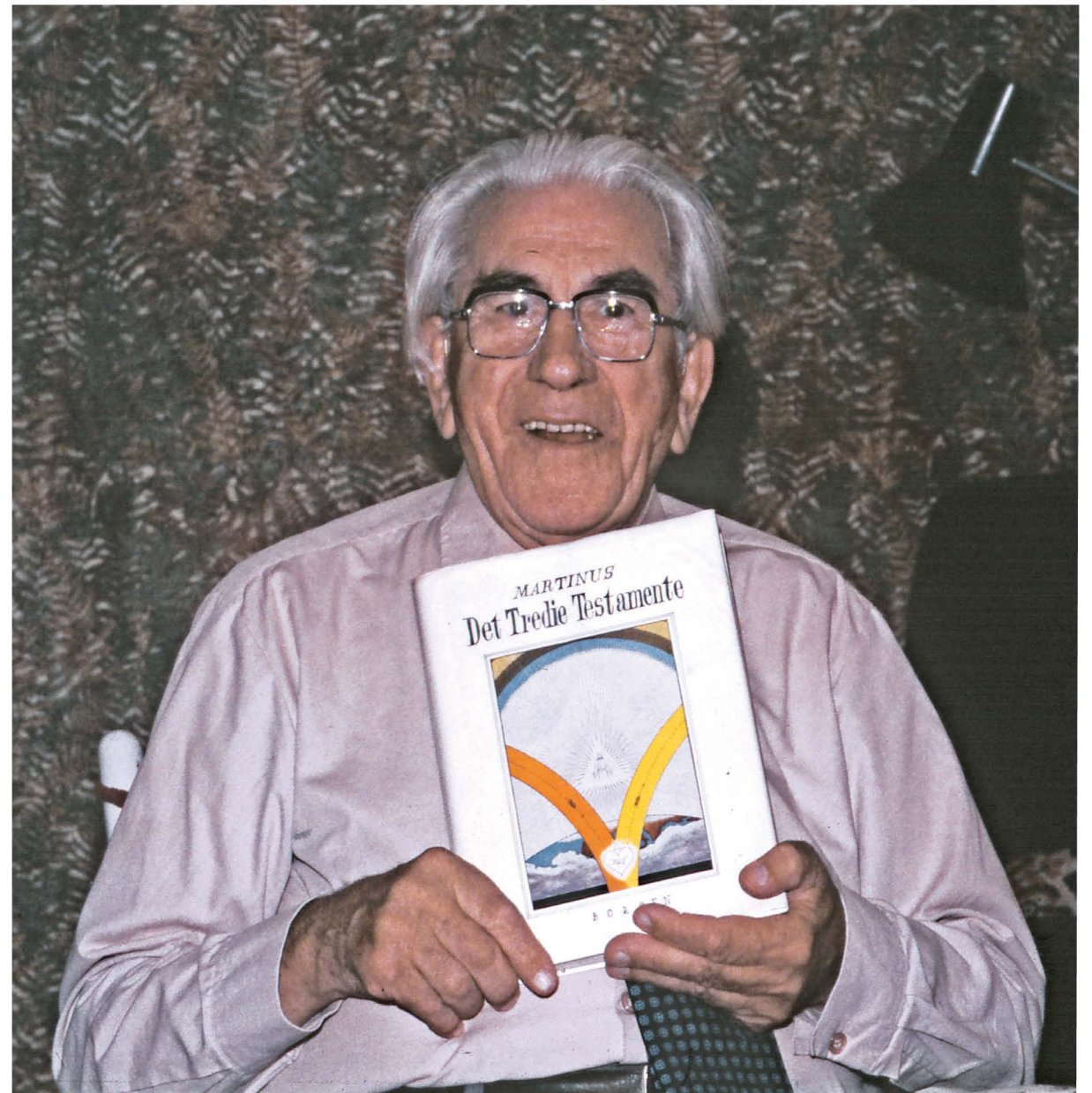
På grund af den divergerende opfattelse blandt mennesker af, hvilken værdi man kan tillægge Martinus ufuldendte manuskript til en bog med arbejdstitlen “Det Tredie Testamente” har jeg valgt at optrykke manuskriptteksten i denne bog, suppleret med en gennemgang af Martinus intension til at skrive bogen, og den historiske baggrund for manuskriptets tilblivelse.

Kurt Christiansen

ISBN 978-87-993010-0-3

Martinus ufuldendte manuskript til bogen **Det Tredie Testamente**

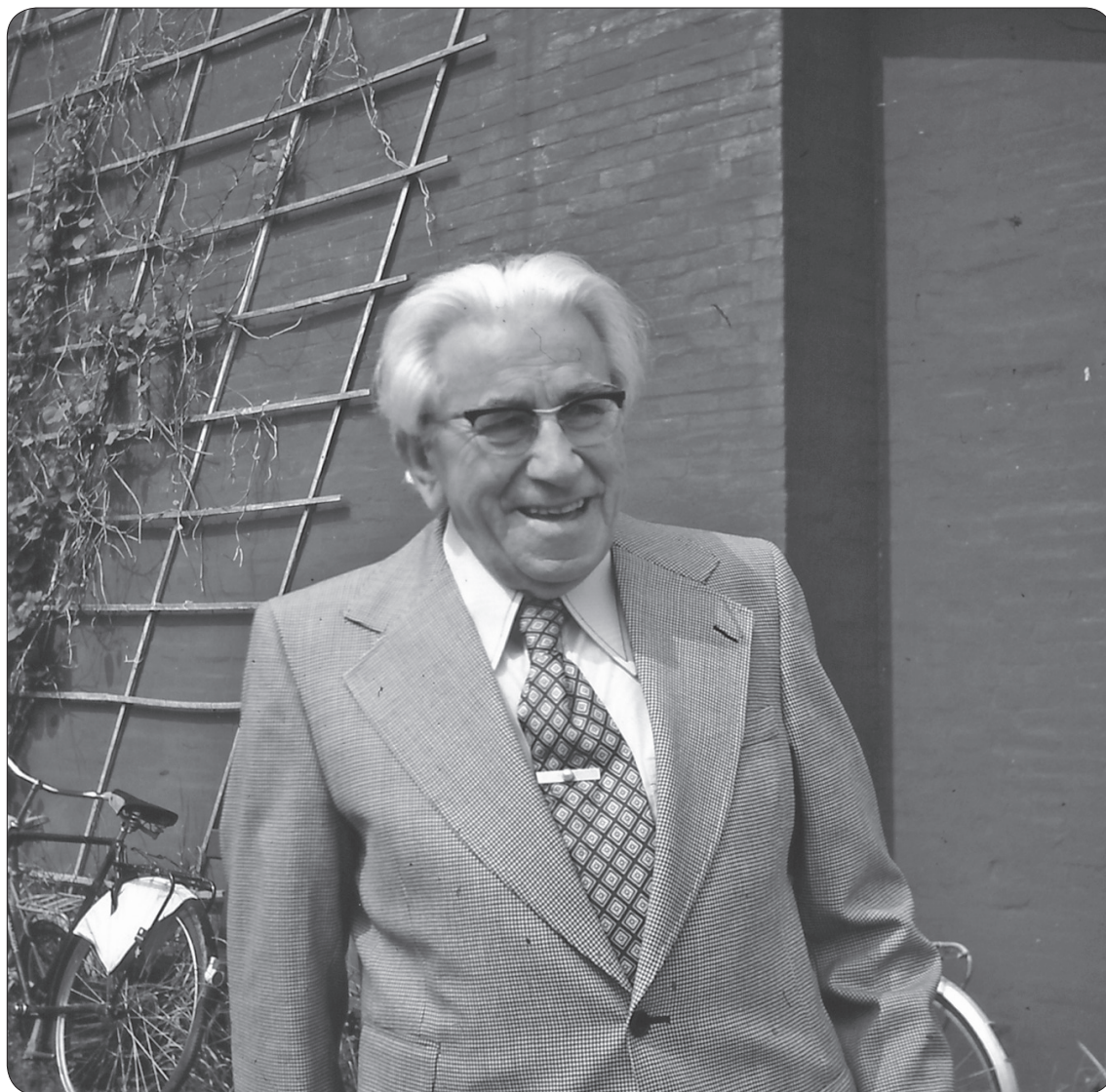
Med en historisk redegørelse ved Kurt Christiansen

Åndsvidenskabsforlaget

Martinus ufuldendte manuskript til bogen **Det Tredie Testamente**. - Med en historisk redegørelse ved Kurt Christiansen

Side 1

Martinus uden for foredragssalen i Klint ca. 1977

Martinus ved sin skrivemaskine på Mariendalsvej

Martinus ufuldendte manuskript til bogen

Det Tredie Testamente

Med en historisk redegørelse ved Kurt Christiansen

**Åndsvidenskabsforlaget
Limfjordsvej 29
2720 Vanløse**

E-mail: k.christiansen@forfatter.dk

Kurt Christiansen

Martinus ufuldendte manuskript til bogen
Det Tredie Testamente
Med en historisk redegørelse ved Kurt Christiansen

1. udgave - 1. oplag

Copyright © 2009 by Kurt Christiansen og Åndsvidenskabsforlaget

Udgiver: Kurt Christiansen på Åndsvidenskabsforlaget 2009

Tekst og layout: Kurt Christiansen
Korrektur: Søren Ingemann Larsen

ISBN Nr. 978-87-993010-0-3

Billederne er fra eget billedarkiv

Forsidebillede: Billedet er taget den 13. august 1978 hjemme hos Inge Sørensen.
Martinus viser for første gang Livets Bog med det nydesignede smudsomslag, som den
skulle se ud til den nye udgave af Livets Bog, der skulle udgives på Borgens forlag.

**Martinus og Mischa Limm
fotograferet 1976**

Martinus holder garden party på villa Rosenberg i Klint
fotograferet i 1972

Martinus' ufuldendte manuskript og begrebet ”Det Tredie Testamente”

1. Begrundelsen for at udgive ”det ufuldendte manuskript”

Manuskriptet, som gengives efterfølgende, er et gennemslag af Martinus' renskrevne, ufuldendte manuskript til ”Det Tredie Testamente” fra ultimo 1979. Han havde da arbejdet med manuskriptet i 8 år, men opgav at færdiggøre det, selvom han efter eget udsagn kun manglede ca. 20 sider. (Se Per Thorells dagbog 20. januar 1980). Han havde efterfølgende flere ideer om, hvordan tekstmaterialet kunne genanvendes (Se Per Thorells dagbog 28. oktober 1979 og 6. januar 1980). Den endelige beslutning om ikke at udgive teksterne som en samlet bog ser ud til at være taget i januar 1980 (Se Per Thorells dagbog 13. januar 1980 – altså ca. et år før Martinus bortgang).

Per Thorell har foræret mig Martinus' oprindelige ufuldendte manuskript, efter at Martinus institut skriftligt havde tilkendegivet, at de ikke ønskede at få det.

Det ufuldendte manuskript viser en klar rød tråd i sin opsætning og beskrivende indhold. En linjeføring der klart viser formålet med manuskriptet, og som klart peger hen imod den afslutning, som Martinus ikke fik formuleret, nemlig at sige helt endegyldigt, at den del af hans samlede værker, der efter hans intuitive inspiration og efterfølgende beslutning blev udgivet under fællestitlen ”Det Tredie Testamente” (hans ”kernetekster”, dem han selv førte ind under

denne fællestitel), netop er ”Talsmanden den Hellige Ånd” som Kristus bebudede ville komme.

Da det ufuldendte manuskripts tekster tegner den klare linje frem mod denne konklusion, som han dog ikke selv nåede at formulere, finder jeg det vigtigt at lade disse tekster komme til offentlighedens kendskab ved at udgive dem i denne bog.

Manuskriptet opbygger, via den røde tråd i teksten, argumentationen op til den ovennævnte endelige konklusion.

Når man studerer dette ufuldendte manuskript fra Martinus' hånd, må man naturligvis være interesseret i at vide, for det første, hvilke intensioner Martinus havde med udarbejdelsen af denne tekst, hvad der skulle være bogens specifikke formål, men også at få kendskab til den historiske side af skrivearbejdets forløb, som Per Thorell i en vis udstrækning var involveret i, og herforuden hvorfor Martinus, inden arbejdets afslutning, ændrede indstilling til manuskriptet og efterfølgende, i en kortere tid på omkring et år, arbejdede videre med teksterne med henblik på anden anvendelse.

Jeg har i et vist omfang meddelt historiske oplysninger om denne sag i min biografi om Martinus - Kurt Christiansen: Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente – en biografi, Kosmologisk Information, 2005. I nærværende bog fremlægger jeg imidlertid nogle flere oplysninger, der specielt giver baggrunden for manuskriptets udarbejdelse og manglende afslutning, og kommenterer disse.

1. Begrundelsen for at udgive ”det ufuldendte manuskript”

Martinus var efter sigende ikke rigtig tilfreds med Per Thorells rettelser (denne Martinus’ indstilling foreligger ikke på tryk, og må derfor siges at være en mere eller mindre farvet opfattelse hos Martinus medarbejdere), og Martinus institut har af den grund valgt ikke at udgive det ufuldendte manuskript som sådan, men ladet forskellige efterredigerede afsnit af teksten og efterbearbejdede afsnit af denne indgå sammen med andre ufærdige tekstdele, som man har fundet efter Martinus’ bortgang, i en bog med følgende titel: Martinus, Det Tredie Testamente – Den Intellektualiserede Kristendom – Efterladte manuskripter, Borgens Forlag, 2004. Det skal bemærkes, at det - som jeg senere skal argumentere for - er alvorligt forkert, og udtryk for manglende indsigt i og forståelse for Martinus tekstmateriale, at man specielt har givet bogen betegnelsen ”Det Tredie Testamente”. Denne betegnelse giver læseren en fornemmelse af at bogens indhold og opsætning må høre med til Martinus kernetekster, hvilket absolut ikke er tilfældet.

2. En undersøgelse af, i hvilken omfang og form det ufuldendte manuskripts tekst indgår i bogen ”Den intellektualiserede Kristendom”.

Inden vi går videre skal vi i store træk sammenligne teksten i ovennævnte bog med teksten i ”det ufuldendte manuskript”.

Efterfølgende omtales ”det ufuldendte manuskript” som ”M”. Den intellektualiserede Kristendom betegnes som ”DIK”.

Ved en sammenligning af M og DIK ses, at forordet og 95 stykker (1-6, 13-19, 39-122) i DIK har en vis lighed med M og må derfor grundlæggende være baseret på M. De resterende 49 stykker findes ikke i M.

Ved at gå mere i dybden kan man konstatere følgende:

Titelbladet i M ses på side 46/47 (denne bogs side-nummerering). I DIK angives en tekst på side 2 (i DIK), som værende ”Titelbladet fra M”. Men teksten er ikke identisk.

”Forordet” i M genfindes i DIK side 11-12 med enkelte ændringer.

Visse passager i ”Indledningen” i M har en vis lighed med noget af indholdet i DIK - Prolog stk. 1-5.

M’s ”Første Dels” stykoverskrifter 4-55 svarer nogenlunde til DIK’s stykoverskrifter 39-90 (”Kapitel 3” i DIK). Og teksterne er overensstemmende, men er langt fra at være identiske.

M’s ”Anden Dels” stykoverskrifter 56-62 svarer nogenlunde til DIK’s stykoverskrifter 13-19 (En del af ”Kapitel 1” i DIK). Teksterne er delvis overensstemmende, men er langt fra at være identiske.

M’s ”Tredie Afsnits” stykoverskrifter 63-74 svarer nøjagtig til DIK’s stykoverskrifter 91-102 (”Kapitel 4” i DIK). Teksterne er overensstemmende, men ikke identiske.

M’s ”Fjerde Afsnits” stykoverskrifter 75-94 svarer nogenlunde til DIK’s stykoverskrifter 103-122 (starten af ”Kapitel 5” i DIK). De fleste af teksterne er overensstemmende. Men stk. 79 i M afviger betragteligt fra tilsvarende stk. 107 i DIK og det afsluttende stk. 94, som er ufuldendt, afviger betragteligt fra tilsvarende stk. 122 i DIK.

Hvad der i DIK findes imellem og efter de ovennævnte afsnit, har som det fremgår, intet modsvarende i M.

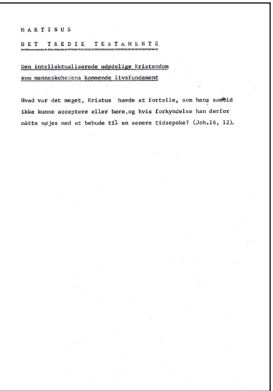
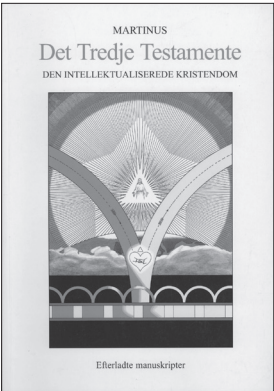
En tilbundsgående sammenligning mellem DIK og M vil naturligvis først kunne foretages, når Martinus’ løse manuskriptdele, der er brugt som forlæg til DIK, bliver gjort tilgængelige, hvilket bør ske, ikke mindst i betragtning af den debat, som udgivelsen af DIK allerede har medført. Allerede ud fra den ovenfor viste forholdsvis

overfladiske sammenligning, som læseren selv kan gennemgå mere uddybende ved at sammenligne teksterne, står det helt klart, at bogen ”Den Intellektualiserede Kristendom” ikke kan siges at svare til eller indeholde tekstdele der nøjagtig svarer til tekster i ”Det ufuldendte manuskript”, selv om nogle af ”Det ufuldendte manuskripts” tekster synes at have været udgangsmaterialet, i en preliminær eller redigeret form, for nogle af teksterne i DIK. Udgangsmaterialet, fordi Martinus muligvis efterfølgende har søgt at omskrive dem til andre formål (Se Per Thorells dagbogsnotater 28. oktober 1979 og 6. januar 1980). De kan også være preliminaire tekster til det ufuldendte manuskript, som efterfølgende er redigeret til dette formål. Det er tydeligt at se, at de dele af teksten, hvor ”Det ufuldendte manuskript” ikke har været udgangsmaterialet, overhovedet ikke har relation til dette manuskript.

Ovennævnte forhold bevirker, at teksterne i ”Den Intellektualiserede Kristendom” ikke præsenterer den klare røde tråd og linjeføring, som eksisterer i ”Det ufuldendte manuskript”, med hensyn til at vise sammenhængen mellem Kristi lære og Martinus’ åndsvidenskab. Bogen indeholder forskellige afsnit, som kan minde om ”Det ufuldendte manuskript”, men for de flestes vedkommende er de delvis ændret og forefindes ikke i en rækkefølge, som de findes i det ufuldendte manuskript, og er opblandet med andet materiale. De optræder derfor ikke med den klare linjeføring, som man finder i selve manuskriptet. En forklaring herpå skal findes i, at Martinus i begyndelsen af 1980 (se Per Thorells dagbogsnotater

28. oktober 1979 og 6. januar 1980), så vidt det kan ses, begyndte at omskrive teksterne med henblik på at indføre dem andre steder i sit ”kernemateriale”, (se ovennævnte datoer i Per Thorells dagbog). Den endelige beslutning tog Martinus omkring 13. januar 1980, som det ses af Per Thorells dagbog. Det er således forståeligt, at Martinus efterfølgende har forsøgt at omskrive teksterne fra det ufuldendte manuskript for at indføje dem i sit ”kerneværk” og formulere nye afsnit til andre eller til samme formål, hvilket dog ikke er klart belyst. Det er disse ret ubearbejdede og ret usammenhængende tekstdele, som overvejende udgør bogen ”Den Intellektualiserede Kristendom”

Martinus fik, som det fremgår, ikke fuldført denne sin betydningsfulde og formålsorienterede tekst. Martinus’ sidste personlige elev, Rolf Elving i Göteborg, har derfor skrevet en bog i et forsøg på med denne at skabe den manglende sammenføjningslim, der definitivt påpeger, at Martinus’ åndsvidenskab, repræsenteret ved Martinus’ hovedværker (kerneværkerne), er den fortsættelse af Kristi lære, som Kristus kaldte ”Talsmanden den Hellige Ånd”, og som han bebudede ville komme, når menneskeheden var udviklet til at kunne forstå det. Bogen er Rolf Elving: En introduktion till Tredje Testamentet Bibelens fortsättning, Förlag Dialog Rolf Elving, Göteborg 1999. På dansk: Introduktion til Det Tredie Testamente – Martinus – Bibelens fortsættelse, Borgens forlag, 2001. Det vil være af værdi for den interesserede studerende at læse denne bog sammen med nærværende bog, der efterfølgende præsenterer Martinus’ ufuldendte manuskript i sin oprindelige form.

2. En undersøgelse af, i hvilken omfang og form det ufuldendte manuskripts tekst indgår i bogen ”Den intellektualiserede Kristendom”

2. En undersøgelse af, i hvilken omfang og form det ufuldendte manuskripts tekst indgår i bogen ”Den intellektualiserede Kristendom”

Martinus forklarer 1969

Martinus på talerstolen i 1973

3. Martinus' oprindelige ide med at skrive en bog med "arbejdstitlen" *Det Tredie Testamente*.

3.1 Hvornår blev det kendt at Martinus ønskede at skrive bogen, og hvad sagde Martinus selv om projektet?

Første gang vi i tekster ser, at Martinus har tanker om at skrive en bog med Titlen "Det Tredie Testamente", er i Tage Buchs omtale af Martinus' 81 års fødselsdag i 1971.

Her skriver Tage Buch i Kosmos 1971 side 208 under titlen "En fødselsdagsfest" følgende:

Og derpå takkede Martinus og holdt sin tale i vældig vigour. Martinus' tale formede sig som en beskrivelse af hans egen situation. Han fortalte lidt om, hvordan han af

helbredshensyn havde måttet sige stop til at holde foredrag, og at han ikke ville genoptage disse for ikke at få tilbagefald, selv om han nu virkelig følte sig rask. Men, sagde Martinus, det betød ikke, at han ikke lavede noget, tværtimod! Han arbejder nu udelukkende med at skrive sine værker. Dels skulle han færdiggøre symbolbogen, Det Evige Verdensbillede, hvoraf der manglede godt to bind, og dels var han begyndt at skrive en ny bog. Denne sidste var blevet påbegyndt for at dække et behov, som nu var opstået - et behov for et ganske kort overblik over Martinus' verdensbillede. Forskellige forespørgsler, bl.a. om reinkarnationen, havde medført, at Martinus følte, at det nu var tiden at skrive en bog, som kunne give virkelig oplysning og overblik over hans værker, og som kunne blive tilgængelig for en større kreds af mennesker. Martinus beskrev derefter i store træk denne nye bogs indhold og gav næsten et helt foredrag om hovedlinierne i sit verdensbillede. Han sluttede med at takke for

3. Martinus' oprindelige ide med at skrive en bog med "arbejdstitlen" *Det Tredie Testamente*.

den kærlighed og hjælp, han havde modtaget, ikke blot af de tilstedeværende, men af mange andre ude omkring i ind- og udland.

På sin 82 års fødselsdag omtaler Martinus igen den nye bog, som han arbejder på. Tage Buch omtaler fødselsdagen i Kosmos 1972 side 190.

Derpå talte Martinus. Han fortalte på sin enkle og ligefremme måde om de skavanker, som alderdommen medførte for ham, og sagde, at når man ikke så ham så ofte, da han jo ikke mere holdt foredrag, betød det ikke, at han havde lagt arbejdet fra sig. Han havde mange ting i arbejde. Først symbolbogens 4. bind, som han dog havde måttet afbryde for at skrive den bog, som efter hans opfattelse skal bryde vej for hans arbejde rent offentligt og i modsætning til hans øvrige publikationer, udkomme på et større bogforlag. Omtrent halvt færdig hermed måtte dette arbejde lægges til side for en kortere tid, idet han fandt, at når hans sag i løbet af et par år ville få stor udbredelse, måtte Instituttets struktur og organisationsform være fastlagt på en sådan måde, at man også ville være i stand til at klare de med den øgede interesse voksende opgaver og arbejdsbyrde.

I sin tale på sin 83 års fødselsdag omtaler Martinus igen denne bog. Tage Buch redegør for Martinus' fødselsdagsfest i Kosmos 1973 side 140. Inden Martinus talte, omtalte Professor I. G. Hannemann i sin tale den kommende bog "Det Tredie Testamente".

Professor Hannemann takkede Martinus for det arbejde, han gennem årene havde udført i beskrivelsen af sit verdensbillede, og han glædede sig til at læse den bog, Martinus nu arbejdede på, "Det Tredie Testamente".

... Sluttelig talte Martinus. Som så ofte før talte Martinus om de områder, han netop for øjeblikket er i færd med at beskrive i sine bøger. Det stof, han for tiden bearbejder med henblik på sin bog "Det Tredie Testamente"

og visse afsnit af Symbol-bogens fjerde bind, handler om den seksuelle polforvandling ...

... Han kom derpå ind på, at Jesus havde forudsagt, at "Talsmanden den Hellige Ånd" skulle komme, og som så ofte før forklarede han, at Talsmanden ikke var nogen person, men at der med "Talsmanden" mentes en bog (jødernes hellige skrifter kaldte man for talsmanden), og at der med "Hellig Ånd" mentes hellige tanker og hellig viden. Den viden, som hans kosmiske analyser afslører, har alkærligheden til slutfacit, sagde han. De viser, at alt er Guds Ånd, der "svæver over vandene". Lidt efter lidt bliver mennesket bevidst heri og vil sluttelig komme til at "elske sin næste som sig selv.

Martinus håbede, at han kunne nå både at gøre sine analyser i de resterende bind af "Det evige Verdensbillede" og "Det Tredie Testamente" færdige, og mente, at de ville kræve 3-4 års arbejde endnu. Dette arbejde bestod i at fortælle om Kristus-epokens komme i verden, og han understregede, at det ikke skulle blive nogen religion, og ikke baseres på en enkelt person, men at hvert enkelt menneske skulle blive sin egen verdensgenløser. I en tid, hvor den kirkelige kristendom er degenererende, og hvor Mosesepoken ikke har ophørt at gøre sin indflydelse gældende, er det svært for mennesker at orientere sig, men her foreligger nu Martinus' kosmiske analyser, som er åbne for alle. Enhver kan, siger han, tage heraf, hvad han eller hun forstår og lade resten ligge.

Martinus tilføjede her, at han ikke var mere end alle andre senere ville blive. Han havde fået lov til at arbejde med det, han var glad for at gøre, og det var nærmest som at arbejde med sin hobby. Når han havde kunnet udføre sit arbejde, var det jo for en stor del grundet på menneskers forståelse og hjælpsomhed. Den tak, mennesker havde rettet til ham på hans fødselsdag, burde man rette til Forsynet. Det var blevet sent, og den 83-årige Martinus

3. Martinus' oprindelige ide med at skrive en bog med "arbejdstitlen" *Det Tredie Testamente*.

sagde sluttelig tak for den dejlige aften og høstede et langt og varmt bifald for sin tale.”

På Martinus’ 85 års fødselsdag i 1975 tales der igen om bogen. Tage Buch refererer begivenheden i Kosmos 1975 side 128.

Der var mange andre talere, også kvindelige talere, som bragte en hilsen og tak til Martinus, og sluttelig talte Martinus selv og takkede for gaverne og gav desuden en kort udredning af nogle emner fra hans nye bog ”Det Tredie Testamente”, som han stadig arbejder på, og hvis afslutning nu nærmer sig. Man følte hvor glad, inspireret, og taknemmelig Martinus var, og festen sluttede dermed, så udenlandske og udenbys boende gæster kunne nå nattogene.

Af de viste tekstuddrag ser vi, at Martinus omtaler bogen for første gang i 1971. Vi må derudfra konkludere, at han har fået inspiration til opgaven i slutningen af 1970 eller begyndelsen af 1971. Vi ser også her, at han forklarer, at han vil skrive bogen for at give mennesker en mulighed for at få en bedre indfaldsvinkel til sine værker. Han refereres i 1971:

Forskellige forespørgsler, bl.a. om reinkarnationen, havde medført, at Martinus følte, at det nu var tiden at skrive en bog, som kunne give virkelig oplysning og overblik over hans værker, og som kunne blive tilgængelig for en større kreds af mennesker.

I 1972 siger han i sin tale, som Tage Buch refererer:

Han havde mange ting i arbejde. Først symbolbogens 4. bind, som han dog havde måttet afbryde for at skrive den bog, som efter hans opfattelse skal bryde vej for hans arbejde rent offentligt og i modsætning til hans øvrige publikationer, udkomme på et større bogforlag.

Vi skal her lægge mærke til, at han tænker på at udgive denne bog på et kommercielt bogforlag. Vi skal tænke på, at alle hans bøger er udgivet ”non

profit” på hans eget forlag. Det er dog først i 1972, at han nævner denne nye tanke om at udgive på et kommercielt forlag. Han påpeger, at bogen skal give et bedre overblik over hans store værk. Først i 1973 omtaler Martinus bogen med dens titel ”Det Tredie Testamente”.

3.2 Hvad ville Martinus sige til mennesker med denne bog?

I 1973 fokuserer Martinus på, at bogen, som han nu kalder ”Det Tredie Testamente”, skal kunne give forståelsen af, at hans samlede værk netop er ”Talsmanden den Hellige Ånd”, som Kristus har forudsagt skal komme.

... Han kom derpå ind på, at Jesus havde forudsagt, at ”Talsmanden den Hellige Ånd” skulle komme, og som så ofte før forklarede han, at Talsmanden ikke var nogen person, men at der med ”Talsmanden” mentes en bog (jødernes hellige skrifter kaldte man for talsmanden), og at der med ”Hellig Ånd” mentes hellige tanker og hellig viden.

Den titel, som han har valgt til bogen, ”Det Tredie Testamente”, har han valgt for dermed at tilkendegive, at hans livsværk er en direkte fortsættelse af ”Det gamle testamente” og ”Det nye testamente”, hvilket klart understreger at han netop anser sit livsværk for at være ”Talsmanden den Hellige Ånd”.

Denne tanke er ikke ny for Martinus, hvilket vi kan se ved at læse hans bøger, men han havde indtil dette tidspunkt været meget forsigtig med ikke at provokere de kristne mennesker ved at pege for kraftigt på dette forhold.

Ved at udgive den nye bog under denne titel, ville han imidlertid åbne dørene på vid gab og allerede med titlen pege direkte på dette forhold, og underbygge det med bogens tekst. Denne bog skulle således være en slags introduktion til hans samlede værker, og hans intention med at skrive bogen var netop med denne at understrege for offentligheden,

3.2 Hvad ville Martinus sige til mennesker med denne bog?

at hans samlede værker skulle opfattes som ”Talsmanden den Hellige Ånd”. Det var ikke blot noget som læseren selv skulle opdage ved at læse i ”Livets Bog”. Bogen skulle således være en slags klargøring af forholdet mellem Kristi udsagn og Martinus’ åndsvidenskabelige værker. Den skulle få kristne mennesker til at forstå, at der er en naturlig videreudvikling af Kristi lære, der peger frem til det, som Martinus gør rede for i sine værker.

Han var, som vi kan se, ikke på dette tidspunkt indstillet på, at hans samlede værker skulle udgives under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”.

Med bogen ”Det Tredie Testamente” valgte han, såvel med titel som med indhold, at melde klart ud angående sine værkers mission, men på grund af, at han opgav at skrive manuskriptet færdigt, blev det først nogle år senere, at dette skete, og da kun via fællestitlen ”Det Tredie Testamente”.

På baggrund af en intuitiv inspiration bestemte han nemlig, at hele hans ”kerneværk” skulle udgives under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”. Han valgte samtidig at udgivelsen skulle ske på Borgens forlag. På denne måde fik han i fællestitlen antydning af hvad han ville tilkendegive, men redegørelsen/

begrundelsen herfor måtte læseren så selv finde i Martinus tekster, nemlig at hans værk netop var den intellektuelle fortsættelse af Kristi lære, ”Talsmanden den Hellige Ånd”.

Martinus’ beslutning januar 1980 om ikke at udgive bogen, bevirkede således, at han ikke fik udgivet den underbyggende argumentation for dette forhold, hvilket teksten i hans ”nye” bog netop skulle være.

Vi ser endvidere af det refererede, at Martinus samtidig arbejder på at færdiggøre sine symbolbøger. Han har svinget lidt i vurderingen af vigtigheden af de to arbejder i forhold til hinanden. Han nævner, at han i visse perioder har prioriteret ”Det Tredie Testamente” højest (1972). Han anså dog fastlæggelsen af retningslinier for videreførelsen af Instituttets struktur og organisation (også efter hans bortgang) som endnu vigtigere (1972).

Af Per Thorells notat omkring sin samtale med Martinus dateret 21. januar 1979 siger Per Thorell, at det er mere end 5 år siden, han ”modtog de første 20 sider af Martinus’ manuskript til revision”. Dette bekræfter Martinus. Dette betyder, at Martinus har afsluttet de første 20 sider af manuskriptet i midten eller slutningen af 1973.

Martinus og Per Thorell i samtale hos Per Thorell i 1975

3.2 Hvad ville Martinus sige til mennesker med denne bog?

Per Thorell, Martinus og Per Thorells hustru Elly ved søndagstebordet.

Billedet er fotograferet omkring 1975

dere oversat flere bøger til dansk fra andre sprog.

4. Per Thorells redegørelse for sit samarbejde med Martinus omkring udarbejdelsen af manuskriptet.

4.1 Per Thorells relation til Martinus.

I det foregående har vi set de sparsomme oplysninger om Martinus' arbejde med bogen "Det Tredie Testamente", som det er omtalt i Kosmos. Langt mere nuanceret er de oplysninger, som vi kan få fra Per Thorells dagbøger, hvori han beskriver sine samtaler med Martinus.

Per Thorell var uddannet bogtrykker og var selv en meget dygtig skribent, der gennem sit liv har skrevet et utal af artikler af religiøs art. Han har endvi-

Per Thorell hjalp Martinus med sproget i manuskriptet. Han læste "korrektur" på det, og dette var Martinus glad for, i hvert fald til at begynde med.

Per Thorell havde i mange år søgt at finde sandheden om livets mening, og derfor havde han studeret mange forskellige religioner og åndelige strømninger. Han var bl.a. også interesseret i astrologien som et muligt værktøj til at forstå de store sammenhænge i livets udfoldelse. Per Thorell var et overordentligt følelsesbetonet menneske, og da han blev opmærksom på Martinus og hans åndsvidenskab, hvilket han blev i 1947, følte han, at han nu havde mødt den visdom, som han havde søgt efter det meste af sit liv. Dette bevirkede, at han mentalt anbragte Martinus på en piedestal og så op til ham som et guddommeligt væsen, hvilket Martinus ikke var så begejstret for. Martinus søgte at korrigere denne indstilling. Han gjorde hvad han kunne for at

4. Per Thorells redegørelse for sit samarbejde med Martinus omkring udarbejdelsen af manuskriptet.

dæmpe Per Thorells følelser og få dem bragt ned på et mere jordnært plan. Per Thorell blev ikke skuffet eller fornærmet over dette og bestræbte sig på at holde lidt igen, men uden større held. Dette forhindrede dog ikke, at Per Thorell omgikkes Martinus på en sådan måde, at han havde et særdeles godt venskab med Martinus til glæde for begge.

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

Per Thorell skrev dagbog og nedskrev også det vigtigste indhold af de samtaler, han havde haft med Martinus. Disse nedskrevne uddrag fra samtalerne udformede han efter Martinus' bortgang som et manuskript til en bog, han kaldte "Testamentet" med undertitlen: "Optegnelser fra samtaler og samvær

med Martinus, som ud fra sin kosmiske dybdeindsigt på kristent grundlag har manifesteret en kosmologisk verdenstolkning, der rummer livsmysteriets løsning og åbenbaring af menneskehedens evolutionære bestemmelse".

Manuskriptet, der er på 131 sider, sendte Per Thorell i august 1985 til Borgens forlag for at få det udgivet. Jarl Borgen ville dog ikke udgive det, da han mente, der ville være for lille et publikum for så snæver en publikation. Per Thorell har foræret mig manuskriptet, og det er i uddrag taget med her, fordi det giver et meget fyldigt og nuanceret billede af Martinus' arbejde med sit manuskript til bogen "Det Tredie Testamente".

Introduktionen til Per Thorells manuskriptet, som ses herunder, giver et godt billede af Per Thorells indstilling til Martinus som menneske.

Det var for det meste sådan, at Mischa Limm var med når Martinus var ude hos Per Thorell. På billedet som er taget i Thorells stue omkring 1975 ses fra venstre Per Thorell, Martinus, Per Thorells hustru Elly som var uddannet operasangerinde og Mischa Limm

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

Introduktion

Gennem mange år har jeg i mine dagbøger sporadisk nedfældet visdomsord, der under mine samtaler med Martinus som åndelige solstrejf lyste op i mit sind. Det var dog først i 1977, jeg mere systematisk begyndte at nedskrive i hovedtræk, hvad vi havde talt om, og specielt hvad Martinus havde sagt.

I perioden fra 1970 til sin død marts 1981 tilbragte Martinus regelmæssigt nogle timer hver anden søndag eftermiddag hos os. Jeg hentede ham ved Instituttet på Mariendalsvej, hvor han jo også havde sin beskedne bolig, og kørte ham senere tilbage dertil.

Som naturligt er, så jeg forventningsfuldt frem til disse samvær, idet jeg fra mit første møde med Martinus i 1947 i ham så det åndelige lysvæsen, der ved sit ords lys kunne begejstre min sjæl og forløse mit sinds slumrende gudskraft.

Vor faste menu ved disse for mig ophøjede "nadverstunder" var te og hjemmebagte æbleskiver, der faldt godt i Martinus' smag. Samtalen gik som regel ivrigt, ikke blot ved tebordet og senere, men også undervejs ud og hjem. Oftest deltog en medarbejder eller to i samværet.

Samtalerne er skrevet ned som stikord samme dags aften eller dagen derpå og er senere under fordybelse udformet således, at de fremtræder som resumeer af de kosmiske dybdesandheder, der åbenbares under samtalerne forløb.

Den åndelige spændvidde i samvær og samtaler, der prægede disse for mig hellige stunder, skyldtes naturligvis udelukkende Martinus' permanent aktive intuition, der ikke lod noget dybere spørgsmål ubesvaret eller noget dybere emne ubelyst af den kosmiske logiks altafslørende lysvæld.

Optegnelserne berører emner af såvel mere "jordnære" tilsnit som emner omhandlende de sublime livsspektre, der fortøner sig ud over den fysiske sansehorisont, men med hvilke Martinus havde permanent intuitiv

sansekontakt. Og det er navnlig disse sidstnævnte der udgør sådanne åndeligt værdifulde brudstykker eller fraktioner af den evige visdom, som Lars Nibelvang så træffende kaldte rodtanker, der kaster strålebundter af nyskabende ideer til alle sider.

Samtidig med disse uvurderlige glimt fra en højere bevidsthedsregion kan man også følge ligesom den gradvise udklang af Martinus' rent fysiske nærværelse og således som en helhed betragte optegnelserne som en "sidste nadver" i samvær med denne udsending fra den guddommelige verden.

Som det vil fremgå, var der intet gravitetisk over vore samvær og samtaler ud over den højtidsfornemmelse, der altid prægede mit eget sind, når jeg var sammen med Martinus eller talte med ham over telefonen. Tværtimod havde Martinus et muntert og optimistisk sindelag, der altid virkede smittende på omgivelserne. Megen sans for ægte humor havde Martinus også. Kun når vi var alene sammen, kunne jeg spore en dyb åndelig hjemve, som da han betroede mig sin inderlige længsel efter samvær med væsener af hans eget evolutionære væksttrin, en længsel efter at være frigjort af den materielle begrænsning, der hindrede ham i at fremtræde som den åndelige storhed, der var hans sande natur. "Når mennesket vokser i ånd, bliver det tilsvarende mindre dominerende i kødet. Først når dette er åbenbart, er mennesket virkelig stort".

Per Thorell har valgt at kalde sit manuskript "Testamentet". Denne titel må ikke forveksles med Martinus' titel på sit manuskript "Det Tredie Testamentet", specielt fordi det jo drejer sig om to uadgivelige manuskripter.

Vi har lige set forordet til Per Thorells manuskript, fordi det giver en god forståelse af Thorells syn på Martinus. Vi skal efterfølgende se det næste afsnit, hvor Per Thorell motiverer sin titel på sit manuskript "Testamentet". I dette afsnit giver Per Thorell en god og fyldestgørende redegørelse for Martinus' tanker med at skrive sin bog "Det Tredie Testamentet".

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

Motivering for denne bogs titel.

(Overskriften til det Tredje afsnit i Per Thorells manuskript "Testamentet").

Så langt, jeg husker tilbage, har Martinus i skrift og tale nævnt den intellektualiserede menneskeheds behov for et "Tredie Testamentet", der skulle fuldkomme Bibelens to testamenter og således opfylde Jesu forjættelse om en Sandhedens Hellige Ånd, som han ville sende fra Faderen, den ånd som Jesu samtid endnu ikke var mentalt moden for, eller som Martinus selv formulerer det: "Som følge af den ringe begavelse hos mennesker af Jesu samtid kunne Kristendommens forkyndelse ikke overføres til disse menneskers mentalitet som bevisført kendsgerning".

Martinus lagde aldrig skjul på, at han var indviet til den gerning at være formidler af denne sandhedsånd "for at skriften skulle gå i opfyldelse".

En gang i begyndelsen af halvfjerdserne kom Martinus til mig (Per Thorell) med nogle sider manuskript til en bog, som han ville give titlen "Det Tredie Testamentet", og som skulle publiceres gennem et forlag uden for Instituttet og dermed udgøre sagens endelige åbning mod en bredere offentlighed. Martinus bad mig korrigere manuskriptet, efterhånden som arbejdet skred frem, hvilket jeg naturligvis med glæde og taknemmelighed sagde ja til.

Martinus havde længe talt om denne bog, der skulle danne epoke i hans forfatterskab. Det var kommet forlagsboghandler Jarl Borgen for øre. Han henvendte sig til Martinus og tilbød at udgive bogen. Martinus var glad for denne tilkendegivelse af interesse fra et af de store forlag og besluttede, at Borgens Forlag skulle foretrækkes.

Gennem en lang række år dominerede denne skabeimpuls Martinus' bevidsthed og opfyldte hans sind med ildhu efter at se værket fuldkommet. Overalt, hvor han færdedes,

bragte han dette emne på bane og tændte dermed hos mange forventningen om en nært forestående nyskabelse af vidtrækkende dimensioner fra Mesterens hånd og ånd.

Martinus fik skrevet mange afsnit af den påtænkte bog, og alle var de en fremholdelse af Kristus, hans mægtige altomspændende ånd og epokedannende inkarnation som Jesus af Nazaret samt hans levende demonstration af den humane alkærlighedens adfærd, der er menneskeheds fremtid.

Men årene gik, og selv om Martinus fortsat talte ivrigt om bogen og dens mission, blev det mig efterhånden klart, at arbejdet med den var gået i stå. Og som det vil fremgå af mine optegnelser, besluttede Martinus omsider definitivt at opgive arbejdet med bogen og i stedet koncentrere sine kræfter omkring genudgivelsen af "Livets Bog" med hovedtitlen "Det Tredie Testamentet" og "Livets Bog" som undertitel. På dette tidspunkt forelå der 130 korrigerede sider manuskript.

Af de i det følgende refererede samtaler vil det fremgå, hvor stærkt Martinus gennem mange år var engageret i arbejdet med denne påtænkte bog, og med hvilke forventninger han så frem til dens fuldendelse. Emnet dukker bestandigt op under vore samvær, og for ikke at skabe forvirring har jeg overalt, hvor det drejer sig om dette *ufuldendte* værk, anvendt betegnelsen "*Testamentet*" og ikke den påtænkte fulde titel "Det Tredie Testamentet", der nu - måske mere korrekt - betegner samtlige værker af Martinus og i ét og alt er en udlægning af de evige sandheder i Jesu Kristi liv og lære som højeste guddommelige logik, som videnskabernes videnskab og guds-åbenbarings kulmination.

"Testamentet" var tænkt at skulle udgøre Martinusmissionens endelige tilkobling til og forlængelse af Jesu Kristi mission. En klar præcisering af, hvad Kristendom i virkeligheden er, og hvad den ikke er. Logisk udredning af, hvad der i vort Jordiske samfund er kristent, og hvad der er antikristent. En

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

analyse af menneskenes forskellige mentale trin, væksten af de mentale energier, de kritiske faser i denne vækst, dens evolutionære målsætning og det "rigtige menneskerige" der venter os på den anden side af det ragnarok, der i vor tid præger hele det mondiale udfoldelsesfelt med lidelse og frygt.

Var der ikke en bevidst kosmisk styring og nærværelse i verdensaltets bevægelsesocéan, en over alle jordiske tids- og rummål ophøjet levende væren, hvorledes skulle denne kontinuitet, denne samhørighed, disse indviedes, profeters, genløseres og salvedes åbenbaringer og forudsigelser da kunne finde sted? Hvorfra kommer disse avancerede budbringere? Hvilken kraft har bevaret og sammenføjet deres budskaber i en ordensfølge som perler på en snor?

Det Gamle Testaments indledning er jo en genial beskrivelse af selve den evige universelle skabeakts urgrund og målsætning: "Lad os gøre mennesker i vort billede efter vor lignelse" (1. Mosebog 1, 26). Denne skabeprocess indledes med udspaltningen i køn, mand og kvinde, og dermed skabningens involution i livets natside, den enpolede tilstand, som udgør indvielsen i mørket.

Dersom Gud ikke var lige så nærværende i mørket som i lyset, hvoraf da denne letsporlige forunderlige styring af livsvæsenets vandring gennem dette mørke? Det er jo netop på baggrund af dette mørke, at avancerede lysets ånder åbenbarer sig og forkynder lysets evangelium.

Hele Det gamle Testamente med dets mange bøger indeholder en rigdom af bekræftelser på et aldrig svigtende Forsyns overvågning, en progressivitet fra fase til fase i menneskets tildannelse, indtil det store under, det altomkalfatrende energiskifte indledes med inkarnationen af et kristusvæsen så lysende forskellig fra alt, hvad der tidligere havde vist sig, at det må stå klart, at dette væsen kom som gæst fra et rige eller et evolutionstrin, der i sandhed ikke var af det primitive mentalniveau, dette kristusvæsen kom som

en lyssets budbringer til.

Gennem et par årtusinder har de kristne livsanvisninger nu ligget opslået for skiftende slægtled og kulturer, alt medens tiltrækning og organisering af de martialske energier er eskaleret indtil en sådan grad, at de i vor tid martrer og knuger den ganske menneskehed. Denne situation er dog ikke en afsporing af den evige verdensplan, der ikke drejer sig alene om planeten Jorden - dette diminutive fnug i det uendelige kosmos - men udgør selve guddommens og dermed helhedens livsfunktion eller altopretholdende interkosmiske stofskifte.

Kristus inkarneret som jødisk borger i Palæstina under navnet Jesus, kom ikke fra den guddommelige verden til dette primitive jordiske oplevelsesplan for med et trylleslag at forvandle en i mentaludvikling endnu tilbagestående menneskehed til en menneskehed af fuldkomne mennesker i Guds billede.

Kristendom er den højeste åndelige logiks tænke-, handle- og væremåde, og en væsensart af en sådan karakter er et evolutionært vækstprodukt udviklet ved individuel erfaringsdannelse gennem utallige inkarnationer, hvilket er lig med indtagelse af næring fra "Kundskabens Træ på godt og ondt". "Kundskabens Træ" er det fysiske plan, hvor de evige love eller guds viljen er manifesteret i fysisk fortætning og således ved deres virkning ad årtusinder danner livsvæsenet til og vækker dets slumrende eller indsovede guddommelige identitet. Jesu udtalelser om verdensdommen og "ilden" som han var kommet for at kaste ud over Jorden, viser klart, at han var sig både midler og mål i denne skabeprocess bevidst. (Se Matt. kap.24 og Luk.12,49-53). Under den sidste nadver før arrestationen og henrettelsen siger Jesus til sine disciple, at han vil bede Faderen sende dem en anden Talsmand, Sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, *fordi den ikke ser den og ikke kender den*, men at *de* kender den, og at den bliver hos dem og i dem (Joh.14,16-17),

og at Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende *i hans navn*, skal lære dem alt og minde dem om alt, hvad han har sagt (do,26). Hvilken anden mening kan der ligge heri, end at det er åndelig oplysning og indvielse i livsmysteriet, der skal udgøre sluteffekten af Kristi livsmission?

Og Jesus siger videre: "Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, Sandhedens Ånd kommer, skal han *vejlede jer til hele sandheden*, thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og *det, der kommer*, skal han forkynde Jer. *Han skal herliggøre mig*, thi han skal tage af mit og forkynde jer det. Alt, hvad Faderen har, er mit, derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer det" (Joh.16, 12-15). Er det ud fra disse Jesu ord rimeligt og logisk at forvente en ny kristusinkarnation eller et eller andet fysisk synligt himmel-fænomen med den helt umulige effekt i ét nu at forvandle en indbyrdes stridende, torterende og myrdende slægt af livsvæsener, hvis handlinger er styret af egenkærlighed og selvopholdelsesdrift til en menneskehed af alkærlige livs væsener fuldkommet i Guds billede og forenet med Kristi guddommelige egenskaber og kosmiske indsigt?

Når alle logisk set må passere samme evolutionære strækning for at nå samme evolutionære stadi, er det da ikke netop denne vejledning ved Sandhedens Hellige Ånd, der er det ene fornødne, for at individet ikke skal fare vild i livsløgheden og de halve sandheders vildnis? Og kan en opfyldelse af Jesu Kristi højtidelige løfte være mere fyldestgørende end den detaljerede kosmiske verdensforklaring, der nu er manifesteret og gjort intelligibel for den vågnende menneskehed i form af Martinus' livsværk "Det Tredie Testamente"? Ordet *testamente* har sin rod i det latinske *testari*, der betyder bevidne eller bekræfte. I Bibelen anvendes ordet i betydningen *pagt mellem Gud og menneske*. Ved den sidste nadver byder Jesus sine disciple at drikke af kalken, idet han siger: "Denne kalk er den

nye *pagt* ved mit blod, som udgydes for jer" (dansk overs. Luk 22,20), Men i den engelske bibeloversættelse anvendes ordet *testament* i stedet for pagt: "This cup is the new *testament* in my blood, which is shed for you".

Når nu Martinus som indviet ved Kristus giver sin kosmiske verdensforklaring betegnelsen "Det Tredie Testamente", er det netop fordi hans værker udgør den ved Helligånden indgivne bekræftelse af den ubrydelige pagt mellem Gud og menneske, himmel og jord, bekræftelse af alle tings samfunktion i en guddommeligt styret og overvåget evig verdensplan. Kan noget Tredie testamente være mere værdigt i sin betegnelse, mere værdigt at kobles til de to foregående testamenter som bekræftelse og fortsættelse af disse gudsindgivne skrifter og i sandhedens ånd at sammenføje de tre til en hellig treenighed?

Den kristne forkyndelse i sin uintellektuelle form tilpasset det mentale niveau såvel på Jesu samtid som de følgende to årtusinder var baseret på et trosinstinkt, som hos mange i human og intellektuel udvikling fremskredne mennesker af vor tid forlængst er udlevet. For sådanne mennesker er den dogmatiske kristenlære en alt for begrænset og uacceptabel livsforklaring, hvilket resulterer i, at hedskab, materialisme og vantro en overgang kommer til at præge samfundsstrukturen. Men en verdenskultur baseret udelukkende på selvopholdelsesdrift og menneskeskabte love er som et hus bygget på sand. Den kan ikke bestå men må gå til grunde i sit eget åndelige mørke.

Men Kristendommen kan ikke gå til grunde. Den er menneskets fremtid og fremtidens menneske. Kristus er stadig vejen, sandheden og livet. Over tærsklen til en ny verdensepoke lyser denne bekræftelse med forstærket glans i form af "Det Tredie Testamente"s på kosmisk logik baserede udredning af reinkarnationsprincippet, livets fortsættelse efter den fysiske død samt den alle levende væsener omfattende uomgængelige lov for skæbnedannelse, hvilket vil sige det karmiske prin-

Martinus og Per Thorell i samtale under deres søndagssamvær hos Thorell

cip, alt formidlet og styret gennem skiftende kombinationer af seks arter af progressive kosmiske grundenergier udgået fra en syvendegrundenergi: Moderenergien.

Med den åbenbaringsviden, der er manifesteret i "Det Tredie Testamente", er den manglende Intellektuelle dimension indføjet i den kristne verdenslære. Kristusmysteriet er løst! Livsmysteriet er løst! Løsningen ligger åben til optagelse for nulevende og kommende generationers åndeligt modnende individer.

At kristne den ganske planet med dens utallige såvel inkarnerede som diskarnerede sjæle under mental vækst må naturnødvendigt være en evolutionær proces, der strækker sig over endnu nogle årtusinder. Men alle er evige væsener, og en almægtig Gud er garant for en evig verdensplans aldrig svigtende funktion.

Det er ud fra sådanne præmisser, at Martinus med den kosmisk indviedes autoritet erklærer:

"Målsætningen for det tyvende århundredes verdensgenløsning er en videreførelse

af Kristi mission i den forstand, at kristusbevidstheden skal komme til udfoldelse i den enkelte og Kristi væremåde dermed komme til at dominere den enkeltes adfærdsmønster. Derved bliver stadigt større områder af samfundslegemet indkorporeret i Kristi legeme og bevidsthed. *Dette er Kristi andet komme og Den Hellige Ånds overskygning af de jordiske kontinenter*".

Når vi læser de ovenfor viste to afsnit fra Per Thorells manuskript "Testamentet", skal vi naturligvis gøre os klart, at Thorell her starter med at gengive de intentioner, som Martinus over for ham har tilkendegivet, ligger til grund for arbejdet med manuskriptet til bogen "Det Tredie Testamente", sådan som Thorell har forstået dem.

Der er imidlertid i teksten en glidende overgang til, at Thorell beskriver sin egen opfattelse af Martinus' samlede værker. Man skal også være opmærksom på, at Thorell i begyndelsen taler om Det Tredie Testamente som værende bogen, Martinus skriver

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

på, men efterhånden går over til at bruge udtrykket "Det Tredie Testamente" som repræsenterende Martinus' samlede værker, der nu har fået denne fællestitel.

Man skal naturligvis også gøre sig klart, at det ikke er Martinus' egne ord, men er de af Martinus overfor Thorell tilkendegivne holdninger set gennem Thorells bevidsthed og briller, som vi her har foran os. Det betyder imidlertid ikke, at det er mindreværdigt, men at det stadig viser Martinus' egen indstilling til værkerne.

Per Thorells manuskript begynder med tre afsnit, hvoraf de to er vist ovenfor. Efterfølgende i manuskriptet, og det er den langt overvejende del, findes hovedafsnittet, der indeholder de notater, som Per Thorell har nedskrevet i sine dagbøger umiddelbart efter hvert samvær med Martinus. Dette afsnit i manuskriptet er således alene baseret på det Thorell har

nedskrevet i sine dagbøger.

Disse dagbogsnotater er overordentlig vigtige, idet Martinus i disse samtaler har omtalt og beskrevet meget og meget, der ikke er nedfældet andetsteds, og med Per Thorells perfektionisme kan vi roligt lade disse notater stå til troende som oplysninger om meget og meget fra Martinus' mund.

Vi skal nu gå over til at se, hvad Per Thorell har nedskrevet i sine dagbøger og i manuskriptet, da disse dagbogsnotater giver et godt og detaljeret billede af situationen. Jeg har såvel Per Thorells manuskript til "Testamentet", hvori han har gengivet en del af sine dagbogsnotater, men også hans originale håndskrevne bøger, hvor notaterne er skrevet op dag for dag.

Martinus og Per Thorell i samtale under deres søndagssamvær hos Thorell

4.2 Per Thorells manuskript til en bog om sit samvær med Martinus.

4.3 Notater fra Per Thorells dagbøger og manuskript.

Fra Per Thorells eget manuskript og dagbøger har jeg udvalgt de nedenfor viste afsnit, som er referater af Per Thorells samtaler med Martinus, fortrinsvis søndag eftermiddage.

Det skal bemærkes, at Martinus først valgte at kalde den nye men ufuldendte bog ”Det Tredie Testamente”. Da Martinus senere fik den impuls, at han skulle kalde hele sit værk for ”Det Tredie Testamente”, ville han finde en undertitel til denne bog (se efterfølgende bemærkningerne under datoen 22. april 1979). Per Thorell har for overskuelighedens skyld hele tiden brugt betegnelsen ”Testamentet” for den bog, som Martinus havde under udarbejdelse.

Dette, at Per Thorell kalder Martinus’ ufuldendte manuskript for ”Testamentet”, må ikke forveksles med, at Per Thorell også kaldte manuskriptet, som han selv har skrevet om sit samvær med Martinus, for ”Testamentet”. Jeg mener dog, at læseren ikke vil være i tvivl om, hvad der menes i det følgende.

De skriftlige optegnelser som findes fra Martinus og Per Thorells samvær, og som er gengivet efterfølgende, udgør ikke alt, hvad Per Thorell har skrevet under hver angiven dato, men kun det der er relevant i denne sammenhæng.

18. februar 1978.

”Martinus har arbejdet på sin bog i flere år. Martinus forklarer Per Thorell om en tilføjelse han har lavet foran i bogen. Han (Martinus) siger: ”han (Martinus) har nu fået den rette impuls angående hvorledes han skal analysere og betegne Moses og Mosesepoken i den progressive evolution: Moses var med sine ubarmhjertige straffeanvisninger talsmand for den militante epoke som menneskeheden må igennem for tilegnelse af kendskabet til det kulminerende mørke. Moses var således indviet til den mission at skulle tænde den brand, der i vor tid kulminerer i at kloden er forvandlet til et våbenarsenal, der i slag-

styrke virker, som var det beregnet til krigsførelse med andre planeter.

”Men allerede med Jesus Kristus indledtes en ny æra i menneskehedens evolutionshistorie. Her skete den store kosmiske vending fra mørket til lyset. Her blev Mosesmentaliteten dømt og en lysets og tilgivelsens æra indviet. Begivenheden på Golgata var den største i denne planets evolutionsforløb”. Martinus har altså nu fundet den rette måde og motivering for sammenkoblingen af Det Gamle, og Det Nye og Det Tredie Testamente.”

12. marts 1978.

”Martinus har nu bestemt sig for, at ”Testamentet”s afslutning skal udgøres af et afrundet verdensbillede”.

23. april 1978.

”Martinus var særdeles veloplagt. Han talte ivrigt om arbejdet med det sidste afsnit af ”Det Tredie Testamente” og hans søgen efter et ord eller en dækkende betegnelse for JEG-feltet eller det levende væsens afsnit der ikke er bevægelse men bevægelsens igangsætter.

Martinus sagde, at han var glad for min tålmodighed med bogen, hvortil jeg sandheden tro svarede, at jeg tværtimod var utålmodig. Men Martinus mente bestemt, at han får bogen færdigskrevet. Han mener også, at fjerde bind af ”Det Evige Verdensbillede” vil blive færdigt.”

17. september 1978.

”Martinus virkede rask og veloplagt. Vi talte om titlerne ”Livets Bog” og ”Det Tredie Testamente”. Martinus kom ind på den meget dybtgående JEG-analyse, som han er ved at udforme til ”Testamentet”.

29. oktober 1978.

”Martinus fik det reviderede manus til ”Testamentet” med hjem for at å jourføre indledningen med sit eget manus. Han var til freds med forordet”.

30. oktober 1978.

”Martinus ringede i aften angående indledningen til ”Testamentet”. Han ønskede at jeg skulle rette den, så den blev, som jeg havde læst den for ham, da han var her for nogle uger siden. Jeg lovede at gøre dette hurtigt ud fra min kopi og at sende det færdige produkt til ham.

Vi talte længe om perspektivet for dette værk, dets mission og betydning for sagens endelige fremlæggelse for offentligheden. Værket er på én gang beregnet som introduktion til offentligheden, altså til førstegangslæsere, og samtidig den endelige topsten på den indvielsespyramide, som Martinus’ samtlige værker udgør.

Martinus sagde, at samtlige hans arbejder egentlig er beretningen om hans eget liv.

Den store vanskelighed har været, at få de ophøjede kosmiske sandheder anskueliggjort på et jordisk fateligt sprog”.

19. november 1978.

”Martinus var veloplagt men dog lidt træt. Samtalerne var ikke så spirituelle, som det oftest er tilfældet.

Martinus ville ”låne” det reviderede manuskript til ”Testamentet” et stykke tid endnu. Han udtrykte spontant sin glæde over introduktion og indledning. Martinus havde været hos øjenlæge, der blot havde bedt ham komme igen om et årstid. Der var en anelse stær og en anelse forkalkning”.

18. december 1978.

”Martinus vil nu skrive en mere udførlig analyse af Helligånden. Denne analyse skal indsættes foran i ”Testamentet” hvilket jeg (Per Thorell) mener, er forstyrrende og overflødig. Jeg forsøgte at påvise hvor præcist dette begreb allerede er behandlet flere steder i det forhåndenværende manuskript, men Martinus sagde, at dette ikke var analyser og i hvert fald ikke tilstrækkeligt dybtgående beskrivelser.

Martinus sov i hele tre kvarter. Bagefter undskyldte han meget, at han havde sovet og indrømmede, at han den seneste tid havde været lidt ekstraordinært

træt og at han også af og til faldt i søvn under sit arbejde med skrivemaskinen”.

20. januar 1979.

”Martinus ringede og var veloplagt. I modsætning til den nærmest foregående tid var han meget snakksom og sagde blandt andet, at han skrev på en analyse af ”Sandhedens Ånd” der er forløberen for ”Den Hellige Ånd”. Denne analyse er tænkt indsat foran i ”Testamentet” før afsnittet om nadvermysteriet. ”Sandhedens Ånd” er den talsmand, Jesus Kristus ville sende til jordens mennesker”.

21. januar 1979.

”Martinus var frisk og veloplagt. Vi talte om ”Testamentet”, og jeg gjorde ham opmærksom på, at det efter mit skøn var mere end fem år siden, jeg modtog de første tyve sider manuskript til revision, og det mente Martinus nok skulle passe. Han bad mig dog i den forbindelse erindre de to svære operationer, han i den mellemliggende tid havde gennemgået.

Martinus gentog sin udlægning af begrebet ”Sandhedens Ånd”.

14. februar 1979.

”Vi talte i dag en hel del om ”Testamentet”, dets banebrydende mission for sagen, dets udformning, indledning og afslutning. Martinus bekræftede, at ”Jeg”-anvendelsen skulle fjernes overalt i manuskriptet. Han var i øvrigt spændt på, hvad forlæggeren ville sige til kravet om format og omslag. Martinus regnede med, at manuskriptet ville foreligge færdigt fra hans hånd til efteråret. Jeg gjorde ham endnu engang opmærksom på, at han havde skrevet et kapitel om ”Sandhedens Ånd”. Det vidste han, men han mente ikke, det var udtømmende nok, og det nye skulle indføres før sakramente-analysen”.

4. marts 1979.

”Martinus arbejdede nu både med afsnittet om Moses og med afslutningskapitlet til ”Testamentet”.

Han mener, at hele værket skulle være klar i løbet af efteråret. Jeg foreslog et møde med Forlagsboghandler Jarl Borgen, når værket nærmede sig sin afslutning.”

1. april 1979.

”Vi talte om ”Testamentet”, hvortil Martinus nu er i færd med at udarbejde en analyse af begrebet ”Tid”.”

Martinus sagde også i dag: ”Jeg har ingen interesser ud over at gøre Guds vilje”.

22. april 1979.

”Martinus virkede hele tiden lidt træt og uoplagt, nærmest lidt fraværende.

Efter at vi havde sat os til rette i dagligstuen sagde han: ”Jeg har fået en impuls!” Denne impuls går ud på, at betegnelsen ”Det Tredie Testamente” skal omfatte alle hans værker (vel først og fremmest ”Livets Bog”s syv bind, ”Det Evige Verdensbillede”s 3 bind samt den under arbejde værende bog, der var tænkt at skulle bære denne titel). Den egentlige titel på de nævnte værker skal så fremtræde som undertitel.

Jeg gjorde Martinus opmærksom på, at han allerede gennem mange år havde omtalt sit budskab til verden som ”Det Tredie Testamente”. Det vidste han men bemærkede, at han måtte rette sig efter de åndelige indgivelse. Martinus skulle nu finde en undertitel til den bog, han er i gang med, og mit forslag om at kalde den ”Talsmanden” blev afvist med motivering.

På min bemærkning om, at bogen så nok ville blive yderligere forsinket, fik jeg det svar, at han da regnede med, at den skulle være færdig i august-september i år, ”for det skulle jo ikke vare så længe, før han måtte forlade det fysiske plan”. Martinus mente dog, at også fjerde bind af ”Det Evige Verdensbillede” ville blive afsluttet. Mere ville det nok ikke blive til”.

”Martinus sagde også i dag, at han kunne skrive et værk af omfang som ”Livets Bog” om de højere verdener, men at sproget ikke ville slå til, og at ingen nulevende ville kunne forstå det. Han bekræftede,

at han lige som Jesus Kristus havde meget mere at sige, men at heller ikke vi ”kan bære det nu”.” (Martinus har andet steds sagt, at det han giver os nu er kun et par håndfulde af viden fra et helt jernbanetog fyldt med viden).

6. maj 1979.

”Vi talte meget om titlen ”Det Tredie Testamente”, der jo nu skal indgå som fællesbetegnelse for samtlige Martinus’ værker. Mine forsøg på at forsvare bevarelsen af den allerede fastsatte titel på den i arbejde værende bog, som Martinus selv er så stærkt engageret i, lykkedes ikke. Martinus venter på, at den rette løsning på dette problem skal komme intuitivt til ham. I øvrigt er det stadig hans mening, at bogen skal åbne sagens døre ud mod offentligheden. Martinus har allerede fået tilbudt oversættelse af bogen til engelsk.

Under forløbet af denne samtale bemærkede Martinus, at han udfører sit arbejde i samvær med Gud og Kristus.

Kristi genkomst i ”skyerne” er den kosmiske kundskabs eller forkyndelses fremkomst i det krigens og stridighedernes ragnarok, der i vor tid formørker den globale mentale sfære.”

20. maj 1979.

”Vi diskutererede titel og indledning til ”Testamentet”. Martinus laver nu om på indledningen. Efter hans egen anvisning og ønsker er den detaljerede beskrivelse af hans forskellige engagementer indtil indvielsen fjernet. Nu kunne han tænke sig, at de alligevel blev stående”.

10. juni 1979.

”Martinus vil nu indføje en summarisk analyse over sit verdensbillede og sin mission i indledningen til ”Testamentet”.”

1. juli 1979.

(Martinus og Per Thorell hørte en båndoptagelse af Martinus åbningsforedrag i Klint). ”Martinus havde

holdt foredraget stående.

Foredraget, som vi påhørte, var meget vidtspændende, og da jeg bemærkede, at det lød som et resume af ”Testamentet”, bekræftede Martinus, at det også havde været meningen.

Under foredraget sagde Martinus endvidere, at han forventede at få ”Testamentet” samt fjerde bind af symbolværket ”Det Evige Verdensbillede” færdig, inden han forlod det fysiske plan”.

15. juli 1979.

”Martinus var usædvanlig veloplagt. Det var en non stop samtale, og Martinus blundede ikke hverken her eller på turen hjem. Han glædede sig over at være kommet omkring 10 kilo ned i vægt og fortalte, at han var begyndt at få trykken i brystet og andet ubehag, når han sad og skrev. Men så fik han en indskydelse. Ubegaget kom, når han sad bøjet over sine bøger. Han fik så lavet en skrapult til skrivebordet, og det hjalp med det samme”.

”Vi talte om navne på de såkaldte ”Mestre”, således som for eksempel teosofferne ofte anvender dem i deres lære. Martinus understregede i denne forbindelse endnu engang, at han skal være ukendt: ”*Jeg er en ide!*” Havde jeg de rigtige åndeligt udviklede medarbejdere kunne den ny verdensorden etableres nu. Men dette ville intet gavne, da menneskeheden på sit nuværende trin ikke er moralsk moden for en sådan verdensorden, ligesom den ved en for tidlig etablering af en sådan verdensorden ville blive forholdt den lidelsessum, der er nødvendig for udviklingen af det kristne sindelag”.

29. juli 1979.

”Naturligvis kom ”Testamentet” atter på tale. Den store indledende analyse, Martinus arbejder med, lyder spændende og åndeligt dybtgående. Han mener stadig, at bogen bliver færdig i år”.

19. august 1979.

”Fødselsdagen var forløbet udmærket. Der var 475 deltagere. Martinus havde talt 50 minutter og egentlig gentaget talen fra åbningsdagen på Klint. Han

havde uddybet sin ypperstepræstelige erklæring om sin missions kosmisk-globale status: At ”Det Tredie Testamente” (hele hans livsværk) er Kristi genkomst, at der ikke kommer nogen ny åbenbaring på dette felt og af dette omfang og at hans kosmologi derfor har en naturlig tilknytning til Bibelens to testamenter.

Martinus bad om at få sit manuskript til ”Testamentet”, da han havde klippet i sit eget og nu havde vanskeligt ved at skabe følgeorden i stumperne. Jeg sagde, at jeg var betænkelig ved at udlevere det på grund af de mange rettelser og overstregninger, jeg havde foretaget, men at jeg jo ved flere lejligheder havde læst op for ham af det korrigerede manuskript, og at han havde erklæret sig tilfreds.

Martinus svarede, at ”Livets Bog” også var blevet læst og korrigeret af forskellige danskkyndige personer.

I øvrigt ville han fortsat stræbe efter at få ”Testamentet” færdiggjort i indeværende år, ikke mindst fordi han jo ikke kunne vide, hvor længe han kunne blive ved med at skrive”.

2. september 1979.

”Analyserne over sundhed og sygdom samt anvisning på helbredelse ved tanken har Martinus måttet opgive på grund af manglende tid”.

Martinus er nu i gang med at ordne indholdsfortegnelsen til ”Testamentet”. Han hævder fortsat, at bogen skal være færdig i indeværende år. Jeg spurgte, om han havde set på mine rettelser. Han svarede, at det havde han ikke haft lejlighed til på grund af sit arbejde med indholdsfortegnelsen”.

16. september 1979.

”Martinus gentog at ”Det Tredie Testamente” er Den Hellige Ånd, at han havde sagt dette ved sit foredrag på Klint, og at han ville anføre det i ”Testamentet”: ”Nu er det sagt!”.”

30. september 1979.

”Martinus fortalte, at han har det med at ”se ansigter ligesom fotografier i rammer”. For øvrigt har Marti-

nus efterhånden besvær med synet. Han ser ”streger, prikker og firkanter”. Ofte oplever han pludselig uden nogen ydre anledning at høre sit navn nævne, og mange mennesker har bekræftet, at de i vanskelige situationer har set Martinus for sig”.

”Hvad ”Testamentet” angår, arbejder Martinus nu med udvidede analyser. Han vil ikke frigive værket til publicering, før han selv er tilfreds og intuitivt føler, at det er, som det skal være”.

14. oktober 1979.

”Martinus er nu i gang med at omredigere kapitlerne og indføje nye omfattende analyser i ”Testamentet”, hvor han blandt andet skriver, at de religiøst troende lever på deres instinkter.

I anledning af, at jeg på egne vegne skulle ringe til forlagsboghandler Jarl Borgen, spurgte jeg Martinus, hvorledes udsigterne var for færdiggørelsen af ”Testamentet”. Det forekom mig, at Martinus helst ikke ville tale om det nu”.

28. oktober 1979.

”Martinus vil nu også i ”Testamentet” anføre, at de himle, der lysere og lysere vældede frem for hans syn under indvielsesprocessen skulle symbolisere de progressive oplevelsesplaner”.

”Samme ”Testamente” skal nu muligvis deles i to sektioner. Første sektion skal indgå som tillæg til ”Livets Bog” I, og sidste sektion som tillæg til ”Livets Bog” VII. I stedet for ”Testamentet” som et selvstændigt værk skal Borgen så begynde at udgive eller rettere genudgive ”Livets Bog”. Martinus har dog endnu ikke modtaget den helt afklarende impuls.

I øvrigt er det mit (Per Thorells) indtryk, at der nu hersker total forvirring omkring færdiggørelsen og udgivelsen af dette efter min mening skelsættende værk, og jeg gav over for Martinus åbent udtryk for denne min opfattelse”.

9. december 1979.

”Martinus vil have ”Testamentet” færdigt! Han sagde, at han kunne skrive endnu mere dybtgående

analyser, men ”de kan ikke tage det nu” som Jesus udtrykte det”.

6. januar 1980.

”Vi kom ind på emnet ”meditation” som Martinus havde til hensigt at analysere i ”Testamentet”. Han gentog, at meditation uden naturlig udviklet moral og humanitet er åndeligt tyveri, hvilket vil sige den bespottelse mod Helligånden, som Jesus talte om ikke ville blive tilgivet i modsætning til f.eks. mord og andre ”almindelige” fysiske forbrydelser. Det stærke metafysiske lys, man gennem kunstig meditation kan komme i kontakt med, skader eller kortslutter hjernens mest æteriske områder og kan medføre sindssyge, hvilket der er mange eksempler på selv hos store kendte personligheder.

Dette, at et menneske ad kunstig vej kommer i kontakt med højere åndelige regioner, end de er moralsk udviklet til at kunne korrespondere med, svarer til, at en hund ad kunstig vej fik menneskebevidsthed. ”Hvad skulle den med en sådan bevidsthed, når den kun kan gøre?”.

Martinus dyrkede kun meditation i form af bøn samt mange gange daglig i specielle situationer koncentration og tankestyring direkte på Gud”.

”For øvrigt har Martinus nu en helt Tredie ide med materialet til ”Testamentet”, nemlig at en del skal føjes som indledning til ”Livets Bog” og resten indgå i ”Det Evige Verdensbillede”. (I parentes bemærket synes jeg (Per Thorell) nok, at situationen, hvad dette angår, er ved at blive noget diffus, og hvor meget Martinus end påstår at handle efter Guds vilje, aner jeg visse kræfters spil bag kulisserne, således som jeg selv i visse forbindelser har oplevet det)”.

13. januar 1980.

”Martinus ringede klokken 17,50 og fortalte glædesstrålende, at han havde modtaget en henvendelse fra Danmarks Radio om at holde fire morgenandagter i rubrikken ”Ved Dagens Begyndelse”. Det bliver fire lørdage. Martinus havde allerede strukturen af de fire gange ni minutter parat. Den var straks kommet til ham”.

”Martinus mente, at horoskopet i ”Se og Hør” ligefrem var Forsynets opmuntring til ham.

Han (Martinus) har i sinde at kontakte Borgen og holder nu fast på, at ”Testamentet” ikke skal være en selvstændig bog: ”Der vil nok lyde et ramaskrig!” Jeg (Per Thorell) plæderede forgæves for den oprindelige plan”.

20. januar 1980.

”Martinus var veloplagt. Samtalen var broget og livlig.

Jeg (Per Thorell) spurgte om nyt angående ”Ved Dagens Begyndelse”. I Danmarks Radio havde man sagt, at man gerne ville have optagelsen nu, men at det havde lange udsigter med udsendelsen, da der var en lang kø forud”.

”Efter teen talte vi længe om bilkørsel og kørekort. Martinus fortalte, hvorledes han fik sit”.

”I morges fik jeg (Per Thorell) den indskydelse, at jeg skulle tale alvorligt med Martinus om ”Testamentet” for om muligt at få bogen ud som den åbning af sagen mod offentligheden, den oprindeligt var tænkt at skulle blive. Som jeg ser det, vil dens koncentrerede kristentspirituelle værdi og essentielle mentale lysstyrke blive meget udtyndet ved at en del bliver placeret som introduktion til ”Livets Bog” og den resterende del indgår som materiale til kommende bind af ”Det Evige Verdensbillede”. Yderligere mener jeg ikke, at Borgen vil kunne øjne nogen umiddelbar forretningsmæssig fordel ved at investere store summer i udgivelsen af ”Livets Bog” uden en forudgående præparering af markedet gennem en debatbog som ”Testamentet”.

Jeg personligt mener, at ”Testamentet” netop er det åndens stikord, som tusinder af tvivlrådige mennesker venter på, og som kan blive et glimt af det altforklarende åndens lys på vor tids formørkede mentale himmel. Et lys der kan præge sig dybt i de åndsvågnendes bevidsthed og initiere dem for vandringerne mod den kommende verdensorden.

Tilsyneladende talte jeg i denne sag for døve øren, selv om jeg kraftigt pointerede, at der helt kunne ses bort fra mit renskrevne manuskript, som man gerne måtte brænde”.

”På mit spørgsmål om, hvor meget hans afsluttende afsnit til ”Testamentet” fyldte, svarede Martinus, at det blot drejede sig om tyve sider. ”Giv mig disse tyve sider”, sagde jeg halvt i spøg ”og ”Testamentet” vil hurtigt være klar til udgivelse således som det oprindeligt var tænkt”. Men Martinus står (indtil videre) fast på sit, og på vej mod døren kom jeg med en venskabelig bemærkning om, at han var stædig. Hertil svarede han, at dersom han ikke havde været det, var der ikke blevet nogen ”Livets Bog” og ikke noget Institut”.

”Med mit inderlige og ydmyge forhold til ikke blot Kristus og Martinus men også til alle øvrige store indviede og inspirerede profeter og filosoffer ved jeg naturligvis, at disciplen ikke står over sin Mester, og at lerkrukken ikke skal belære pottemageren. Yderligere stoler jeg urokkeligt på, at ”alt står i Guds faderhånd”, og at vi dødeliges timelige udsyn ikke formår at omfatte dette vældige udødelige budskabs tidspanorama og uomgængelige evolutionære effekt”.

”Allerede ved det foregående besøg havde Martinus varskoet mig om at han fremover ville bryde op klokken 17 i stedet for som hidtil en halv times tid senere. Motiveringen var, at han var træt. Vi brød dog op ved 17,15 tiden, men da vi nåede ud til Instituttet, sad vi i vognen og talte en halv times tid!”

20. april 1980.

”Desværre sov eller blundede Martinus igen i dag det meste af tiden, så klokken blev godt 17.30, før vi brød op. Forinden kom vi dog i ivrig samtale om forlagets fremtidige struktur og relationerne til Borgens Forlag. Jeg foreslog, at man gjorde Kosmos lidt mere udadvendt, mere i retning af et rigtigt tidsskrift i stedet for som nu, hvor det nærmest fremtræder som et ”medlemsblad”. Yderligere burde man sende et antal eksemplarer af hvert nummer til fremlægning på bibliotekerne”.

”Martinus bemærkede, at han nu snart fylder halvfems og derfor mener, det er vigtigt, at han får tilrettelagt den fremtidige produktion og distribution af sine værker på den for sagen bedste måde.

Jeg fremholdt endnu en gang denne min mening: At en bred orienteret redaktion af Kosmos og en forretningsminded leder af forlaget ville være et godt skridt i den rigtige retning.

I øvrigt understregede jeg atter, at jeg mener, at tanken om at føje noget til ”Livets Bog” og dermed bryde den fuldkomne helhed, som værkets syv bind nu udgør, bør opgives, da noget sådan ville være en form for helligbrøde”.

4. maj 1980.

”Selv om Martinus var positiv og medengageret, er det dog umiskendeligt, at det mere og mere blot er hans legeme, der er tilstede, medens hans bevidsthed befinder sig i de ”højere åndsregioner”.

”Jeg omtalte ideen med en bog bestående af redigerede Martinus-foredrag som et godt alternativ til ”Testamentet”, der, så vidt jeg nu kan bedømme, ikke bliver til virkelighed. Jeg sagde i den forbindelse, at Martinus under sine foredrag aldrig talte hen over hovedet på sit publikum men afpassede ord og emner til det bevidsthedsplan, dette publikum repræsenterede.

Hertil replicerede Martinus lakonisk, at det var ”tygget føde”.

25. maj 1980.

”Det var ikke den helt uforbeholdne helligåndsimpuls, der prægede samværet i dag. Martinus sov det meste af tiden. Jeg (Per Thorell) fik af vor samtale indtryk af, at højskolebyggeriet på Klint indtil videre er opgivet med den begrundelse, at der ikke er tilstrækkeligt med kvalificerede lærere og ikke nok af Martinuslitteraturen oversat til hovedsprogene”.

8. juni 1980

”De hos Teosofferne ofte omtalte ”Mestre” er ikke nødvendigvis indviede. Mesteren Koot Hoomi fulgte interesseret Martinus’ arbejde med livsmysteriets løsning. Dette var dog kun af interesse, ikke for at hjælpe og ikke af jalousi. Martinus ved dette, fordi han ved flere tilfælde, når han arbejdede ved skrive-

maskinen, fornemmede Koot Hoomi’s nærværelse og ”så” hans iagttagende ansigt bag sin skulder. Martinus har været til helsetest på Frederiksberg Hospital. Alt i orden! Han skal tale ved sæsonåbningen på Klint 22. juni, og han håber at få lov til at opleve sin 90-årsdag 11. August”.

29. august 1980.

”Martinus går først til ro ved to-tiden og står op et par timer senere. Han sover lidt dagen igennem, især om formiddagen. ”Jeg har jo en gammel hjerne og skal være meget vågen for at kunne arbejde med mine analyser”.

Det bliver til skriftligt arbejde cirka to timer dagligt. Der er meget, Martinus skal tage stilling til, blandt andet sagens fremtidige struktur”.

12. september 1980.

”Den bog, Martinus lånte af Nibelvang, forbliver et mysterium. Martinus ved ikke, hvad den hed. Den blev leveret tilbage, og han læste kun afsnittet om meditation. Efter indvielsen holdt en hånd ham tilbage, når han ville læse”.

14. september 1980.

”Kristusvæsenerne har alle nået samme udviklingstrin og har samme erfaringsgrundlag. De reagerer og tænker som en samlet bevidsthed men bevarer dog deres individuelle identitet. Kristus er stadig aktuel. De mennesker, der har de kristne principper i sig, er sagens fremtid, ikke de opblæste ”skriftkloge”.

6. oktober. 1980

”Jeg (Per Thorell) var i dag til møde på Institutet angående udgivelsen af ”Livets Bog” 1 på Borgens Forlag. Det var det første møde desangående med forlagsboghandler Jarl Borgen”.

26. oktober 1980.

”Menneskets rette hjemsted er slet ikke denne pla-

net eller dette livsplan, men Kristusplanet, hvor vold og lignende ikke forekommer, og hvor dyr ikke eksisterer. Men for at kunne nyde oplevelsen på dette plan må man passere det mørke, der nu råder på vor klode. Symbolet ”Mørket” viser verden af i dag, og symbolet ”Lyset” viser, hvorledes det skal blive. Disse to symboler dækker løsningen på det ondes mysterium, og det er Martinus’ udtrykkelige ønske, at de skal gengives i farver på henholdsvis bag- og forsiden af omslaget til nyudgaven af ”Livets Bog” under titlen ”Det Tredie Testamente”.

23. november 1980.

”Naturligvis drøftede vi også den forestående aftale med Borgen. Det er mit indtryk, at Martinus endnu er ”syv sind” i denne sag”.

30. november 1980

”var jeg til et møde hos Martinus, hvor vi fik formuleret og renskrevet svaret på et oplæg fra Borgen”.

21. december 1980.

”Martinus var i dag meget veloplagt. Han kom med et sødt julebrev til os, som han trods sine vanskeligheder med synet selv havde skrevet på maskine”.

”Aftalen til underskrift var fremsendt fra Borgen, og jeg kunne ikke se andet end, at den var i overensstemmelse med det mundtligt aftalte og den skriftlige accept. Som jeg havde formuleret”.

”Det var glædeligt at se, at Borgen havde anvendt tiltaleformen ”Du” i sin skrivelse til Martinus, som også udtrykte sin tilfredshed med dette. Martinus betegner tiltaleformen ”De” som en ”mental spærebom”.

”Vi var enige om, at den indledning, der oprindelig var skrevet til ”Testamentet”, ville være god at anvende som introduktionsmateriale i forbindelse med markedsføringen af Martinus-litteraturen”.

”Martinus sagde, at hans viden rummes i hans hu-

kommelseslegeme, og at alt lys er Guds ånd”.

4. januar 1981.

”Selv om Martinus i dag var meget træt, virkede han åndeligt oplagt. Vi havde en lidt diffus samtale om det materiale, Borgen skulle anvende i sin markedsføring.

Vi talte om anvendelsen af de to symboler ”Lyset” og ”Mørket” som illustration på omslaget til nyudgaven af ”Livets Bog”. Jeg bemærkede, at mange nok ville blive skrækslagne ved synet af symbolet ”Mørket”, hvortil Martinus svarede: ”De skrækslagne må gå, for så er de ikke modne for sagen!” Skikkelsen på symbolet ”Lyset” skal ikke forestille personen Jesus. I øvrigt er samtlige Martinus’ symboler hellige og må ikke misanvendes”.

”Martinus sagde: ”Jeg havde det med mig. Alt var forberedt i et tidligere liv. Det ved jeg nu!”

”Hukommelseslegemet er lutrede erindringer, ”guldkopier”. Det uædle, slagterne, forbrændes i tidens ild. Guldets består, skønheden består. Salighedsoplevelsen udløses ved genkendelse.

Martinus’ oplevelse af velbehag ved beskuen af skinnende genstande såsom ædle stene, krystal, sølv og guld er genoplevelse fra tidligere inkarnationer”.

5. januar 1981 mandag.

”Martinus ringede i aften angående Borgen. Han var ivrig efter at høre, hvordan det gik med sagen, og jeg lovede at ringe til Borgen”.

18. januar 1981.

”Igen i dag var Martinus meget træt. Som han selv sagde, var alene det at komme ned ad sine egne trapper og ind i vognen en stor anstrengelse for ham. Han var ellers ret munter og veloplagt, og blundede ikke. Ved tebordet var samtalen ret ”verdslig”.

Vi skulle hovedsagelig have talt om den forestående udgivelse hos Borgen og de dertil knyttede problemer, men vores emner blev i stedet verdenspolitik og gamle minder såsom ”Baggesvogn” og de dertil knyttede historier og beretninger”.

25. januar 1981.

”I anledning af arbejdet med udgivelsen af ”Livets Bog” hos Borgen var Martinus her igen i dag efter eget ønske.

Vi blev enige om, hvorledes omslaget skulle udformes, og jeg lovede at lave et layout meget hurtigt. Den følgende fredag den 30. januar var jeg så hos Martinus med dette layout, som han var tilfreds med”.

15. februar 1981.

”Da Martinus kom ned og skulle ind i bilen, sagde han, at blot dette at gå ned ad trappen var lige så stor en anstrengelse for ham som at bestige et bjerg. Under køreturen til Klampenborg sagde han, at han først følte alderen trykke, da han var fyldt firs!”

”Vi koncentrerede os i dag meget om at bedømme materialet til Borgen. Martinus havde plader til lysbilleder med, som han mente muligvis kunne anvendes til reproduktion. De var håndkolorerede på glas og meget nøjagtigt udført. Til de helt fine linjer havde Martinus benyttet pensler med kun et hår!”

”Jeg gav udtryk for den opfattelse, at første bind af ”Livets Bog” egentlig indeholder det hele, hvilket Martinus bekræftede. De øvrige bind er ekstra analyser og udkom successivt i læg sammen med ”Kosmos” der var det egentlige økonomiske grundlag for deres udgivelse.”

”Martinus gentog atter, at det fysiske plan er et hjælpeplan. Det virkelige livsplan er Kristusplanet, som er det levende væsens rette hjemsted”.

1. marts 1981.

”Dette skulle blive Martinus’ sidste besøg hos os i fysisk skikkelse. Han sov i dag meget af tiden”.

”På vejen herud fortalte jeg, at ”Søndags Aktuelt” havde bragt en fortegnelse over samtlige medlemmer af frimurenes orden i Danmark. Martinus gentog, hvad han tidligere har sagt, at foreningsdannelse medfører stagnation: ”De forkalker”. Derfor vil

han fortsat sætte sig imod ethvert forsøg på at danne forening omkring hans lære.

Martinus fortalte, at han ret tidligt kom ind på ikke at anvende JEG-betegnelsen i sit forfatterskab og i stedet anvendte ordet VI (hvilket jeg jo også gennemførte ved revisionen af ”Testamentet”, som desværre ikke i denne omgang blev til noget). I mine mange artikler har jeg selv helt automatisk undgået anvendelsen af ordet JEG, medens jeg husker, at Gerner Larsson nærmest frådsede i dette ord.

I en samtale om koncentration sagde Martinus: ”Man må kunne tænke sig sit legeme udvidet, så det bliver til et univers, altså med udvidet afstand mellem partiklerne”.

7.marts 1981 (lørdag).

”Klokken 17,40 modtog vi per telefon den dramatiske meddelelse, at Martinus natten til torsdag var faldet, da han var på vej til sin seng. Han havde ligget hjælpeløs nogle timer på gulvet, inden det lykkedes ham at nå telefonen og tilkalde hjælp. En natlæge beordrede øjeblikkelig indlæggelse på hospital, hvorefter en tilkaldt ambulance under udrykning kørte Martinus til Frederiksberg Hospital. Her fik han smertestillende medicin, og man konstaterede brud på lårhalsen. Det meste af tiden på hospitalet var Martinus sløvet af smertestillende medicin”.

8.marts 1981. ”Klokken 9,30 fik vi over telefonen det sorgens budskab, at Martinus havde forladt det fysiske plan den foregående nat klokken 1,30. På hospitalet sagde man, at han var sovet stille ind.”

”Aftenen forinden havde Martinus virket opfrisket og vågen. Han havde sagt, at han nu vidste, at han var blevet standset i sit arbejde med de kosmiske analyser og specielt med den symbolforklaring han ville have med i indledningen til nyudgaven af første bind af ”Livets Bog” i relation til symbolerne på omslagets for og bagside. Disse analyser lå alt for højt for det jordiske menneskes generelle fatteevne i mange århundreder fremover”.

4.3 Notater fra Per Thorells dagbøger og manuskript.

”Når det nu skulle være således, udkommer denne bog formodentlig i sin hellige oprindelighed, hvilket er, hvad jeg har ønsket, og hvad jeg også i vore samtaler desangående har sagt til Martinus, at den burde”. (Dette er Per Thorells udsagn, og skal forstås således, at ”Livets Bog” udkommer i sin form som førsteudgave uden tilføjelser af tekster oprindeligt skrevet i det ufuldendte manuskript til bogen ”Det Tredie Testamente”, og uden forklaring til for- og bagsidesymbolet”).

4.4 Bemærkninger til de refererede samtaler.

De refererede notater fra Per Thorells dagbog giver os nogle meget værdifulde oplysninger om Martinus. For det første ser vi, hvor klar Martinus stadig er, på trods af sin høje alder, når han benytter sin kosmiske bevidsthed. At han alligevel har lidt svært ved at finde ud af, hvordan han skal strukturere stoffet i sit manuskript, er et tegn på at han trods alt bliver mere og mere fysisk træt, og at tankerne omkring struktureringen og de dermed nødvendige valg, klart tilhører den fysiske del af hans hjerneaktivitet.

Specielt er det interessant, at Martinus den 19. august og 16. september 1979, halvandet år før han forlader det fysiske plan, klart siger, at hans samlede værker er den fysiskgjorte vejledning for mennesker, som Kristus omtalte som ”Talsmanden den Hellige Ånd”, der skulle komme.

Som læseren sikkert har bemærket, har Martinus altid været meget tilbageholdende med at udtale sig kategorisk om, hvordan man skal opfatte Martinus og hans åndsvidenskab i forhold til Kristus og hans udsagn om fremtidige hændelser. Martinus har forsigtigt antydnet det mange gange, men aldrig så kategorisk. Her siger han det klart og entydigt til Per Thorell.

5. Betydningen og konsekvensen af, at Martinus besluttede at ”de samlede værker” skulle udgives under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”.

Den 22. april 1979 siger Martinus til Per Thorell, at han har fået en impuls, der går ud på, at hans ”samlede værker” skal udgives under en fælles titel ”Det Tredie Testamente” (se dagbogsnotatet fra 22. april 1979).

Af dagbogsnotatet den 6. maj 1979 fremgår det, at Martinus venter på at få en impuls om, hvad han skal gøre med den bog, han er i gang med at skrive. Dette er et selvstændigt problem, og har kun forbindelse med den nye impuls af 22. april 1979, hvad bogens titel angår. Den endelige beslutning om ikke at udgive manuskriptet som en samlet bog sker først efter 20. januar 1980, og Martinus arbejder da også videre på bogen indtil dette tidspunkt.

Martinus’ beslutninger vedrørende bogudgivelser får naturligvis konsekvenser for forhandlingerne med Borgens forlag om udgivelsen af Martinus’ bøger. Dette ses af dagbogsnotaterne den 13. januar 1980, den 26. oktober 1980, den 23. november 1980 og den 30. november 1980.

26. oktober 1980 står det klart, at Martinus ønsker, at udgaven af Livets Bog, der skal udgives på Borgens forlag, skal have et smudsomslag med symbolet ”Lyset” på forsiden og symbolet ”mørket” på bagsiden. Dette er dog ikke en ny ide Martinus har fået, idet Martinus den 13. august 1978 er fotograferet hjemme hos Inge Sørensen, hvor han for en lille kreds af sine nære medarbejdere fremviser Livets Bog med det beskrevne smudsomslag (se forsidebilledet på nærværende bog, og se Kurt Christiansen: Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente – en biografi, Apendiks F, Kosmologisk Information, 2005.).

Det ses, at smudsomslaget på billedet også viser, at der på omslaget øverst står ”Det Tredie Testamente”. Dette er dog ikke ensbetydende med, at han på dette tidspunkt har besluttet, at ”de samlede værker” skal have denne fællestitel. Den impuls får han først, efter hvad han selv siger, i april 1979.

5. Betydningen og konsekvensen af at Martinus besluttede at ”de samlede værker” skulle udgives under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”.

Den 13. august 1978 viser Martinus for første gang Livets Bog, der nu skal udgives på Borgens forlag, med den nye fællestitel "Det Tredie Testamente" trykt på det nydesignede smudsomslag til bogen. Martinus valgte symbolerne på smudsomslaget for og bagside efter forsøg med andre symboler.

Det er imidlertid lidt mærkeligt med den tidsforskel fra den 13. August 1978, hvor Martinus viser bogen med smudsomslaget hjemme hos Inge Sørensen, til den 22. april 1979, hvor han siger til Per Thorell, at han har fået impulsen, hvor han nu siger, at kerneteksterne skal udgives under en fællestitel "Det Tredie Testamente". Først den 26. oktober 1980 fastslås det, at det er Martinus udtrykkelige ønske, at Livets Bog skal udgives med smudsomslag, med de to symboler "lyset" og "mørket".

Martinus og Thorell har sikkert drøftet og samarbejdet om fremstillingen af smudsomslaget løbende, sansynligvis helt fra begyndelsen i 1978.

Det er således, at jeg er i besiddelse af en smudsomslagsmodel, som jeg er ret sikker på, at Per Thorell har fremstillet. Den svarer delvis til det omslag, som Martinus viser på billedet, hvor der står "Borgen" under symbolet.

På min model er forsidesymbolet "Grundenergiernes kombination", og her står der "Livets Bog" og romertal I under symbolet (se billedet på næste side). På Borgenudgaven af Livets Bog (den har ikke smudsomslag) er forsiden udformet som på Martinus smudsomslagsmodel, men der står ikke "Borgen" under symbolet.

Thorell har, som det kan ses, drøftet smudsomslagets symboler med Martinus den 26. oktober 1980 og specielt den 4. januar 1981, hvor Per Thorell udtrykker betænkelighed ved benyttelsen af symbolet "Mørket". Det er muligt, at Per Thorell har lavet sit eget forslag til smudsomslag på dette tidspunkt og vist det til Martinus, men at Martinus uden at ryste på hånden vælger symbolerne "Lyset" og "Mørket" er iøjnefaldende.

Inden i Thorells omslag har han skrevet "Illustration på forsiden: Martinus symbol kaldet "Lyset"". Dette fortæller, at Martinus har sagt at det skal være sådan,

5. Betydningen og konsekvensen af at Martinus besluttede at "de samlede værker" skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente".

og det stemmer overens med Martinus udtalelse den 4. januar 1981. Dette er en mulighed, men det kan også være, at Thorell allerede har vist Martinus sit forslag i 1978.

Med hensyn til tidsproblemet omkring smudsomslaget, hvor der står "Det Tredie Testamente" over symbolet, er der så vidt jeg kan se to muligheder.

1. Den ene er, at der er en dateringsfejl på billedet, så det skulle være dateret 13. August 1979, altså et år senere. En fejl her er dog tvivlsom, idet flere af de implicerede personer på billedet er sikre på datoen.

2. Den anden mulighed er, at Martinus først har tænkt, at det kun var Livets Bog, der skulle have overtitlen "Det Tredie Testamente", og at han derfor har udarbejdet smudsomslaget på dette tidlige tidspunkt, kun med henblik på udgivelsen af Livets Bog hos Borgen, og at den impuls, som han fortæller Per Thorell om den 22. april 1979, udelukkende går på, at denne overtitel nu skal udstrækkes til flere af hans bøger.

Denne sidste mulighed er meget interessant, idet det

ikke før har stået klart, at Martinus først havde valgt alene at udgive Livets Bog's 7 bind under denne titel, indtil han fik impulsen om, at nogle flere af hans tekster skulle med under denne fællestitel.

At Per Thorell har været involveret i fremstillingen af smudsomslaget allerede i første omgang, er jeg ret sikker på. Det ville jo være naturligt for Martinus at anmode Thorell om at hjælpe sig med selve fremstillingen.

Det faktum, at jeg har et alternativt forslag til smudsomslag fra Thorells hånd, giver ikke mulighed for at skelne mellem de to ovenfor anførte muligheder for handlingsforløbet, idet såvel det smudsomslag, som Martinus viser på billedet, som det alternative smudsomslag jeg har, kun viser omslaget til Livets Bog Bind 1. Herudaf kan man således ikke se, om "tiltaget" med smudsomslag som sådan vedrører Livets Bog alene, eller det vedrører en bredere tekstmængde.

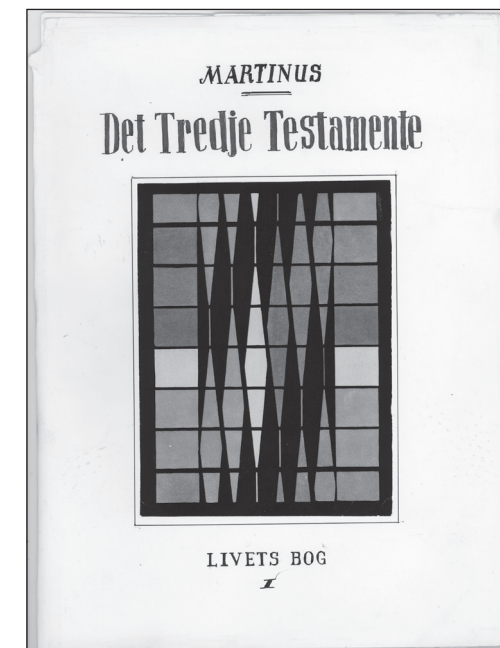
Med beslutningen om, at Martinus' "samlede værker" skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente", gjorde Martinus denne fællestitel "Det Tredie Testamente" til en samletitel, "en paraply", under hvilken det essentielle i Martinus' forfatterskab skal samles. Det som netop skal repræsentere "Talsmanden den Hellige Ånd", og som skal vejlede menneskene fremover til videre udvikling og til en forståelse af guddommen og universet.

Han satte hermed et hegn omkring sine "samlede værker". Et hegn som ikke måtte overskrides af noget eller nogen, ved at indføje noget uautoriseret til denne samling.

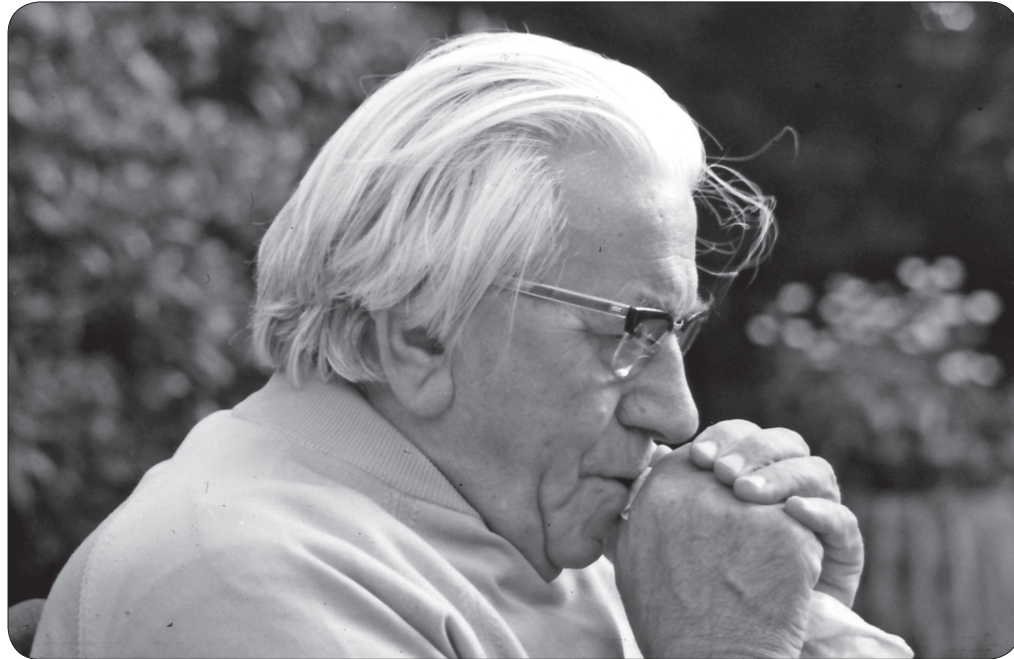
Denne ide fik Martinus intuitivt (Se Per Thorells dagbogsnotater 22. april 1979, 6. maj 1979, 19. august 1979 og 16. september 1979).

Det, der så kan skabe lidt problemer, er imidlertid, hvad Martinus forstår ved sine "samlede værker".

Når man tager i betragtning, at Martinus sætter lighedstegn mellem det, der findes under fællestitlen

5. Betydningen og konsekvensen af at Martinus besluttede at "de samlede værker" skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente".

Den overvejende Martinus

"Det Tredie Testamente", og det som begrebet "Talsmanden Den Hellige Ånd" står for, så må man være meget restriktiv i vurderingen af, hvad der hører med her.

Det er min opfattelse, at Martinus så situationen således, at der under paraplybetegnelsen/fællestitlen "Det Tredie Testamente" kun må indgå de af Martinus selv skrevne og færdigbearbejdede tekster, hans kernetekster, selve analyserne.

Grundlæggende hører Martinus' "kerneværker" Livets Bog og Det Evige Verdensbillede ind under denne fællestitel, men jeg mener også at Logik og Bisættelse med rette kan føres ind her.

Jeg har ikke set originalmanuskriptet til Det Evige Verdensbillede 4, der først blev udgivet efter Martinus' bortgang, så jeg ved ikke med sikkerhed, om Martinus selv havde fuldført denne bog. Havde han det, hører den naturlig med. Havde han det ikke, så medarbejdere har færdiggjort den efter Martinus' bortgang, kan den ikke være med her.

Herudover kan man overveje, om enkelte andre nøgletekster, som Martinus selv har skrevet og endeligt afsluttet, kan være med her. Det som kan indgå under fællestitlen "Det Tredie Testamente", er "læreboerne" - de absolut autoriserede, dem

der indeholder hans analyser.

Ingen andre tekster, heller ikke tekster som er fremstillet af medarbejdere på basis af Martinus' foredrag, også selv om de er godkendt af Martinus, må indgå under denne fællestitel. Herunder må heller ikke indgå nogle af Martinus' ufuldendte tekster som f. eks. Den Intellektualiserede Kristendom.

Det eneste, der må findes under denne fællestitel, skal være "det helt rene og centrale" i Martinus' arbejde, Martinus analyser (altså Talsmanden den Hellige Ånd, altså hans, af ham selv autoriserede, samlede kerneværker).

Dette mit synspunkt understøttes klart af det, som Martinus sagde til Mischa aftenen, inden han forlod det fysiske plan.

Mischa Limm pointerede i en skrivelse til "Rådet", dateret 9. september 2004, at Martinus på sit dødsleje, til Mischa, helt klart udtrykte; jeg citerer et afsnit af Mischas skrivelse:

"Denne sidste aften (Martinus døde om natten) blev Martinus på et tidspunkt meget urolig. Det var tydeligt at se, at der var noget

5. Betydningen og konsekvensen af at Martinus besluttede at "de samlede værker" skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente".

der skulle ud. Og pludselig sagde han:

"Der skal ikke udgives noget mere."

Martinus gentog det en gang til og fortsatte så med ordene:

"Det er færdigt, som det er."

Når Martinus siger det på denne måde, som han gjorde til Mischa, er det helt indlysende og forståeligt, at han betragter sit værk som fuldendt. Det værk, som han betragter som fuldendt, er den del, han har skrevet, og som han, i hvert fald i sin bevidsthed, har lagt ind under fællestitlen "Det Tredie Testamente". Det som han på denne måde har sat et hegn omkring, og som han betragter som "Talsmanden Den Hellige Ånd". Det som er det absolut hellige og urørlige.

Der findes derforuden noget, der også er Martinus' arbejde, det som han kalder "tygget føde", og som han ikke tillægger den samme ophøjede betydning som hans "kerneværker/kerneteksterne".

Martinus betegner den 4. maj 1980 det, han har sagt

i sine foredrag, som "tygget føde", og det er jo helt naturligt.

Det betyder ikke, at disse tekster er mindre vigtige som sådan, men det er et materiale, som han har bearbejdet yderligere, så det er blevet lettere tilgængeligt for mennesker. Det betyder, at det basale allerede findes i "kerneværkerne". Skulle den tyggede føde medtages under fællestitlen "Det Tredie Testamente", ville denne således indeholde både de originale analyser af det givne aspekt og derforuden en videreførelse af analyserne. Det vil bevirke, at indholdet ikke ville være helt rent og entydigt, og så ville der ikke kunne sættes lighedstegn mellem "Det Tredie Testamente" og "Talsmanden Den Hellige Ånd".

Det jeg her har sagt betyder ikke, at jeg ser ned på den "tyggede føde" i forhold til Martinus' "kernetekster", "den tyggede føde" vil altid bidrage til en mere detaljeret forståelse af "kerneteksten".

Den afklarede og vejledende Martinus

5. Betydningen og konsekvensen af at Martinus besluttede at "de samlede værker" skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente".

Det er lidt uheldigt, at Martinus ikke helt entydigt har præciseret, hvad der hører med under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”. Vi kan allerede se, at Per Thorell er lidt i tvivl, da Martinus den 22. april 1979 fortæller Per Thorell om den nye impuls, han har modtaget.

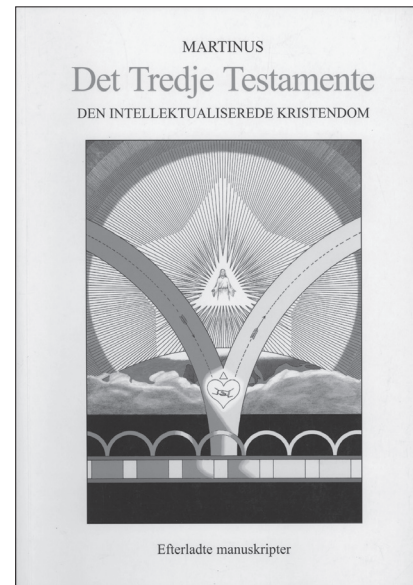
Jeg mener, at da Martinus ikke entydigt har sagt, at de og de tekster hører ind under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”, og andre ikke, kan vi blive nødt til at foretage et kvalificeret skøn ved betragtning af en tekst, som Martinus egenhændigt har skrevet og afsluttet (og kun sådanne). Det skøn må være baseret på, om teksten repræsenterer en eller flere specielle analyser af aspekter, som ikke kan genfindes i Martinus’ kerneværker. Opfylder teksten disse kriterier, kan man overveje, om den hører med under fællestitlen.

Dette betyder, at alt hvad der findes af tekster, der ikke opfylder disse kriterier for suverænitet, og derforuden også skrifter, der ikke er færdiggjorte af Martinus inden hans bortgang, er at betragte som ”tillæg” til hans hovedværker, dem der findes under den fælles titel ”Det Tredie Testamente”. Disse ”tillæg” må ikke indføjes under fællestitlen.

Det gælder også nærværende gengivne ufuldendte manuskript, såvel som alle de småbøger, der indeholder tekster, der er skrevet på grundlag af stenografier og båndoptagelser af Martinus’ foredrag. Disse er jo renskrevet og udformet af forskellige af Martinus’ medarbejdere og derfor ikke Martinus’ eget værk. Det gælder i særdeleshed også bogen ”Den intellektualiserede kristendom”.

Ikke desto mindre udgav Instituttet bogen ”Den Intellektualiserede Kristendom” netop under denne paraply ved på forsiden øverst at skrive ”Martinus – Det Tredie Testamente – og derefter at skrive undertitlen ”Den Intellektualiserede Kristendom”. Dermed har man indføjet denne bog under den ”paraply”, hvorunder der ikke måtte anbringes noget mere end det, Martinus selv havde indlagt/afsluttet og dermed autoriseret. Det ønske, han netop gjorde helt klart med ordene: ”Der skal ikke udgives mere”, ”Det er færdig som det er”

Martinus’ beslutning om, at hans samlede værker skulle udgives på et kommercielt forlag, Borgens Forlag, og at det skulle udgives under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”, var naturligvis en stor beslutning, en milepæl i udviklingen. Rolf Elving har omtalt de nærmere omstændigheder i artikel: ”Martinus’ sista stora beslut” i det svenske tidsskrift ”Ny Kultur” 1998 side 18 – 24. Artiklen kan også læses i min Martinus-biografi Appendiks B.

6. Martinus’ syn på indholdet i det ufuldendte manuskript.

Af dagbogsnotatet den 6. maj 1979 fremgår det, at Martinus venter på at få en impuls vedrørende, hvad han skal gøre med den bog, han er i gang med at skrive.

Den 28. oktober siger Martinus, at bogen under udarbejdelse muligvis skal deles op i to dele og sættes ind i Livets Bog som prolog og epilog. Martinus siger, at det endnu ikke er helt afklaret, hvad han skal gøre.

Den 6. januar 1980 er Martinus af den opfattelse, at den sidste halvdel, i stedet for at være en prolog til Livets Bog, skal indgå i ”Det Evige Verdensbillede”. Det skal dog bemærkes, at Martinus fortsat arbejder

med det ufuldendte manuskript, i hvert fald frem til 20. januar 1980. Først efter dette tidspunkt opgiver Martinus at udgive teksten som en samlet bog.

Martinus var helt klar over, at hans store samlede værk ville være vanskeligt tilgængeligt for mange mennesker, og mange ville have svært ved at se den nøje sammenhæng mellem hans værk og det, Kristus siger i det Nye Testamente. Kan man ikke se den sammenhæng, vil Martinus’ åndsvidenskab, for et kristent menneske, muligvis komme til at svæve frit i luften på linje med new-age. Det var specielt for at undgå, at en sådan situation skulle opstå, at Martinus fandt det vigtigt at skrive den bog som forblev ufuldendt.

Martinus arbejdede intenst med teksten til denne bog for at finde den bedste måde at tilkendegive den sammenknytning, der er mellem Kristi lære og Martinus’ åndsvidenskab. Martinus arbejdede på at lave en logisk analyse af forholdet, så der ikke skulle være nogen tvivl mulig. Martinus bestræbte sig på at skrive således, at læserne af bøgerne skulle kunne forstå, at Martinus netop fuldt og helt gik ind for Kristi lære, og at det blot var en mere detaljeret redegørelse for de samme store kosmiske spørgsmål, som Martinus forklarede i sin åndsvidenskab i forhold til det, Kristus har sagt. Man skulle kunne se, at Kristi lære var den platform, hvorpå Martinus byggede videre, ikke på basis af sin egen intelligens og tanker, men udelukkende på grundlag af den viden, han havde fået via sin kosmiske bevidsthed.

Det er klart, at Martinus hele tiden har haft denne opfattelse af sin mission indprentet i sin bevidsthed, men det er først nu efter så mange års arbejde, at han har fundet det relevant og forsvarligt at beskrive sin opgave så klart og entydigt. Naturligvis ville det heller ikke være heldigt, hvis han havde formuleret sig så præcist på et tidspunkt, hvor han endnu ikke var færdig med at udarbejde sin åndsvidenskab på tryk og i symboler. Havde han gjort det tidligere ville mange sandsynligvis have vendt sig bort fra ham og opfattet ham som en charlatan, der prøvede at tilegne sig en status, der ikke var belæg for. Denne risiko var mindre nu, da han

gennem sin afrundede åndsvidenskab har vist sit formål og sit format.

At mennesker så alligevel på nuværende tidspunkt, stort set ikke forstår dybden og autoriteten i at have kosmisk bevidsthed, og derfor stiller Martinus åndsvidenskab på linie med new-age, og mener at det er strikket sammen af kendte religioner, kan der ikke gøres noget ved. En dybere forståelse kommer af sig selv når menneskene med tiden bliver mere åndelig udviklet.

Tiden var nu inde til at give en omfattende redegørelse for åndsvidenskabens som værende en fortsættelse af Kristi lære, og det var den egentlige mening med udarbejdelsen af manuskriptet til denne nye bog, der forblev et ufuldendt manuskript. Til at begynde med fandt Martinus det naturligt at give ”den nye bog” titlen ”Det Tredie Testamente”, og han arbejdede på at skrive teksten sådan, at den skulle være en indføring i Livets Bogs tankegang med udgangspunkt i Kristi lære.

Hen ad vejen fik Martinus så den intuitive forståelse, at han skulle udgive det basale i sit forfatterskab under denne titel for på den måde at skille det vigtigste, det helt rene, ud fra ”den tyggede føde”. Der skulle sættes et hegn op omkring det basale.

Denne nye erkendelse gav imidlertid ikke grundlag for at ændre på de intentioner, han havde til at skrive den ”nye” bog, men det indebar imidlertid, at titlen på bogen som sådan burde ændres. Vi ser da også, at Martinus arbejder videre på bogen, efter at han havde truffet ovennævnte beslutning.

At Martinus efterhånden følte sig belastet af arbejdet, ikke mindst på grund af sit tiltagende problem med synet, men også fordi han ikke helt havde rede på, hvordan han skulle strukturere og vægte indholdet, samtidig med at han stærkere og stærkere følte, at andre opgaver var vigtigere, fik det ham til langsomt at skrinlægge manuskriptet og i stedet søge at omskrive noget af det skrevne til andre formål, som nævnt tidligere. Dette skete formodentlig først efter januar 1980.

Det er her, vi muligvis kan finde årsagen til, at de tekster, som man har trykt i ”Den Intellektualiserede Kristendom”, afviger en del fra det ufuldendte

manuskript, og at andre tekster, som ikke har noget med denne sag at gøre, er taget med. Dette materiale må imidlertid opfattes som endnu meget præliminært, ubearbejdet og usammenhængende i forhold til det ufuldendte manuskript, der trods sin ufuldendthed alligevel var omhyggeligt bearbejdet. Teksterne i ”Den Intellektualiserede Kristendom” er muligvis tekster, som Martinus arbejdede på, efter at han opgav at udgive bogen. Han brugte her en del af det ufuldendte manuskripts indhold ved at omarbejde det til andre formål som beskrevet tidligere. Det er derfor, vi i ”Den Intellektualiserede Kristendom” genfinder en del af indholdet fra det ufuldendte manuskript, men i omredigeret form og med tilføjelser af nye afsnit. Der var jo stadig lige stort behov for tekster, der forklarede samspillet mellem Kristi udsagn og Martinus’ åndsvidenskab. Det er også muligt, og lige så sandsynligt, at de afvigelser der er mellem teksterne i det ufuldendte manuskript, og lignende tekster medtaget i ”Den Intellektualiserede Kristendom” skyldes, at man har fundet nogle preliminære udkast til teksten til det ufuldendte manuskript, på Martinus skrivebord. Tekster som han efterfølgende har indføjet i det ufuldendte manuskript i rettet og forbedret form.

7. Martinus’ godkendelse af, at hans ufuldendte tekster må udgives efter hans bortgang.

Mischa refererer, som jeg også viste i afsnit 5, følgende fra sin samtale med Martinus på hospitalet aftenen før Martinus forlod det fysiske plan:

”Denne sidste aften (Martinus døde om natten) blev Martinus på et tidspunkt meget urolig. Det var tydeligt at se, at der var noget der skulle ud. Og pludselig sagde han: ”Der skal ikke udgives noget mere.” Martinus gentog det en gang til og fortsatte så med ordene: ”Det er færdigt, som det er.”

Man må så spørge, betyder det, at Martinus’ ufuldendte tekster så ikke må udgives? Hertil må

svaret være nej. Det Martinus siger til Mischa, er baseret på hans tanker om den del af Martinus’ tekster, som vi må kalde ”kerneteksterne”, og som skal findes under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”. Dette er indlysende, når vi ser, hvad Martinus har sagt om sine efterladte, ikke fuldendte tekster. Martinus har om disse sagt, at man godt må offentliggøre hans ufuldendte tekster, ”hvis man da kan forstå, hvad jeg mener”. Dette anføres med denne løsrevne sætning i bogen ”Den Intellektualiserede Kristendoms” forord ”Forord fra Martinus’ Institut” side 7.

Citatet nævnt ovenfor er et enkelt udsagn af et mere beskrivende udsagn, som man kan læse i ”Samarbejdsstrukturen” (såvel i 1. udgave 1992 som i 2. udgave 2003). Her står i kapitel 13 ”Værket” under overskriften ”Ufærdige manuskripter” følgende:

”Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form.” Underskrevet: ”Rådsmøde 22.01.74”.

Sammenholdes disse to refererede udsagn fra Martinus’ mund, ses det klart, at Martinus skelner mellem de basale tekster, dem der findes under fællestitlen ”Det Tredie Testamente”, hvorom han siger ”Der skal ikke udgives noget mere.” ”Det er færdigt, som det er” og det øvrige tekstmateriale, der findes, og som er af forskellig art, inklusive ikke afsluttede arbejder.

Der er således ikke noget galt i at udgive Martinus’ ufuldendte manuskripter, men det er uacceptabelt, at Instituttet ”autoriserer” den, af løse manuskriptdele sammenstillede tekst, under ”paraplyen” ”Det Tredie Testamente”, som er ”Talsmanden den Hellige Ånd”. Det er direkte modstridende med Martinus’ ønske og udsagn.

Martinus har således her to udsagn:

1. Nogle tekster tilhører ”kerneteksterne” under fællestitlen ”Det Tredie Testamente” og

repræsenterer det, hvorom Martinus siger, ”Der skal ikke udgives noget mere”, ”Det er færdigt, som det er”.

2. Andre tekster, bl.a. nogle ufuldendte tekster må ikke indføres under denne fællestitel, men må gerne udgives, ”hvis man kan forstå hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form” (Samarbejdsstrukturen afsnit 13.4).

Disse Martinus’ to udsagn stemmer helt overens med det, jeg ovenfor har gjort mig til talsmand for. Hvis det ikke forholdt sig, som jeg ser det, ville disse to udsagn fra Martinus’ mund være modstridende, og det kan jeg ikke forestille mig kan være tilfældet.

8. Om selve det ufuldendte manuskript

Vi har i det foregående set på den baggrundsviden, der findes om tilvejebringelsen af selve Martinus’ manuskript til bogen med arbejdstitlen ”Det Tredie Testamente”, og de valg, som Martinus gjorde, medens han arbejdede med manuskriptet.

Som nævnt har jeg fået manuskriptet foræret af Per Thorell, efter at Instituttet skriftligt havde meddelt, at de ikke ønskede at få det. Det manuskript, som jeg har, er gennemslaget af det manuskript, som Martinus selv har ”renskrevet”. Originalen til manuskriptet ligger på instituttet. I mit manuskript manglede siderne 39 til 44. Disse sider fandtes i instituttets eksemplar, og jeg har fået en fotokopi heraf. Samtidig kunne jeg konstatere, at det netop var originalen, som instituttet har, og gennemslaget jeg har.

Jeg konstaterede, at instituttets eksemplar var nogle sider længere end mit. Det betyder, at Martinus og Per Thorell har arbejdet lidt videre på manuskriptet, efter at Martinus havde renskrevet den del, som jeg er i besiddelse af. Måske renskrev Martinus manuskriptet afsnit for afsnit, når han var tilfreds med teksten.

Jeg fik imidlertid også de sidste sider i kopi fra instituttet, og jeg så her, at også disse sider

har Martinus skrevet. Der findes her lidt flere ændringsforslag fra Per Thorells hånd. På denne måde er mit manuskripteksemplar blevet helt intakt og ”up to date”.

Det skal for god ordens skyld bemærkes, at indholdsfortegnelsen, jeg er i besiddelse af, kan være skrevet af Per Thorell. Der findes ikke nogen indholdsfortegnelse i Martinus’ eget manuskript, hvilket jo er ganske naturligt, da manuskriptet ikke er færdigt. Af dagbogsnotaterne fremgår det imidlertid, at Martinus arbejdede med en indholdsfortegnelse omkring 2. september 1979. Den indholdsfortegnelse, jeg er i besiddelse af, er skrevet med en anden teksttype, og kan derfor som sagt være skrevet af Per Thorell. Det kan imidlertid også være, og det er måske mere sandsynligt, at den er skrevet på Martinus’ tekstbehandlingsanlæg, og derfor alligevel skrevet af Martinus selv, jeg ved det ikke. Usikkerheden fremkommer specielt ved det forhold at der i indholdsfortegnelsen er noteret at siderne 39 – 44 mangler. Manglede de også i det materiale som Martinus arbejdede med eller kun i Per Thorells kopi? Til gunst for at Det er Per Thorell, der har skrevet den indholdsfortegnelse, som jeg har, taler dog, at den ikke indeholder den type af skrivefejl, som findes i det øvrige manuskript, som det er iøjnefaldende, at Martinus selv har skrevet.

8.1 Manuskriptet er grundlæggende renskrevet af Martinus selv, og derfor godkendt af ham.

Når jeg siger, at det er ”renskrevet” af Martinus, er det ud fra en analyse af materialet. Manuskriptet er skrevet på en almindelig skrivemaskine. Under ”renskriften” er der lavet så mange specielle skrivefejl: ord er skrevet to gange, ord er skrevet forkert, og der er rettet ved at skrive oven i, manglende ord er vedføjet mellem linjerne. Alt dette er udført med den samme skrivemaskine, som har skrevet teksten, og er skrevet i samme arbejdsgang og med det gennemslag, som jeg er i besiddelse af liggende bagved (Rettelserne fremtræder således også som gennemslag).

Alle disse skrivefejl og rettelser er ikke udført af en rutineret maskinskriver. Det er iøjnefaldende, at det drejer sig om en person, der har svært ved at se, hvad der er skrevet, (hvtill skribenten er kommet). Det kan derfor kun være skrevet af Martinus selv, der på dette tidspunkt havde store vanskeligheder med synet.

Jeg har spurgt Mischa Limm, som var tæt på Martinus i det daglige de sidste år af Martinus' liv, om han kunne bekræfte, at Martinus selv renskrev manuskriptet. Mischa kunne i hvert fald bekræfte, at han ikke selv havde renskrevet det, og han havde heller ikke set, at nogen andre havde renskrevet det for Martinus.

Det skal også bemærkes, at den "renskrift", som manuskriptet har gennemgået, ikke er udført af Per Thorell. Han ville aldrig skrive forkert på den måde, som det ses i manuskriptet, og heller ikke rette teksten på den måde, som det er sket. På manuskriptsiderne kan man, i hvert fald på selve manuskriptet (det er vanskeligt at se her i bogen), også let se, hvad der er skrevet i den første arbejdsgang, og hvad der senere er tilføjet, efter at original og gennemslag er blevet skilt ad. De senere tilføjelser er skrevet direkte på gennemslaget og fremtræder derfor meget kraftigere svættet, med kraftigere farve fra farvebåndet. Sådanne rettelser har jeg opfattet som udført af Per Thorell. Om de er sket med Martinus' godkendelse eller ikke, kan jeg naturligvis ikke vide. I teorien kunne disse rettelser også være udført af Martinus selv i en senere arbejdsgang, men jeg tror det ikke. Jeg tror det er Per Thorells rettelser, måske med Martinus' godkendelse.

8.2 Rettelserne i manuskriptet.

Som beskrevet, hjalp Per Thorell Martinus med manuskriptet ved at komme med forslag til sproglige forbedringer o.l.. Det ses tydeligt i manuskriptet på flere forskellige måder.

Man skal bemærke, at de efterfølgende anførte sidenumre er manuskriptets sidenumre, som kan ses på billedsiderne, på venstresiderne i bogen. Det er

ikke nærværende bogs sidenumre, der er angivet.

På manuskriptets side 90, tre linier oven for "Tredje afsnit", har Martinus i manuskriptet skrevet "have". Dette har Per Thorell med skrivemaskine rettet til "oceaner". Det er let at se, at det er Per Thorells rettelse, da det er skrevet direkte på arket.

Den samme rettelsesform ses på side 82, hvor Martinus skriver:

"Kristus behøver i sandhed ikke mere at demonstrere..."

her har Per Thorell rettet ordet "mere" til ordet "yderligere" ved at skrive ovenover.

På side 94 midt på siden har Martinus skrevet "For eksempel kan og må man beundre den del af menneskeheden,".

Per Thorell har rettet ordene "del af menneskeheden" til "kategori af mennesker".

De to nederste "ord mellem linierne" er Martinus egne rettelser, da de er skrevet med samme maskine, som har skrevet manuskriptet, og fremstår som gennemslagstekst.

På manuskriptets side 99 har Per Thorell overstreget 5 linier i teksten, efter at have forsøgt sig med nogle rettelser. Ud for afsnittet har Per Thorell skrevet "dl" som betyder "fjernes".

Andre steder, og i særdeleshed på de sidste sider i manuskriptet, har Per Thorell rettet med håndskrift. Der er intet problem med at se, hvad Per Thorell har rettet med håndskrift, da jeg kender hans karakteristiske håndskrift fra meget håndskrevet materiale, som han har foræret mig.

8.3 Martinus og Per Thorells skrivestil.

Det er i de fleste tilfælde meget let at se forskel på Martinus' skrivestil og Per Thorells skrivestil. Martinus bruger ganske enkle ord og ligefremme sætninger, medens Per Thorell har et noget mere sofistikeret sprogbrug. Som et par eksempler kan nævnes:

På side 132 skriver Martinus linie 8 fra oven "Ja, disse primitive mennesker gjorde endog deres egne medmennesker til slaver og trælle, lod dem slide sig til døde i hårdt og vanskeligt arbejde og udnyttede dem således til fordel for *deres eget liv og velvære*". Her foreslår Per Thorell at bruge ordene "... *deres eget liv og jordiske vellevned*."

På side 150 midt på siden skriver Martinus "Guddommen består således af dette herskende Jeg samt en skabeevne og denne skabeevnes produkt, det skabte, *hvilket netop udgør de tre grundbetingelser* for at et "noget" kan fremtræde som et levende væsen."

Per Thorell foreslår teksten rettet til: "Guddommen består således af dette herskende Jeg samt en skabeevne og denne skabeevnes produkt, det skabte, *netop de tre principper der udgør grundbetingelserne* for at et "noget" kan fremtræde som et levende væsen."

På side 58 har Per Thorell seks steder rettet ordet "eder" til "jer".

På side 73 nederste halvdel er der to rettelser udført af Per Thorell. Martinus skriver: "Når jeg her betegner denne epoke som guddommelig"

Per Thorell har rettet til: "Når denne epoke her er betegnet som guddommelig".

Længere nede skriver Martinus: "Derfor har jeg kaldt denne epoke guddommelig.

Per Thorell retter til: "Derfor er det berettiget at kalde denne epoke guddommelig.

På side 126, nederste afsnit, skriver Martinus: "Dette princip er en udløber af det kosmiske princip *jeg kalder "verdensgenløsningsprincippet"*, ..."

Per Thorell foreslår: "Dette princip er en udløber af det kosmiske princip, *der i Livets Bog har fået betegnelsen "verdensgenløsningsprincippet"* ...".

På side 116 øverste afsnit skriver Martinus: "Jeg har derfor givet denne skabeevne betegnelsen

"X 2".

Per Thorell foreslår:

"Denne skabeevne har vi derfor givet betegnelsen "X 2".

På midten af siden skriver Martinus: "Dette har jeg udtrykt som "X 3".

Per Thorell retter det til: "Dette er derfor udtrykt som "X 3".

Et eksempel på fjernelse af "jeg-formen".

På side 129 midten skriver Martinus:

"Som følge af denne udvikling *behersker en materialistisk eller gudløs bevidsthedssfære allerede store dele af menneskeheden, og dens* virkninger breder sig mere og mere."

Per Thorell foreslår:

Som følge af denne udvikling *er store dele af menneskeheden behersket af en materialistisk eller gudløs bevidsthedssfære* hvis virkninger breder sig mere og mere."

Jeg mener, at de ovenfor anførte eksempler er beskrivende for den arbejdsproces, som manuskriptet har været udsat for. Martinus er tilbøjelig til at bruge "jeg-formen", medens Per Thorell anvender en mere upersonlig/distancerende form.

Netop denne problematik har Martinus og Per Thorell drøftet den 14. februar 1979, hvor Martinus gik ind for at stryge jeg-formen, sandsynligvis på opfordring fra Per Thorell, til fordel for en mere neutral form. Nogle af de rettelser, man ser, at Per Thorell har foretaget, er af denne art, og altså accepteret af Martinus. Det kan bl.a. ses på manuskriptets side 63 midten, hvor ordet "jeg" er rettet til "der", side 112 (2 steder). På side 116 har Per Thorell rettet sætningen "Dette har jeg udtrykt som "X 3"" til "Dette er derfor udtrykt som "X 3"". Man kan se flere rettelser, som er begrundet i nævnte beslutning fra Martinus' side. Det er karakteristisk at se, at sådanne rettelser har Thorell udført som definitive rettelser skrevet med maskine. Man kan således sige, at rettelser fra jeg-formen til en mere neutral form er helt accepteret af Martinus efter opfordring fra Per Thorell, og må dermed siges at være Martinus egen tekst. De rettelser, som der efterfølgende er sket i teksten, er gjort af Per Thorell

og viser således, hvordan Per Thorells rettelser fysisk ser ud, og denne erfaring kan bruges til mere sikkert at pege på Per Thorells andre rettelsesforslag. Det skal bemærkes, at jeg, trods alt, konsekvent har bibeholdt Martinus' oprindelige tekst i disse tilfælde, selv om Martinus har accepteret en sådan ændring.

Som foran nævnt er det ret let at se forskel på Martinus og Per Thorells stil. Af eksemplerne ses det, at Martinus skriver i en enkel, beskrivende og nærværende stil, medens Per Thorell søger at ændre den til en mere universel og lidt distancerende stil med lidt mere avancerede vendinger. Det er sikkert her, at problemerne med rettelser i manuskriptet opstår, hvis problemerne, som de er fortalt, er sande.

8.4 Martinus' syn på arbejdsprocessen og Per Thorells medvirken til udformningen af manuskriptet.

Der foreligger ikke noget på tryk omkring Martinus' syn på samarbejdet med Per Thorell omkring udarbejdelsen af manuskriptet. Uofficielt, og via mundtlig oplysning som Willy Kuijper har givet mig, forlyder det imidlertid, at Martinus ikke var så glad for Thorells mange rettelser. Det må også være umiddelbart indlysende, at det var meget svært for Martinus at håndtere processen med det meget svækkede syn, han efterhånden havde. Vi kan blot via renskriften af manuskriptet se, at Martinus havde meget svært ved at arbejde effektivt med skrivningen. Martinus nævner det allerede til Per Thorell den 30. september 1979.

Det er meget interessant at studere manuskriptet. Det viser på den ene side, at Martinus er fysisk svækket på grund af sin høje alder. Han har svært ved at se. Hans anslag på skrivemaskinen er noget varierende med hensyn til slagstyrke, hvilket ikke er normalt for en rutineret maskinskriver. Hans svækkede syn må naturligvis bevirke, at han har meget svært ved at finde rundt i manuskriptet. Et problem der forøger arbejdsbelastningen. Det kan også af oplysningerne fra Per Thorells dagbog ses, at Martinus nu har lidt svært ved at

bestemme sig og strukturere indholdet, samt vælge hvor meget af de enkelte aspekter, der skal med. Sådanne beslutninger er knyttet til hjerneprocesser, der efter min mening hører til væsenets fysiske struktur. Den fysiske del af hjernen er blevet gammel. Dette giver Martinus problemer med at foretage de valg, der omfatter hvor og på hvilken måde han skal forme det stof, han stadig så klart får til rådighed gennem sin kosmiske bevidsthed.

Det er således interessant at lægge mærke til, at indholdet af de aspekter Martinus vælger at tage med i teksten, stadig er klare og lige så rene og logiske, som de altid har været. Det vil sige, at hans åndelige kvaliteter ikke er svækket. Det vil samtidig sige, at hans kosmiske bevidsthed ikke har ændret sig i form af kvalitet og klarhed.

Det stemmer godt overens med det, Martinus selv har sagt. Han sagde, at hans fysiske legeme naturligvis ikke kunne undgå et blive slidt, men hans åndelige tilstand (kosmiske bevidsthed) ikke ville blive ældet, den ville fortsat være ung og usvækket. Det er netop det, man kan aflæse ved at analysere processen omkring udformningen af manuskriptet.

På grund af Martinus' usikkerhed i valg af den form, hvori hans tekster skulle udgives, valgte han på det sidste at opgive at skrive på bogen "Det Tredie Testamente" og i stedet forsøge at udgive teksten i to dele, som en prolog og epilog til "Livets Bog" (se 28. oktober 1979). Han har sikkert herefter søgt at ændre på teksten, så den kunne passe til de nye ideer, og det oprindelige manuskript forblev derfor ufuldendt. Manuskriptet i sin sidste udformning blev derfor skrinlagt i den form, det forelå med Per Thorells sidste rettelsesforslag. Det er dette manuskript jeg er i besiddelse af.

At han på det sidste ønskede at omskrive teksten med henblik på udnyttelse i anden sammenhæng, betyder imidlertid ikke, at det nærværende oprindelige manuskriptet derfor er mindre værd, eller at teksten er ugyldig eller ligegyldig. Hvis man tror det, har man helt misforstået situationen.

Den tekst, han skrev i manuskriptet, har fortsat sin uformindskede værdi for den interesserede forsker og som vejledning for den interesserede åndsstuderende. Den bør derfor komme sådanne

mennesker til gode ved at blive offentliggjort og ikke blive gemt væk i en skuffe, fordi Martinus i stedet valgte at skrive en prolog m.m. til "Livets Bog" og her bruge noget af den i forvejen udarbejdede tekst.

9. Denne bogs gengivelse af det ufuldendte manuskript.

For at den kvalificerede forsker kan få et entydigt billede af teksten og dens udformning, har jeg valgt at vise de originale manuskriptsider på bogens venstresider, og overfor, på højresiderne, at vise den renskrevne tekst, som er renset for det, jeg opfatter som Per Thorells rettelsesforslag.

Ved netop at kunne se den renskrevne tekst på bogens højresider, hvor den er renset for Per Thorells rettelsesforslag, er vi kommet ud over det problem, at Martinus efter sigende ikke var tilfreds

med Per Thorells rettelser og mente, at de dækkede for hans egen tekst.

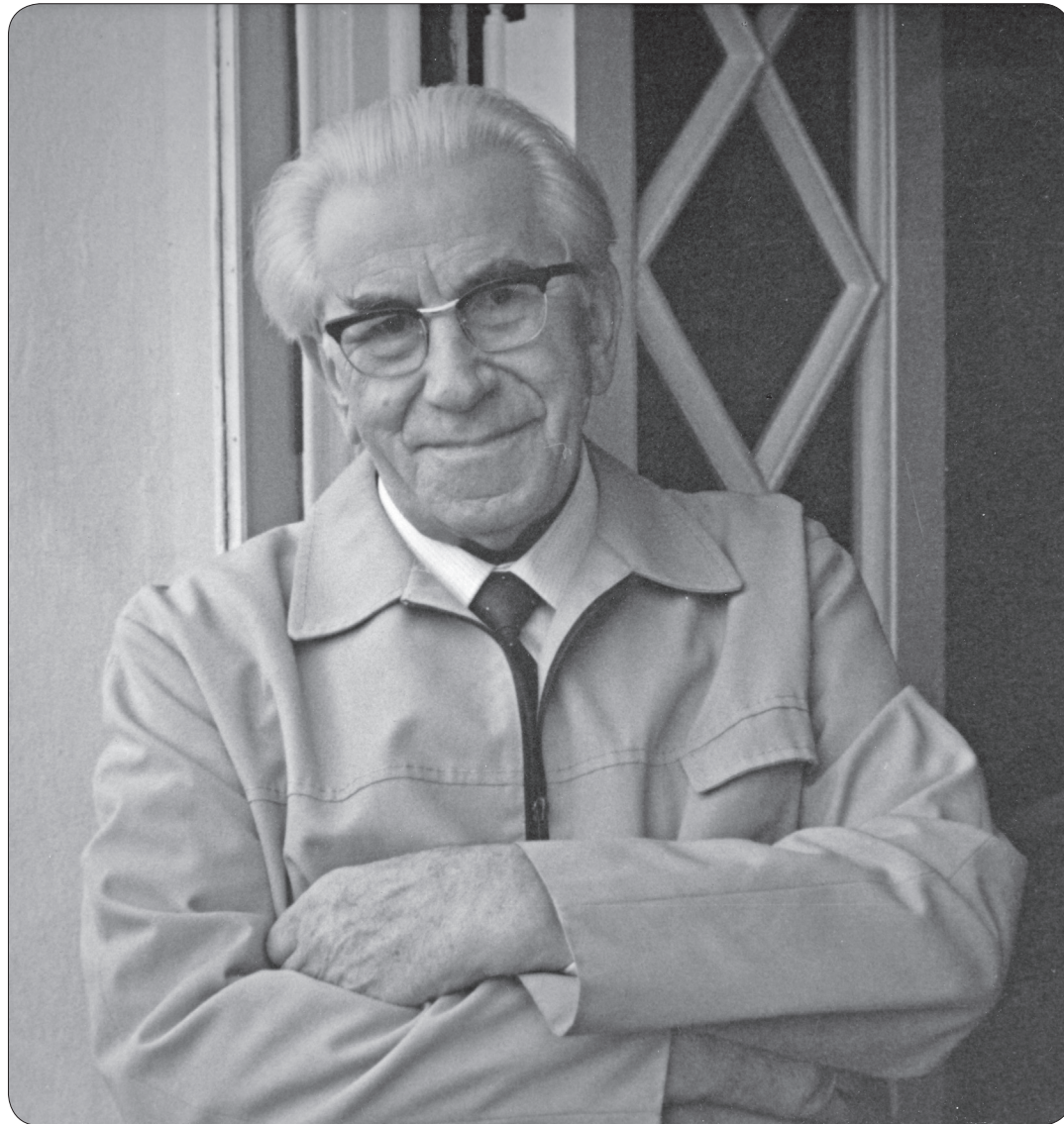
Den renskrevne tekst gengiver således den rene tekst, som Martinus selv har skrevet den på sin skrivemaskine, da han "renskrev" sit manuskript. Via det at han selv renskrev det, godkendte han naturligvis også manuskriptet til det formål, som det var skrevet til, netop til en bog med titlen "Det Tredie Testamente".

Ved at kunne se såvel originalen som den renskrevne tekst på samme tid, linje for linje, kan den enkelte læser selv analysere manuskriptet og gøre sig sine tanker. Jeg synes, at Martinus' tekst i manuskriptet er så god og værdifuld, at den er værd at bruge tid på.

København, januar 2008
Kurt Christiansen

Martinus i samtale med sin elev Rolf Elving, 1980

Martinus fotograferet 1976

Martinus ufuldendte manuskript med arbejdstitlen

”Det Tredie Testamente”

Manuskriptet er skrevet i åren 1971 til første halvdel af 1980.

På de følgende sider vises billeder af manuskriptsiderne på venstre sider, og ved siden af disse, en renskreven tekst på højresiderne, svarende til Martinus egen renskrift af manuskriptet, hvor Per Thorells forslag til ændringer i ordlyden er udeladt.

M A R T I N U S

DET TREDIE TESTAMENTE

Den intellektualiserede udødelige Kristendom
som menneskehedens kommende livsfundament

Hvad var det meget, Kristus havde at fortælle, som hans samtid ikke kunne acceptere eller bære, og hvis forkyndelse han derfor måtte nøjes med at bebude til en senere tidsepoke? (Joh.16, 12).

MARTINUS

DET TREDIE TESTAMENTE

Den intellektualiserede udødelige Kristendom
som menneskehedens kommende livsfundament

Hvad var det meget, Kristus havde at fortælle, som hans samtid ikke kunne acceptere eller bære, og hvis forkyndelse han derfor måtte nøjes med at bebude til en senere tidsepoke? (Joh. 16, 12).

DET TREDJE TESTAMENTE

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING:

1. Min tilværelse før min kosmiske mission	1a
2. Indledningen til min guddommelige kaldelse til min kosmiske mission	2a
3. Kristusvisionen og dens hensigt	4a
4. Det gyldne lys	5a
5. Angående mig selv	8a

Første del

1. Kristi forudsigelse om Kristendommens berigelse med mere viden senere hen	1
2. Dåben og nadveren som bærende fundament for den uintellektuelle Kristendom	1
3. Verdensgenløseren og den ufærdige Kristendom	2
4. Hvorfor kunne den uintellektuelle Kristendom ikke frelse menneskene eller frigøre dem fra mørket?	3
5. Det primære i den uintellektuelle Kristendom	4
6. Kristusbevidsthedens begyndende solopgang over verden	5
7. Det folks kultur til hvilket verdensgenløseren blev sendt	6
8. Menneskehedens modtagelse af verdensgenløseren og Kristendommen	7
9. Det primære i Guds skabelse af mennesket i sit billede er hverken religioner, prædikener, ceremonier, bøger eller blade	8
10. Hvorfor er menneskene ikke forlængst blevet til virkeligt kristne og til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?	9
11. Forvandlingen fra dyr til menneske sker ikke ved Kristendommen men ved en helt anden guddommelig magt	10
12. Hvad dækker der sig under begrebet "Kristendom"?	12

DET TREDJE TESTAMENTE

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING:

1. Min tilværelse før min kosmiske mission	1a
2. Indledningen til min guddommelige kaldelse til min kosmiske mission	2a
3. Kristusvisionen og dens hensigt	4a
4. Det gyldne lys	5a
5. Angående mig selv	8a

Første del

1. Kristi forudsigelse om Kristendommens berigelse med mere viden senere hen	1
2. Dåben og nadveren som bærende fundament for den uintellektuelle Kristendom	1
3. Verdensgenløseren og den ufærdige Kristendom	2
4. Hvorfor kunne den uintellektuelle Kristendom ikke frelse menneskene eller frigøre dem fra mørket?	3
5. Det primære i den uintellektuelle Kristendom	4
6. Kristusbevidsthedens begyndende solopgang over verden	5
7. Det folks kultur til hvilket verdensgenløseren blev sendt	6
8. Menneskehedens modtagelse af verdensgenløseren og Kristendommen	7
9. Det primære i Guds skabelse af mennesket i sit billede er hverken religioner, prædikener, ceremonier, bøger eller blade	8
10. Hvorfor er menneskene ikke forlængst blevet til virkeligt kristne og til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?	9
11. Forvandlingen fra dyr til menneske sker ikke ved Kristendommen men ved en helt anden guddommelig magt	10
12. Hvad dækker der sig under begrebet "Kristendom"?	12

13.	Guds plan med mennesket	13
14.	Uden oplevelse og manifestation af mørket ville det levende væsens eksistens være en umulighed	14
15.	Mennesket må gennemleve hundreder af fysiske jordliv for at blive i Guds billede efter hans lignelse	15
16.	Jesus forklarede reinkarnationen eller genfødslen for Nikodemus, men Nikodemus havde svært ved at forstå den. Det samme var tilfældet med Jesu disciple	16
17.	Hvorledes Kristus har ret i sin udtalelse om at fødes på ny	17
18.	Reinkarnation eller genfødsel og karma er det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse	18
19.	Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen	20
20.	Dåb og nadver som erstatning for den manglende viden om reinkarnation eller genfødsel	22
21.	Syndernes forladelse	23
22.	Kristendommens fødsel	26
23.	En overjordisk verden der er alle levende væseners virkelige hjemsted	27
24.	Hvorfor den fysiske verden eksisterer	27
25.	Der findes absolut ingen som helst synd i verden. Menneskehedens væremåde er derimod fuld af fejlmanifestationer forårsaget af dens endnu ufærdige tilstand	29
26.	Da det var syndigt <u>ikke</u> at kunne dræbe, hade og hævne	31
27.	Men så begyndte Kristusstjernen	32
28.	Alle levende væseners hjemsted i Guds evigt kulminerende strålevæld af alkærlighed og alvisdom	32
29.	Kristendommens møde med hedenskabet	33
30.	Skæbnedannelsen og nydelsen af frugterne fra kundskabens træ	34
31.	Hvad var det for mennesker, der blev Kristi første tilhængere?	35
32.	De mennesker der kunne forstå Kristi forkyndelse, og de mennesker der ikke kunne forstå den	36
33.	Hvilke oplevelser i tidligere liv kan virke fremmende på et menneskes humanitet og modtagelighed for Kristi forkyndelse?	36
34.	Troens magt hos Kristendommens pionerer eller forkæmpere	37
35.	Kristendommen lyser op i hedenskabet	38
??	OBS: HER MANGLER SIDERNE 39-44	

13.	Guds plan med mennesket	13
14.	Uden oplevelse og manifestation af mørket ville det levende væsens eksistens være en umulighed	14
15.	Mennesket må gennemleve hundreder af fysiske jordliv for at blive i Guds billede efter hans lignelse	15
16.	Jesus forklarede reinkarnationen eller genfødslen for Nikodemus, men Nikodemus havde svært ved at forstå den. Det samme var tilfældet med Jesu disciple	16
17.	Hvorledes Kristus har ret i sin udtalelse om at fødes på ny	17
18.	Reinkarnation eller genfødsel og karma er det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse	18
19.	Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen	20
20.	Dåb og nadver som erstatning for den manglende viden om reinkarnation eller genfødsel	22
21.	Syndernes forladelse	23
22.	Kristendommens fødsel	26
23.	En overjordisk verden der er alle levende væseners virkelige hjemsted	27
24.	Hvorfor den fysiske verden eksisterer	27
25.	Der findes absolut ingen som helst synd i verden. Menneskehedens væremåde er derimod fuld af fejlmanifestationer forårsaget af dens endnu ufærdige tilstand	29
26.	Da det var syndigt <u>ikke</u> at kunne dræbe, hade og hævne	31
27.	Men så begyndte Kristusstjernen	32
28.	Alle levende væseners hjemsted i Guds evigt kulminerende strålevæld af alkærlighed og alvisdom	32
29.	Kristendommens møde med hedenskabet	33
30.	Skæbnedannelsen og nydelsen af frugterne fra kundskabens træ	34
31.	Hvad var det for mennesker, der blev Kristi første tilhængere?	35
32.	De mennesker der kunne forstå Kristi forkyndelse, og de mennesker der ikke kunne forstå den	36
33.	Hvilke oplevelser i tidligere liv kan virke fremmende på et menneskes humanitet og modtagelighed for Kristi forkyndelse?	36
34.	Troens magt hos Kristendommens pionerer eller forkæmpere	37
35.	Kristendommen lyser op i hedenskabet	38
??	OBS: HER MANGLER SIDERNE 39-44	

40.	Det levende væsen må udskifte sit fysiske legeme, der kun er et manifestationsredskab og som andre skabte redskaber bliver gammelt og udslidt, ligesom det også kan læderes og blive ubrugeligt	46
41.	Det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie og videnskabens manglende evne til kosmisk iagttagelse	48
42.	Hvorledes væsenet bliver ét med Gud og som en udødelig ånd kan tilknytte sig et fysisk legeme og atter befri sig fra dette og derved forny sit evige liv med oplevelse og manifestation	51
43.	Hvad er det jordiske menneske, og hvad åbenbarer selve menneskeheden i dag?	52
44.	Reinkarnationens eller genfødselsens nødvendighed for ^{at} det levende væsen, gennem de fysiske jordliv kan lære at tænke	54
45.	Kristendommen er ikke verdens frelse men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepoke, hjemstedet for alle væsener der er ét med Gud	55
46.	Djævlementaliteten som et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede	56
47.	Menneskenes uvidenhed om Kristendommen og menneskehedens frelse	59
48.	Kristendommen og den materielle videnskab. "Manden"s og "Kvinden"s befrielse fra den materielle kummer	60
49.	De humane troende og ikke-troende på den uintellektuelle Kristendom	62
50.	Hedenskabets vælte i de såkaldte "kristne stater"	63
51.	De religiøse sekter og samfund	66
52.	Den overtro at alt er blevet til uden en levende skaber, og at tingene har skabt sig selv	68
53.	Hvorfor eksisterer hos nogle væsener den overtro, * at al sk abelse bliver til af sig selv?, <i>17. sk</i>	70
54.	Den nye verdensepoke er menneskehedens kosmiske indvielse i mørket og lyset	72
55.	Afslutning på første del	76

=====

40.	Det levende væsen må udskifte sit fysiske legeme, der kun er et manifestationsredskab og som andre skabte redskaber bliver gammelt og udslidt, ligesom det også kan læderes og blive ubrugeligt	46
41.	Det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie og videnskabens manglende evne til kosmisk iagttagelse	48
42.	Hvorledes væsenet bliver ét med Gud og som en udødelig ånd kan tilknytte sig et fysisk legeme og atter befri sig fra dette og derved forny sit evige liv med oplevelse og manifestation	51
43.	Hvad er det jordiske menneske, og hvad åbenbarer selve menneskeheden i dag?	52
44.	Reinkarnationens eller genfødselsens nødvendighed for at det levende væsen, gennem de fysiske jordliv kan lære at tænke	54
45.	Kristendommen er ikke verdens frelse men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepoke, hjemstedet for alle væsener der er ét med Gud	55
46.	Djævlementaliteten som et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede	56
47.	Menneskenes uvidenhed om Kristendommen og menneskehedens frelse	59
48.	Kristendommen og den materielle videnskab. "Manden"s og "Kvinden"s befrielse fra den materielle kummer	60
49.	De humane troende og ikke-troende på den uintellektuelle kristendom	62
50.	Hedenskabets vælte i de såkaldte "kristne stater"	63
51.	De religiøse sekter og samfund	66
52.	Den overtro at alt er blevet til uden en levende skaber, og at tingene har skabt sig selv	68
53.	Hvorfor eksisterer hos nogle væsener den overtro, at al skabelse bliver til af sig selv?	70
54.	Den nye verdensepoke er menneskehedens kosmiske indvielse i mørket og lyset	72
55.	Afslutning på første del	76

=====

A n d e n d e l

K R I S T I G E N K O M S T

56.	De symbolske udtryk ved hvilke Kristi genkomst er forudsagt	77
57.	Den sandhedens ånd der skal vejlede menneskene til hele sandheden	78
58.	Når Kristi genkomst ikke skal forme sig for menneskene som et møde med ham i hans personlige fysiske inkarnation, hvorfor kaldes da denne hans fortsatte kristusmission "Kristi genkomst"?	81
59.	Hvis Kristi genkomst ikke var en videnskabeliggørelse af selve den totale Kristendom i sin helhed, ville den ikke have nogen som helst betydning	83
60.	Menneskesønnens tegn	84
61.	Hvorfor betegner Kristus sig selv som "Menneskesønnen"?	85
62.	Kristi verdensmission	89
=====		

T r e d j e d e l

V E J E N U D A F M Ø R K E T

63.	Fejludtrykket "verdens frelse"	90
64.	Menneskenes endnu uudviklede åndelige eller kosmiske sansesæt	93
65.	Hvorfor menneskene taber troen på Guds retfærdighed eller alkærlighed	95
66.	Med oplevelsen af kun ét jordliv kan mennesket umuligt blive mennesket i Guds billede efter hans lignelse	97
67.	Det levende væsen er meget mere end dets synlige fysiske organisme	99
68.	Det levende væsens oplevelse af sig selv som det usynlige levende "Noget" i form af "Jeg"et i dets fysiske organisme	100
69.	Det levende væsen er et åndeligt væsen, selv om det befinder sig i en fysisk organisme	101
70.	Guds sekundære og Guds primære bevidsthed og de ufærdige og færdige mennesker	102
71.	Virkningerne af væsenernes ulogiske tænkning	104
72.	Menneskets ulogiske og dermed ufærdige væremåde og dens følger for menneskeheden	106
73.	Hvorledes mørket efterhånden opløser sig selv ved dets manifestation i menneskenes væremåde gennem mange jordliv eller genfødelser	107
74.	Fra djævlbevidsthed til kristusmentalitet	110
=====		

A n d e n d e l

K R I S T I G E N K O M S T

56.	De symbolske udtryk ved hvilke Kristi genkomst er forudsagt	77
57.	Den sandhedens ånd der skal vejlede menneskene til hele sandheden	78
58.	Når Kristi genkomst ikke skal forme sig for menneskene som et møde med ham i hans personlige fysiske inkarnation, hvorfor kaldes da denne hans fortsatte kristusmission “Kristi genkomst”?	81
59.	Hvis Kristi genkomst ikke var en videnskabeliggørelse af selve den totale Kristendom i sin helhed, ville den ikke have nogen som helst betydning	83
60.	Menneskesønnens tegn	84
61.	Hvorfor betegner Kristus sig selv som “Menneskesønnen”?	85
62.	Kristi verdensmission	89

T r e d j e d e l

V E J E N U D A F M Ø R K E T

63.	Fejludtrykket “verdens frelse”	90
64.	Menneskenes endnu uudviklede åndelige eller kosmiske sansesæt	93
65.	Hvorfor menneskene taber troen på Guds retfærdighed eller alkærlighed	95
66.	Med oplevelsen af kun ét jordliv kan mennesket umuligt blive mennesket i Guds billede efter hans lignelse	97
67.	Det levende væsen er meget mere end dets synlige fysiske organisme	99
68.	Det levende væsens oplevelse af sig selv som det usynlige levende “Noget” i form af “Jeg”et i dets fysiske organisme	100
69.	Det levende væsen er et åndeligt væsen, selv om det befinder sig i en fysisk organisme	101
70.	Guds sekundære og Guds primære bevidsthed og de ufærdige og færdige mennesker	102
71.	Virkningerne af væsenernes ulogiske tænkning	104
72.	Menneskets ulogiske og dermed ufærdige væremåde og dens følger for menneskeheden	106
73.	Hvorledes mørket efterhånden opløser sig selv ved dets manifestation i menneskenes væremåde gennem mange jordliv eller genfødelser	107
74.	Fra djævlbevidsthed til kristusmentalitet	110

Fjerde del

DET LEVENDE VERDENSALT -
DEN ABSOLUT ENESTE SANDE GUD

75.	Den udødelige skaber i form af alt levende. Den årsagsløse årsag	113
76.	Verdensaltet som et treenigt princip	115
77.	"Faderen", "Sønnen" og "Den Hellige Ånd" eller den absolut eneste tilbedelsesværdige guddom	117
78.	Det levende væsens organiske tilknytning til guddommen	118
79.	Menneskenes instinktbefordrede gudsdyrkelse og den organiske gensidige tilknytning guddommen og menneskene imellem	121
80.	"Den guddommelige suggestion"	124
81.	Menneskenes trosreligion og verdensgenlødere	126
82.	Trosreligiøsitetens forfald og den materielle videnskabs opståen	128

Fjerde del

DET LEVENDE VERDENSALT -
DEN ABSOLUT ENESTE SANDE GUD

75.	Den udødelige skaber i form af alt levende. Den årsagsløse årsag	113
76.	Verdensaltet som et treenigt princip	115
77.	"Faderen", "Sønnen" og "Den Hellige Ånd" eller den absolut eneste tilbedelsesværdige guddom	117
78.	Det levende væsens organiske tilknytning til guddommen	118
79.	Menneskenes instinktbefordrede gudsdyrkelse og den organiske gensidige tilknytning guddommen og menneskene imellem	121
80.	"Den guddommelige suggestion"	124
81.	Menneskenes trosreligion og verdensgenlødere	126
82.	Trosreligiøsitetens forfald og den materielle videnskabs opståen	128

FORORD

Denne bog er skrevet ud fra min egen kosmiske viden om min jordiske missions omfang og guddommelige sigtå. Som det vil fremgå af efterfølgende beretning om min indvielse til denne mission blev det gennem en åndelig lysoplevelse tilkendegivet mig, at Gud gennem mig ville åbenbare for menneskene det evige verdensbillede og dermed livsmysteriets løsning, der også er kristusmysteriets løsning.

Betegnelsen "Det Tredje Testamente" skal henvise til såvel mit hovedværk "Livets Bog" og "Det Evige Verdensbillede" som mine øvrige værker, der alle har det fælles formål at vejlede såvel nulevende som kommende jordiske slægter til hele den sandhed, som Jesus Kristus ikke kunne meddele sin jordiske samtid på grund af denne samtids generelt primitive uintellektuelle stadium.

Biblen består som bekendt af det gamle og det nye testamente. Og disse to testamenter repræsenterer henholdsvis den gamle "hedenske" verdensimpuls og den kristne verdensimpuls, medens mine værker repræsenterer den nye verdensimpuls, der i progressiv forlængelse af og tilknytning til de to foregående verdensimpulser skal markere den evolutionære retning for de kommende årtusinders mennesker på denne vor klode og gøre det muligt for dem at samvirke retningsbevidst med den enorme kosmiske viljestyring, som denne verdensimpuls udgør.

Nærværende bog udgør således en kosmisk testamentarisk bekræftelse af Kristi evangelium meddelt menneskene i den sandhedens ånd og i det den kosmiske logiks sprogbrug, som på baggrund af de foregående årtusinders intellektuelle udvikling og udvidede kosmiske proportions-sans skulle kunne fattes af menneskene i de civiliserede jordiske nationer.

I sig selv udgør bogen en bekræftende henvisning til detalje analyserne i mit hovedværk "Livets Bog"s syv bind og til special-værket "Det Evige Verdensbillede" hvoraf der indtil nu foreligger

FORORD

Denne bog er skrevet ud fra min egen kosmiske viden om min jordiske missions omfang og guddommelige sigte. Som det vil fremgå af efterfølgende beretning om min indvielse til denne mission blev det gennem en åndelig lysoplevelse tilkendegivet mig, at Gud gennem mig ville åbenbare for menneskene det evige verdensbillede og dermed livsmysteriets løsning, der også er kristusmysteriets løsning.

Betegnelsen "Det Tredje Testamente" skal henvise til såvel mit hovedværk "Livets Bog" og "Det Evige Verdensbillede" som mine øvrige værker, der alle har det fælles formål at vejlede såvel nulevende som kommende jordiske slægter til hele den sandhed, som Jesus Kristus ikke kunne meddele sin jordiske samtid på grund af denne samtids generelt primitive uintellektuelle stadium.

Biblen består som bekendt af det gamle og det nye testamente. og disse to testamenter repræsenterer henholdsvis den gamle "hedenske" verdensimpuls og den kristne verdensimpuls, medens mine værker repræsenterer den nye verdensimpuls, der i progressiv forlængelse af og tilknytning til de to foregående verdensimpulser skal markere den evolutionære retning for de kommende årtusinders mennesker på denne vor klode og gøre det muligt for dem at samvirke retningsbevidst med den enorme kosmiske viljestyring, som denne verdensimpuls udgør.

Nærværende bog udgør således en kosmisk testamentarisk bekræftelse af Kristi evangelium meddelt menneskene i den sandhedens ånd og i det den kosmiske logiks sprogbrug, som på baggrund af de foregående årtusinders intellektuelle udvikling og udvidede kosmiske proportions-sans skulle kunne fattes af menneskene i de civiliserede jordiske nationer.

I sig selv udgør bogen en bekræftende henvisning til detalje analyserne i mit hovedværk "Livets Bog"s syv bind og til special-værket "Det Evige Verdensbillede" hvoraf der indtil nu foreligger

3dje testamente.
Forord,2.

3 bind med mine farvelagte symboler og tilhørende forklaring. Jeg
må derfor henvise læsere, der er interesserede i et nærmere studium
af den verdensforklaring og de ~~emner om~~ ^(spørgsmål vedrørende) det levende væsen og dets
relation til Kristendommen og det omgivende verdensalt som er denne
bogs emner, til disse mine hovedværker.

Uden Per Thorells

Sign.

3dje testamente.
Forord,2.

3 bind med mine farvelagte symboler og tilhørende forklaring. Jeg
må derfor henvise læsere, der er interesserede i et nærmere studium
af den verdensforklaring og de emner om det levende væsen og dets
relation til Kristendommen og det omgivende verdensalt som er
denne
bogs emner, til disse mine hovedværker.

I N D L E D N I N G

1. Min tilværelse før min kosmiske mission.

I mit enogtredivte år oplevede jeg en åndelig proces, der indførte mig i en kosmisk mission. Denne missions resultater udgøres af mine kosmiske analyser med tilhørende farvesymboler over det evige verdensalts struktur og love manifesteret i mine hovedværker Livets Bog og Det Evige Verdensbillede. Dertil kommer bøgerne Logik og Bisættelse samt mine mange mindre bøger og skrifter. Disse kosmiske analyser og symboler over det evige fysiske og psykiske verdensalt blev jeg som nævnt kaldet eller indviet til at skabe i kraft af en vågen dagsbevidst oplevelse af en højere åndelig proces, der forløb som to særlige fundamentale visioner med flere mindre følgevisioner.

Den første del af denne oplevelsestilstand var en direkte kristusvision, der viste mig at Kristendommens guddommelige lys i sin videreførelse og kærlighedsstruktur ved mig skulle åbenbares for menneskeheden. Men dette kunne jeg naturligvis ikke umiddelbart fatte. Jeg havde ingen højere skoleuddannelse, ingen videnskabelige eksamener eller doktorgrader og intet kendskab til de store filosofiske og religiøse forfattere. Som barn fik jeg min undervisning i en primitiv landsbyskole med kun to klasser og én lærer. Om sommeren var skoletiden seks timer ugentlig, om vinteren noget mere. Foruden læsning, skrivning og regning omfattede undervisningen kun bibelhistorie, nogle salmer, lidt danmarkshistorie og geografi.

Da jeg var meget glad for bibelhistorie, var jeg ikke ked af at gå i skole. Det var mit store ønske at komme til at studere og selv blive lærer, men dette var ikke Guds vilje. Mine plejeforældre havde kun til dagen og vejen og kunne umuligt yde mig den fornødne

INDLEDNING

1. Min tilværelse før min kosmiske mission.

I mit enogtredivte år oplevede jeg en åndelig proces, der indførte mig i en kosmisk mission. Denne missions resultater udgøres af mine kosmiske analyser med tilhørende farvesymboler over det evige verdensalts struktur og love manifesteret i mine hovedværker Livets Bog og Det Evige Verdensbillede. Dertil kommer bøgerne Logik og Bisættelse samt mine mange mindre bøger og skrifter. Disse kosmiske analyser og symboler over det evige fysiske og psykiske verdensalt blev jeg som nævnt kaldet eller indviet til at skabe i kraft af en vågen dagsbevidst oplevelse af en højere åndelig proces, der forløb som to særlige fundamentale visioner med flere mindre følgevisioner.

Den første del af denne oplevelsestilstand var en direkte kristusvision, der viste mig at Kristendommens guddommelige lys i sin videreførelse og kærlighedsstruktur ved mig skulle åbenbares for menneskeheden. Men dette kunne jeg naturligvis ikke umiddelbart fatte. Jeg havde ingen højere skoleuddannelse, ingen videnskabelige eksamener eller doktorgrader og intet kendskab til de store filosofiske og religiøse forfattere. Som barn fik jeg min undervisning i en primitiv landsbyskole med kun to klasser og én lærer. Om sommeren var skoletiden seks timer ugentlig, om vinteren noget mere. Foruden læsning, skrivning og regning omfattede undervisningen kun bibelhistorie, nogle salmer, lidt danmarkshistorie og geografi.

Da jeg var meget glad for bibelhistorie, var jeg ikke ked af at gå i skole. Det var mit store ønske at komme til at studere og selv blive lærer, men dette var ikke Guds vilje. Mine plejeforældre havde kun til dagen og vejen og kunne umuligt yde mig den fornødne

2

økonomiske støtte til videre uddannelse. Efter min konfirmation blev jeg derfor landbrugsmedhjælper og senere mejerist. I København havde jeg en periode forskelligt arbejde og fik omsider stilling som kontorist.

Således forløb min tilværelse indtil mit enogtredivte år, da jeg følte en begyndende trang til at kunne gøre noget mere nyttigt for menneskene. Jeg fornemmede at der rørte sig kræfter i mig, som ikke kunne komme tilstrækkeligt til udfoldelse gennem det daglige rutinearbejde. Men som anført var jeg et ganske ulærd menneske, og på dette tidspunkt vidste jeg ikke, at der bag denne min opvækst i et primitivt og uintellektuelt miljø skjulte sig et mysterium. Jeg vidste ikke at jeg havde en førjordisk tid bag mig, og at jeg i denne førjordiske tid gennem en guddommelig skabelsesproces allerede var velsignet med kosmisk viden om verdensaltet, livet og alkærligheden. Ligeledes havde jeg ingen anelse om, at jeg af Forsyent var udset til at føre denne guddommelige viden, det evige lys frem for den jordiske menneskehed.

2. Indledningen til min guddommelige kaldelse til min kosmiske mission.

Uden noget forhåndskendskab til de forskellige okkulte og nyreligiøse bevægelser, der på den tid var begyndt at gøre sig gældende, stødte jeg under læsning af en bog, jeg havde til låns, på begrebet "meditation", og jeg følte straks trang til at prøve dette i praksis. Jeg låste døren til mit værelse, slukkede lyset og satte mig efter bogens anvisning til rette i min nyerhvervede kurvestol. For ikke at blive distraheret af lyset fra gadelygterne bandt jeg et mørkt tørklæde for øjnene.

økonomiske støtte til videre uddannelse. Efter min konfirmation blev jeg derfor landbrugsmedhjælper og senere mejerist. I København havde jeg en periode forskelligt arbejde og fik omsider stilling som kontorist.

Således forløb min tilværelse indtil mit enogtredivte år, da jeg følte en begyndende trang til at kunne gøre noget mere nyttigt for menneskene. Jeg fornemmede at der rørte sig kræfter i mig, som ikke kunne komme tilstrækkeligt til udfoldelse gennem det daglige rutinearbejde. Men som anført var jeg et ganske ulærd menneske, og på dette tidspunkt vidste jeg ikke, at der bag denne min opvækst i et primitivt og uintellektuelt miljø skjulte sig et mysterium. Jeg vidste ikke at jeg havde en førjordisk tid bag mig, og at jeg i denne førjordiske tid gennem en guddommelig skabelsesproces allerede var velsignet med kosmisk viden om verdensaltet, livet og alkærligheden. Ligeledes havde jeg ingen anelse om, at jeg af Forsyent var udset til at føre denne guddommelige viden, det evige lys frem for den jordiske menneskehed.

2. Indledningen til min guddommelige kaldelse til min kosmiske mission.

Uden noget forhåndskendskab til de forskellige okkulte og nyreligiøse bevægelser, der på den tid var begyndt at gøre sig gældende, stødte jeg under læsning af en bog, jeg havde til låns, på begrebet "meditation", og jeg følte straks trang til at prøve dette i praksis. Jeg låste døren til mit værelse, slukkede lyset og satte mig efter bogens anvisning til rette i min nyerhvervede kurvestol. For ikke at blive distraheret af lyset fra gadelygterne bandt jeg et mørkt tørklæde for øjnene.

om aftenen den 23.
 Det var ~~en aften i marts måned~~ 1921 at jeg således sad i fuld-
 stændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og
 koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på
 Gud og i dette totale mørke at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision
 kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige
 kaldelse til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk viden-
 skab det "meget", som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men
 som hverken de eller datidens offentlige autoriteter og myndigheder
 var udviklede nok til at kunne fatte.

Men med det jordiske menneskes fremadskridende intellektuelle
 udvikling opstår der en stadigt øgende hunger efter den i sin tid
tilbageholdte og afbrudte Jesu Kristi guddommelige vidensåbenbaring,
 og det var denne viden, der i intellektuelt afklaret og åndeligt
 fornyet og forstærket form skulle udgøre basis for Kristendommens
 verdensmission som livsfundament for den nu indledte nye verdens-
 epoke. Og det var denne Kristendommens intellektualisering og for-
 nyelse, der gennem kosmiske visioner blev gjort mig begribelig, og
 som det blev mig pålagt at bringe til manifestation.

Havde der under visionen været mulighed derfor, måtte jeg over
 for denne guddommelige kaldelse have gjort indvendinger ligesom Moses,
 da han ved tornebuskens guddommelige ilds vision fik kaldelsen til
 at skulle føre Israel ud af Ægypten. Ligesom Moses ikke mente at
 være tilstrækkeligt kvalificeret til at udføre denne meget vanskelige
 mission, måtte jeg som et ganske ulært menneske uden nogen som helst
 kosmisk viden også være kommet med indvendinger begrundet i mine
 manglende kvalifikationer. Men under denne indvielsesproces var der
 ingen mulighed for sådanne tankearter at komme til udtryk. Jeg var
 i de følgende timer overvældende indlemmet i en guddommelig over-
 jordisk magt, der gennem visionerne gjorde mig ~~urokkelig~~ dagsbevidst

Det var en aften i marts måned 1921 at jeg således sad i fuld-
 stændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og
 koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på
 Gud og i dette totale mørke at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision
 kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige
 kaldelse til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk viden-
 skab det "meget", som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men
 som hverken de eller datidens offentlige autoriteter og myndigheder
 var udviklede nok til at kunne fatte.

Men med det Jordiske menneskes fremadskridende intellektuelle
 udvikling opstår der en stadigt øgende hunger efter den i sin tid
 tilbageholdte og afbrudte Jesu Kristi guddommelige vidensåbenbaring,
 og det var denne viden, der i intellektuelt afklaret og åndeligt
 fornyet og forstærket form skulle udgøre basis for Kristendommens
 verdensmission som livsfundament for den nu indledte nye verdens-
 epoke. Og det var denne Kristendommens intellektualisering og for-
 nyelse, der gennem kosmiske visioner blev gjort mig begribelig, og
 som det blev mig pålagt at bringe til manifestation.

Havde der under visionen været mulighed derfor, måtte jeg over
 for denne guddommelige kaldelse have gjort indvendinger ligesom Moses,
 da han ved tornebuskens guddommelige ilds vision fik kaldelsen til
 at skulle føre Israel ud af Ægypten. Ligesom Moses ikke mente at
 være tilstrækkeligt kvalificeret til at udføre denne meget vanskelige
 mission, måtte Jeg som et ganske ulært menneske uden nogen som helst
 kosmisk viden også være kommet med indvendinger begrundet i mine
 manglende kvalifikationer. Men under denne indvielsesproces var der
 ingen mulighed for sådanne tankearter at komme til udtryk. Jeg var
 i de følgende timer overvældende indlemmet i en guddommelig over-
 jordisk magt, der gennem visionerne gjorde mig urokkelig dagsbevidst

4

i denne kosmiske indvielse af mit liv til Kristendommens fuldkomnengørelse som urokkeligt logisk livsfundament for menneskehedens færdigskabelse i Guds billede efter hans lignelse.

3. Kristusvisionen og dens hensigt.

Jeg havde ikke siddet længe i mørket, før en kristusfigur tonede frem for mit indre syn. Figuren, der forekom mig at være omkring en halv meter høj og på en afstand af omkring syv meter, stod skarpt hvid og meget tydelig for mig. Den var ubevægelig og i sin form identisk med Thorvaldsens kendte kristusskulptur. Senere forstod jeg, at dette kristusbillede skulle symbolisere identiteten af den guddommelige skikkelse, jeg i de efterfølgende lysende visioner skulle opleve som et kosmisk levende væsen, og som jeg skulle blive ét med.

Synet tonede dog hurtigt bort, og jeg befandt mig atter i dybt mørke. Men efter en kort stund kom en overjordisk skikkelse til syne, en levende Kristus af størrelse som et jordisk menneske, men strålende i blændende hvidt lys. Med udbredte arme som til omfavnelse bevægede denne skikkelse sig langsomt hen imod mig. Det strålevæld, der udgik fra skikkelsen og dens ikklædning, vibrerede fra tusinder og atter tusinder af uendeligt små mikrosole, der hver især udsendte et velværebefordrende, funklende hvidt lys og tilsammen på baggrund af lyseblå skyggedannelser markerede den overjordiske levende Kristus.

Jeg stirrede ganske bjergtagen på dette guddommelige vidunder fra en højere verden, men skikkelsen tonede igen bort, og jeg befandt mig en kort stund i mørke, indtil den ~~lysende~~ overjordiske kristus-skikkelse atter blev synlig, denne gang i en i forhold til et menneske meget overdimensioneret størrelse. Jeg var som lammet og kunne kun stirre meget koncentreret på den lysende skikkelse, der ~~an~~ langsomt bevægede sig direkte ind i min organisme, hvor den blev stående.

i denne kosmiske indvielse af mit liv til Kristendommens fuldkomnengørelse som urokkeligt logisk livsfundament for menneskehedens færdigskabelse i Guds billede efter hans lignelse.

3. Kristusvisionen og dens hensigt.

Jeg havde ikke siddet længe i mørket, før en kristusfigur tonede frem for mit indre syn. Figuren, der forekom mig at være omkring en halv meter høj og på en afstand af omkring syv meter, stod skarpt hvid og meget tydelig for mig. Den var ubevægelig og i sin form identisk med Thorvaldsens kendte kristusskulptur. Senere forstod jeg, at dette kristusbillede skulle symbolisere identiteten af den guddommelige skikkelse, jeg i de efterfølgende lysende visioner skulle opleve som et kosmisk levende væsen, og som jeg skulle blive ét med.

Synet tonede dog hurtigt bort, og jeg befandt mig atter i dybt mørke. Men efter en kort stund kom en overjordisk skikkelse til syne, en levende Kristus af størrelse som et jordisk menneske, men strålende i blændende hvidt lys. Med udbredte arme som til omfavnelse bevægede denne skikkelse sig langsomt hen imod mig. Det strålevæld, der udgik fra skikkelsen og dens ikklædning, vibrerede fra tusinder og atter tusinder af uendeligt små mikrosole, der hver især udsendte et velværebefordrende, funklende hvidt lys og tilsammen på baggrund af lyseblå skyggedannelser markerede den overjordiske levende Kristus.

Jeg stirrede ganske bjergtagen på dette guddommelige vidunder fra en højere verden, men skikkelsen tonede igen bort, og jeg befandt mig en kort stund i mørke, indtil den lysende overjordiske kristus-skikkelse atter blev synlig, denne gang i en i forhold til et menneske meget overdimensioneret størrelse. Jeg var som lammet og kunne kun stirre meget koncentreret på den lysende skikkelse, der langsomt bevægede sig direkte ind i min organisme, hvor den blev stående.

Fra skikkelsen, der nu var i mit eget indre, udgik et kolossalt kraftigt lysvæld, i hvilket jeg kunne skue ud over verden. Det var som om jeg befandt mig uden for Jorden. Jeg så skibe sejle på havene. Jeg så kontinenter med byer og landskaber glide forbi. Med andre ord: jeg så at kristusskikkelsens vældige lys fra mit eget indre lyste og funkledede ud over verden.

Den guddommelige vision var dermed slut, og jeg var atter tilbage i mørket. Men kristusskikkelsens overjordiske hvide lys forblev i mig og har siden med tiltagende styrke funklet i mit indre. Og det er dette alkærlighedens evige strålevæld det blev min mission at åbenbare og anskueliggøre gennem min kosmiske litteratur, mine kosmiske analyser og symboler samt mit øvrige livsvirke siden min indvielse til denne min høje mission.

Det følgende skal vise, hvorledes det går til, at et menneske født og opvokset i et uintellektuelt bondemiljø uden om studier, eksamener, forskning og åndelig vejledning pludselig får evne til at skabe en kosmisk videnskab hvis slutfacit er det evige verdensbillede og dets fundament, alkærligheden, samt de levende væseners udødelighed og fremtræden som deres egen skæbnes herre.

4. Det gyldne lys.

Den kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission jeg skulle udføre. Det er rigtigt, at jeg ikke straks kunne fatte, hvorledes jeg som et uvidende menneske skulle kunne magte en åndelig eller kosmisk opgave af et så ophøjet og helligt format. Men denne manglende åndelige fatteevne skulle ikke blive af lang varighed.

Fra skikkelsen, der nu var i mit eget indre, udgik et kolossalt kraftigt lysvæld, i hvilket jeg kunne skue ud over verden. Det var som om jeg befandt mig uden for Jorden. Jeg så skibe sejle på havene. Jeg så kontinenter med byer og landskaber glide forbi. Med andre ord: jeg så at kristusskikkelsens vældige lys fra mit eget indre lyste og funkledede ud over verden.

Den guddommelige vision var dermed slut, og jeg var atter tilbage i mørket. Men kristusskikkelsens overjordiske hvide lys forblev i mig og har siden med tiltagende styrke funklet i mit indre. Og det er dette alkærlighedens evige strålevæld det blev min mission at åbenbare og anskueliggøre gennem min kosmiske litteratur, mine kosmiske analyser og symboler samt mit øvrige livsvirke siden min indvielse til denne min høje mission.

Det følgende skal vise, hvorledes det går til, at et menneske født og opvokset i et uintellektuelt bondemiljø uden om studier, eksamener, forskning og åndelig vejledning pludselig får evne til at skabe en kosmisk videnskab hvis slutfacit er det evige verdensbillede og dets fundament, alkærligheden, samt de levende væseners udødelighed og fremtræden som deres egen skæbnes herre.

4. Det gyldne lys.

Den kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission jeg skulle udføre. Det er rigtigt, at jeg ikke straks kunne fatte, hvorledes jeg som et uvidende menneske skulle kunne magte en åndelig eller kosmisk opgave af et så ophøjet og helligt format. Men denne manglende åndelige fatteevne skulle ikke blive af lang varighed.

Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærkt åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i den reneste guldets farve der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte forestelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg'er er ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdenskulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbødte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.

Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærkt åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i den reneste guldets farve der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte forestelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg'er er ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdenskulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbødte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.

Visionen var forbi. Den havde kun varet nogle få sekunder, måske blot brøkdele af sekunder, dersom tidsbegrebet overhovedet her kan komme på tale.. Jeg var atter tilbage i min fysiske tilstand. Men oplevelsen i det gyldne lys havde medført en overvældende forandring i min mentalitet. Jeg havde en klar erkendelse af, at min vision af det allestedsnærværende og altopfyldende gyldne lys hverken var et drømmesyn, indbildning eller hallucination, men en virkelig dagsbevidt kosmisk oplevelse. Den efterlod mig i en ny bevidsthedstilstand der gav mig evnen til at skabe mine kosmiske analyser og symboler over det evige verdensalt eller selve livsmysteriets løsning. Jeg blev ved oplevelsen af det blændende gyldne lys hævet op fra den nuværende jordiske menneskeheds kosmiske blindhed til livets højeste kosmiske udsyn, der viste mig alkærligheden som verdensaltets grundtone og som fundament for Kristendommens fornyelse og videreførelse som grundstruktur for den nu begyndende nye verdensepoke og frem til opfyldelsen af Guds skabeplan for menneskeheden, nemlig dens udvikling i alkærlighed og dens heraf følgende kosmiske bevidsthed og dermed dens tilblivelse i Guds billede efter hans lignelse.

Men denne livets evige sandhed eller livsmysteriets løsning finder man ikke ved hjælp af mikroskoper, teleskoper, datamaskiner eller lignende. Man finder den absolut heller ikke ved atom- og brintbomber eller andre helvedesapparater. Men når krigen i menneskets indre har nedkæmpet krisen i menneskets ydre, vil alkærligheden, der er Kristendommens evige lys, gennemstrømme den moderne verdens energiske forskning eller søgen efter den virkelige sandhed og vel-signere den med livsmysteriets løsning. Denne løsning er det evige verdensalts identitet som et levende væsen, der udgør uendeligheden og evigheden, åbenbarer sig gennem tid og rum og taler til de levende væsener gennem levende væsener, hver til sin art, sin race, sit sprog

Visionen var forbi. Den havde kun varet nogle få sekunder, måske blot brøkdele af sekunder, dersom tidsbegrebet overhovedet her kan komme på tale. Jeg var atter tilbage i min fysiske tilstand. Men oplevelsen i det gyldne lys havde medført en overvældende forandring i min mentalitet. Jeg havde en klar erkendelse af, at min vision af det allestedsnærværende og altopfyldende gyldne lys hverken var et drømmesyn, indbildning eller hallucination, men en virkelig dagsbevidt kosmisk oplevelse. Den efterlod mig i en ny bevidsthedstilstand der gav mig evnen til at skabe mine kosmiske analyser og symboler over det evige verdensalt eller selve livsmysteriets løsning. Jeg blev ved oplevelsen af det blændende gyldne lys hævet op fra den nuværende jordiske menneskeheds kosmiske blindhed til livets højeste kosmiske udsyn, der viste mig alkærligheden som verdensaltets grundtone og som fundament for Kristendommens fornyelse og videreførelse som grundstruktur for den nu begyndende nye verdensepoke og frem til opfyldelsen af Guds skabeplan for menneskeheden, nemlig dens udvikling i alkærlighed og dens heraf følgende kosmiske bevidsthed og dermed dens tilblivelse i Guds billede efter hans lignelse.

Men denne livets evige sandhed eller livsmysteriets løsning finder man ikke ved hjælp af mikroskoper, teleskoper, datamaskiner eller lignende. Man finder den absolut heller ikke ved atom- og brintbomber eller andre helvedesapparater. Men når krigen i menneskets indre har nedkæmpet krisen i menneskets ydre, vil alkærligheden, der er Kristendommens evige lys, gennemstrømme den moderne verdens energiske forskning eller søgen efter den virkelige sandhed og vel-signere den med livsmysteriets løsning. Denne løsning er det evige verdensalts identitet som et levende væsen, der udgør uendeligheden og evigheden, åbenbarer sig gennem tid og rum og taler til de levende væsener gennem levende væsener, hver til sin art, sin race, sit sprog

og sin væremåde. Og således føres alle levende væsener frem til en alkærlighedens væremåde og dermed til bevidsthed og skabermagt over al materie såsom ild og kulde, vand og luft, stråleformig materie eller "ånd". Og da vil Kristendommens eller alkærlighedens ånd lyse og funkle fra alle øjne til alle øjne og bringe alle til at kærtegne alle. Og i denne opfyldelse af verdensaltets evige livsbetingelse for salighed eller livets højeste lykke og glæde ved at være til, vil det færdige menneske således vågen dagsbevidst møde den evige Guddom i enhver hændelse, møde hans ord i ethvert menneskes ord og møde ham i ethvert menneskes alkærlighed. Da er genløsningen af Jordens mennesker afsluttet. Skabelsen af mennesket i Guds billede efter hans lignelse er fuldbragt, Guds ånd over vandene er blevet et himmeriges rige manifesteret på Jorden. Gud vandrer atter med Adam i paradiset have.

5. Angående mig selv.

Beretningen om mine kosmiske visioner ville aldrig være blevet ~~med~~ skrevet, dersom de ikke havde udgjort en guddommelig proces, der forlænte min mentalitet eller psyke med en ny sansestruktur som gav mig permanent kosmisk dagsbevidsthed. Det var gennem denne mentale tilstand at Gud ved sin hellige ånd gav mig viden, kraft, mod og sanseevne til at videreføre Jesu guddommelige forkyndelse klarlagt som alkærlighedens videnskab, et livets "Tredje Testamente" for en modnende, åndeligt hungrende intellektuel menneskehed. Ved denne alkærlighedens videnskab vil menneskeheden finde frem til brændpunktet i kristusmissionen og se Jesu forkyndelse befriet for al uvidenhedens, overtroens, naivitets og intolerancens tusindårige falske fortolknings mørkelægning.

og sin væremåde. Og således føres alle levende væsener frem til en alkærlighedens væremåde og dermed til bevidsthed og skabermagt over al materie såsom ild og kulde, vand og luft, stråleformig materie eller "ånd". Og da vil Kristendommens eller alkærlighedens ånd lyse og funkle fra alle øjne til alle øjne og bringe alle til at kærtegne alle. Og i denne opfyldelse af verdensaltets evige livsbetingelse for salighed eller livets højeste lykke og glæde ved at være til, vil det færdige menneske således vågen dagsbevidst møde den evige Guddom i enhver hændelse, møde hans ord i ethvert menneskes ord og møde ham i ethvert menneskes alkærlighed. Da er genløsningen af Jordens mennesker afsluttet. Skabelsen af mennesket i Guds billede efter hans lignelse er fuldbragt, Guds ånd over vandene er blevet et himmeriges rige manifesteret på Jorden. Gud vandrer atter med Adam i paradiset have.

5. Angående mig selv.

Beretningen om mine kosmiske visioner ville aldrig være blevet skrevet, dersom de ikke havde udgjort en guddommelig proces, der forlænte min mentalitet eller psyke med en ny sansestruktur som gav mig permanent kosmisk dagsbevidsthed. Det var gennem denne mentale tilstand at Gud ved sin hellige ånd gav mig viden, kraft, mod og sanseevne til at videreføre Jesu guddommelige forkyndelse klarlagt som alkærlighedens videnskab, et livets "Tredje Testamente" for en modnende, åndeligt hungrende intellektuel menneskehed. Ved denne alkærlighedens videnskab vil menneskeheden finde frem til brændpunktet i kristusmissionen og se Jesu forkyndelse befriet for al uvidenhedens, overtroens, naivitets og intolerancens tusindårige falske fortolknings mørkelægning.

Men fordi det blev mig givet at videreføre kristusmissionen og åbenbare Guds fremtidige færdigskabelse af menneskeheden i sit billede, må man ikke tro, at jeg skal være et tilbedelsesobjekt, og at jeg venter at menneskene skal betragte mig som en højere åndelig rangsperson, eller at man måske skal ophøje mig til at være selve Guddommen, således som man har gjort det med Kristus. Noget sådant ville være en forfærdelig misforståelse, ja ligefrem en afsporing fra den absolutte sandhed og virkelighed. Jeg har kun levet min fysiske tilværelse således som mine evner og min skæbne har gjort det muligt. At dette mit liv blev en manifestation af den højere kosmiske viden, som menneskene gennem deres nuværende hurtigt virkende mørke karmaudløsning tilsvarende hurtigt bliver modne for, beviser den uomgængelige logik og præcise styring der hersker i Guddommens skabervælde. Når jeg har fået de evner, der satte mig i stand til i kosmiske analyser at åbenbare for menneskene løsningen på deres eget livs mysterium og deres forhold til den altgennemtrængende og allestedsnærværende evige Guddom, skyldes det på ingen måde at jeg er favoriseret af denne Guddom. Gud favoriserer absolut ingen. I hans alkærlighed er alle lige. De evner, jeg er nået frem til at have udviklet, er kun hvad alle mennesker før mig har nået, og hvad alle mennesker efter mig vil nå, absolut alle uden undtagelse.

I realiteten er der således ikke noget at takke eller tilbede mig for. Det har været en vidunderlig, guddommelig oplevelse at føre det evige lys ind i en verden, hvor menneskene endnu i stor udstrækning vander sig i mørke.

Men fordi det blev mig givet at videreføre kristusmissionen og åbenbare Guds fremtidige færdigskabelse af menneskeheden i sit billede, må man ikke tro, at jeg skal være et tilbedelsesobjekt, og at jeg venter at menneskene skal betragte mig som en højere åndelig rangsperson, eller at man måske skal ophøje mig til at være selve Guddommen, således som man har gjort det med Kristus. Noget sådant ville være en forfærdelig misforståelse, ja ligefrem en afsporing fra den absolutte sandhed og virkelighed. Jeg har kun levet min fysiske tilværelse således som mine evner og min skæbne har gjort det muligt. At dette mit liv blev en manifestation af den højere kosmiske viden, som menneskene gennem deres nuværende hurtigt virkende mørke karmaudløsning tilsvarende hurtigt bliver modne for, beviser den uomgængelige logik og præcise styring der hersker i Guddommens skabervælde. Når jeg har fået de evner, der satte mig i stand til i kosmiske analyser at åbenbare for menneskene løsningen på deres eget livs mysterium og deres forhold til den altgennemtrængende og allestedsnærværende evige Guddom, skyldes det på ingen måde at jeg er favoriseret af denne Guddom. Gud favoriserer absolut ingen. I hans alkærlighed er alle lige. De evner, jeg er nået frem til at have udviklet, er kun hvad alle mennesker før mig har nået, og hvad alle mennesker efter mig vil nå, absolut alle uden undtagelse.

I realiteten er der således ikke noget at takke eller tilbede mig for. Det har været en vidunderlig, guddommelig oplevelse at føre det evige lys ind i en verden, hvor menneskene endnu i stor udstrækning vander sig i mørke.

1. Kristi forudsigelse om Kristendommens berigelse med mere viden senere hen.

„Jeg har endnu meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden. Han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører skal han tale, og de kommende ting skal han forkynde eder. (Joh. 16, 12-13).

2. Dåben og nadveren som bærende fundament for den uintellektuelle Kristendom.

Den kristne verdensreligion er hidtil blevet båret af en okkult eller åndelig kraft, der var nedlagt i de to sakramenter „dåben“ og „nadveren“ i forbindelse med hele den øvrige kirkelige ceremoni, i hvilken der også medvirkede mere eller mindre magiske kræfter. Disse kræfter virkede på det endnu primitive menneskes instinkt og affødte den guddommelige suggestion - den bevidsthedsegenskab vi kender som den religiøse tro eller troen på den ene almægtige, alvise og alkærlige evige Guddom. Denne tro eller suggererede opfattelse af en almægtig, alvis og alkærlig Guddom gav menneskene et moralsk ståsted udelukkende baseret på autoriteter såsom Kristus og de store profeter. Disse troende mennesker stillede ingen som helst intellektuelle krav eller forlangte beviser for, at suggestionens eller troens objekt var absolut sandhed. Den sande kristendom var således udelukkende baseret på en urokkelig tillid til Kristus som identisk med „vejen, sandheden og livet“. Menneskene var altså suggererede til at have denne tro, og der fandtes jo ingen anden måde at føre dem på, idet de hverken havde tilstrækkelig udviklet intelligens eller følelse og så at sige slet ikke nogen intuitiv evne til intellektuelt at forstå den evige sandhed i utilsløret form. Derfor måtte menneskeheden i sin barndom føres

1. Kristi forudsigelse om Kristendommens berigelse med mere viden senere hen.

“Jeg har endnu meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden. Han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører skal han tale, og de kommende ting skal han forkynde eder. (Joh. 16, 12-13).

2. Dåben og nadveren som bærende fundament for den uintellektuelle Kristendom.

Den kristne verdensreligion er hidtil blevet båret af en okkult eller åndelig kraft, der var nedlagt i de to sakramenter „dåben“ og „nadveren“ i forbindelse med hele den øvrige kirkelige ceremoni, i hvilken der også medvirkede mere eller mindre magiske kræfter. Disse kræfter virkede på det endnu primitive menneskes instinkt og affødte den guddommelige suggestion - den bevidsthedsegenskab vi kender som den religiøse tro eller troen på den ene almægtige, alvise og alkærlige evige Guddom. Denne tro eller suggererede opfattelse af en almægtig, alvis og alkærlig guddom gav menneskene et moralsk ståsted udelukkende baseret på autoriteter såsom Kristus og de store profeter. Disse troende mennesker stillede ingen som helst intellektuelle krav eller forlangte beviser for, at suggestionens eller troens objekt var absolut sandhed. Den sande kristendom var således udelukkende baseret på en urokkelig tillid til Kristus som identisk med „vejen, sandheden og livet“. Menneskene var altså suggererede til at have denne tro, og der fandtes jo ingen anden måde at føre dem på, idet de hverken havde tilstrækkelig udviklet intelligens eller følelse og så at sige slet ikke nogen intuitiv evne til intellektuelt at forstå den evige sandhed i utilsløret form. Derfor måtte menneskeheden i sin barndom føres

ved verdensgenløserens autoritet, ligesom de små børn i deres mindreårige tilstand føres ved deres forældres autoritet. Således føres endnu i dag millioner af Kristendommens tilhængere udelukkende ved den guddommelige suggestion og kirkens hellige ceremoniel. Her er der ikke tale om videnskabelig bevisførelse eller andre former for fremføring af kendsgerninger. Kristusautoriteten i verdensgenløserens ord er det totalt gyldige livsfundament for det endnu kun religiøst instinktbevagede menneske.

3. Verdensgenløseren og den ufærdige Kristendom.

Men Kristus var fuldt vidende om, at således skulle det ikke vedblive at være. Han var fuldt indviet i menneskehedens fremtid og vidste, at efterhånden som udviklingen skred frem hos samme menneskehed ville der opstå et krav om en livsviden, der langt måtte overstråle den uintellektuelle forkyndelse, som var det maksimale af, hvad menneskene kunne modtage af hans kosmiske viden under hans jordiske inkarnation for snart to tusinde år siden. Han vidste, at der ville komme en tid, da menneskene ville besidde en langt højere begavelse end den de repræsenterede på hans tid. De ville komme ind i en epoke med en så ~~fremkædet~~ fremskreden følelses- og intelligensudvikling, at de på mange felter totalt ville ignorere hans guddommelige forkyndelse fordi den var uintellektuelt udformet og ikke beregnet for intelligens- eller følelsesmæssig efterforskning. Kristi budskab til menneskene var ikke beregnet at skulle være et intellektuelt udredet bevis eller en stadfæstet kendsgerning for nogen materiel videnskab. Den var absolut ikke beregnet at skulle overvinde vantroende eller skeptikere. På grund af menneskenes daværende utilstrækkelige intellektuelle udvikling, og navnlig den manglende forståelse af næstekærligheden eller alkærligheden, der netop var Kristi ophøjede eller primære budskab, kunne han kun give menneskene sine store guddommelige sandheder som tros- eller instinktobjekter, idet instinktevnens den på ~~hans~~ tid endnu var menneskenes primære religiøse sanseevne. Havde Kristus fremført de nævnte store sandheder som intelligens- eller følelsesobjekter beregnet til efterforskning og forståelse for høj intellektuel udvikling, ville han have givet menneskeheden stene i stedet for brød, idet denne menneskehed naturligvis ikke ^(kunne) sanse med evner, de endnu ikke havde udviklet, og

ved verdensgenløserens autoritet, ligesom de små børn i deres mindreårige tilstand føres ved deres forældres autoritet. Således føres endnu i dag millioner af Kristendommens tilhængere udelukkende ved den guddommelige suggestion og kirkens hellige ceremoniel. Her er der ikke tale om videnskabelig bevisførelse eller andre former for fremføring af kendsgerninger. Kristusautoriteten i verdensgenløserens ord er det totalt gyldige livsfundament for det endnu kun religiøst instinktbevagede menneske.

3. Verdensgenløseren og den ufærdige Kristendom.

Men Kristus var fuldt vidende om, at således skulle det ikke vedblive at være. Han var fuldt indviet i menneskehedens fremtid og vidste, at efterhånden som udviklingen skred frem hos samme menneskehed ville der opstå et krav om en livsviden, der langt måtte overstråle den uintellektuelle forkyndelse, som var det maksimale af, hvad menneskene kunne modtage af hans kosmiske viden under hans jordiske inkarnation for snart to tusinde år siden. Han vidste, at der ville komme en tid, da menneskene ville besidde en langt højere begavelse end den de repræsenterede på hans tid. De ville komme ind i en epoke med en så fremskreden følelses- og intelligensudvikling, at de på mange felter totalt ville ignorere hans guddommelige forkyndelse fordi den var uintellektuelt udformet og ikke beregnet for intelligens- eller følelsesmæssig efterforskning. Kristi budskab til menneskene var ikke beregnet at skulle være et intellektuelt udredet bevis eller en stadfæstet kendsgerning for nogen materiel videnskab. Den var absolut ikke beregnet at skulle overvinde vantroende eller skeptikere. På grund af menneskenes daværende utilstrækkelige intellektuelle udvikling, og navnlig den manglende forståelse af næstekærligheden eller alkærligheden, der netop var Kristi ophøjede eller primære budskab, kunne han kun give menneskene sine store guddommelige sandheder som tros- eller instinktobjekter, idet instinktevnens på den tid endnu var menneskenes primære religiøse sanseevne. Havde Kristus fremført de nævnte store sandheder som intelligens- eller følelsesobjekter beregnet til efterforskning og forståelse for høj intellektuel udvikling, ville han have givet menneskeheden stene i stedet for brød, idet denne menneskehed naturligvis ikke kunne sanse med evner, de endnu ikke havde udviklet, og

der ville i så tilfælde ikke i dag have været noget, der hed Kristendom.³
Kristus var derfor fuldt vidende om, at der ville komme en tid, da menneskene intellektuelt ville vokse fra hans guddommelige forkyndelse, ja ligefrem foragte den og håne og spotte de mennesker, der endnu var båret ved troens eller den guddommelige suggestions kraft. Og i samme grad som menneskene vokser ud over denne uintellektuelle ved instinktet eller troen oppebårne Kristendom, i samme grad ser vi dem synke ned i alskens afsporinger såsom krige, sygdom, perversitet og mange flere fordærvende og livsnedbrydende foreteelser. En åndelig formørkelse behersker verden.

4. Hvorfor kunne den uintellektuelle Kristendom
ikke frelse menneskene eller frigøre dem fra mørket?

Når Kristendommen her betegnes som uintellektuel, er det udelukkende med henvisning til, at den kun blev åbenbaret for menneskene i form af hellige dogmer eller påstande, der ikke var baseret på bevisførelse eller kendsgerninger, der kunne bekræftes ved materiel intelligensmæssig efterforskning, Derfor kunne den naturligvis ikke blive den endelige eller fuldkomment manifesterede Kristendom, der i sig selv udgør intet mindre end livsmysteriets totale løsning. Og når menneskene ikke var tilstrækkeligt udviklede til at kunne forstå den virkelige Kristendom i en form den fremskredne intelligens og humane følelse tilpasset intellektuel form, men kun i en form tilpasset instinktet, kunne en sådan fortolkning af de evige kristne sandheder, efterhånden som udviklingen skred frem, ikke udgøre en tilstrækkelig logisk eller videnskabelig udlægning af den evige vej til lyset. Derfor kunne verdensgenløseren også stille menneskene i udsigt, at en fornvelse af kristendommen i form af "en sandhedens ånd" ville finde sted. Men en sandhedens ånd må være det samme som en hellig videnskab, og en hellig videnskab kan jo kun være en videnskab om det allerhelligste, hvilket vil sige selve videnskaben om Guddommen, det levende væsens udødelighed og verdensaltets fundament, alkærligheden. En sådan videnskab skulle altså komme til menneskeheden.

der ville i så tilfælde ikke i dag have været noget, der hed Kristendom.
Kristus var derfor fuldt vidende om, at der ville komme en tid, da menneskene intellektuelt ville vokse fra hans guddommelige forkyndelse, ja ligefrem foragte den og håne og spotte de mennesker, der endnu var båret ved troens eller den guddommelige suggestions kraft. Og i samme grad som menneskene vokser ud over denne uintellektuelle ved instinktet eller troen oppebårne Kristendom, i samme grad ser vi dem synke ned i alskens afsporinger såsom krige, sygdom, perversitet og mange flere fordærvende og livsnedbrydende foreteelser. En åndelig formørkelse behersker verden.

4. Hvorfor kunne den uintellektuelle Kristendom
ikke frelse menneskene eller frigøre dem fra mørket?

Når Kristendommen her betegnes som uintellektuel, er det udelukkende med henvisning til, at den kun blev åbenbaret for menneskene i form af hellige dogmer eller påstande, der ikke var baseret på bevisførelse eller kendsgerninger, der kunne bekræftes ved materiel intelligensmæssig efterforskning. Derfor kunne den naturligvis ikke blive den endelige eller fuldkomment manifesterede Kristendom, der i sig selv udgør intet mindre end livsmysteriets totale løsning. Og når menneskene ikke var tilstrækkeligt udviklede til at kunne forstå den virkelige Kristendom i en for den fremskredne intelligens og humane følelse tilpasset intellektuel form, men kun i en form tilpasset instinktet, kunne en sådan fortolkning af de evige kristne sandheder, efterhånden som udviklingen skred frem, ikke udgøre en tilstrækkelig logisk eller videnskabelig udlægning af den evige vej til lyset. Derfor kunne verdensgenløseren også stille menneskene i udsigt, at en fornyelse af kristendommen i form af "en sandhedens ånd" ville finde sted. Men en sandhedens ånd må være det samme som en hellig videnskab, og en hellig videnskab kan jo kun være en videnskab om det allerhelligste, hvilket vil sige selve videnskaben om Guddommen, det levende væsens udødelighed og verdensaltets fundament, alkærligheden. En sådan videnskab skulle altså komme til menneskeheden.

7

5. Det primære i den uintellektuelle
eller ufærdige Kristendom.

Når Kristendommen i sin første udformning ikke har kunnet forskåne menneskeheden for det nu herskende ragnarok eller dommedagsvælde, er det af den enkle årsag, at den absolut ikke var beregnet at skulle hindre en sådan tilstand. Hverken Kristendommen eller nogen anden form for religion eller sektdannelse kan frelse menneskene, hvilket vil sige forvandle dem fra dyr til mennesker. Gud skaber ikke mennesket i sit billede gennem tale og skrift eller ved religiøse ceremonier. Gud skaber udelukkende de levende væsener om fra dyr til mennesker ved at lade dem nyde af kundskabens træ. Ifølge den bibelske skabelsesberetning sagde slangen til kvinden: "Mon Gud virkelig har sagt: I må ikke spise af noget træ i haven? Kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugten på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja, I må ikke røre derved, thi så skal I dø! Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt!" (1.Mose.3,1-5). Men var det ikke netop Guds plan at skabe et menneske i sit billede efter sin lignelse? Og hvorledes skulle et sådant menneske blive til, dersom det ikke måtte lære at kende forskel på godt og ondt. Kundskabens træ er de levende væseners daglige liv i hvilket de gennem deres væremåde erfarer hvad der er godt og hvad der er ondt. På hvilken anden måde skulle et sådant kendskab ellers kunne opnås? Det er det daglige livs oplevelser der efterhånden forvandler det levende væsen fra dyr til menneske. I denne dets daglige tilværelse er loven den, at det onde eller det gode man gør mod sin næste, får man tilbage i form af en tilsvarende ond eller god skæbne. Men her er vi inde på det høje trin af Kristendommen, som var ufatteligt for menneskene på Jesu samtid på grund af deres endnu latente intellektualitet. Den logiske forklaring der skulle til for at Kristus kunne gøre denne kosmiske lov for skæbnedannelse begribelig, var alt for overvældende til videnskabeligt at kunne fattes og accepteres af mennesker, som endnu i overvejende grad sangede ved deres instinkt, der netop gav dem evnen til at tro på autoriteter, som de følte havde bedre viden og forstand på livsgåderne end de selv. Det primære i den uintellektuelle Kristendom blev derfor slet og ret en påstand, en mundtlig beretning,

5. Det primære i den uintellektuelle
eller ufærdige Kristendom.

Når Kristendommen i sin første udformning ikke har kunnet forskåne menneskeheden for det nu herskende ragnarok eller dommedagsvælde, er det af den enkle årsag, at den absolut ikke var beregnet at skulle hindre en sådan tilstand. Hverken Kristendommen eller nogen anden form for religion eller sektdannelse kan frelse menneskene, hvilket vil sige forvandle dem fra dyr til mennesker. Gud skaber ikke mennesket i sit billede gennem tale og skrift eller ved religiøse ceremonier. Gud skaber udelukkende de levende væsener om fra dyr til mennesker ved at lade dem nyde af kundskabens træ. Ifølge den bibelske skabelsesberetning sagde slangen til kvinden: "Mon Gud virkelig har sagt: I må ikke spise af noget træ i haven? Kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugten på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja, I må ikke røre derved, thi så skal I dø! Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt!" (1. Mose. 3, 1-5). Men var det ikke netop Guds plan at skabe et menneske i sit billede efter sin lignelse. Og hvorledes skulle et sådant menneske blive til, dersom det ikke måtte lære at kende forskel på godt og ondt. Kundskabens træ er de levende væseners daglige liv i hvilket de gennem deres væremåde erfarer hvad der er godt og hvad der er ondt. På hvilken anden måde skulle et sådant kendskab ellers kunne opnås? Det er det daglige livs oplevelser der efterhånden forvandler det levende væsen fra dyr til menneske. I denne dets daglige tilværelse er loven den, at det onde eller det gode man gør mod sin næste, får man tilbage i form af en tilsvarende ond eller god skæbne. Men her er vi inde på det høje trin af Kristendommen, som var ufatteligt for menneskene på Jesu samtid på grund af deres endnu latente intellektualitet. Den logiske forklaring der skulle til for at Kristus kunne gøre denne kosmiske lov for skæbnedannelse begribelig, var alt for overvældende til videnskabeligt at kunne fattes og accepteres af mennesker, som endnu i overvejende grad sansede ved deres instinkt, der netop gav dem evnen til at tro på autoriteter, som de følte havde bedre viden og forstand på livsgåderne end de selv. Det primære i den uintellektuelle Kristendom blev derfor slet og ret en påstand, en mundtlig beretning,

5
om en højeste Guddom og dennes særlige bevidsthed som alvis, alkærlig og al-
mægtig samt en påstand om, at en væremåde i næstekærlighed ville gøre menne-
skene til ét med ham. En væremåde i næstekærlighed betingede jo, at man ville
tilgive sin næste ~~ikke~~ blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv
gange (Matt.18,22). Dette vil i virkeligheden sige, at man skal tilgive sin
næste alt. Kristus forkynder videre: "Stik dit sværd i skeden igen, thi alle
som griber til sværd, skal selv falde for sværd" (Matt.26,52). Og Kristus
formanede yderligere: "Elsk ~~deres~~ fjender, velsign dem som forbander jer,
gør godt imod dem der hader jer, og bed for dem som forfølger jer" (Matt.5,44).
Og har vi ikke hele koncentratet af Kristendommen i de evige ord: "Du skal
elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.
Dette er det største og første bud. Der er et andet som er dette ligt: Du
skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og pro-
feterne" (Matt.22,37-40). Af disse to bud afhænger således i virkeligheden
hele livet. Uden disse to buds overholdelse vil intet væsen nogen sinde blive
i Guds billede efter hans lignelse. Vi ser her livets allerhøjeste facitter
som det primære i Jesu Kristi forkyndelse af den mentalitetsskabelse og den
guddommelige hellige ånd, under hvilken de jordiske mennesker helt skal be-
fries fra den dyriske natur i deres mentalitet og væremåde og forvandles til
det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

6. Kristusbevidsthedens begyndende solopgang over verden.

Vi har her set et koncentrat af de fundamentale hellige facitter, der udtryk-
ker de guddommelige principper eller love efter hvilke hele verdensaltet
styres og opretholdes. Ved disse loves opfyldelse skulle hele menneskeheden
fuldkommengøres. Jorden skulle blive et hjemsted for en menneskehed, hvis
enkelte individer virkeligt var i Guds billede, hvilket vil sige, var absolut
alkærlige væsener. En menneskehed af sådanne væsener måtte ligeledes blive
varmende sole for hverandre. De måtte danne et rige, der hverken førte krige
eller besad mordvåben, hverken havde militær eller krigsskuepladser, hverken
foretog myrderier af mennesker eller dyr. Overholdelse af det femte bud: du
må ikke ihjelslå, dette ikke at dræbe, myrde eller tortere måtte være viden-
skab, begavelse, vanebevidsthed, alkærlighed, ja, måtte være intet mindre end
Guds ånds strålevæld omkring alle. Dette rige var bebudet som "Himmeriges

om en højeste Guddom og dennes særlige bevidsthed som alvis, alkærlig og al-
mægtig samt en påstand om, at en væremåde i næstekærlighed ville gøre menne-
skene til ét med ham. En væremåde i næstekærlighed betingede jo, at man ville
tilgive sin næste ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv
gange (Matt. 18, 22). Dette vil i virkeligheden sige, at man skal tilgive sin
næste alt. Kristus forkynder videre: "Stik dit sværd i skeden igen, thi alle
som griber til sværd, skal selv falde for sværd" (Matt. 26, 52). Og Kristus
formanede yderligere: "Elsk jeres fjender, velsign dem som forbander jer,
gør godt imod dem der hader jer, og bed for dem som forfølger jer" (Matt. 5, 44),
Og har vi ikke hele koncentratet af Kristendommen i de evige ord: "Du skal
elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.
Dette er det største og første bud. Der er et andet som er dette ligt: Du
skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og pro-
feterne" (Matt. 22, 37-40). Af disse to bud afhænger således i virkeligheden
hele livet. Uden disse to buds overholdelse vil intet væsen nogen sinde blive
i Guds billede efter hans lignelse. Vi ser her livets allerhøjeste facitter
som det primære i Jesu Kristi forkyndelse af den mentalitetsskabelse og den
guddommelige hellige ånd, under hvilken de jordiske mennesker helt skal be-
fries fra den dyriske natur i deres mentalitet og væremåde og forvandles til
det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

6. Kristusbevidsthedens begyndende solopgang over verden.

Vi har her set et koncentrat af de fundamentale hellige facitter, der udtryk-
ker de guddommelige principper eller love efter hvilke hele verdensaltet
styres og opretholdes. Ved disse loves opfyldelse skulle hele menneskeheden
fuldkommengøres. Jorden skulle blive et hjemsted for en menneskehed, hvis
enkelte individer virkeligt var i Guds billede, hvilket vil sige, var absolut
alkærlige væsener. En menneskehed af sådanne væsener måtte ligeledes blive
varmende sole for hverandre. De måtte danne et rige, der hverken førte krige
eller besad mordvåben, hverken havde militær eller krigsskuepladser, hverken
foretog myrderier af mennesker eller dyr. Overholdelse af det femte bud: du
må ikke ihjelslå, dette ikke at dræbe, myrde eller tortere måtte være viden-
skab, begavelse, vanebevidsthed, alkærlighed, ja, måtte være intet mindre end
Guds ånds strålevæld omkring alle. Dette rige var bebudet som "Himmeriges

rige". Det var overholdelsen af dette riges love og principper som daglig væremåde, der var den absolut sande Kristendom. Jesu Kristi dogme- eller facitforkyndelse var altså begyndelsen til åbenbaringen af Guds ^{levende}guddommelige verdensplan og dermed dennes hensigt med Jordens væsener såvel som med de levende væsener i alle andre livsområder i verdensaltets myriader af beboede verdener. Den guddommelige kristusforkyndelse af verdensaltets højeste livsfacitter skulle som livsfundament afløse hele den gamle krigspolitik og dyriske mentalitet i mennesket og slukke hadets ild i hvert eneste sindelag.

Kristusmanifestationen var intet mindre end begyndelsen til menneskenes indvielse i en helt ny verdensepoke og udgjorde således livets største lysvæld. Den var alkærlighedens solopgang over verden, men den var endnu i sin allertidligste morgenrøde. Den var endnu kun en smal lysstribe langt ude i Jordens kimning. De sorte dødsskyer fra Jordens krigs- og ragnaroksvælde dannede endnu mørke skygger over kimningens spæde lys. Dødsrallen, råb og skrig fra tortur og myrderier af millioner og atter millioner af væsener i forbindelse med sabotage og ødelæggelse af kulturværdier og livsterræner ~~skulle~~ skulle endnu i årtusinder i tiltagende grad dominere livsudfoldelsen på de jordiske kontinenter, før kristussolens strålevæld af lys og varme kunne nå op over jordmenneskehedens mørke mentale himmel og blive den virkelige alkærlighedens verdenskultur, den var bestemt til at skulle være.

7. Det folks kultur, til hvilket verdensgenløseren blev sendt.

For snart to tusinde år siden blev verdensgenløseren Jesus Kristus fundamentet til en ny livs- eller bevidsthedsepoke indført i menneskehedens historie. Dette fundament var intet mindre end åbenbaringen af menneskehedens allerhøjeste livsfacitter. Det var en guddommelig vejledning i, hvad der var Guds mening med menneskene, og hvorledes de endnu meget ufærdige jordiske mennesker selv kunne hjælpe Guddommen med denne store forvandling af dem selv fra at være dræbende, lemlæstende dyriske væsener til at blive væsener i Guds billede efter hans lignelse, hvilket vil sige væsener med alkærligheden som væremåde. Men denne alkærlighedens væremåde var i overordentlig stor udstrækning en diametral modsætning til den almengældende ~~markkikkat~~ autoriserede krigeriske kultur og væremåde, der var herskende under verdensgenløserens fysiske in-

rige". Det var overholdelsen af dette riges love og principper som daglig væremåde, der var den absolut sande Kristendom. Jesu Kristi dogme- eller facitforkyndelse var altså begyndelsen til åbenbaringen af Guds guddommelige verdensplan og dermed dennes hensigt med Jordens væsener såvel som med de levende væsener i alle andre livsområder i verdensaltets myriader af beboede verdener. Den guddommelige kristusforkyndelse af verdensaltets højeste livsfacitter skulle som livsfundament afløse hele den gamle krigspolitik og dyriske mentalitet i mennesket og slukke hadets ild i hvert eneste sindelag.

Kristusmanifestationen var intet mindre end begyndelsen til menneskenes indvielse i en helt ny verdensepoke og udgjorde således livets største lysvæld. Den var alkærlighedens solopgang over verden, men den var endnu i sin allertidligste morgenrøde. Den var endnu kun en smal lysstribe langt ude i jordens kimning. De sorte dødsskyer fra Jordens krigs- og ragnaroksvælde dannede endnu mørke skygger over kimningens spæde lys. Dødsrallen, råb og skrig fra tortur og myrderier af millioner og atter millioner af væsener i forbindelse med sabotage og ødelæggelse af kulturværdier og livsterræner skulle endnu i årtusinder i tiltagende grad dominere livsudfoldelsen på de jordiske kontinenter, før kristussolens strålevæld af lys og varme kunne nå op over jordmenneskehedens mørke mentale himmel og blive den virkelige alkærlighedens verdenskultur, den var bestemt til at skulle være.

7. Det folks kultur, til hvilket verdensgenløseren blev sendt.

For snart to tusinde år siden blev verdensgenløseren Jesus Kristus fundamentet til en ny livs- eller bevidsthedsepoke indført i menneskehedens historie. Dette fundament var intet mindre end åbenbaringen af menneskehedens allerhøjeste livsfacitter. Det var en guddommelig vejledning i, hvad der var Guds mening med menneskene, og hvorledes de endnu meget ufærdige jordiske mennesker selv kunne hjælpe Guddommen med denne store forvandling af dem selv fra at være dræbende, lemlæstende dyriske væsener til at blive væsener i Guds billede efter hans lignelse, hvilket vil sige væsener med alkærligheden som væremåde. Men denne alkærlighedens væremåde var i overordentlig stor udstrækning en diametral modsætning til den almengældende autoriserede krigeriske kultur og væremåde, der var herskende under verdensgenløserens fysiske in-

7
karnation. Den autoriserede jødiske kultur var baseret på moseloven, der repræsenterede en straffens og gengældelsens mentalitet. Her gjaldt det 'liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod, brandsår for brandsår, sår for sår, skramme for skramme" (2.Mose.21,23-25). denne mose-lovens kultur var absolut ikke båret af alkærlighedens lys. Ægteskabet var mere det primære i denne menneskehedens epoke, under hvilken man heller ikke veg tilbage fra at trænge ind i andre folks eller staters område. Jødernes indfald i og erobring af Palæstina er eksempel på en sådan foreteelse. Moses var en krigens og dødsstraffens tilhænger. Da han så folket danse om guld-kalven, veg han ikke tilbage fra i hidsighed at knuse lovens hellige tavler med de ti bud: " Og da Moses nærmede sig lejren og så tyrekalven og dansen, blussede hans vrede op, og han kastede tavlerne fra sig og sønder slog dem ved bjergets fod" (2.Mose.32,19). Men Moses var netop i besiddelse af de nødven-dige evner for at kunne styre denne urolige afgudshungrende hob ud af Ægyptens trældom, ligesom han samtidig beherskede de okkulte eller kosmiske kræfter, ved hvilke han kunne overvinde de mange psykiske nødsituationer der opstod under det hårde liv som det betrængte folk måtte udstå under dets ørkenvan-dring. Folket til hvilket verdensgenløseren blev sendt, var altså opdraget til en kultur der var ekstremt modsat den kultur, som Kristi dogme- eller facitforkyndelse senere skulle åbenbare.

8. Menneskehedens modtagelse af verdensgenløseren
og Kristendommen.

Omkring tidspunktet for Jesu fødsel var der dog et lille antal mennesker bland jødefolket, der var begyndt at modnes for en mere human fortolkning af livet end den autoriserede jødiske fortolkning. Disse mennesker havde et sindelag tilstrækkeligt humant til at de kunne modtage Kristus og blive hans disciple og medarbejdere i den begyndende forkyndelse af den verdensepoke, som fik navnet "Kristendom". Det var således ikke jødedommens ortodokse og herskende klasse, der kunne modtage den nye verdensepokes lys. Kristi tilhængere var de ringeagtede i samfundet, de som af farisæerne og de skriftkloge blev kaldt "toldere og syndere" (Mark.2,16), og ligeledes blandt andre fattige fiskere. Og hvad med hyrderne på marken ved Bethlehem? Er beretningen om dem ikke

karnation. Den autoriserede jødiske kultur var baseret på moseloven, der repræsenterede en straffens og gengældelsens mentalitet. Her gjaldt det "liv for liv, øje for øje, tand for tand, hånd for hånd, fod for fod, brandsår for brandsår, sår for sår, skramme for skramme" (2. Mose. 21, 23-25). Denne mose-lovens kultur var absolut ikke båret af alkærlighedens lys. Ægteskabet var mere det primære i denne menneskehedens epoke, under hvilken man heller ikke veg tilbage fra at trænge ind i andre folks eller staters område. Jødernes indfald i og erobring af Palæstina er eksempel på en sådan foreteelse. Moses var en krigens og dødsstraffens tilhænger. Da han så folket danse om guld-kalven, veg han ikke tilbage fra i hidsighed at knuse lovens hellige tavler med de ti bud: "Og da Moses nærmede sig lejren og så tyrekalven og dansen, blussede hans vrede op, og han kastede tavlerne fra sig og sønder slog dem ved bjergets fod" (2. Mose. 32, 19). Men Moses var netop i besiddelse af de nødven-dige evner for at kunne styre denne urolige afgudshungrende hob ud af Ægyptens trældom, ligesom han samtidig beherskede de okkulte eller kosmiske kræfter, ved hvilke han kunne overvinde de mange psykiske nødsituationer der opstod under det hårde liv som det betrængte folk måtte udstå under dets ørkenvan-dring. Folket til hvilket verdensgenløseren blev sendt, var altså opdraget til en kultur der var ekstremt modsat den kultur, som Kristi dogme- eller facitforkyndelse senere skulle åbenbare.

8. Menneskehedens modtagelse af verdensgenløseren
og Kristendommen.

Omkring tidspunktet for Jesu fødsel var der dog et lille antal mennesker blandt jødefolket, der var begyndt at modnes for en mere human fortolkning af livet end den autoriserede jødiske fortolkning. Disse mennesker havde et sindelag tilstrækkeligt humant til at de kunne modtage Kristus og blive hans disciple og medarbejder i den begyndende forkyndelse af den verdensepoke, som fik navnet "Kristendom". Det var således ikke jødedommens ortodokse og herskende klasse, der kunne modtage den nye verdensepokes lys. Kristi tilhængere var de ringeagtede i samfundet, de som af farisæerne og de skriftkloge blev kaldt "toldere og syndere" (Mark. 2, 16), og ligeledes blandt andre fattige fiskere. Og hvad med hyrderne på marken ved Bethlehem? Er beretningen om dem ikke

også symbolet på, at det ikke var hoffets stortrommer eller festparader, der skulle indvarsle den nye verdensepoke. Det var således ikke de intellektuelle eller overklassen der var modnet for alkærlighedens guddommelige budskab til menneskeheden. Den store budbringer var tømrersvend, født af fattige forældre i en stald eller i et rum beregnet for dyr. Det er rigtigt, at der berettes om tre hellige konger, som ad okkult vej eller i stjernerne havde set den nye verdensepokes fødsel. Der berettes også om enkelte andre fremragende intellektuelle som forstod at Jesus ikke var en almindelig profet, men disse mennesker havde ikke mod til offentligt at vedkende sig deres interesse for ham. For eksempel berettes der om rådsherren Nikodemus, at han kom til Jesus om natten (Joh.3,2). Disse enkelte intellektuelles møde med Jesus kan dog ikke rokke ved den kendsgerning, at det hovedsageligt var uintellektuelle der blev Jesu disciple og tilhængere. Og dette, at de intellektuelle ikke turde vedkende sig Jesus og hans guddommelige visdom, var en væsentlig årsag til, at Kristendommen eller Jesu forkyndelse kun fandt ~~ringet~~ sparsom jordbund, ja, man korsfæstede jo selve Guds sendebud, Og alle hans primære disciple undtagen en blev ligeledes korsfæstet. Mange af de første troende kristne blev jo også kastet for vilde dyr til morskab og underholdning for datidens overklasse. Og det var ikke blot Kristendommens pionerer der blev forfulgt. Kristi rene guddommelige ord blev efterhånden så forfalskede, at Kristendommen ikke kunne skelnes fra hedenskab.

9. Det primære i Guds skabelse af mennesket i sit billede er hverken religioner, prædikener, ceremonier, bøger eller blade.

At menneskene ikke straks ved Kristendommens forkyndelse kunne forvandles fra hedenskab til Kristendom er ganske selvfølgelig. Det jordiske menneske er endnu et animalsk væsen i samme grad som det ikke er færdigudviklet i alkærlighed og ikke er blevet til mennesket i Guds billede. Da det primære i de såvel menneskers som dyrs ~~udvikling~~ udvikling fra ~~lavere~~ lavere til ~~højere~~ højere udviklingstrin absolut deres egne selvoplevede livserfaringer, er det altså ikke muligt at have menneskets bevidsthed og væremåde til et højere udviklingstrin og gøre det hjemmehørende på dette højere trin ved hjælp af vejledning, foredrag, bøger og blade. End ikke religiøse handlinger eller kirkelige ceremonier,

også symbolet på, at det ikke var hoffets stortrommer eller festparader, der skulle indvarsle den nye verdensepoke. Det var således ikke de intellektuelle eller overklassen der var modnet for alkærlighedens guddommelige budskab til menneskeheden. Den store budbringer var tømrersvend, født af fattige forældre i en stald eller i et rum beregnet for dyr. Det er rigtigt, at der berettes om tre hellige konger, som ad okkult vej eller i stjernerne havde set den nye verdensepokes fødsel. Der berettes også om enkelte andre fremragende intellektuelle som forstod at Jesus ikke var en almindelig profet, men disse mennesker havde ikke mod til offentligt at vedkende sig deres interesse for ham. For eksempel berettes der om rådsherren Nikodemus, at han kom til Jesus om natten (Joh. 3, 2). Disse enkelte intellektuelles møde med Jesus kan dog ikke rokke ved den kendsgerning, at det hovedsageligt var uintellektuelle der blev Jesu disciple og tilhængere. Og dette, at de intellektuelle ikke turde vedkende sig Jesus og hans guddommelige visdom, var en væsentlig årsag til, at Kristendommen eller Jesu forkyndelse kun fandt sparsom jordbund, ja, man korsfæstede jo selve Guds sendebud, og alle hans primære disciple undtagen en blev ligeledes korsfæstet. Mange af de første troende kristne blev jo også kastet for vilde dyr til morskab og underholdning for datidens overklasse. Og det var ikke blot Kristendommens pionerer der blev forfulgt. Kristi rene guddommelige ord blev efterhånden så forfalskede, at Kristendommen ikke kunne skelnes fra hedenskab.

9. Det primære i Guds skabelse af mennesket i sit billede er hverken religioner, prædikener, ceremonier, bøger eller blade.

At menneskene ikke straks ved Kristendommens forkyndelse kunne forvandles fra hedenskab til Kristendom er ganske selvfølgelig. Det jordiske menneske er endnu et animalsk væsen i samme grad som det ikke er færdigudviklet i alkærlighed og ikke er blevet til mennesket i Guds billede. Da det primære i såvel menneskers som dyrs udvikling fra lavere til højere udviklingstrin absolut er deres egne selvoplevede livserfaringer, er det altså ikke muligt at hæve menneskets bevidsthed og væremåde til et højere udviklingstrin og gøre det hjemmehørende på dette højere trin ved hjælp af vejledning, foredrag, bøger og blade. End ikke religiøse handlinger eller kirkelige ceremonier,

uanset hvilken kundskabsfylde vedrørende de højeste og evige fakta disse foreteelser måtte repræsentere, vil nogensinde kunne udvirke en sådan sublimering af menneskets bevidsthed. Ja, selv verdensreligionerne magter ikke denne store opgave, hvis primære side Gud har lagt i sin egen almægtige hånd. Det eneste der kan hæve det levende væsen fra et lavere til et højere trin på udviklingsstigen er væsenets nydelse af frugterne fra kundskabens træ. Disse frugter er væsenets daglige erfaringer, der beriger det med selvoplevet kendskab til hvad der er godt og hvad der er ondt, og dette kendskab udgør det absolut fundamentale i væsenets udvikling. Men så var det jo sandt, hvad slangen ifølge skabelsesberetningen sagde til Eva angående dette at spise af kundskabstræets frugter: "I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt" (1. Mose. 3, 4-5). Uden denne nydelse af frugterne fra kundskabens træ ingen tilværelse, ingen individuel livsoplevelse, ingen erfaring om godt og ondt. Ingen mulighed for at fremtræde som levende væsen. Det er således udelukkende ved væsenets egne selvoplevede erfaringer og kendsgerninger at udvikling kan finde sted, hvilket ~~ingen~~ vil sige væsenets vækst mod højere trin på udviklingsstigen.

10., Hvorfor er menneskene ikke forlængst blevet til virkeligt kristne og til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?

Det er denne specielle højnelse af væsenets livstilstand der kun kan finde sted i kraft af væsenets egen realistiske erfaringsoplevelse. Ja, som før nævnt danner hverken religioner, sekter eller andre religiøse samfund nogen undtagelse fra denne kendsgerning, og heller ikke Kristendommen udgør nogen undtagelse. Kristendommens tilhængere er i vor tid netop meget langt fra at være virkeligt kristne, hvilket vil sige væsener der overholder Jesu påbud, selv om disse påbud er baseret på livets allerhøjeste facitter eller livsprincipper, hvis overholdelse får menneskene til at fremtræde som alkærlighedsvæsener eller med andre ord, som mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Men hvorfor overholder menneskene ikke disse påbud hvis efterlevelse forlængst kunne have gjort dem til de færdige mennesker i Guds billede?

uanset hvilken kundskabsfylde vedrørende de højeste og evige fakta disse foreteelser måtte repræsentere, vil nogensinde kunne udvirke en sådan sublimering af menneskets bevidsthed. Ja, selv verdensreligionerne magter ikke denne store opgave, hvis primære side Gud har lagt i sin egen almægtige hånd. Det eneste der kan hæve det levende væsen fra et lavere til et højere trin på udviklingsstigen er væsenets nydelse af frugterne fra kundskabens træ. Disse frugter er væsenets daglige erfaringer, der beriger det med selvoplevet kendskab til hvad der er godt og hvad der er ondt, og dette kendskab udgør det absolut fundamentale i væsenets udvikling. Men så var det jo sandt, hvad slangen ifølge skabelsesberetningen sagde til Eva angående dette at spise af kundskabstræets frugter: "I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt" (1. Mose. 3, 4-5). Uden denne nydelse af frugterne fra kundskabens træ ingen tilværelse, ingen individuel livsoplevelse, ingen erfaring om godt og ondt, ingen mulighed for at fremtræde som levende væsen. Det er således udelukkende ved væsenets egne selvoplevede erfaringer og kendsgerninger at udvikling kan finde sted, hvilket vil sige væsenets vækst mod højere trin på udviklingsstigen.

10. Hvorfor er menneskene ikke forlængst blevet til virkeligt kristne og til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?

Det er denne specielle højnelse af væsenets livstilstand der kun kan finde sted i kraft af væsenets egen realistiske erfaringsoplevelse. Ja, som før nævnt danner hverken religioner, sekter eller andre religiøse samfund nogen undtagelse fra denne kendsgerning, og heller ikke Kristendommen udgør nogen undtagelse. Kristendommens tilhængere er i vor tid netop meget langt fra at være virkeligt kristne, hvilket vil sige væsener der overholder Jesu påbud, selv om disse påbud er baseret på livets allerhøjeste facitter eller livsprincipper, hvis overholdelse får menneskene til at fremtræde som alkærlighedsvæsener eller med andre ord, som mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Men hvorfor overholder menneskene ikke disse påbud hvis efterlevelse forlængst kunne have gjort dem til de færdige mennesker i Guds billede?

10
Er det ikke netop fordi det er ganske umuligt for dem at gøre dette blot efter et påbud eller diktat? Er det ikke netop fordi det er umuligt for menneskene ifølge deres udviklingstrin at kunne overholde disse påbud, der udgør fundamentet for en helt ny fra dyret og hedenskabet afvigende væremåde? At forvandle væsenets adfærd fra en gennem årtusinder tilegnet væremåde til en helt ny og modsat væremåde kan umuligt ske ~~gennem~~ på kommando eller ved en viljesakt. Ligesom alle andre evner og anlæg kan en sådan ændring i væremåde absolut kun finde sted gennem udvikling. At forvandle sig fra at være en hedenskabets dræbende og krigeriske repræsentant til at fremtræde som et virkeligt kristent menneske, et alkærlighedens væsen, et moralsk geni, er den største forvandringsproces der overhovedet eksisterer. Den sande kristne væremåde er således den største begavelse og evne et væsen kan tilegne sig. Hvad er vel større end dette at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? Og er det ikke netop dette, der er Kristendommens største forjættelse og inspiration?

Men hvorledes skulle denne store forvandling, denne Guds skabelse af mennesket i sit billede, denne omdannelse af så at sige et djævlvæsen til et totalt modsat væsen, et kristusvæsen, kunne ske blot ved at høre en forkyndelse om Gud, blot ved at høre en prædiken, blot ved at læse en hellig bog, ligegyldigt hvor hellig og guddommelig en sådan bog end måtte være? Dersom sådanne foreteelser skal have betydning for mennesker, må disse mennesker være absolut bevidsthedsmæssigt tilpasset, begavet eller modnede for tilegnelse af åndelige værdier. Ja, de må ligefrem hungre efter denne vejledning og kundskab, de på denne måde kan erhverve sig. Dersom en sådan modenhed ikke var en ufravigelig betingelse for tilegnelse og forståelse, kunne selv et dyr jo forstå en prædiken og forvandles til menneske ved den.

11. Forvandlingen fra dyr til menneske sker ikke ved Kristendommen, men ved en helt anden guddommelig magt.

Hvorledes når mennesket da frem til åndelig modenhed, og hvorledes opstår denne længsel efter et bedre liv og en højere tilværelsesform? Den uintellektuelle Kristendom truer jo med helvedes ild som straf for de mennesker, der ikke tror på Gud, og som ikke lader sig kristne. Denne trussel kommer altså fra den af hedenskabet stærkt forvanskede Kristendom og forsvares med blandt

Er det ikke netop fordi det er ganske umuligt for dem at gøre dette blot efter et påbud eller diktat? Er det ikke netop fordi det er umuligt for menneskene ifølge deres udviklingstrin at kunne overholde disse påbud, der udgør fundamentet for en helt ny fra dyret og hedenskabet afvigende væremåde? At forvandle væsenets adfærd fra en gennem årtusinder tilegnet væremåde til en helt ny og modsat væremåde kan umuligt ske på kommando eller ved en viljesakt. Ligesom alle andre evner og anlæg kan en sådan ændring i væremåde absolut kun finde sted gennem udvikling. At forvandle sig fra at være en hedenskabets dræbende og krigeriske repræsentant til at fremtræde som et virkeligt kristent menneske, et alkærlighedens væsen, et moralsk geni, er den største forvandringsproces der overhovedet eksisterer. Den sande kristne væremåde er således den største begavelse og evne et væsen kan tilegne sig. Hvad er vel større end dette at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? Og er det ikke netop dette, der er Kristendommens største forjættelse og inspiration?

Men hvorledes skulle denne store forvandling, denne Guds skabelse af mennesket i sit billede, denne omdannelse af så at sige et djævlvæsen til et totalt modsat væsen, et kristusvæsen, kunne ske blot ved at høre en forkyndelse om Gud, blot ved at høre en prædiken, blot ved at læse en hellig bog, ligegyldigt hvor hellig og guddommelig en sådan bog end måtte være? Dersom sådanne foreteelser skal have betydning for mennesker, må disse mennesker være absolut bevidsthedsmæssigt tilpasset, begavet eller modnede for tilegnelse af åndelige værdier. Ja, de må ligefrem hungre efter den vejledning og kundskab, de på denne måde kan erhverve sig. Dersom en sådan modenhed ikke var en ufravigelig betingelse for tilegnelse og forståelse, kunne selv et dyr jo forstå en prædiken og forvandles til menneske ved den.

11. Forvandlingen fra dyr til menneske sker ikke ved Kristendommen, men ved en helt anden guddommelig magt.

Hvorledes når mennesket da frem til åndelig modenhed, og hvorledes opstår denne længsel efter et bedre liv og en højere tilværelsesform? Den uintellektuelle Kristendom truer jo med helvedes ild som straf for de mennesker, der ikke tror på Gud, og som ikke lader sig kristne. Denne trussel kommer altså fra den af hedenskabet stærkt forvanskede Kristendom og forsvares med blandt

11
andet følgende bibelcitater: "...den som siger: du dåre! er skyldig til helvedes ild" (Matt.5,22). Men efter på det nærmeste to årtusinders forkyndelse af det kristne evangelium har sådanne trusler om helvedesstraf ikke kunnet afholde menneskene fra snarere at dygtiggøre sig til våbenbrug og orgier af drab, blodsudgydelse og lemlæstelse af Næsten. Altødelæggende krige har martret de jordiske samfund, og verdenssituationen i vor tid synes ikke at yde nogen garanti for, at ikke flere storkrige følger efter. Hvorfor har Kristendommen ikke forhindret denne voldsomme formering af alt hvad der er dens egen direkte modsætning? Det har Kristendommen ikke gjort, fordi det absolut ikke er Kristendommens mission. Det er da også klart synligt, hvor magtesløs den i realiteten har været og er over for de grusomheder og afspejrende helvedesmanifestationer, der kommer til udfoldelse mennesker, nationer og folkeslag imellem, og hvis unatur er af en sådan størrelsesorden, at man ikke med rette kan betegne dem som menneskelige eller dyriske, men udelukkende som djævelske. I forhold til deres primitive og meget uudviklede natur er dyrenes drabsmetoder en livsbetingelse. De skal i stort omfang leve af animalske produkter, og deres drabsmetoder er begrænset til det nødvendige for deres livsopretholdelse, hvorimod det for menneskene ikke er nogen livsbetingelse at dræbe. Den animalske føde er for dyrene, men absolut ikke for menneskene. Det udviklede menneske, der er underlagt det femte bud: "Du skal ikke ihjelslå" (2.Mose.20,13). Og ifølge skabelsesberetningen sagde Gud til Adam og Eva angående deres føde: "Jeg giver jer alle urter på hele Jorden, som bærer frø, og alle træer som bærer frugt med kærne, de skal være jer til føde" (1.Mose. 1,29). Der forekommer ikke her noget om at man udmærket kan slagte og æde dyrene. Yderligere kan der i denne forbindelse anføres følgende citat: "Den som slagter okse er en manddræber, den som ofrer lam er en hundemorder, den som ofrer afgrøde frembærer svineblod, den som brænder røgelse hylder en afgud. Som de valgte deres egne veje og ynder deres væmmelige guder, så vælger og jeg deres smerte, bringer over dem hvad de frygter, fordi de ikke svarede da jeg kaldte, ikke hørte endskønt jeg talte, men gjorde hvad der vakte mit mishag, valgte hvad der ikke var min vilje!" (Es.66,3-4). Hvad er det Gud her gennem den store profet Esajas fortæller og forudsiger menneskene? Hvad var det for en Guds kalden, og hvad var det for en Guds tale, menneskene

andet følgende bibelcitater: "... den som siger: du dåre! er skyldig til helvedes ild" (Matt. 5, 22). Men efter på det nærmeste to årtusinders forkyndelse af det kristne evangelium har sådanne trusler om helvedesstraf ikke kunnet afholde menneskene fra snarere at dygtiggøre sig til våbenbrug og orgier af drab, blodsudgydelse og lemlæstelse af Næsten. Altødelæggende krige har martret de jordiske samfund, og verdenssituationen i vor tid synes ikke at yde nogen garanti for, at ikke flere storkrige følger efter. Hvorfor har Kristendommen ikke forhindret denne voldsomme formering af alt hvad der er dens egen direkte modsætning? Det har Kristendommen ikke gjort, fordi det absolut ikke er Kristendommens mission. Det er da også klart synligt, hvor magtesløs den i realiteten har været og er over for de grusomheder og afspejrende helvedesmanifestationer, der kommer til udfoldelse mennesker, nationer og folkeslag imellem, og hvis unatur er af en sådan størrelsesorden, at man ikke med rette kan betegne dem som menneskelige eller dyriske, men udelukkende som djævelske. I forhold til deres primitive og meget uudviklede natur er dyrenes drabsmetoder en livsbetingelse. De skal i stort omfang leve af animalske produkter, og deres drabsmetoder er begrænset til det nødvendige for deres livsopretholdelse, hvorimod det for menneskene ikke er nogen livsbetingelse at dræbe. Den animalske føde er for dyrene, men absolut ikke for det udviklede menneske, der er underlagt det femte bud: "Du skal ikke ihjelslå" (2. Mose. 20, 13). Og ifølge skabelsesberetningen sagde Gud til Adam og Eva angående deres føde: "Jeg giver jer alle urter på hele Jorden, som bærer frø, og alle træer som bærer frugt med kærne, de skal være jer til føde" (1. Mose. 1, 29). Der forekommer ikke her noget om at man udmærket kan slagte og æde dyrene. Yderligere kan der i denne forbindelse anføres følgende citat: "Den som slagter okse er en manddræber, den som ofrer lam er en hundemorder, den som ofrer afgrøde frembærer svineblod, den som brænder røgelse hylder en afgud. Som de valgte deres egne veje og ynder deres væmmelige guder, så vælger og jeg deres smerte, bringer over dem hvad de frygter, fordi de ikke svarede da jeg kaldte, ikke hørte endskønt jeg talte, men gjorde hvad der vakte mit mishag, valgte hvad der ikke var min vilje". (Es. 66, 3-4). Hvad er det Gud her gennem den store profet Esajas fortæller og forudsiger menneskene? Hvad var det for en Guds kalden, og hvad var det for en Guds tale, menneskene

12
således overhørte? Var det ikke netop Kristendommens store bud om "vejen, sandheden og livet"? Var det ikke det store bud om alkærligheden? Og viser denne manglende lydhørhed ikke klart, at råb og tale ikke kunne forandre menneskenes adfærd fra "det onde" til "det gode", hvilket vil sige forvandle dem fra dyr til mennesker. Og menneskene valgte deres egne veje og fandt behag i deres væmmelige guder, men Gud så, at der måtte en anden magt til, en magt der virkede ilde, en magt der ikke gav lys og lykke. Menneskene måtte gennem mørke ~~og~~ eller ukærlige tilstande for at de kunne udvikles til den åndelige modenhed, der alene kunne gøre dem lydhøre for Guds ~~raab~~ kalden og Guds tale, og lade dem kende glæden ved at rette sig efter dette Guds alkærligheds påbud eller den virkelige, rene for hedenskab totalt lutrede Kristendom.

12. Hvad dækker der sig under begrebet "Kristendom"?

Kristendommen i sin absolutte renkultur er livets allerhøjeste bevidsthedstilstand. Den er ét med Guddommens bevidsthed. Men den er ikke blot en højeste guddommelig bevidsthedstilstand. Den er tillige fundamentet for en højeste guddommelig ~~væremåde~~ alkærlighedens væremåde. Den kan kun tilegnes ved udvikling gennem det daglige livs oplevelser af ondt og godt. Der foreligger ikke nogen anden vej til ^{opnåelse af} denne alkærlighedens væremåde end vejen gennem udvikling eller den daglige nydelse af frugterne fra kundskabens træ, hvilket i realiteten vil sige, at alle Jordens levende væsener er underlagt denne vækst mod højere udviklingstrin, mod bestandigt højere tilværelsesformer. Det jordiske menneske er nu i denne sin udvikling nået frem til at skulle blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse, hvilket absolut kun finder sted gennem vækst og ikke ved nogen ~~form~~ for kunstige midler. Den eneste vej til målet er alkærlighedens vækst i væsenet selv. Den alene gør mennesket til en skabning i Guds billede efter hans lignelse. Gennem bønnen kan mennesket få overordentlig stor hjælp til at vandre vejen, men ikke til at forkorte den. Kristendommen i sin overjordiske renkultur, fri for al påført jordisk hedenskab, udgør en allerhøjeste visdommens og alkærlighedens væremåde i selve Guds eget billede og efter hans lignelse, hvilket vil sige den livsoplevelse og væremåde, Gud har bestemt for de på livets højeste

således overhørte? Var det ikke netop Kristendommens store bud om "vejen, sandheden og livet"? Var det ikke det store bud om alkærligheden? Og viser denne manglende lydhørhed ikke klart, at råb og tale ikke kunne forandre menneskenes adfærd fra "det onde" til "det gode", hvilket vil sige forvandle dem fra dyr til mennesker. Og menneskene valgte deres egne veje og fandt behag i deres væmmelige guder, men Gud så, at der måtte en anden magt til, en magt der virkede ilde, en magt der ikke gav lys og lykke. Menneskene måtte gennem mørke eller ukærlige tilstande for at de kunne udvikles til den åndelige modenhed, der alene kunne gøre dem lydhøre for Guds kalden og Guds tale, og lade dem kende glæden ved at rette sig efter dette Guds alkærlighedspåbud eller den virkelige, rene for hedenskab totalt lutrede Kristendom.

12. Hvad dækker der sig under begrebet "Kristendom"?

Kristendommen i sin absolutte renkultur er livets allerhøjeste bevidsthedstilstand. Den er ét med Guddommens bevidsthed. Men den er ikke blot en højeste guddommelig bevidsthedstilstand. Den er tillige fundamentet for en højeste guddommelig alkærlighedens væremåde. Den kan kun tilegnes ved udvikling gennem det daglige livs oplevelser af ondt og godt. Der foreligger ikke nogen anden vej til opnåelse af denne alkærlighedens væremåde end vejen gennem udvikling eller den daglige nydelse af frugterne fra kundskabens træ, hvilket i realiteten vil sige, at alle Jordens levende væsener er underlagt denne vækst mod højere udviklingstrin, mod bestandigt højere tilværelsesformer. Det jordiske menneske er nu i denne sin udvikling nået frem til at skulle blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse, hvilket absolut kun finder sted gennem vækst og ikke ved nogen form for kunstige midler. Den eneste vej til målet er alkærlighedens vækst i væsenet selv. Den alene gør mennesket til en skabning i Guds billede efter hans lignelse. Gennem bønnen kan mennesket få overordentlig stor hjælp til at vandre vejen, men ikke til at forkorte den. Kristendommen i sin overjordiske renkultur, fri for al påført jordisk hedenskab, udgør en allerhøjeste visdommens og alkærlighedens væremåde i selve Guds eget billede og efter hans lignelse, hvilket vil sige den livsoplevelse og væremåde, Gud har bestemt for de på livets højeste

Åndelige sfærer eller tilværelsesplaner hjemmehørende levende væsener. Derfor er alle disse væsener ét med Gud. Kristendommen er således i sig selv Guds hellige ånd. Den vil velsigne og gennemstrømme menneskene med livets højeste visdoms- og alkærlighedsinspiration, når de er nået gennem mørkets passage og er blevet forvandlet fra væsener med djævlementalitet til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Det er en verden af sådanne færdige mennesker, der vil komme til at danne det bebudede himmeriges rige, der rummer både den fysiske og den åndelige verden. Og herfra vil menneskene forlade den fysiske sfære og stige mod højere og højere guddommelige visdoms- og alkærlighedssfærer i det evige og uendelige verdensalt.

Summen af alt dette bliver da, at Kristendommen er livets allerhøjeste bevidsthed eller mentale tilstand, hvis produkt er kulminerende visdom og alkærlighed. Det ufærdige menneske kan umuligt tilegne sig denne Kristendom ved en viljesakt, ligegyldigt hvor meget dette menneske end måtte ønske det, ligesom den sande Kristendom naturligvis heller ikke vil kunne tilegnes gennem dåb, nadver eller andre religiøse ceremonier. Disse foreteelser kan, dersom de er båret af kærlighed i forbindelse med bøn, være udmærkede støtte- eller hjælpemidler på vejen til det store mål for væsenet: at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, men de kan umuligt skabe genvej eller forkorte vejen til dette store evige lys.

13. Guds plan med mennesket.

I Biblens skabelsesberetning står der at Gud sagde: "lader os gøre mennesker i vort billede efter vor lignelse til at herske over havets fisk og himlens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr der rører sig på Jorden" (1.Mose.1,26). Heraf fremgår at Gud ikke blot havde en plan med mennesket, men at denne skabning skulle være det største væsen over alle Jordens væsener. Det skulle ligefrem blive i Guds eget billede efter hans lignelse. Gud ønskede således at omdanne det primitive dyriske abemenneske til et væsen hvis væremåde måtte blive dette forannævnte evige lys, hvilket vil sige kulminerende visdom og kærlighed.

Men det primitive dyriske abemenneske kunne umuligt omskabes blot ved

Åndelige sfærer eller tilværelsesplaner hjemmehørende levende væsener. Derfor er alle disse væsener ét med Gud. Kristendommen er således i sig selv Guds hellige ånd. Den vil velsigne og gennemstrømme menneskene med livets højeste visdoms- og alkærlighedsinspiration, når de er nået gennem mørkets passage og er blevet forvandlet fra væsener med djævlementalitet til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Det er en verden af sådanne færdige mennesker, der vil komme til at danne det bebudede himmeriges rige, der rummer både den fysiske og den åndelige verden. Og herfra vil menneskene forlade den fysiske sfære og stige mod højere og højere guddommelige visdoms- og alkærlighedssfærer i det evige og uendelige verdensalt.

Summen af alt dette bliver da, at Kristendommen er livets allerhøjeste bevidsthed eller mentale tilstand, hvis produkt er kulminerende visdom og alkærlighed. Det ufærdige menneske kan umuligt tilegne sig denne Kristendom ved en viljesakt, ligegyldigt hvor meget dette menneske end måtte ønske det, ligesom den sande Kristendom naturligvis heller ikke vil kunne tilegnes gennem dåb, nadver eller andre religiøse ceremonier. Disse foreteelser kan, dersom de er båret af kærlighed i forbindelse med bøn, være udmærkede støtte- eller hjælpemidler på vejen til det store mål for væsenet: at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, men de kan umuligt skabe genvej eller forkorte vejen til dette store evige lys.

13. Guds plan med mennesket.

I biblens skabelsesberetning står der at Gud sagde: "lader os gøre mennesker i vort billede efter vor lignelse til at herske over havets fisk og himlens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr der rører sig på Jorden" (1. Mose. 1, 26). Heraf fremgår at Gud ikke blot havde en plan med mennesket, men at denne skabning skulle være det største væsen over alle Jordens væsener. Det skulle ligefrem blive i Guds eget billede efter hans lignelse. Gud ønskede således at omdanne det primitive dyriske abemenneske til et væsen hvis væremåde måtte blive dette forannævnte evige lys, hvilket vil sige kulminerende visdom og kærlighed.

Men det primitive dyriske abemenneske kunne umuligt omskabes blot ved

14

Kristendommens religiøse prædikener eller ved almindelig undervisning, studium eller skolegang. En sådan omskabelse lå jo himmelråbende langt borte dets fremtid. Ja, hundrede tusinder af år måtte hengå. før dette med dyrebvidsthed udstyrede enpoledede han- og hunvæsen kunne blive til det færdige menneske.. Hvorledes skulle Gud kunne forvandle disse væsener fra dyr til mennesker i Guds billede, hvilket vil sige til Kristusvæsener, på én dag? End ikke i et enkelt jordliv fra et menneskes fødsel til dets fysiske organismes undergang eller død ville en sådan forvandling være mulig. Den ville kun kunne finde sted gennem et eneste stort mirakel, et mirakel vi kender under betegnelsen "udvikling". Ved udvikling forstår man resultatet af væsenets evne til at skabe og opleve, hvorved dets bevidsthed vokser i viden og forstand. Det er denne vækst af viden og forstand biblen udtrykker i ordene: "Gud Herren dannede mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen"(1.Mose.2,7). Dette Guds mirakel er det samme som alle levende væseners udvikling eller forvandling fra en lavere livstilstand til stadig højere tilværelsesformer, indtil det store mål er nået, nemlig det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

14. Uden oplevelse og manifestation af mørket ville det levende væsens eksistens være en umulighed.

Det er ved dette forannævnte mirakel i form af udvikling, at Gud allerede forud fra minerallivsformen til plantelivsformen og fra plantelivsformen til dyrelivsformen har udviklet abemennesket og herfra viderebefordret det til dets nuværende stadium af djævlementalitet eller kulminerende mørke. Og herud fra er det at Gud gennem udvikling vil forandre mørket eller djævlemennesket til det færdige menneske i Guds billede, hvilket sker gennem den såkaldte "nydelse af frugterne fra kundskabens træ". I form af denne nydelse, der som nævnt udgøres af væsenets daglige livsoplevelse og manifestation, udfolder væsenet sine mørke såvel som sine lyse manifestationer, alt efter hvilket udviklingstrin det befinder sig på. Det gode i sin kulmination er visdom og alkærlighed. medens det onde i sin kulmination er djævlbevidsthed. Rent bortset fra den endnu spæde og uintellektuelle Kristendoms udfoldelse er det

Kristendommens religiøse prædikener eller ved almindelig undervisning, studium eller skolegang. En sådan omskabelse lå jo himmelråbende langt borte i dets fremtid. Ja, hundrede tusinder af år måtte hengå, før dette med dyrebvidsthed udstyrede enpoledede han- og hunvæsen kunne blive til det færdige menneske. Hvorledes skulle Gud kunne forvandle disse væsener fra dyr til mennesker i Guds billede, hvilket vil sige til Kristusvæsener, på én dag? End ikke i et enkelt jordliv fra et menneskes fødsel til dets fysiske organismes undergang eller død ville en sådan forvandling være mulig. Den ville kun kunne finde sted gennem et eneste stort mirakel, et mirakel vi kender under betegnelsen "udvikling". Ved udvikling forstår man resultatet af væsenets evne til at skabe og opleve, hvorved dets bevidsthed vokser i viden og forstand. Det er denne vækst af viden og forstand biblen udtrykker i ordene: "Gud Herren dannede mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen"(1. Mose. 2, 7). Dette Guds mirakel er det samme som alle levende væseners udvikling eller forvandling fra en lavere livstilstand til stadig højere tilværelsesformer, indtil det store mål er nået, nemlig det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

14. Uden oplevelse og manifestation af mørket ville det levende væsens eksistens være en umulighed.

Det er ved dette forannævnte mirakel i form af udvikling, at Gud allerede forud fra minerallivsformen til plantelivsformen og fra plantelivsformen til dyrelivsformen har udviklet abemennesket og herfra viderebefordret det til dets nuværende stadium af djævlementalitet eller kulminerende mørke. Og herud fra er det at Gud gennem udvikling vil forandre mørke- eller djævlemennesket til det færdige menneske i Guds billede, hvilket sker gennem den såkaldte "nydelse af frugterne fra kundskabens træ". I form af denne nydelse, der som nævnt udgøres af væsenets daglige livsoplevelse og manifestation, udfolder væsenet sine mørke såvel som sine lyse manifestationer, alt efter hvilket udviklingstrin det befinder sig på. Det gode i sin kulmination er visdom og alkærlighed, medens det onde i sin kulmination er djævlbevidsthed. Rent bortset fra den endnu spæde og uintellektuelle Kristendoms udfoldelse er det

15 i virkeligheden djævebevidsthedsudfoldelse, der i større eller mindre grad martrer menneskeheden, uden at de dog kender årsagen til denne deres tilstand, er er en absolut nødvendighed, idet manglende kendskab til mørket eller det onde ville gøre kendskabet til lyset eller det gode til en umulighed. Al sansning og dermed al oplevelse og skabelse er kun mulig i kraft af kontrastprincippet. Det vi ikke kender nogen kontrast til, kan vi umuligt sanse. Uden mørket og lyset, der altså er identisk med henholdsvis det onde og det gode, ville der ikke være mulighed for noget levende væsens eksistens.

15. Mennesket må gennemleve hundreder af fysiske jordliv for at blive i Guds billede efter hans lignelse.

Guds omskabelse af djævlemennesket kan kun ske gennem udvikling, altså gennem væsenets oplevelse af mørket såvel som lyset, og det er denne nydelse af frugterne fra kundskabens træ, der giver væsenet evne til ligesom Gud selv at kende forskel på godt og ondt. I biblens skabelsesberetning udtrykkes det således: "... og slangen sagde til kvinden: Mon Gud virkelig har sagt, at I ikke må spise af noget træ i haven? Kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugterne på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja I må ikke røre derved, thi så skal I dø døden. Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt" (1.Mose.3,1-5). Kundskabens træ er det levende væsens daglige liv. Frugterne på kundskabens træ er væsenets daglige oplevelse af godt og ondt. Denne daglige oplevelse kunne jo ikke undgå at udvikle væsenets viden om, hvad der var godt og hvad der var ondt, og uden denne viden kunne væsenet umuligt udvikle sig fra et lavere trin til et højere trin. Og hvorledes skulle det uden denne udvikling blive til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Slangen forførte således ikke kvinden eller Eva, men vejlede hende. Slangen var altså ikke udtryk for djævelen eller den onde, men derimod symbolet på verdensgenløseren. Hvorledes skulle Gud kunne skabe mennesket i sit billede, dersom han samtidig forbød væsenerne at nyde frugterne fra kundskabens træ, hvilket i realiteten vil sige, at væsenerne totalt forhindredes i at kunne opleve godt og ondt? Men én dags oplevelse er ikke nok til at færdiggøre

i virkeligheden djævebevidsthedsudfoldelse, der i større eller mindre grad martrer menneskeheden, uden at de dog kender årsagen til denne deres tilstand, der er en absolut nødvendighed, idet manglende kendskab til mørket eller det onde ville gøre kendskabet til lyset eller det gode til en umulighed. Al sansning og dermed al oplevelse og skabelse er kun mulig i kraft af kontrastprincippet. Det vi ikke kender nogen kontrast til, kan vi umuligt sanse. Uden mørket og lyset, der altså er identisk med henholdsvis det onde og det gode, ville der ikke være mulighed for noget levende væsens eksistens.

15. Mennesket må gennemleve hundreder af fysiske jordliv for at blive i Guds billede efter hans lignelse.

Guds omskabelse af djævlemennesket kan kun ske gennem udvikling, altså gennem væsenets oplevelse af mørket såvel som lyset, og det er denne nydelse af frugterne fra kundskabens træ, der giver væsenet evne til ligesom Gud selv at kende forskel på godt og ondt. I biblens skabelsesberetning udtrykkes det således: "... og slangen sagde til kvinden: Mon Gud virkelig har sagt, at I ikke må spise af noget træ i haven? Kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugterne på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja I må ikke røre derved, thi så skal I dø døden. Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø, men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt" (1. Mose. 3, 1-5). Kundskabens træ er det levende væsens daglige liv. Frugterne på kundskabens træ er væsenets daglige oplevelse af godt og ondt. Denne daglige oplevelse kunne jo ikke undgå at udvikle væsenets viden om, hvad der var godt og hvad der var ondt, og uden denne viden kunne væsenet umuligt udvikle sig fra et lavere trin til et højere trin. Og hvorledes skulle det uden denne udvikling blive til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Slangen forførte således ikke kvinden eller Eva, men vejlede hende. Slangen var altså ikke udtryk for djævelen eller den onde, men derimod symbolet på verdensgenløseren. Hvorledes skulle Gud kunne skabe mennesket i sit billede, dersom han samtidig forbød væsenerne at nyde frugterne fra kundskabens træ, hvilket i realiteten vil sige, at væsenerne totalt forhindredes i at kunne opleve godt og ondt? Men én dags oplevelse er ikke nok til at færdiggøre

16
Mennesket i Guds billede. Væsenet kan umuligt i ét fysisk liv blive til det færdige menneske. Guds skabelse af mennesket er nok et mirakel, men det er ikke et øjeblikks mirakel. Ligesom væsenet ikke i ét nu kan forvandles fra minerallivsform til plantelivsform og fra plantelivsform til dyrelivsform og fra dyrelivsform til mørke- eller djævellevæsen, således kan det umuligt forvandles fra mørke- eller djævellevæsen til Kristusvæsen i ét jordisk liv. Væsenerne må gennemgå hundreder af fysiske liv for at blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

16. Jesus forklarede reinkarnationen eller genfødselen for Nikodemus, men Nikodemus havde svært ved at forstå den. Det samme var tilfældet med Jesu disciple.

Det var sandheden om genfødsels- eller reinkarnationsevnen, Kristus ikke kunne afsløre for sin samtid, fordi denne samtid ikke kunne forstå den. Reinkarnationsprincippet hørte altså til noget af det, som Kristus bebudede senere skulle blive gjort bekendt for menneskene gennem "den hellige ånd", hvilket vil sige gennem kosmisk viden, der videre er det samme som livets allerhøjeste og helligste tanker, ja, er selve Guds bevidsthed. Jesus var udmærket kendt med denne menneskenes genfødsel eller reinkarnation. Det var dette store guddommelige emne han forklarede for rådsherren Nikodemus, der hemmeligt kom til ham om natten, da han ikke offentligt turde vedgå sin interesse og beundring for verdensgenløseren. Han sagde til Jesus: "Rabbi, vi ved at du er en lærer kommen fra Gud, thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden ^{at} Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født påny. Nikodemus siger til ham: Hvorledes kan et menneske fødes når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes? ~~Jesus svarede:~~ Jesus svarede: Sandelig sandelig siger jeg dig, ingen kommer ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd. Hvad der er født af kødet er kød, og hvad der er født af ånden er ånd". Da Nikodemus var meget forundret over Jesu kosmiske afsløring, sagde Jesus til ham: "Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke hvorfra den kommer, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af ånden". Nikodemus var stadig i tvivl

mennesket i Guds billede. Væsenet kan umuligt i ét fysisk liv blive til det færdige menneske. Guds skabelse af mennesket er nok et mirakel, men det er ikke et øjeblikks mirakel. Ligesom væsenet ikke i ét nu kan forvandles fra minerallivsform til plantelivsform og fra plantelivsform til dyrelivsform og fra dyrelivsform til mørke- eller djævellevæsen, således kan det umuligt forvandles fra mørke- eller djævellevæsen til Kristusvæsen i ét jordisk liv. Væsenerne må gennemgå hundreder af fysiske liv for at blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

16. Jesus forklarede reinkarnationen eller genfødselen for Nikodemus, men Nikodemus havde svært ved at forstå den. Det Samme var tilfældet med Jesu disciple.

Det var sandheden om genfødsels- eller reinkarnationsevnen, Kristus ikke kunne afsløre for sin samtid, fordi denne samtid ikke kunne forstå den. Reinkarnationsprincippet hørte altså til noget af det, som Kristus bebudede senere skulle blive gjort bekendt for menneskene gennem "den hellige ånd", hvilket vil sige gennem kosmisk viden, der videre er det samme som livets allerhøjeste og helligste tanker, ja, er selve Guds bevidsthed. Jesus var udmærket kendt med denne menneskenes genfødsel eller reinkarnation. Det var dette store guddommelige emne han forklarede for rådsherren Nikodemus, der hemmeligt kom til ham om natten, da han ikke offentligt turde vedgå sin interesse og beundring for verdensgenløseren. Han sagde til Jesus: "Rabbi, vi ved at du er en lærer kommen fra Gud, thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født påny. Nikodemus siger til ham: Hvorledes kan et menneske fødes når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes? Jesus svarede: Sandelig sandelig siger jeg dig, ingen kommer ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd. Hvad der er født af kødet er kød, og hvad der er født af ånden er ånd". Da Nikodemus var meget forundret over Jesu kosmiske afsløring, sagde Jesus til ham: "Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke hvorfra den kommer, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af ånden". Nikodemus var stadig i tvivl

og spurgte Jesus: Hvordan kan dette ske? Jesus svarede og sagde til ham: Er du lærer i Israel og forstår ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig, i taler om det vi véd, og vidner om det vi har set, og I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?" (Joh. 3,2-12). Det fremgår her, hvor vanskeligt om ikke umuligt det var for den kloge rådsherre at forstå reinkarnationen eller genfødselen, der i realiteten udgør fundamentet for alle levende væseners udvikling eller omskabelse fra de lavere og primitive livsformer til de allerhøjeste former eller menneskets tilblivelse i Guds billede efter hans lignelse.

Her kan anføres endnu et eksempel på, at menneskene ikke kunne forstå reinkarnationen, og her gælder det Jesu egne disciple, hvor disse hans nærmeste daglige elever eller lærlinge og omgangsfæller stiller spørgsmålet: "Hvorledes kan da de skriftkloge sige, at Elias først må komme?". Og Jesus svarede dem således: "Elias skal komme og genoprette alt, men jeg siger jer; Elias er allerede kommen, og de kendte ham ikke, men gjorde med ham hvad de ville, og således skal også menneskesønnen lide ondt af dem". (Matt.17,10-12). Da forstod disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen. Elias var altså genfødt som Johannes Døberen. Genfødsel eller reinkarnation udgør således en realitet bekræftet af Jesus. Men den kunne ~~ikke~~ hverken forstås af hans egne disciple eller de daværende lærde og kunne derfor ikke indlemmes i den begyndende kristendomsforkyndelse.

17. Hvorledes Kristus har ret i sin udtalelse om at fødes på ny.

Denne Guds skabelse, forvandling eller omformning af de levende væsener fra de laveste og mest primitive livsformer til de allerhøjeste guddommelige lysets livsformer kulminerende i visdom og alkærlighed kan absolut kun ske gennem væsenernes udvikling fra livstrin til livstrin. Men denne gigantiske forvandling af det levende væsen kan naturligvis ikke ske i et enkelt fysisk jordliv. Det vil altså sige, at Kristus har ret: Mennesket må ^{vigen og igen} fødes på det fysiske plan for gennem disse fysiske tilværelser at udvikle sig mod livsformer og bevidsthedstilstande af højere og højere natur for til sidst at blive til det færdige ~~menneske~~, menneske i Guds billede efter hans lignelse.

og spurgte Jesus: Hvordan kan dette ske? Jesus svarede og sagde til ham: Er du lærer i Israel og forstår ikke dette? Sandelig, sandelig siger jeg dig, vi taler om det vi véd, og vidner om det vi har set, og I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Hvis I ikke tror, når jeg taler til jer om de jordiske ting, hvordan skulle I da kunne tro, når jeg taler til jer om de himmelske?" (Joh. 3, 2-12). Det fremgår her, hvor vanskeligt om ikke umuligt det var for den kloge rådsherre at forstå reinkarnationen eller genfødselen, der i realiteten udgør fundamentet for alle levende væseners udvikling eller omskabelse fra de lavere og primitive livsformer til de allerhøjeste former eller menneskets tilblivelse i Guds billede efter hans lignelse.

Her kan anføres endnu et eksempel på, at menneskene ikke kunne forstå reinkarnationen, og her gælder det Jesu egne disciple, hvor disse hans nærmeste daglige elever eller lærlinge og omgangsfæller stiller spørgsmålet: "Hvorledes kan da de skriftkloge sige, at Elias først må komme?". Og Jesus svarede dem således: "Elias skal komme og genoprette alt, men jeg siger jer; Elias er allerede kommen, og de kendte ham ikke, men gjorde med ham hvad de ville, og således skal også menneskesønnen lide ondt af dem". (Matt. 17, 10-12). Da forstod disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen. Elias var altså genfødt som Johannes Døberen. Genfødsel eller reinkarnation udgør således en realitet bekræftet af Jesus. Men den kunne hverken forstås af hans egne disciple eller de daværende lærde og kunne derfor ikke indlemmes i den begyndende kristendomsforkyndelse.

17. Hvorledes Kristus har ret i sin udtalelse om at fødes på ny.

Denne Guds skabelse, forvandling eller omformning af de levende væsener fra de laveste og mest primitive livsformer til de allerhøjeste guddommelige lysets livsformer kulminerende i visdom og alkærlighed kan absolut kun ske gennem væsenernes udvikling fra livstrin til livstrin. Men denne gigantiske forvandling af det levende væsen kan naturligvis ikke ske i et enkelt fysisk jordliv. Det vil altså sige, at Kristus har ret: Mennesket må igen og igen fødes på det fysiske plan for gennem disse fysiske tilværelser at udvikle sig mod livsformer og bevidsthedstilstande af højere og højere natur for til sidst at blive til det færdige, menneske i Guds billede efter hans lignelse.

18
 først da ophører reinkarnationen eller genfødslen. Væsenet behøver ikke mere at fødes på det fysiske plan, men fortsætter sin ophøjede guddommelige bevidsthedstilstand og alkærlige væremåde i høje åndelige sfærer på tilværelsesplaner lysende af Guds hellige ånds strålevæld, hvor alt og alle kulminerer i alvisdom og alkærlighed båret af Guds bevidstheds evige almagt.

18. Reinkarnation eller genfødslen og karma er det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse.

Kristendommens første forkyndelse var altså en uintellektuel forkyndelse på den måde, at man måtte undlade forkyndelsen af de højeste bærende principper og deriblandt reinkarnationen eller genfødslen, idet disse kosmiske principper, der også indbefatter livet i de åndelige verdener, var ganske uforståelige for datidens mennesker. For virkeligt at kunne forstå reinkarnationen og livets øvrige højeste kosmiske principper og love må væsenet have et sansesæt bestående af en fremragende human følelse, altså en begyndende virkelig næstekærlighed og en lige så fremragende intelligens samt en begyndende intuitiv oplevelsessevne. Men således var almenheden ikke udviklet på Jesu tid, og derfor måtte Kristendommen for til en vis grad at kunne opfattes af denne almenhed, tillempes dens endnu primitive sansesæt. Med denne tillempelse kunne forkyndelsen af Kristendommen tage sin begyndelse. Og her er allerede tidligere omtalt den mentale struktur hos de mennesker, der kunne modtage Jesu forkyndelse ved hjælp af deres instinkt, som bevirkede at de kunne tro på Kristi autoritet. Deres bevidsthed var ikke udviklet til at kunne fordre bevisførelse om forkyndelsens ægthed. Deres tro dækkede al tvivl eller skepsis, og derfor kunne Kristendommen rodfæstes af sådanne mennesker. Og Kristendommen voksede og blev til overordentlig stor velsignelse for millioner af mennesker. Verden er i dag velsignet med guddommelige goder skabt af Kristendommen i den endnu uintellektuelle og meget begrænsede form. Men efterhånden som troen på denne uintellektuelle Kristendom taber sin magt over menneskene, florerer hedenskabet mere og mere i menneskenes væremåde. Menneskene er ikke mere instinktvæsener. For de mest fremskredne mennesker i udviklingen af human og intellektuel væremåde er den uintellektuelle Kristendom en alt for begrænset oplysning om livet, idet den ikke har nogen virkelig forklaring om reinkarnation, livet efter den fysiske død eller om skæbne-

Først da ophører reinkarnationen eller genfødslen. Væsenet behøver ikke mere at fødes på det fysiske plan, men fortsætter sin ophøjede guddommelige bevidsthedstilstand og alkærlige væremåde i høje åndelige sfærer på tilværelsesplaner lysende af Guds hellige ånds strålevæld, hvor alt og alle kulminerer i alvisdom og alkærlighed båret af Guds bevidstheds evige almagt.

18. Reinkarnation eller genfødslen og karma er det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse.

Kristendommens første forkyndelse var altså en uintellektuel forkyndelse på den måde, at man måtte undlade forkyndelsen af de højeste bærende principper og deriblandt reinkarnationen eller genfødslen, idet disse kosmiske principper, der også indbefatter livet i de åndelige verdener, var ganske uforståelige for datidens mennesker. For virkeligt at kunne forstå reinkarnationen og livets øvrige højeste kosmiske principper og love må væsenet have et sansesæt bestående af en fremragende human følelse, altså en begyndende virkelig næstekærlighed og en lige så fremragende intelligens samt en begyndende intuitiv oplevelsessevne. Men således var almenheden ikke udviklet på Jesu tid, og derfor måtte Kristendommen for til en vis grad at kunne opfattes af denne almenhed tillempes dens endnu primitive sansesæt. Med denne tillempelse kunne forkyndelsen af Kristendommen tage sin begyndelse. Og her er allerede tidligere omtalt den mentale struktur hos de mennesker, der kunne modtage Jesu forkyndelse ved hjælp af deres instinkt, som bevirkede at de kunne tro på Kristi autoritet. Deres bevidsthed var ikke udviklet til at kunne fordre bevisførelse om forkyndelsens ægthed. Deres tro dækkede al tvivl eller skepsis, og derfor kunne Kristendommen rodfæstes af sådanne mennesker. Og Kristendommen voksede og blev til overordentlig stor velsignelse for millioner af mennesker. Verden er i dag velsignet med guddommelige goder skabt af Kristendommen i den endnu uintellektuelle og meget begrænsede form. Men efterhånden som troen på denne uintellektuelle Kristendom taber sin magt over menneskene, florerer hedenskabet mere og mere i menneskenes væremåde. Menneskene er ikke mere instinktvæsener. For de mest fremskredne mennesker i udviklingen af human og intellektuel væremåde er den uintellektuelle Kristendom en alt for begrænset oplysning om livet, idet den ikke har nogen virkelig forklaring om reinkarnation, livet efter den fysiske død eller om skæbne-

dannelse. Den er alt for langt borte fra afsløringen af livsmysteriets løsning, som den i sin fuldt oplyste forklaring er identisk med. Denne løsning er Kristendommens egentlige og sande mission, men da den er kulminationen af livets højeste visdom og alkærlighed er det klart, at væsenerne må udvikle sig til denne livets højeste bevidsthedstilstand. De humant udviklede mennesker har således i vor tid ikke noget rigtigt åndeligt ståsted. Men det er sådanne mennesker, der er mere eller mindre modne for den visdom, den sandhedens ånd, der nu er ved at blive manifesteret i verden som en fornyelse og fortsættelse af den for hedenskab totalt lutrede Kristendom, den kristne forkyndelse i renkultur. Når disse mennesker således mentalt er modnede til at kunne modtage den Kristendommens fornyelse, som vil blive menneskehedens åndelige fundament i den nu påbegyndte nye verdensepoke, skyldes det altså ikke Kristendommen, men gennemlevelsen af den karma eller gengældelse af lidelser, som de i tidligere liv har påført deres næste. Det er denne mørke karma, der har gjort disse mennesker modtagelige for Kristendommen i sin fornyede logiske struktur og manifestation. Det er karmaen der vil forandre menneskene fra de dyriske eller djævelske tankearter og modne dem for kristusbevidstheden eller kosmisk bevidsthed. Det er mørket i sig selv der efterhånden vil gå til grunde i sin egen udfoldelse. Kristendommen er ikke et patentmiddel, ved hvilket menneskene frelses eller frigøres fra ansvaret for deres mørke handlinger over for deres næste, hvilket vil sige over for alle andre levende væsener i verden. Kunne menneskene frigøres fra dette ansvar, ville der ikke være nogen som helst udvikling og dermed ingen mulighed for at blive til et levende væsen. Kristendommen er således ikke verdens frelse, men derimod Guds egen bevidsthed, der bliver en gave til menneskene alt efter som lidelsesvirkningerne af ~~den~~ ^{den} ukærlighed eller det onde, de har påført deres næste, falder tilbage på dem selv i form af karma. Her afføder denne karma den begyndende alkærlighed, der igen i væsenet afføder kosmisk bevidsthed. Kosmisk bevidsthed er den allerhøjeste sanseevne et væsen kan opnå. I kraft af denne sanseevne bliver livsmysteriets løsning en selvoplevet realitet. Denne selvoplevede højeste viden bevirker, at væsenet elsker Gud over alle ting, og denne væsenets kulminerende alkærlighed bevirker, at det elsker sin næste som sig selv - væsenet er blevet en kristus i renkultur, et menneske i Guds

dannelse. Den er alt for langt borte fra afsløringen af livsmysteriets løsning, som den i sin fuldt oplyste forklaring er identisk med. Denne løsning er Kristendommens egentlige og sande mission, men da den er kulminationen af livets højeste visdom og alkærlighed er det klart, at væsenerne må udvikle sig til denne livets højeste bevidsthedstilstand. De humant udviklede mennesker har således i vor tid ikke noget rigtigt åndeligt ståsted. Men det er sådanne mennesker, der er mere eller mindre modne for den visdom, den sandhedens ånd, der nu er ved at blive manifesteret i verden som en fornyelse og fortsættelse af den for hedenskab totalt lutrede Kristendom, den kristne forkyndelse i renkultur. Når disse mennesker således mentalt er modnede til at kunne modtage den Kristendommens fornyelse, som vil blive menneskehedens åndelige fundament i den nu påbegyndte nye verdensepoke, skyldes det altså ikke Kristendommen, men gennemlevelsen af den karma eller gengældelse af lidelser, som de i tidligere liv har påført deres næste. Det er denne mørke karma, der har gjort disse mennesker modtagelige for Kristendommen i sin fornyede logiske struktur og manifestation. Det er karmaen der vil forandre menneskene fra de dyriske eller djævelske tankearter og modne dem for kristusbevidstheden eller kosmisk bevidsthed. Det er mørket i sig selv der efterhånden vil gå til grunde i sin egen udfoldelse. Kristendommen er ikke et patentmiddel, ved hvilket menneskene frelses eller frigøres fra ansvaret for deres mørke handlinger over for deres næste, hvilket vil sige over for alle andre levende væsener i verden. Kunne menneskene frigøres fra dette ansvar, ville der ikke være nogen som helst udvikling og dermed ingen mulighed for at blive til et levende væsen. Kristendommen er således ikke verdens frelse, men derimod Guds egen bevidsthed, der bliver en gave til menneskene alt efter som lidelsesvirkningerne af den ukærlighed eller det onde, de har påført deres næste, falder tilbage på dem selv i form af karma. Her afføder denne karma den begyndende alkærlighed, der igen i væsenet afføder kosmisk bevidsthed. Kosmisk bevidsthed er den allerhøjeste sanseevne et væsen kan opnå. I kraft af denne sanseevne bliver livsmysteriets løsning en selvoplevet realitet. Denne selvoplevede højeste viden bevirker, at væsenet elsker Gud over alle ting, og denne væsenets kulminerende alkærlighed bevirker, at det elsker sin næste som sig selv - væsenet er blevet en Kristus i renkultur, et menneske i Guds

billede efter hans lignelse. Kristusbevidstheden i renkultur er således Guds gigantiske kærlighedsgave til mennesket, alt eftersom det gennem sin karma bliver frigjort fra djævlementaliteten eller dets ukærlighed mod Næsten, og dermed får human bevidsthed. Den humane bevidsthed er alkærlighedens begyndelse og vejen til kosmisk bevidsthed, og kosmisk bevidsthed giver adgang til livet i de højeste guddommelige ^(åndelige) verdener. Ingen må derfor tro, at Kristendommen i sin renkultur er i forfald. Den er en evig uforgængelig realitet. Kristus har ret, når han siger: "Himmelen og Jorden skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå" (Matt.24,35).

Kristendommen er således ikke verdens frelse, men den er Guds velsignelse i form af en gave, der gør væsenets bevidsthed og væremåde til Guds ånds strålevæld i de evige lysregioner, alt eftersom Gud gennem væsenets karma får det frigjort fra djævlebevidstheden eller det onde.

19. Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen.

Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen, var menneskeheden endnu mere eller mindre primitiv, rå og barbarisk. Jødedommen var behersket af mose-loven, men også den var hård og straffende i sin natur, og man dyrkede Gud ved ofringer af dyr. Derved blev templerne eller helligdommene noget i retning af slagtehuse. Præsterne var nødsaget til at foretage eller lade foretage disse myrderier på dyr, da det hørte med til deres gudstjeneste og blev betragtet som hellige handlinger der var Gud velbehagelige. Men livet står ikke stille, og Guds forvandling af væsenerne fra lavere, primitive og inhumane stadier til højere, mere intellektuelle og humane stadier foregår ustandselig. Tiden kom, da der var mennesker i hvem en human sans eller evne begyndte at gøre sig gældende, hvilket bevirkede at de måtte føle ^(ved) lede og føle sig uinspirerede af den blodsudgydelse, der florerede under betegnelsen gudstjeneste. De begyndte at forstå, at drab og blodsudgydelse absolut ikke kunne være fremtidens livsfundament. De begyndte at føle, at menneskene måtte blive humane. Det blev umuligt for dem at tro på en Gud, der fandt behag i at blive dyrket i kraft af myrderier og blodbesudling. Det var disse mennesker, der blev Kristendommens pionerer eller første tilhængere, blev Jesu disciple og trofaste ~~tilhængere~~ venner. Jesus kom jo netop med budskabet

billede efter hans lignelse. Kristusbevidstheden i renkultur er således Guds gigantiske kærlighedsgave til mennesket, alt eftersom det gennem sin karma bliver frigjort fra djævlementaliteten eller dets ukærlighed mod Næsten, og dermed får human bevidsthed. Den humane bevidsthed er alkærlighedens begyndelse og vejen til kosmisk bevidsthed, og kosmisk bevidsthed giver adgang til livet i de højeste guddommelige åndelige verdener. Ingen må derfor tro, at Kristendommen i sin renkultur er i forfald. Den er en evig uforgængelig realitet. Kristus har ret, når han siger: "Himmelen og Jorden skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå" (Matt. 24, 35).

Kristendommen er således ikke verdens frelse, men den er Guds velsignelse i form af en gave, der gør væsenets bevidsthed og væremåde til Guds ånds strålevæld i de evige lysregioner, alt eftersom Gud gennem væsenets karma får det frigjort fra djævlebevidstheden eller det onde.

19. Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen.

Da Jesus begyndte at forkynde Kristendommen, var menneskeheden endnu mere eller mindre primitiv, rå og barbarisk. Jødedommen var behersket af mose-loven, men også den var hård og straffende i sin natur, og man dyrkede Gud ved ofringer af dyr. Derved blev templerne eller helligdommene noget i retning af slagtehuse. Præsterne var nødsaget til at foretage eller lade foretage disse myrderier på dyr, da det hørte med til deres gudstjeneste og blev betragtet som hellige handlinger der var Gud velbehagelige. Men livet står ikke stille, og Guds forvandling af væsenerne fra lavere, primitive og inhumane stadier til højere, mere intellektuelle og humane stadier foregår ustandselig. Tiden kom, da der var mennesker i hvem en human sans eller evne begyndte at gøre sig gældende, hvilket bevirkede at de måtte føle lede og føle sig uinspirerede af den blodsudgydelse, der florerede under betegnelsen gudstjeneste. De begyndte at forstå, at drab og blodsudgydelse absolut ikke kunne være fremtidens livsfundament. De begyndte at føle, at menneskene måtte blive humane. Det blev umuligt for dem at tro på en Gud, der fandt behag i at blive dyrket i kraft af myrderier og blodbesudling. Det var disse mennesker, der blev Kristendommens pionerer eller første tilhængere, blev Jesu disciple og trofaste venner. Jesus kom jo netop med budskabet

Om en ny guddomsopfattelse, hvis fundament var alkærlighed. Men dette budskab, der efter ham fik navnet "Kristendom", var alt for ophøjet og omfattende for disse første tilhængere og venner af Jesus. Disse menneskers humane evner var endnu på deres spæde begyndelsesstadium, medens Jesu eller Kristi budskab var alkærlighed beregnet for hele menneskehedens fuldkommengørelse i de kommende årtusinder. Naturligvis måtte dette gudommelige budskab vedrøre fremtidsperspektiver og ændringer i menneskenes væremåde, der var ganske ufattelige for Jesu første tilhængere, der jo ikke tilhørte den herskende overklasse, men var fattige fiskere og folk, der betragtedes som "syndere og toldere". Selv om disse mennesker havde en begyndende human evne, betød det ikke, at denne evne var så udviklet, at de kunne forstå humanitetens kulmination i form af "alkærligheden". De havde heller ikke tilstrækkelig intelligens til at kunne forstå kulminationen i Kristendommens alvisdom: Livsmysteriets virkelige løsning. Det var således kun en ringe del af sit store budskab indeholdende livets gigantiske alvisdom og alkærlighed, Jesus kunne fortælle disse mennesker. Deres humane sans var endnu ikke særligt fremherskende, ligesom deres intelligens var meget begrænset og intuitionsevnen så godt som latent. Men de havde endnu i stor udstrækning deres instinktevnene i behold. Ved hjælp af denne instinktevnene i forbindelse med den endnu spæde humane evne og den ligeledes kun dæmrende intelligens kunne de derfor tro på den af verdensgenløseren for dem tilpassede begrænsning af Kristendommens forkyndelse, så langt som denne deres form for begavelse rakte. Men som følge af den ringe begavelse kunne Kristendommens forkyndelse ikke overføres til disse menneskers mentalitet som en bevisført kendsgerning. Den sparsomt udviklede intellektualitet gjorde det umuligt for dem at modtage Kristendommens ophøjede og altomfattende budskab i intellektuelle udformede logiske og videnskabelige detaljer. De kunne kun modtage og acceptere den for dem tilpassede Kristendom i kraft af deres tillid til verdensgenløseren. Men tillid er det samme som tro. Troen er en automatisk suggestion, der opstår hvor et væsens bevidsthed kommer i kontakt eller harmoni med en ydre foreteelse uden nogen særlig bevisførelse, eller uden at denne pågældende foreteelse er bekræftet som kendsgerning. Derfor har Kristendommens forkyndere og gejstlige autoriteter hele tiden fremhævet troen som vejen til lyset eller til den befrielse fra helvede eller fortabelse, som man mente ville ramme dem,

om en ny guddomsopfattelse, hvis fundament var alkærlighed. Men dette budskab, der efter ham fik navnet "Kristendom", var alt for ophøjet og omfattende for disse første tilhængere og venner af Jesus. Disse menneskers humane evner var endnu på deres spæde begyndelsesstadium, medens Jesu eller Kristi budskab var alkærlighed beregnet for hele menneskehedens fuldkommengørelse i de kommende årtusinder. Naturligvis måtte dette gudommelige budskab vedrøre fremtidsperspektiver og ændringer i menneskenes væremåde, der var ganske ufattelige for Jesu første tilhængere, der jo ikke tilhørte den herskende overklasse, men var fattige fiskere og folk der betragtedes som "syndere og toldere". Selv om disse mennesker havde en begyndende human evne, betød det ikke, at denne evne var så udviklet, at de kunne forstå humanitetens kulmination i form af "alkærligheden". De havde heller ikke tilstrækkelig intelligens til at kunne forstå kulminationen i Kristendommens alvisdom: Livsmysteriets virkelige løsning. Det var således kun en ringe del af sit store budskab indeholdende livets gigantiske alvisdom og alkærlighed, Jesus kunne fortælle disse mennesker. Deres humane sans var endnu ikke særligt fremherskende, ligesom deres intelligens var meget begrænset og intuitionsevnen så godt som latent. Men de havde endnu i stor udstrækning deres instinktevnene i behold. Ved hjælp af denne instinktevnene i forbindelse med den endnu spæde humane evne og den ligeledes kun dæmrende intelligens kunne de derfor tro på den af verdensgenløseren for dem tilpassede begrænsning af Kristendommens forkyndelse, så langt som denne deres form for begavelse rakte. Men som følge af den ringe begavelse kunne Kristendommens forkyndelse ikke overføres til disse menneskers mentalitet som en bevisført kendsgerning. Den sparsomt udviklede intellektualitet gjorde det umuligt for dem at modtage Kristendommens ophøjede og altomfattende budskab i intellektuelle udformede logiske og videnskabelige detaljer. De kunne kun modtage og acceptere den for dem tilpassede Kristendom i kraft af deres tillid til verdensgenløseren. Men tillid er det samme som tro. Troen er en automatisk suggestion, der opstår hvor et væsens bevidsthed kommer i kontakt eller harmoni med en ydre foreteelse uden nogen særlig bevisførelse, eller uden at denne pågældende foreteelse er bekræftet som kendsgerning. Derfor har Kristendommens forkyndere og gejstlige autoriteter hele tiden fremhævet troen som vejen til lyset eller til den befrielse fra helvede eller fortabelse, som man mente ville ramme dem,

der ikke kunne tro. Og derfor er Kristendommen gennem snart to tusinde år båret af væsenernes religiøse instinktfunktion i form af tro, støttet af de hellige sakramenter dåb og nadver, hvilket vil sige "den guddommelige suggestion".

20. Dåb og nadver som erstatning for den manglende viden om reinkarnation eller genfødsel.

Som tidligere påpeget har dåb og nadver udgjort uundværlige støttepunkter for væsenernes livsopfattelse på deres uintellektuelle og primitive udviklings stadium. De væsenerne var suggererede i troen på, at den jordiske tilværelse, de oplevede, var deres absolut eneste liv på det fysiske plan, og da de samtidig fik at vide, at de måtte have deres "synders forladelse", inden deres jordiske liv ved døden var forbi, kunne dette godt hos menneskene give anledning til forfærdelige samvittighedskvaler og dødsfrygt, da helvede jo var straffen for deres synder. Disse mennesker kunne kun bringes ud af deres betrængte sjælelige tilstand og dødsfrygt ved de hellige sakramenter. Ved dåben var de jo blevet kristne, og ved nadveren kunne de, hvis de angrede deres synder, få tilgivelse og dermed få deres sinds- eller sjælslige vægt, ligesom deres dødsfrygt også formindskedes, da de nu ikke mere var truet af helvedes pine.

Man kan synes, at alt dette var noget i retning af bedrageri, men faktisk var disse handlinger lige det modsatte. De udgjorde livsvigtige lægemidler mod de sjælelige lidelser såsom dødsfrygt og angst for et helvede med en evig ild, der skulle være en fred, guddoms straf mod alle de mennesker, der syndede og ikke kunne overholde de foreskrevne kristne morallove. Hvordan skulle man ellers kunne hjælpe disse mennesker i deres forfærdelige sjælekval? Det kunne umuligt gøres dem begribeligt, at de efter døden og et midlertidigt liv i den åndelige verden påny ville fødes i den fysiske verden og dér komme til at udligne virkningerne af det onde eller de "synder", de havde begået mod deres næste. Af de gejstlige autoriteter fik de da at vide, at dersom de angrede deres "synder", ville de ved nydelsen af den hellige nadver få deres synder forladt. Og således fik de i kraft af deres evne til at tro på autoriteterne sindslige vægten tilbage, og med formindsket frygt for døden og helvede kunne de atter være rolige og føle glæde ved livet. Dåben indgav

der ikke kunne tro. Og derfor er Kristendommen gennem snart to tusinde år båret af væsenernes religiøse instinktfunktion i form af tro, støttet af de hellige sakramenter dåb og nadver, hvilket vil sige "den guddommelige suggestion".

20. Dåb og nadver som erstatning for den manglende viden om reinkarnation eller genfødsel.

Som tidligere påpeget har dåb og nadver udgjort uundværlige støttepunkter for væsenernes livsopfattelse på deres uintellektuelle og primitive udviklings stadium. Da væsenerne var suggererede i troen på, at den jordiske tilværelse de oplevede, var deres absolut eneste liv på det fysiske plan, og da de samtidig fik at vide, at de måtte have deres "synders forladelse", inden deres jordiske liv ved døden var forbi, kunne dette godt hos menneskene give anledning til forfærdelige samvittighedskvaler og dødsfrygt, da helvede jo var straffen for deres synder. Disse mennesker kunne kun bringes ud af deres betrængte sjælelige tilstand og dødsfrygt ved de hellige sakramenter. Ved dåben var de jo blevet kristne, og ved nadveren kunne de, hvis de angrede deres synder, få tilgivelse og dermed få genoprettet deres sinds- eller sjælslige vægt, ligesom deres dødsfrygt også formindskedes, da de nu ikke mere var truet af helvedes pine.

Man kan synes, at alt dette var noget i retning af bedrageri, men faktisk var disse handlinger lige det modsatte. De udgjorde livsvigtige lægemidler mod de sjælelige lidelser såsom dødsfrygt og angst for et helvede med en evig ild, der skulle være en fredelig guddoms straf mod alle de mennesker der syndede og ikke kunne overholde de foreskrevne kristne morallove. Hvordan skulle man ellers kunne hjælpe disse mennesker i deres forfærdelige sjælekval? Det kunne umuligt gøres dem begribeligt, at de efter døden og et midlertidigt liv i den åndelige verden påny ville fødes i den fysiske verden og dér komme til at udligne virkningerne af det onde eller de "synder", de havde begået mod deres næste. Af de gejstlige autoriteter fik de da at vide, at dersom de angrede deres "synder", ville de ved nydelsen af den hellige nadver få deres synder forladt. Og således fik de i kraft af deres evne til at tro på autoriteterne sindslige vægten tilbage, og med formindsket frygt for døden og helvede kunne de atter være rolige og føle glæde ved livet. Dåben indgav

væsenerne troen på, at de var indlemmet i Kristendommen og nu ikke mere var hedninger. Og nadveren gav dem troen på, at deres synder var dem forladt. På den måde og nadveren var således en absolut uundværlig erstatning for væsenernes manglende evne til at tro på reinkarnationen eller genfødslen, i kraft af hvilken Gud på en langt kærligere måde lader menneskene komme til at forstå, at vejen til lyset, hvilket vil sige udformningen af mennesket i Guds billede efter hans lignelse, ikke sker ved hjælp af trusler om en rædselsfuld evig vansmægt i et helvedes uudslukkelige ild eller stinkende svovlpøle. Hvorledes skulle en sådan straf være en passende retfærdighed for synder, der var begået i et enkelt fysisk jordliv, som jo kun udgør et forsvindende lille øjeblik af evigheden? Hvorledes kan et menneske gøre sig skyldig til en så gigantisk eller evig straf for et sådant lille øjeblik synder? I virkeligheden er det således ikke nogen overdrivelse at betegne dåben og nadveren som "hellige", eftersom de var de eneste midler, ved hvilke menneskene kunne beroliges og befries fra overtroens rædsler og frygt for evige pinsler i et formentligt helvede efter døden.

21. Syndernes forladelse.

Ifølge bibelen giver Jesus flere gange syndernes forladelse til mennesker. Til en værkbruden siger han: "Søn, dine synder forlades dig" (Mark. 2, 5). Når Jesus således kunne forlade eller tilgive menneskers synder, skete det netop under samme princip som det, under hvilket nadveren giver syndernes forladelse. Det var også en beroligende suggestion, verdensgenløseren gav de ulykkelige, værkbrudne og syge mennesker, der udmærket vidste at deres sygdom og nedbrudte tilstand skyldtes deres synder, hvilket vil sige, at de ikke levede som de skulle eller burde. At de derfor følte sig under straf fra Gud er ganske naturligt. Men, hvorledes skulle de kunne udfries af angst eller rædslen for denne strafs fortsættelse også efter døden om ikke netop ved en suggestion? At Kristus kunne understrege sin udtalelse til den syge mand med et mirakel, betyder ikke at denne mand herefter var et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse. For at blive et færdigt menneske måtte han i kommende liv gennemgå virkningerne af en mangfoldighed af synder, Men at belære uoplyste og primitive mennesker om det virkelige syndsforlad-

væsenerne troen på, at de var indlemmet i Kristendommen og nu ikke mere var hedninger. Og nadveren gav dem troen på, at deres synder var dem forladt, dåben og nadveren var således en absolut uundværlig erstatning for væsenernes manglende evne til at tro på reinkarnationen eller genfødslen, i kraft af hvilken Gud på en langt kærligere måde lader menneskene komme til at forstå, at vejen til lyset, hvilket vil sige udformningen af mennesket i Guds billede efter hans lignelse, ikke sker ved hjælp af trusler om en rædselsfuld evig vansmægt i et helvedes uudslukkelige ild eller stinkende svovlpøle. Hvorledes skulle en sådan straf være en passende retfærdighed for synder, der var begået i et enkelt fysisk jordliv, som jo kun udgør et forsvindende lille øjeblik af evigheden? Hvorledes kan et menneske gøre sig skyldig til en så gigantisk eller evig straf for et sådant lille øjeblik synder? I virkeligheden er det således ikke nogen overdrivelse at betegne dåben og nadveren som "hellige", eftersom de var de eneste midler, ved hvilke menneskene kunne beroliges og befries fra overtroens rædsler og frygt for evige pinsler i et formentligt helvede efter døden.

21. Syndernes forladelse.

Ifølge bibelen giver Jesus flere gange syndernes forladelse til mennesker. Til en værkbruden siger han: "Søn, dine synder forlades dig" (Mark. 2, 5). Når Jesus således kunne forlade eller tilgive menneskers synder, skete det netop under samme princip som det, under hvilket nadveren giver syndernes forladelse. Det var også en beroligende suggestion, verdensgenløseren gav de ulykkelige, værkbrudne og syge mennesker, der udmærket vidste at deres sygdom og nedbrudte tilstand skyldtes deres synder, hvilket vil sige, at de ikke levede som de skulle eller burde. At de derfor følte sig under straf fra Gud er ganske naturligt. Men hvorledes skulle de kunne udfries af angst eller rædslen for denne strafs fortsættelse også efter døden om ikke netop ved en suggestion? At Kristus kunne understrege sin udtalelse til den syge mand med et mirakel, betyder ikke at denne mand herefter var et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse. For at blive et færdigt menneske måtte han i kommende liv gennemgå virkningerne af en mangfoldighed af synder. Men at belære uoplyste og primitive mennesker om det virkelige syndsforlad-

24
sesmysterium og dets løsning i form af reinkarnation eller genfødsel, var naturligvis ikke muligt. Derfor var hjælpen ved Kristus og ~~had~~verden kun midlertidige foreteelser beregnet på at skulle udfri mennesket af den i øjeblikket ~~men~~ pinefulde lidelse. Men disse guddommelige suggestioner eller befrielsesmidler fritager ikke mennesket fra at måtte "fødes påny" for at blive et færdigt menneske og komme til at "se Guds rige".

Med hensyn til Kristus og nadveren kunne man, uden at det var bedrag, påføre de troende mennesker suggestionen "syndsforladelse", idet der i virkeligheden ikke eksisterer nogen absolut synd i verden. Dersom den absolutte synd var en eksisterende realitet, måtte Gud jo være ikke blot en synder, men en synder over alle syndere. Det man hidtil har opfattet som synd, er kun fejlmanifestationer, som menneskene begår udelukkende i kraft af deres uvidenhed. Dette var jo også hvad Kristus påberåbte sig, da han fra korset bad for sine bødler: "Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør!" (Luk. 23, 34). Al synd i verden skyldes uvidenhed og kan således ikke være synd i dette ords dogmatiske betydning. Et menneske kan umuligt handle fuldkomment eller rigtigt i situationer eller på områder, det ingen kendskab har til. Hvorledes skulle et menneske kunne handle fuldkomment om ikke i kraft af de erfaringer og den viden, det har tilegnet sig? At mennesket uden for disse felter må handle ufuldkomment er selvfølgelig og i højeste grad i kontakt med naturens lov. Det er rigtigt, at fejlmanifestationer er identisk med det såkaldt "onde" i verden. Men det onde kan ikke på nogen måde eksistere uden at være virkningerne af uvidenhed. Hvor uvidenhed ikke eksisterer, kan det onde heller ikke eksistere. Og når det onde kun kan eksistere på grund af væsenets primitivitet, hvis fundament er uvidenhed, kan man ikke med rette betegne et sådant væsens fejlagtige manifestationer som "synder". Det handler udelukkende i kraft af sit udviklingstrins love, principper og stadier. Og hvorledes skulle mennesket - og forøvrigt også dyrene - opnå erfaringer om det rigtige, dersom ~~ikke~~ det ikke kunne begå fejl? Frugterne fra kundskabens træ, der jo er menneskenes daglige liv, må jo nydes for at mennesket kan få kendskab til, hvad der er godt og hvad der er ondt. Nu vil man måske kunne indvende, at et moderne kulturmenneske for eksempel udmærket ved,

sesmysterium og dets løsning i form af reinkarnation eller genfødsel, var naturligvis ikke muligt. Derfor var hjælpen ved Kristus og nadveren kun midlertidige foreteelser beregnet på at skulle udfri mennesket af den i øjeblikket mente pinefulde lidelse. Men disse guddommelige suggestioner eller befrielsesmidler fritager ikke mennesket fra at måtte "fødes påny" for at blive et færdigt menneske og komme til at "se Guds rige".

Med hensyn til Kristus og nadveren kunne man, uden at det var bedrag, påføre de troende mennesker suggestionen "syndsforladelse", idet der i virkeligheden ikke eksisterer nogen absolut synd i verden. Dersom den absolutte synd var en eksisterende realitet, måtte Gud jo være ikke blot en synder, men en synder over alle syndere. Det man hidtil har opfattet som synd, er kun fejlmanifestationer, som menneskene begår udelukkende i kraft af deres uvidenhed. Dette var jo også hvad Kristus påberåbte sig, da han fra korset bad for sine bødler: "Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør!" (Luk. 23, 34). Al synd i verden skyldes uvidenhed, og kan således ikke være synd i dette ords dogmatiske betydning. Et menneske kan umuligt handle fuldkomment eller rigtigt i situationer eller på områder, det ingen kendskab har til. Hvorledes skulle et menneske kunne handle fuldkomment om ikke i kraft af de erfaringer og den viden, det har tilegnet sig? At mennesket uden for disse felter må handle ufuldkomment er selvfølgelig og i højeste grad i kontakt med naturens lov. Det er rigtigt, at fejlmanifestationer er identisk med det såkaldt "onde" i verden. Men det onde kan ikke på nogen måde eksistere uden at være virkningerne af uvidenhed. Hvor uvidenhed ikke eksisterer, kan det onde heller ikke eksistere. Og når det onde kun kan eksistere på grund af væsenets primitivitet, hvis fundament er uvidenhed, kan man ikke med rette betegne et sådant væsens fejlagtige manifestationer som "synder". Det handler udelukkende i kraft af sit udviklingstrins love, principper og stadier. Og hvorledes skulle mennesket - og forøvrigt også dyrene - opnå erfaringer om det rigtige, dersom det ikke kunne begå fejl? Frugterne fra kundskabens træ, der jo er menneskenes daglige liv, må jo nydes for at mennesket kan få kendskab til, hvad der er godt og hvad der er ondt. Nu vil man måske her kunne indvende, at et moderne kulturmenneske for eksempel udmærket ved,

at det ikke må slå ihjel og ikke må lyve eller bedrage, røve eller plyndre. Men når det sker, at et sådant menneske alligevel beforder sådanne manifestationer, er den absolutte årsag dette menneskes åndelige uvidenhed, dets mangel på sjælelig udvikling i de nævnte felter. Det er rigtigt, at mennesket gennem sit daglige liv i civilisationen ikke kan være uvidende om, at de omtalte handlinger er imod civilisationens love og er strafbare, men det betyder absolut ikke, at mennesket også ved, at disse foreteelser åndeligt eller sjæleligt er syndige, hvilket vil sige er imod livets love for mennesket. Derfor er mennesket ikke i stand til at betragte overtrædelserne af disse love som syndige eller forkerte, og følgelig overtræder det lovene, hvor det kan have fordel deraf. At overtrædelse af de nævnte love er stridende imod al kulturskabelse og derved medvirkende til at hindre etablering af fred og velfærd i enhver samfundsdannelse, er for det moderne menneske kun overfladisk og tvivlsom teori. Sjæleligt eller åndeligt er det skeptisk over for disse livsvigtige menneskelove for kultur, civilisation og væremåde, og det har mere eller mindre svært ved at kunne acceptere dem. Det mener derfor, at det med en vis berettigelse kan overtræde lovene. Hertil kommer yderligere, at det føler sig berettiget til at hade og straffe andre mennesker, hvis gene det mener at have været genstand for. Det frygter kun de jordiske straffelove. Livsforeteelsernes åndelige struktur og karmavirkning har det absolut intet som helst begreb om.

At kalde de i human kultur endnu uudviklede mennesker "forbrydere" eller "syndere" er i realiteten ganske fejlagtigt. De er blot primitive mennesker, der i udvikling endnu ikke er nået til at kunne opfatte den kristne morals forskrifter og væremåde og leve derefter. Hvorledes skulle sådanne mennesker af hjertet kunne acceptere og praktisere en moral og væremåde, der tilhører et udviklingstrin langt højere på udviklingsstigen end deres eget? Findes der noget væsen, der kan præstere en højere moral og væremåde end den, det i øjeblikket er udviklet til at kunne manifestere? Og dersom det var tilfældet, ville da ikke al tale om udvikling være totalt meningsløs? Det er rigtigt, at disse endnu primitive og for den gængse kultur eller civilisation utilstrækkeligt tilpassede mennesker i kraft af deres endnu utæmmede dyriske natur kan være farlige for samfundet eller deres medvæsener, og at samfundet

at det ikke må slå ihjel og ikke må lyve eller bedrage, røve eller plyndre. Men når det sker, at et sådant menneske alligevel beforder sådanne manifestationer, er den absolutte årsag dette menneskes åndelige uvidenhed, dets mangel på sjælelig udvikling i de nævnte felter. Det er rigtigt, at mennesket gennem sit daglige liv i civilisationen ikke kan være uvidende om, at de omtalte handlinger er imod civilisationens love og er strafbare, men det betyder absolut ikke, at mennesket også ved, at disse foreteelser åndeligt eller sjæleligt er syndige, hvilket vil sige er imod livets love for mennesket. Derfor er mennesket ikke i stand til at betragte overtrædelserne af disse love som syndige eller forkerte, og følgelig overtræder det lovene, hvor det kan have fordel deraf. At overtrædelse af de nævnte love er stridende imod al kulturskabelse og derved medvirkende til at hindre etablering af fred og velfærd i enhver samfundsdannelse, er for det moderne menneske kun overfladisk og tvivlsom teori. Sjæleligt eller åndeligt er det skeptisk over for disse livsvigtige menneskelove for kultur, civilisation og væremåde, og det har mere eller mindre svært ved at kunne acceptere dem. Det mener derfor, at det med en vis berettigelse kan overtræde lovene. Hertil kommer yderligere at det føler sig berettiget til at hade og straffe andre mennesker, hvis gene det mener at have været genstand for. Det frygter kun de jordiske straffelove. Livsforeteelsernes åndelige struktur og karmavirkning har det absolut intet som helst begreb om.

At kalde de i human kultur endnu uudviklede mennesker "forbrydere" eller "syndere" er i realiteten ganske fejlagtigt. De er blot primitive mennesker, der i udvikling endnu ikke er nået til at kunne opfatte den kristne morals forskrifter og væremåde og leve derefter. Hvorledes skulle sådanne mennesker af hjertet kunne acceptere og praktisere en moral og væremåde, der tilhører et udviklingstrin langt højere på udviklingsstigen end deres eget? Findes der noget væsen, der kan præstere en højere moral og væremåde end den, det i øjeblikket er udviklet til at kunne manifestere? Og dersom det var tilfældet, ville da ikke al tale om udvikling være totalt meningsløs? Det er rigtigt, at disse endnu primitive og for den gængse kultur eller civilisation utilstrækkeligt tilpassede mennesker i kraft af deres endnu utæmmede dyriske natur kan være farlige for samfundet eller deres medvæsener, og at samfundet

ma beskytte sig mod denne dyriske eller djævelske natur er en selvfølge. 16
En sådan beskyttelse skal blot ikke være i form af henrettelse, voldshand-
linger eller andre inhumane foreteelser. Her må man have Kristi ord i erin-
dring, hvor han naglet til korset og under kulminerende lidelser bad for sine
bøddler: "Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk.23,34). I frem-
tidens samfund vil man besidde en langt mere dybtgående viden om relationerne
mellem udvikling og mentalitet. Her vil man ikke indespærre sine i udvikling
tilbagestående medmennesker i tugthuse og straffeanstalter eller anvende
lignende mentalitetsnedbrydende og skadelige metoder. Man vil udelukkende
anvende metoder, der er i kontakt med den sande og hedenskabsfri Kristendom.

22. Kristendommens fødsel.

Det er her blevet påvist, at Kristendommens guddommelige lys i form af Jesu
ord begyndte at stråle ind i menneskehedens dyriske og hedenske bevidstheds-
ocean, der var et straffens, henrettelsernes og slaveriets ocean, oppebåret
af troen på en krigens, hævnens og straffens guddom. Datidens mennesker mente
at kunne formilde og dyrke denne guddom ved til hans behag at dyrke dyredrab
og blodsudgydelse i forbindelse med særlige ritualer og ceremonier. Men man
kan ikke bebrejde disse mennesker deres særlige form for gudsdyrkelse, der
fandt sted ud fra en fast tro på, at man på denne måde bedst kunne tjene den
ene sande Gud. Og den øvrige menneskehed står i kærlighedsgæld til dette
Juds udvalgte folk, som var det eneste folk i verden, der var i besiddelse
af egenskaber, som var betingelse for, at en ny verdenspokes første spæde
kærlighedskim kunne nedplantes i menneskehedens mentalitet og bringes til
at spire frem. Og lyset fra Bethlehemsstalden funkledede om kap med Bethle-
hemsstjernens lys over det hellige land. Og englens sang i de fattige hyrder
bryst: Fred på Jorden og i mennesker en velbehagelighed". Og de tre vise
konger faldt på knæ for det evige lys, der funkledede ud fra staldens krybbe,
verdensgenløserens vugge. De var vidne til en ny verdenspokes fødsel i
lyset fra spædbarnets udstråling. De så, at i dette lys skulle Jordens
slægter blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.
Og Jorden ville blive til en alkærlighedens lysende stjerne, et himmeriges
rige blandt beboede verdener i det evige verdensrum.

ma beskytte sig mod denne dyriske eller djævelske natur er en selvfølge.
En sådan beskyttelse skal blot ikke være i form af henrettelse, voldshand-
linger eller andre inhumane foreteelser. Her må man have Kristi ord i erin-
dring, hvor han naglet til korset og under kulminerende lidelser bad for sine
bøddler: "Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23, 34). I frem-
tidens samfund vil man besidde en langt mere dybtgående viden om relationerne
mellem udvikling og mentalitet. Her vil man ikke indespærre sine i udvikling
tilbagestående medmennesker i tugthuse og straffeanstalter eller anvende
lignende mentalitetsnedbrydende og skadelige metoder. Man vil udelukkende
anvende metoder, der er i kontakt med den sande og hedenskabsfri Kristendom.

22. Kristendommens fødsel.

Det er her blevet påvist, at Kristendommens guddommelige lys i form af Jesu
ord begyndte at stråle ind i menneskehedens dyriske og hedenske bevidstheds-
ocean, der var et straffens, henrettelsernes og slaveriets ocean, oppebåret
af troen på en krigens, hævnens og straffens guddom. Datidens mennesker mente
at kunne formilde og dyrke denne guddom ved til hans behag at dyrke dyredrab
og blodsudgydelse i forbindelse med særlige ritualer og ceremonier. Men man
kan ikke bebrejde disse mennesker deres særlige form for gudsdyrkelse, der
fandt sted ud fra en fast tro på, at man på denne måde bedst kunne tjene den
ene sande Gud. Og den øvrige menneskehed står i kærlighedsgæld til dette
Guds udvalgte folk, som var det eneste folk i verden, der var i besiddelse
af egenskaber, som var betingelse for at en ny verdenspokes første spæde
kærlighedskim kunne nedplantes i menneskehedens mentalitet og bringes til
at spire frem. Og lyset fra Bethlehemsstalden funkledede om kap med Bethle-
hemsstjernens lys over det hellige land. Og englens sang i de fattige hyrder
bryst: Fred på Jorden og i mennesker en velbehagelighed". Og de tre vise
konger faldt på knæ for det evige lys, der funkledede ud fra staldens krybbe,
verdensgenløserens vugge. De var vidne til en ny verdenspokes fødsel i
lyset fra spædbarnets udstråling. De så, at i dette lys skulle Jordens
slægter blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.
Og Jorden ville blive til en alkærlighedens lysende stjerne, et himmeriges
rige blandt beboede verdener i det evige verdensrum.

23. En overjordisk verden der er alle levende væseners virkelige hjemsted.

Nu var altså denne hellige begivenhed, strålen fra Guds eget bevidsthedsplan, nedplantet i jordmenneskenes livsområde. Dette var et lys fra en mentalitet og væremåde, der er livets allerhøjeste, idet det udelukkende består af kulminerende alvisdom og alkærlighed. At dette rige ikke er af denne verden og ikke har hjemme på det fysiske plan bliver til kendsgerning derved, at det fysiske plan absolut kun er beregnet til at være et område, hvor menneskene og forøvrigt alle levende væsener kan blive trænet og oplært i denne alvisdommens og alkærlighedens væremåde, hvilket vil sige en mentalitet identisk med begrebet "den hellige ånd". Denne hellige ånd er altså det samme som den højeste viden og den højeste kærlighedsevne. Det er disse to fundamentale livsoplevelsers og væremåders funktioner, der er hjemmehørende i de højeste åndelige verdener hinsides den fysiske død. Hinsides hele det fysiske verdensalt forekommer der således et åndeligt alvisdommens og alkærlighedens verdensalt. Dette åndelige eller kosmiske verdensalt, der er højt hævet over al fysisk tilværelse, er alle levende væseners evige og absolutte virkelige hjemsted.

24. Hvorfor den fysiske verden eksisterer.

Men for at kunne opholde sig og leve i denne allerhøjeste af verdensaltets sfærer må man være total ekspert i alvisdom og alkærlighed såvel praktisk som teoretisk. Men denne guddommelige væremåde kan kun tilegnes i den fysiske verden, hvor alle har adgang til nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, der er identisk med væsenernes daglige livsoplevelse, hvorigennem de erfarer, hvad der er ondt og hvad der er godt. De må altså lære at gøre det onde og lære at gøre det gode. I en verden uden adgang til at øve ondt såvel som godt, ville ingen udvikling kunne finde sted. Intet levende væsen kan blive ekspert i det onde eller det gode, dersom det ikke har mulighed for i praksis at opleve begge manifestationsarter indtil fuldkommenhed eller genialitet. Uden først at være ekspert i det onde kan ingen blive ekspert i det gode, og da det onde således viser sig at være ganske uundvæ-

23. En overjordisk verden der er alle levende væseners virkelige hjemsted.

Nu var altså denne hellige begivenhed, strålen fra Guds eget bevidsthedsplan, nedplantet i jordmenneskenes livsområde. Dette var et lys fra en mentalitet og væremåde, der er livets allerhøjeste, idet det udelukkende består af kulminerende alvisdom og alkærlighed. At dette rige ikke er af denne verden og ikke har hjemme på det fysiske plan bliver til kendsgerning derved, at det fysiske plan absolut kun er beregnet til at være et område, hvor menneskene og forøvrigt alle levende væsener kan blive trænet og oplært i denne alvisdommens og alkærlighedens væremåde, hvilket vil sige en mentalitet identisk med begrebet "den hellige ånd". Denne hellige ånd er altså det samme som den højeste viden og den højeste kærlighedsevne. Det er disse to fundamentale livsoplevelsers og væremåders funktioner, der er hjemmehørende i de højeste åndelige verdener hinsides den fysiske død. Hinsides hele det fysiske verdensalt forekommer der således et åndeligt alvisdommens og alkærlighedens verdensalt. Dette åndelige eller kosmiske verdensalt, der er højt hævet over al fysisk tilværelse, er alle levende væseners evige og absolutte virkelige hjemsted.

24. Hvorfor den fysiske verden eksisterer.

Men for at kunne opholde sig og leve i denne allerhøjeste af verdensaltets sfærer må man være total ekspert i alvisdom og alkærlighed såvel praktisk som teoretisk. Men denne guddommelige væremåde kan kun tilegnes i den fysiske verden, hvor alle har adgang til nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, der er identisk med væsenernes daglige livsoplevelse, hvorigennem de erfarer, hvad der er ondt og hvad der er godt. De må altså lære at gøre det onde og lære at gøre det gode. I en verden uden adgang til at øve ondt såvel som godt, ville ingen udvikling kunne finde sted. Intet levende væsen kan blive ekspert i det onde eller det gode, dersom det ikke har mulighed for i praksis at opleve begge manifestationsarter indtil fuldkommenhed eller genialitet. Uden først at være ekspert i det onde kan ingen blive ekspert i det gode, og da det onde således viser sig at være ganske uundvæ-

28
 Jagt for Guds skabelse af mennesket i sit billede, er det onde altså i virkeligheden et gode, om end det må siges at være et ubehageligt gode. Men hvorledes skulle det levende væsen få den nødvendige praktiske oplevelse af det onde uden en tilstrækkelig lang tidsepoke at måtte gennemleve det som livsbasis, ja ligefrem som livsbetingelse? Må ikke dyrene og de meget ufærdige mennesker endnu leve med krig, mord, og drab som livsbetingelse? Er det ikke til overdådighed gennem prædikener, religiøse blade og tidsskrifter, missionærer og missionsselskaber, religiøse sekter og samfund verden over forkyndt, at krig, mord, drab, had, forfølgelse, intolerance, løgn, bedrageri og så vidt muligt ~~rigende~~ var vejen til mørket? Men har al denne religiøse udfoldelse frelst menneskene fra det onde? Er menneskeheden verden over blevet forenet i et fredens rige? Er Jorden blevet til en Kristendommens lysende klode i verdensrummet? - Absolut ikke! Rent bortset fra, at Kristendommens atmosfære er begyndt at lyse sin velsignelse ind i mange menneskehjerter, har den hverken frelst eller har til opgave at frelse verden eller rettere menneskeheden. Kristendommen er ikke en foreteelse, ved hvilken menneskeheden skal frelæses. Kristendommen er et rige, der er livets eller hele verdensaltets allerhøjeste livssfære. I dette Kristendommens rige eksisterer ikke nogen som helst anden manifestationsform end netop kulminerende alvisdom og kulminerende alkærlighed. Dette rige er en guddommelige ~~alkærligheds~~ ^{helligåndens} stråleverden der omgiver verdensaltets samtlige fysiske verdener. Denne guddommelige stråleverden udgør hjemstedet for alle færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, og denne høje sfæres befolkning, der således lever i hjemstedet for Guds hellige ånd, kan umuligt gøre noget som helst, der hører ind under begrebet det onde. Alle er her eksperter i kulminerende visdom og alkærlighed. I Jesus Kristus har vi eksemplet på en borger fra dette overjordiske hellige rige, og alle Jordens levende væsener er bestemte til på det fysiske plan at skulle omskaves til væsener i Guds billede efter hans lignelse for at kunne blive hjemmehørende beboere af denne Guds altomfattende hellige verden eller livets sande hjemsted i Guds primære bevidsthed, Guds hellige ånds kulminerende paradis for alle levende væsener.

ligt for Guds skabelse af mennesket i sit billede, er det onde altså i virkeligheden et gode, om end det må siges at være et ubehageligt gode. Men hvorledes skulle det levende væsen få den nødvendige praktiske oplevelse af det onde uden en tilstrækkelig lang tidsepoke at måtte gennemleve det som livsbasis, ja ligefrem som livsbetingelse? Må ikke dyrene og de meget ufærdige mennesker endnu leve med krig, mord, og drab som livsbetingelse? Er det ikke til overdådighed gennem prædikener, religiøse blade og tidsskrifter, missionærer og missionsselskaber, religiøse sekter og samfund verden over forkyndt, at krig, mord, drab, had, forfølgelse, intolerance, løgn, bedrageri og så videre var vejen til mørket? Men har al denne religiøse udfoldelse frelst menneskene fra det onde? Er menneskeheden verden over blevet forenet i et fredens rige? Er Jorden blevet til en Kristendommens lysende klode i verdensrummet? - Absolut ikke! Rent bortset fra, at Kristendommens atmosfære er begyndt at lyse sin velsignelse ind i mange menneskehjerter, har den hverken frelst eller har til opgave at frelse verden eller rettere menneskeheden. Kristendommen er ikke en foreteelse, ved hvilken menneskeheden skal frelses. Kristendommen er et rige, der er livets eller hele verdensaltets allerhøjeste livssfære. I dette Kristendommens rige eksisterer ikke nogen som helst anden manifestationsform end netop kulminerende alvisdom og kulminerende alkærlighed. Dette rige er den guddommelige helligåndens stråleverden der omgiver verdensaltets samtlige fysiske verdener. Denne guddommelige stråleverden udgør hjemstedet for alle færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, og denne høje sfæres befolkning, der således lever i hjemstedet for Guds hellige ånd, kan umuligt gøre noget som helst, der hører ind under begrebet det onde. Alle er her eksperter i kulminerende visdom og alkærlighed. I Jesus Kristus har vi eksemplet på en borger fra dette overjordiske hellige rige, og alle Jordens levende væsener er bestemte til på det fysiske plan at skulle omskaves til væsener i Guds billede efter hans lignelse for at kunne blive hjemmehørende beboere af denne Guds altomfattende hellige verden eller livets sande hjemsted i Guds primære bevidsthed, Guds hellige ånds kulminerende paradis for alle levende væsener.

25. Der findes absolut ingen som helst synd i verden.
Menneskehedens væremåde er derimod fuld af fejlmanifestationer
forårsaget af dens endnu ufærdige tilstand.

Men hvorledes skal nutidens ufærdige væsener komme til at fremtræde i denne ophøjede lignelse og blive til mennesker i Guds billede? Hvorledes kan disse væsener blive til kulminerende alvisdoms- og alkærlighedsvæsener? Det er allerede påpeget, at denne forvandling kræver andet end religiøse fortolkninger, prædikener, religiøse blade og skrifter, religiøse samfund og sekter, ligegyldigt hvor meget sådanne manifestationer end forkynnder næstekærlighed og krigenes afskaffelse, kræver tolerance og fred i verden. Store forfattere, missionærer og andre fremragende religiøse personligheder har med deres viden, begavelse og væremåde i stor udstrækning støttet Kristendommen, men såvel Kristendommen alene som al den støtte, den har fået gennem sådanne personligheder, har ikke kunne frelse verden fra krig og blodsudgydelse. Der skal intet mindre end et mirakel til for at omskabe dyret og djævlemennesket til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Som påpeget er udvikling et resultat af væsenets daglige livsoplevelse på godt og godt. Hvem skaber da dette onde og dette gode? Det gør udelukkende de levende væsener selv. I deres daglige væremåde skaber de det onde dér, hvor de padder i både sjælelig og fysisk uvidenhed. Hvor de har såvel sjælelig som fysisk absolut viden, skaber de kun det gode. Man vil i den nye kosmiske verdensepoke komme til at forstå, at det onde absolut ikke er noget djævelsk påfund for at lede menneskene ind i helvede. Denne rædselsvækkende overtro vil forsvinde. At synde er blot at begå fejltagelser som ethvert levende væsen uden undtagelse må gøre på felter, hvor det befinder sig i både sjælelig og fysisk uvidenhed. Kommer et menneske ved en fejltagelse salt i sin te, bliver teen salt. Men kan man derfor sige om det pågældende menneske, at det har "syndet"? Er det ikke ganske naturligt, at teen bliver salt? Og er det ikke lige så naturligt, at et menneske kommer salt i sin te, når det ikke ved bedre, end at saltet er sukker, der normalt bruges i te eller kaffe? Lige så lidt som denne lille fejltagelse retmæssigt kan udtrykkes som "syndig", hvilket vil sige "ond" eller "djævelsk", Lige så

25. Der findes absolut ingen som helst synd i verden.
Menneskehedens væremåde er derimod fuld af fejlmanifestationer
forårsaget af dens endnu ufærdige tilstand.

Men hvorledes skal nutidens ufærdige væsener komme til at fremtræde i denne ophøjede lignelse og blive til mennesker i Guds billede? Hvorledes kan disse væsener blive til kulminerende alvisdoms- og alkærlighedsvæsener? Det er allerede påpeget, at denne forvandling kræver andet end religiøse fortolkninger, prædikener, religiøse blade og skrifter, religiøse samfund og sekter, ligegyldigt hvor meget sådanne manifestationer end forkynnder næstekærlighed og krigenes afskaffelse, kræver tolerance og fred i verden. Store forfattere, missionærer og andre fremragende religiøse personligheder har med deres viden, begavelse og væremåde i stor udstrækning støttet Kristendommen, men såvel Kristendommen alene som al den støtte, den har fået gennem sådanne personligheder, har ikke kunne frelse verden fra krig og blodsudgydelse. Der skal intet mindre end et mirakel til for at omskabe dyret og djævlemennesket til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Som påpeget er udvikling et resultat af væsenets daglige livsoplevelse på godt og godt. Hvem skaber da dette onde og dette gode? Det gør udelukkende de levende væsener selv. I deres daglige væremåde skaber de det onde dér, hvor de handler i både sjælelig og fysisk uvidenhed. Hvor de har såvel sjælelig som fysisk absolut viden, skaber de kun det gode. Man vil i den nye kosmiske verdensepoke komme til at forstå, at det onde absolut ikke er noget djævelsk påfund for at lede menneskene ind i helvede. Denne rædselsvækkende overtro vil forsvinde. At synde er blot at begå fejltagelser som ethvert levende væsen uden undtagelse må gøre på felter, hvor det befinder sig i både sjælelig og fysisk uvidenhed. Kommer et menneske ved en fejltagelse salt i sin te, bliver teen salt. Men kan man derfor sige om det pågældende menneske, at det har "syndet"? Er det ikke ganske naturligt, at teen bliver salt? Og er det ikke lige så naturligt, at et menneske kommer salt i sin te, når det ikke ved bedre, end at saltet er sukker, der normalt bruges i te eller kaffe? Lige så lidt som denne lille fejltagelse retmæssigt kan udtrykkes som "syndig", hvilket vil sige "ond" eller "djævelsk", lige så

uberettiget er det at kalde alle andre fejltagelser "syndige", ganske ligegyldigt hvor generende, skadelige og ødelæggende de end måtte være for menneskene og andre levende væsener. Dersom ^{et} menneske står på et udviklingstrin, hvor det umuligt kan tro andet, end at det er fuldkommen rigtigt at dræbe eller hævne sig på sin fjende, og dette menneske derfor dræber sin fjende, da begår dette menneske i princip nøjagtigt den samme fejltagelse, som personen der kom salt i sin te i ~~stedet~~ ^{for} sukker. Og ~~morderen~~ ^(sin) eller det dræbende væsen vil få virkningerne af denne fejltagelse, akkurat som manden der rørte salt i teen. At manden dræber eller hævner sig på sin fjende er således absolut ikke nogen "synd". Synden er kun en fejlmanifstation. Og fejlmanifstationer kan umuligt have andre årsager end uvidenhed. Men kan et menneske bebrejdes, at det er uvidende? Kan det bebrejdes, at det ikke har nået ^(højere) et udviklingstrin end at det kan hade eller dræbe sin fjende? Har der ikke været en tid, da netop dette var højeste begreb i religionerne?

Det er rigtigt, at fejltagelser eller disses konsekvenser er mere eller mindre ubehagelige, ja at de i virkeligheden er årsag til kulminationen af lidelser i verden. Netop derfor kaldes de "mørket" eller "det onde", ja de betegnes endog som selve "Satans værk". Det er denne naive overtro, der videre ligger til grund for, at dette "Djævelens værk" må straffes med helvedes evige ild - en ild af hvilken den straffskyldige aldrig nogen sinde kan komme fri.

Der findes altså i absolut forstand ingen som helst synd i verden. Alt er naturlige fejlmanifstationer, der må betragtes som normale inden for de livsområder, hvor væsenet ikke har nogen viden eller er ukendt med detaljerne i den pågældende situation. Hvorledes skulle en logisk skabelse kunne foregå ud fra total mangel på viden? At en skabelse på dette grundlag må blive fejlagtig eller ufuldkommen, kan kun være normalt. Hvordan kan det da være berettiget at kalde sådanne skabelser eller manifstationer for "synder" eller "Satans værk"?

Men findes der som her påvist ingen "synder" i verden, kan det til gengæld ikke nægtes, at verden til overflod er fyldt med naturlige fejlmanifstationer. Men det er disse fejlmanifstationer der giver menneskene kund-

uberettiget er det at kalde alle andre fejltagelser "syndige", ganske ligegyldigt hvor generende, skadelige og ødelæggende de end måtte være for menneskene og andre levende væsener. Dersom et menneske står på et udviklingstrin, hvor det umuligt kan tro andet, end at det er fuldkommen rigtigt at dræbe eller hævne sig på sin fjende, og dette menneske derfor dræber sin fjende, da begår dette menneske i princip nøjagtigt den samme fejltagelse, som personen der kom salt i sin te i stedet for sukker. Og morderen eller det dræbende væsen vil få virkningerne af denne sin fejltagelse, akkurat som manden der rørte salt i teen. At manden dræber eller hævner sig på sin fjende er således absolut ikke nogen "synd". Synden er kun en fejlmanifstation. Og fejlmanifstationer kan umuligt have andre årsager end uvidenhed. Men kan et menneske bebrejdes, at det er uvidende? Kan det bebrejdes, at det ikke har nået et højere udviklingstrin end at det kan hade eller dræbe sin fjende? Har der ikke været en tid, da netop dette var højeste begreb i religionerne?

Det er rigtigt, at fejltagelser eller disses konsekvenser er mere eller mindre ubehagelige, ja at de i virkeligheden er årsag til kulminationen af lidelser i verden. Netop derfor kaldes de "mørket" eller "det onde", ja de betegnes endog som selve "Satans værk". Det er denne naive overtro, der videre ligger til grund for, at dette "Djævelens værk" må straffes med helvedes evige ild - en ild af hvilken den straffskyldige aldrig nogen sinde kan komme fri.

Der findes altså i absolut forstand ingen som helst synd i verden. Alt er naturlige fejlmanifstationer, der må betragtes som normale inden for de livsområder, hvor væsenet ikke har nogen viden eller er ukendt med detaljerne i den pågældende situation. Hvorledes skulle en logisk skabelse kunne foregå ud fra total mangel på viden? At en skabelse på dette grundlag må blive fejlagtig eller ufuldkommen, kan kun være normalt. Hvordan kan det da være berettiget at kalde sådanne skabelser eller manifstationer for "synder" eller "Satans værk"?

Men findes der som her påvist ingen "synder" i verden, kan det til gengæld ikke nægtes, at verden til overflod er fyldt med naturlige fejlmanifstationer. Men det er disse fejlmanifstationer der giver menneskene kund-

skab, visdom og kærlighed. Uden fejltagelserne eller det såkaldte ~~onde~~⁵¹ ville mennesket aldrig kunne blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Ja der ville ~~overhovedet~~ ikke kunne danne sig nogen som helst bevidsthed. Verdensaltet ville, ~~dersom~~ det overhovedet var til, være en død foreteelse, et evigt lig.

26. Da det var syndigt ikke at kunne dræbe, hade og hævne.

Når man påstår, at menneskene lever i stor ugudelighed, ~~jalligefrem~~^{ja} ligefrem i visse tilfælde betegner dem som djævlevæsener, og når man ligeledes påstår, at Jorden er forbandet og at Djævelen ~~rader~~ og fordærver menneskeheden, så er denne opfattelse ikke andet end en tusindårig fejlopfattelse, en forstenet ~~vertro~~, der er kommet ind i verden netop fordi menneskene kun kunne opfatte ~~guddommen~~ som en slags overjordisk fysisk hersker ikke helt uden materiel form. Man opfattede denne guddom som en slags ~~hersker, der~~ straffede og pinte menneskene på grund af situationer, der ikke passede denne superjordiske materielle hersker.

Menneskene kom således i årtusiner ~~til~~ at tro på en gud, der var en straffens og hævnens gud. Alkærlighed var noget, der endnu ikke havde nogen som helst magt. Mennesker ~~den~~ begyndte at vise sympati eller kærlighed, der ikke havde med den ægteskabelige kærlighed at gøre, betragtede man som en slags aspiranter til helvede, der i den nordiske gudelære kaldtes "Helheim". ~~et~~ var et sted hvor man efter døden kom til at leve i mørke og tristhed, når man på det fysiske plan ikke kunne myrde, hævne eller hade. Man havde også et hjem for de mennesker, der kunne dræbe og myrde, ja var geniale krigere eller bersærker, som kun kunne prise en guddom eller guder, der var af samme blodige natur, selv om denne guddom endnu ikke var nået frem til at udgøre den af Moses forkyndte absolut eneste eksisterende Gud. Denne Moses' Gud var dog også straffende og hævnende, om end han var af en noget anden struktur end Valhals guder. Hans profet var for eksempel meget hidsig, idet han knuste lovens hellige tavler med de ti bud. Yderligere havde han, medens han endnu var prins af Ægypten og hørte til kongehuset dér, myrdet et menneske, selv om dette mord måske kan siges at være forøvet under formildende omstændigheder. Ikke desto mindre blev Moses på grund af specielle forhold ^{vigtige} ~~et~~ af Forsynets ~~et~~ redskaber i Guds skabelse af mennesket i sit billede.

skab, visdom og kærlighed. Uden fejltagelserne eller det såkaldte onde ville mennesket aldrig kunne blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Ja der ville ikke kunne danne sig nogen som helst bevidsthed. Verdensaltet ville, dersom det overhovedet var til, være en død foreteelse, et evigt lig.

26. Da det var syndigt ikke at kunne dræbe, hade og hævne.

Når man påstår, at menneskene lever i stor ugudelighed, ja ligefrem i visse tilfælde betegner dem som djævlevæsener, og når man ligeledes påstår, at Jorden er forbandet og at Djævelen raser og fordærver menneskeheden, så er denne opfattelse ikke andet end en tusindårig fejlopfattelse, en forstenet overtro, der er kommet ind i verden netop fordi menneskene kun kunne opfatte Guddommen som en slags overjordisk fysisk hersker ikke helt uden materiel form. Man opfattede denne guddom som en slags hersker, der straffede og pinte menneskene på grund af situationer, der ikke passede denne superjordiske materielle hersker.

Menneskene kom således i årtusinder til at tro på en gud, der var en straffens og hævnens gud. Alkærlighed var noget, der endnu ikke havde nogen som helst magt. Mennesker som begyndte at vise sympati eller kærlighed, der ikke havde med den ægteskabelige kærlighed at gøre, betragtede man som en slags aspiranter til helvede, der i den nordiske gudelære kaldtes "Helheim". Det var et sted hvor man efter døden kom til at leve i mørke og tristhed, når man på det fysiske plan ikke kunne myrde, hævne eller hade. Men man havde også et hjem for de mennesker, der kunne dræbe og myrde, ja var geniale krigere eller bersærker, som kun kunne prise en guddom eller guder, der var af samme blodige natur, selv om denne guddom endnu ikke var nået frem til at udgøre den af Moses forkyndte absolut eneste eksisterende Gud. Denne Moses' Gud var dog også straffende og hævnende, om end han var af en noget anden struktur end Valhals guder. Hans profet var for eksempel meget hidsig, idet han knuste lovens hellige tavler med de ti bud. Yderligere havde han, medens han endnu var prins af Ægypten og hørte til kongehuset dér, myrdet et menneske, selv om dette mord måske kan siges at være forøvet under formildende omstændigheder. Ikke desto mindre blev Moses på grund af specielle forhold et af Forsynets vigtige redskaber i Guds skabelse af mennesket i sit billede.

27. Men så begyndte Kristusstjernen

at lyse på jordmenneskehedens mørke mentale himmel. Lysstrålerne fra denne overjordiske stjerne var alkærlighed og alvisdom, som efterhånden skulle bringe bud til menneskeheden om Guds store plan med den, samt om den væremåde og mentalitet, den måtte udvikle sig til for at være Gud behjælpelig med at bringe dens individer frem til at blive eksperter i alkærlighed og alvisdom og således komme til at udgøre færdige mennesker i Guds billede ~~efter~~ efter hans lignelse. Med fuldbyrdelsen af denne gudsplan skulle menneskeheden ikke mere være underlagt reinkarnation eller genfødsel på det fysiske plan, men være naturligt hjemmehørende i de allerhøjeste sfærer for livsudfoldelse, den evige Guddoms alkærligheds og alvisdoms kulminerende lysvæld. På dette højeste livsplan skulle menneskene ~~være~~ være permanent gennemstrømmet af den hellige ånd, hvormed Gud udgør livet og alle verdener evige livsfundament.

28. Alle levende væseners hjemsted i Guds evigt kulminerende strålevæld af alkærlighed og alvisdom.

At dette de levende væseners virkelige og evige hjemsted ikke udgøres af det fysiske plan bliver til kendsgerning derved, at det fysiske plan udelukkende er beregnet til at være et område, hvor menneskene og alle levende væsener kan blive trænet og oplært i alvisdommens og alkærlighedens væremåde, hvilket netop er det samme som den højeste viden og væremåde og dermed den allerhøjeste form for oplevelse af liv. Det er disse fundamentale livsoplevelsers og væremåders funktioner, der er hjemmehørende i de højeste åndelige verdener langt hinsides den fysiske død. Det må her gentages, at hele det fysiske verdensalt er omgivet af gennemstrømmet af et åndeligt eller højkosmisk verdensalt, der udgør alle eksisterende levende væseners evige og urokkelige kosmiske hjemsted. Men for permanent at kunne opholde sig i dette alkærlighedens og alvisdommens overjordiske verdensalt må man være ekspert i alvisdommens og alkærlighedens væremåde. Og denne væremåde kan kun tilegnes på det fysiske plan, hvor alle har adgang til kundskabens træ, der som identisk med væsenernes daglige fysiske liv giver dem lejlighed til at opleve, hvad der er ondt og hvad der er godt. Det er en selvfølge, at en sådan lærdom på godt og ondt kun kan tilegnes i en verden, hvor væsenerne i lige mål har adgang til at praktisere både det onde og det gode. Teoretisk viden alene kan umuligt gøre et menneske til geni i praktisering af det onde eller det gode. Kun selvoplevet praktisk virkelighed kan afføde denne genialitet.

Eksperter i det gode kan væsenerne umuligt blive uden at måtte gøre det onde. Og denne manifestation kan umuligt udfoldes i den guddommelige ånde-

27. Men så begyndte Kristusstjernen

at lyse på jordmenneskehedens mørke mentale himmel. Lysstrålerne fra denne overjordiske stjerne var alkærlighed og alvisdom, som efterhånden skulle bringe bud til menneskeheden om Guds store plan med den, samt om den væremåde og mentalitet, den måtte udvikle sig til for at være Gud behjælpelig med at bringe dens individer frem til at blive eksperter i alkærlighed og alvisdom og således komme til at udgøre færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Med fuldbyrdelsen af denne gudsplan skulle menneskeheden ikke mere være underlagt reinkarnation eller genfødsel på det fysiske plan, men være naturligt hjemmehørende i de allerhøjeste sfærer for livsudfoldelse, den evige Guddoms alkærligheds og alvisdoms kulminerende lysvæld. På dette højeste livsplan skulle menneskene være permanent gennemstrømmet af den hellige ånd, hvormed Gud udgør livet og alle verdener evige livsfundament.

28. Alle levende væseners hjemsted i Guds evigt kulminerende strålevæld af alkærlighed og alvisdom.

At dette de levende væseners virkelige og evige hjemsted ikke udgøres af det fysiske plan bliver til kendsgerning derved, at det fysiske plan udelukkende er beregnet til at være et område, hvor menneskene og alle levende væsener kan blive trænet og oplært i alvisdommens og alkærlighedens væremåde, hvilket netop er den samme som den højeste viden og væremåde og dermed den allerhøjeste form for oplevelse af liv. Det er disse fundamentale livsoplevelsers og væremåders funktioner, der er hjemmehørende i de højeste åndelige verdener langt hinsides den fysiske død. Det må her gentages, at hele det fysiske verdensalt er omgivet og gennemstrømmet af et åndeligt eller højkosmisk verdensalt, der udgør alle eksisterende levende væseners evige og urokkelige kosmiske hjemsted. Men for permanent at kunne opholde sig i dette alkærlighedens og alvisdommens overjordiske verdensalt må man være ekspert i alvisdommens og alkærlighedens væremåde. Og denne væremåde kan kun tilegnes på det fysiske plan, hvor alle har adgang til kundskabens træ, der som identisk med væsenernes daglige fysiske liv giver dem lejlighed til at opleve, hvad der er ondt og hvad der er godt. Det er en selvfølge, at en sådan lærdom på ondt og godt kun kan tilegnes i en verden, hvor væsenerne i lige mål har adgang til at praktisere både det onde og det gode. Teoretisk viden alene kan umuligt gøre et menneske til geni i praktisering af det onde eller det gode. Kun selvoplevet praktisk virkelighed kan afføde denne genialitet.

Eksperter i det gode kan væsenerne umuligt blive uden at måtte gøre det onde. Og denne manifestation kan umuligt udfoldes i den guddommelige ånde-

lige sfæres områder eller riger, der er identiske med Guds hellige ånd og består af væsener, som forlængst er blevet færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. De er alle eksperter i alkærlighed og alvisdom ~~og~~ ikke blot teoretisk, men i permanent ufejlbarlig manifestations- og oplevelsesform. Tænk på Jesus Kristus. Han er netop et væsen fra denne Guds primære bevidstheds overjordiske livsområde. Og alle på det fysiske plan levende væsener er uden undtagelse bestemte til på dette fysiske plan at skulle omformes eller omskabes til hjemmehørende beboere i det over alle riger eksisterende himmerige, båret af Guds hellige ånd gennem tid og rum i al evighed.

29. Kristendommens møde med hedenskabet.

At føre alverdens levende væsener fra minerallivsformer til plantelivsformer, fra plantelivsformer til dyrelivsformer, fra dyrelivsformer til djævelsformer og fra djævelsformer frem til menneskelivsformer af så høj rang, at de kulminerer i udstråling af Guds hellige ånd som færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, er altså Guds store plan. Og tro nu ikke, at denne guddommelige plan kan bringes til udførelse med prædikener alene, om end sådanne prædikener blev holdt fra tusinder af talerstole verden over. Tro heller ikke at hellige bøger med biblen i spidsen kan skabe djævlemennesket om til Kristusvæsen. Ligeledes vil det være umuligt for denne gigantiske guddommelige skabelsesplan at befordre noget væsen fra et lavere til et højere trin i udviklingen alene på grund af det pågældende væsens tilhørsforhold til en religiøs sekt eller et humant samfund. Bøger, blade og tidsskrifter, hvor religiøse, velskrevne og velredigerede de end måtte være, vil lige så umuligt kunne befordre noget væsen fra et udviklingstrin til et andet. Og som før påpeget er noget sådant slet ikke Kristendommens opgave. Den kan ikke fremme noget væsens udvikling fra et lavere til et højere race-tilhørsforhold, ligesom den umuligt kan hæve en hund fra dyrestadiet til menneskestadiet.

Men det er rigtigt, at strålerne fra Bethlehems mentale stjerne kaster et omfattende guddommeligt lys over mange jordiske anliggender og foreteelser, der ellers ville forblive i dybt mørke. Hvordan kunne det gå til, at lyset fra Kristi guddommelige forkyndelse kunne få så vældigt indpas i det iskolde hedenskab, som det påviseligt var tilfældet? Som tidligere påpeget kan Kristendommen absolut kun vinde indflydelse hos mennesker, der har fået ud-

lige sfæres områder eller riger, der er identiske med Guds hellige ånd og består af væsener, som forlængst er blevet færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. De er alle eksperter i alkærlighed og alvisdom ikke blot teoretisk, men i permanent ufejlbarlig manifestations- og oplevelsesform. Tænk på Jesus Kristus. Han er netop et væsen fra denne Guds primære bevidstheds overjordiske livsområde. Og alle på det fysiske plan levende væsener er uden undtagelse bestemte til på dette fysiske plan at skulle omformes eller omskabes til hjemmehørende beboere i det over alle riger eksisterende himmerige, båret af Guds hellige ånd gennem tid og rum i al evighed.

29. Kristendommens møde med hedenskabet.

At føre alverdens levende væsener fra minerallivsformer til plantelivsformer, fra plantelivsformer til dyrelivsformer, fra dyrelivsformer til djævelsformer og fra djævelsformer frem til menneskelivsformer af så høj rang, at de kulminerer i udstråling af Guds hellige ånd som færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, er altså Guds store plan. Og tro nu ikke, at denne guddommelige plan kan bringes til udførelse med prædikener alene, om end sådanne prædikener blev holdt fra tusinder af talerstole verden over. Tro heller ikke at hellige bøger med biblen i spidsen kan skabe djævlemennesket om til Kristusvæsen. Ligeledes vil det være umuligt for denne gigantiske guddommelige skabelsesplan at befordre noget væsen fra et lavere til et højere trin i udviklingen alene på grund af det pågældende væsens tilhørsforhold til en religiøs sekt eller et humant samfund. Bøger, blade og tidsskrifter, hvor religiøse, velskrevne og velredigerede de end måtte være, vil lige så umuligt kunne befordre noget væsen fra et udviklingstrin til et andet. Og som før påpeget er noget sådant slet ikke Kristendommens opgave. Den kan ikke fremme noget væsens udvikling fra et lavere til et højere race-tilhørsforhold, ligesom den umuligt kan hæve en hund fra dyrestadiet til menneskestadiet.

Men det er rigtigt, at strålerne fra Bethlehems mentale stjerne kaster et omfattende guddommeligt lys over mange jordiske anliggender og foreteelser, der ellers ville forblive i dybt mørke. Hvordan kunne det gå til, at lyset fra Kristi guddommelige forkyndelse kunne få så vældigt indpas i det iskolde hedenskab, som det påviseligt var tilfældet? Som tidligere påpeget kan Kristendommen absolut kun vinde indflydelse hos mennesker, der har fået ud-

viklet en vis begyndende human evne, hvilket vil sige en begyndende evne til ikke at kunne sympatsere med det onde eller det ^{man} ~~vi~~ kalder "det onde". Det er med andre ord mennesker, der mere eller mindre er vokset fra moselovens straffemoral og ligeledes er vokset ud over moselovens bestemmelser om, at virkelig dybere sympatiudfoldelse kun må forekomme inden for ægteskab eller familie. Alkærlighed, altså den næstekærlighed Kristus forkyndte, var på Moses' tid endnu noget for det almene menneske ukendt og ufatteligt. Man forstod slet ikke, at denne sympati var den første spæde begyndelse til den mentalitet, der senere skulle gøre mennesket fremtrædende i Guds billede efter hans lignelse. Derfor var der givet love om straf, endog dødsstraf for udfoldelse af intim sympati mellem væsener af samme køn. Men alkærligheden udgør netop den kærlighed, som skal afløse den ægteskabelige forelskel- ses- eller parringskærlighed, når engang mennesket begynder at fremtræde i Guds billede. Da dette område af detaljerne i Guds skabeplan vedrørende menneskeheden vil blive nærmere omtalt længere fremme i denne bog, skal det her blot endnu engang fremhæves, at Kristendommen, der var baseret på al- kærligheden, sammen med den højeste visdom eller alvisdommen udgjorde den livsepoke, som Gud var i færd med at omdanne menneskene til at kunne ind- træde i. Her gælder det om at komme bort fra den forstenede overtro, at Kristendommen er verdens frelse. Kristendommen er selve Guds bevidsthed, der videre er det samme som den hellige ånd eller fundamentet for den høje livstilstand, der som nævnt er det himmeriges rige, menneskene på det fysiske plan er under omdannelse til at være hjemmehørende i.

30. Skæbnedannelsen og nydelsen af frugterne fra kundskabens træ.

Kristendommen er således ikke verdens frelse, hvilket videre vil sige menne- skenes omskabelse fra djævlbevidsthed til mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Denne forvandling udfører guddommen gennem væsenernes egen væremåde mod den selv og deres omgivelser, altså gennem nydelsen af frugterne fra kundskabens træ. Det er denne nydelse, der hos mennesket udvikler djævl- bevidstheden, som udgør den livsbetingende kontrast til den højeste livssfære, ligesom den også udvikler den guddommelige kontrast til mørket eller djævl- bevidstheden og den heraf følgende koncentration af lidelse, der er blevet

viklet en vis begyndende human evne, hvilket vil sige en begyndende evne til ikke at kunne sympatisere med det onde eller det man kalder "det onde". Det er med andre ord mennesker, der mere eller mindre er vokset fra moselovens straffemoral og ligeledes er vokset ud over moselovens bestemmelser om, at virkelig dybere sympatiudfoldelse kun må forekomme inden for ægteskab eller familie. Alkærlighed, altså den næstekærlighed Kristus forkyndte, var på Moses' tid endnu noget for det almene menneske ukendt og ufatteligt. Man for- stod slet ikke, at denne sympati var den første spæde begyndelse til den mentalitet, der senere skulle gøre mennesket fremtrædende i Guds billede efter hans lignelse. Derfor var der givet love om straf, endog dødsstraf for udfoldelse af intim sympati mellem væsener af samme køn. Men alkærlig- heden udgør netop den kærlighed, som skal afløse den ægteskabelige forelskel- ses- eller parringskærlighed, når engang mennesket begynder at fremtræde i Guds billede. Da dette område af detaljerne i Guds skabeplan vedrørende menneskeheden vil blive nærmere omtalt længere fremme i denne bog, skal det her blot endnu engang fremhæves, at Kristendommen, der var baseret på al- kærligheden, sammen med den højeste visdom eller alvisdommen udgjorde den livsepoke, som Gud var i færd med at omdanne menneskene til at kunne ind- træde i. Her gælder det om at komme bort fra den forstenede overtro, at Kristendommen er verdens frelse. Kristendommen er selve Guds bevidsthed, der videre er det samme som den hellige ånd eller fundamentet for den høje livstilstand, der som nævnt er det himmeriges rige, menneskene på det fysiske plan er under omdannelse til at være hjemmehørende i.

30. Skæbnedannelsen og nydelsen af frugterne fra kundskabens træ.

Kristendommen er således ikke verdens frelse, hvilket videre vil sige menne- skenes omskabelse fra djævlbevidsthed til mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Denne forvandling udfører guddommen gennem væsenernes egen væremåde mod den selv og deres omgivelser, altså gennem nydelsen af frugterne fra kundskabens træ. Det er denne nydelse, der hos mennesket udvikler djævl- bevidstheden, som udgør den livsbetingende kontrast til den højeste livssfære ligesom den også udvikler den guddommelige kontrast til mørket eller djævl- bevidstheden og den heraf følgende koncentration af lidelse, der er blevet

betegnet som "helvede". Nydelsen af frugterne fra kundskabens træ kan altså føre til mørket eller selve djævlementalitetens væremåde og oplevelsessfære, ligesom den kan føre til det højeste lys, den allerhøjeste livstilstand i verdensaltet - ja endog en tilstand hvor væsenet kan være ét med Gud.

Kristendommen er således hverken skyld i det ene eller det andet i menneskenes skæbne, der absolut aldrig vil kunne udgøre andet end et produkt af det enkelte menneskes egen væremåde over for sig selv samt over for dets næste, hvilket vil sige de omgivende levende væsener. Det er denne væremåde og de deraf følgende reaktioner, der er ensbetydende med at nyde af frugterne fra kundskabens træ, hvilket videre er det levende væsens eneste mulighed for vækst ud over dyre- og djævlementaliteten mod den sande kristusmentalitet. På hvilket stadium et menneske befinder sig i denne mentale vækstproces bestemmes udelukkende af det mål af sympati eller kærlighed, det pågældende menneske rummer for sin næste, hvilket vil sige dyr og medmennesker. Jo større og bredere sympati og kærlighed, jo nærmere den levevis eller guddommelige væremåde der er målet for Guds omskabelse af væsenet fra djævel- eller mørketilstanden til kristus- eller lystilstanden.

31. Hvad var det for mennesker, der blev Kristi første tilhængere?

Når Kristus kunne begynde at få tilhængere, var det naturligvis kun blandt de mennesker, der selv var begyndt at blive humane, var begyndt at forstå at man ikke kunne fremtræde kold og ligegyldig over for sin næstes lidelser og besværligheder. Det var mennesker, der begyndte at indse, at det ikke kunne være Guds mening, at verden vedblivende skulle være en krigens og hævnens, en myrderiernes og blodbadenes verden, hvor de kloge og hensynsløse udnyttede og levede højt på de mindre kloge og de magtesløse mennesker og vedblivende holdt dem nede i fattigdom og trældom. Disse Kristi første tilhængere forstod, at det ikke kunne være meningen med livet, at det for de svage i tilværelsen vedblivende skulle udgøre en blodig og trældomsagtig kamp, medens det for andre skulle forme sig som en tilværelse i frådseri og lediggang eller dovenskab. Disse begyndende humane mennesker var opfyldt af en tankesfære, der ikke kunne undgå at virke kontrær i forholdet til det

betegnet som "helvede". Nydelsen af frugterne fra kundskabens træ kan altså føre til mørket eller selve djævlementalitetens væremåde og oplevelsessfære, ligesom den kan føre til det højeste lys, den allerhøjeste livstilstand i verdensaltet - ja endog en tilstand hvor væsenet kan være ét med Gud.

Kristendommen er således hverken skyld i det ene eller det andet i menneskenes skæbne, der absolut aldrig vil kunne udgøre andet end et produkt af det enkelte menneskes egen væremåde over for sig selv samt over for dets næste, hvilket vil sige de omgivende levende væsener. Det er denne væremåde og de deraf følgende reaktioner, der er ensbetydende med at nyde af frugterne fra kundskabens træ, hvilket videre er det levende væsens eneste mulighed for vækst ud over dyre- og djævlementaliteten mod den sande kristusmentalitet. På hvilket stadium et menneske befinder sig i denne mentale vækstproces bestemmes udelukkende af det mål af sympati eller kærlighed, det pågældende menneske rummer for sin næste, hvilket vil sige dyr og medmennesker. Jo større og bredere sympati og kærlighed, jo nærmere den levevis eller guddommelige væremåde der er målet for Guds omskabelse af væsenet fra djævel- eller mørketilstanden til kristus- eller lystilstanden.

31. Hvad var det for mennesker, der blev Kristi første tilhængere?

Når Kristus kunne begynde at få tilhængere, var det naturligvis kun blandt de mennesker, der selv var begyndt at blive humane, var begyndt at forstå at man ikke kunne fremtræde kold og ligegyldig over for sin næstes lidelser og besværligheder. Det var mennesker, der begyndte at indse, at det ikke kunne være Guds mening, at verden vedblivende skulle være en krigens og hævnens, en myrderiernes og blodbadenes verden, hvor de kloge og hensynsløse udnyttede og levede højt på de mindre kloge og de magtesløse mennesker og vedblivende holdt dem nede i fattigdom og trældom. Disse Kristi første tilhængere forstod, at det ikke kunne være meningen med livet, at det for de svage i tilværelsen vedblivende skulle udgøre en blodig og trældomsagtig kamp, medens det for andre skulle forme sig som en tilværelse i frådseri og lediggang eller dovenskab. Disse begyndende humane mennesker var opfyldt af en tankesfære, der ikke kunne undgå at virke kontrær i forholdet til det

såkaldt normale offentlige liv med dets før nævnte uretfærdigheder eller den underudviklede humane standard hos førere og magthavere. Det var således naturligt, at Kristi forkyndelse om humanisme og næstekærlighed faldt i god jord hos de begyndende humane mennesker, der af overklassen eller de religiøse magthavere blev kaldt "syndere" og "toldere". Hertil kom også de fattige fiskere og andre over for Jesus sympatisk indstillede mennesker, der blev hans trofaste venner og disciple.

32. De mennesker, der kunne forstå Kristi forkyndelse, og de mennesker der ikke kunne forstå den.

Men hvorledes kunne det gå til, at kun nogle ganske få mennesker havde udviklet den humanitet eller begyndende næstekærlighed, der bevirkede at de sluttede sig til Kristi forkyndelse? Hvorfor var almenheden ikke lige så modtagelig for dette budskab fra livets allerhøjeste guddommelige sfærer? Var det ikke uretfærdigt, at ikke alle havde udviklet samme evne til at kunne glæde sig over den humane verdensepokes forkyndelse? Når kun en vis del af menneskene kunne modtage eller acceptere Jesu forkyndelse, skyldtes det netop en realitet, der hørte med til det, menneskene endnu ikke kunne forstå, og som derfor først kunne forkyndes dem senere hen i livet eller fremtiden. Det var netop, hvad Kristus talte med rådsherren Nikodemus om i en sen natte-time, nemlig genfødselen eller reinkarnationen. I kraft af reinkarnationen kan det netop forklares, hvorfor nogle mennesker kunne forstå kristusforkyndelsen og kunne bringe områder af deres livspraksis i harmoni med denne, medens andre ikke formåede dette. Den grad af humanitet eller næstekærlighed, der udgjorde en betingelse for at kunne modtage Jesu forkyndelse og efterleve dens påbud og anvisninger, kunne umuligt tilegnes i et enkelt fysisk jordeliv, og man må her erkende, at modtageligheden og forståelsen hos enkelte mennesker for Kristi lære var resultat af de pågældende menneskers tidligere fysiske jordelivs erfaringer og skæbneoplevelser.

33. Hvilke oplevelser i tidligere liv kan virke fremmende på menneskes humanitet og modtagelighed for Kristi forkyndelse?

Hvilke oplevelser i menneskers tidligere fysiske liv kunne udvirke, at de i senere fysiske liv opnåede en grad af human begavelse, der gjorde dem modtagelige for Kristi tanker og hans store humane forkyndelse og tale om næstekærlighed? Det var netop sådanne menneskers tidligere liv begåede fejlmanifestationer og de heraf opståede sprger, smerter og andre ubehagelige virkninger, der havde medført en udvikling af talentet for næstekærlighed til en styrke, der gjorde Jesu humane forskrifter mere eller mindre selvfølgelig for

såkaldt normale offentlige liv med dets før nævnte uretfærdigheder eller den underudviklede humane standard hos førere og magthavere. Det var således naturligt, at Kristi forkyndelse om humanisme og næstekærlighed faldt i god jord hos de begyndende humane mennesker, der af overklassen eller de religiøse magthavere blev kaldt "syndere" og "toldere". Hertil kom også de fattige fiskere og andre over for Jesus sympatisk indstillede mennesker, der blev hans trofaste venner og disciple.

32. De mennesker, der kunne forstå Kristi forkyndelse, og de mennesker der ikke kunne forstå den.

Men hvorledes kunne det gå til, at kun nogle ganske få mennesker havde udviklet den humanitet eller begyndende næstekærlighed, der bevirkede at de sluttede sig til Kristi forkyndelse? Hvorfor var almenheden ikke lige så modtagelig for dette budskab fra livets allerhøjeste guddommelige sfærer? Var det ikke uretfærdigt, at ikke alle havde udviklet samme evne til at kunne glæde sig over den humane verdensepokes forkyndelse? Når kun en vis del af menneskene kunne modtage eller acceptere Jesu forkyndelse, skyldtes det netop en realitet, der hørte med til det, menneskene endnu ikke kunne forstå, og som derfor først kunne forkyndes dem senere hen i livet eller fremtiden. Det var netop, hvad Kristus talte med rådsherren Nikodemus om i en sen natte-time, nemlig genfødselen eller reinkarnationen. I kraft af reinkarnationen kan det netop forklares, hvorfor nogle mennesker kunne forstå kristusforkyndelsen og kunne bringe områder af deres livspraksis i harmoni med denne, imedens andre ikke formåede dette. Den grad af humanitet eller næstekærlighed, der udgjorde en betingelse for at kunne modtage Jesu forkyndelse og efterleve dens påbud og anvisninger, kunne umuligt tilegnes i et enkelt fysisk jordeliv, og man må her erkende, at modtageligheden og forståelsen hos enkelte mennesker for Kristi lære var resultat af de pågældende menneskers tidligere fysiske jordelivs erfaringer og skæbneoplevelser.

33. Hvilke oplevelser i tidligere liv kan virke fremmende på et menneskes humanitet og modtagelighed for Kristi forkyndelse?

Hvilke oplevelser i menneskers tidligere fysiske liv kunne udvirke, at de i senere fysiske liv opnåede en grad af human begavelse, der gjorde dem modtagelige for Kristi tanker og hans store humane forkyndelse og tale om næstekærlighed? Det var netop sådanne menneskers i tidligere liv begåede fejlmanifestationer og de heraf opståede sorger, smerter og andre ubehagelige virkninger, der havde medført en udvikling af talentet for næstekærlighed til en styrke, der gjorde Jesu humane forskrifter mere eller mindre selvfølgelig for

dem, således at disse forskrifter på en naturlig måde prægede deres handlinger og daglige livsoplevelse. Men så human udviklet var den store offentlighed i Palæstina endnu ikke. Derfor kunne man hverken forstå eller tro, at næstekærlighed kunne være noget naturligt og normalt. At man ikke skulle forsvare sig, men tværtimod skulle vende den venstre kind til, dersom man fik et slag på denn højre kind, var for den store offentlighed en helt absurd tanke. Jesu belæring om, at man skulle stikke sit sværd i skeden, fordi enhver der ombringer ved sværd selv skal ombringes ved sværd, ligesom hans belæring om, at man skulle elske sine fjender, velsigne sine forbandere og bede for sine krænker og forfølgere, måtte forekomme at være den rene galsskab, såvel for den endnu meget inhumane offentlighed som for magthaverne, ja endog for selve Guds eget præsteskab. I deres kosmiske uvidenhed og ~~bl~~ blindhed fik dette præsteskab da også udvirket, at Guds mest ophøjede sendebud til verden blev korsfæstet.

34. Troens magt hos Kristendommens pionerer eller forkæmpere.

Men selv om man dræbte de ti af Jesu apostle (Judas tog jo sit eget liv), og selv om man korsfæstede selve Kristus og skånselsløst myrdede mennesker, der troede på Kristus, og til stor moro for magthaverne og den hedenske offentlighed kastede andre troende for de vilde dyr, voksede Kristendommen frem midt i denne bloddryppende djævlbevidste hedenske verden.

Ja, hvad har Kristendommen ikke udrettet? Det er rigtigt, at verden ikke ser så godt ud i dag. Men hvordan ville den have set ud, dersom Kristendommens tendenser slet ikke eksisterede på Jorden? Det er ^(også) rigtigt, at det gode, der er udviklet i visse mennesker, som kunne modtage den uintellektuelle Kristendoms forkyndelse såvel på Jesu tid som i vort tyvende århundrede, går hen over verden og giver et vist blændende lys, og det er rigtigt, at den af Jesus påbegyndte rene Kristendom på mange felter er blevet infiltret i hedenskab og krigsmentalitet. Men hvordan skulle det kunne blive anderledes? Det var jo kun en relativt meget lille del af menneskeheden, der var moden for Kristendommens humanitets- eller kærlighedslære,

dem, således at disse forskrifter på en naturlig måde prægede deres handlinger og daglige livsoplevelse. Men så human udviklet var den store offentlighed i Palæstina endnu ikke. Derfor kunne man hverken forstå eller tro, at næstekærlighed kunne være noget naturligt og normalt. At man ikke skulle forsvare sig, men tværtimod skulle vende den venstre kind til, dersom man fik et slag på den højre kind, var for den store offentlighed en helt absurd tanke. Jesu belæring om, at man skulle stikke sit sværd i skeden, fordi enhver der ombringer ved sværd selv skal ombringes ved sværd, ligesom hans belæring om, at man skulle elske sine fjender, velsigne sine forbandere og bede for sine krænker og forfølgere, måtte forekomme at være den rene galsskab, såvel for den endnu meget inhumane offentlighed som for magthaverne, ja endog for selve Guds eget præsteskab. I deres kosmiske uvidenhed og blindhed fik dette præsteskab da også udvirket, at Guds mest ophøjede sendebud til verden blev korsfæstet.

34. Troens magt hos Kristendommens pionerer eller forkæmpere.

Men selv om man dræbte de ti af Jesu apostle (Judas tog jo sit eget liv), og selv om man korsfæstede selve Kristus og skånselsløst myrdede mennesker, der troede på Kristus, og til stor moro for magthaverne og den hedenske offentlighed kastede andre troende for de vilde dyr, voksede Kristendommen frem midt i denne bloddryppende djævlbevidste hedenske verden. Ja, hvad har Kristendommen ikke udrettet? Det er rigtigt, at verden ikke ser så godt ud i dag. Men hvordan ville den have set ud, dersom Kristendommens tendenser slet ikke eksisterede på Jorden? Det er også rigtigt, at det gode, der er udviklet i visse mennesker, som kunne modtage den uintellektuelle Kristendoms forkyndelse såvel på Jesu tid som i vort tyvende århundrede, går hen over verden og giver et vist blændende lys, og det er rigtigt, at den af Jesus påbegyndte rene Kristendom på mange felter er blevet infiltret i hedenskab og krigsmentalitet. Men hvordan skulle det kunne blive anderledes? Det var jo kun en relativt meget lille del af menneskeheden, der var moden for Kristendommens humanitets- eller kærlighedslære,

medens den store part var ganske uimodtagelig. Denne part er i vor tid blevet endnu større, medens dens religion ikke desto mindre fortsat betegnes som "kristendom", selv om en stor del af denne "kristendom" i virkeligheden blot er en tilsløring af hedenskab. Her skal der dog udtrykkes beundring og tak til Forsynet for alt det gode og kærlige, den uintellektuelle Kristendom har udrettet, siden den fra Jesu mund banede sig vej ud over verden, og hans væremåde begyndte at blive til eksempel og efterfølgelse for mange mennesker. Man må både beundre og takke de mennesker, der måtte ofre livet for at stadfæste, at deres tillid til og tro på verdensgenløseren var urokkelig. Ja, selv de mest fremtrædende af hans disciple og nære medarbejdere måtte jo lide martyrdøden for deres kristelige indstilling og kom således til at gå i Mesterens fodspor. Trods deres martyrium, tortur, død og undergang var det disse guddommelige pionerer, der bragte Kristendommen gennem mørket og gav den fodfæste i de jordiske kulturer. Menneskene var endnu på Jesu tid noget i retning af vilde mennesker, og betegnelsen "hedenskab" må i virkeligheden siges at være en mild betegnelse for det sindelag, der dominerede disse mennesker. Ikke desto mindre er det stort set samme kategori af mennesker, der endnu i vor tid giver sig selv fællesetiketten "kristendom".

35. Kristendommen lyser op i hedenskabet.

Menneskene befinder sig på højst forskellige udviklingstrin og de herunder hørende bevidsthedstilstande. Man kan ikke bebrejde hedenskabet dets

medens den store part var ganske uimodtagelig. Denne part er i vor tid blevet endnu større, medens dens religion ikke desto mindre fortsat betegnes som "kristendom", selv om en stor del af denne "kristendom" i virkeligheden blot er en tilsløring af hedenskab. Her skal der dog udtrykkes beundring og tak til Forsynet for alt det gode og kærlige, den uintellektuelle Kristendom har udrettet, siden den fra Jesu mund banede sig vej ud over verden, og hans væremåde begyndte at blive til eksempel og efterfølgelse for mange mennesker. Man må både beundre og takke de mennesker, der måtte ofre livet for at stadfæste, at deres tillid til og tro på verdensgenløseren var urokkelig. Ja, selv de mest fremtrædende af hans disciple og nære medarbejdere måtte jo lide martyrdøden for deres kristelige indstilling og kom således til at gå i Mesterens fodspor. Trods deres martyrium, tortur, død og undergang var det disse guddommelige pionerer, der bragte Kristendommen gennem mørket og gav den fodfæste i de jordiske kulturer. Menneskene var endnu på Jesu tid noget i retning af vilde mennesker, og betegnelsen "hedenskab" må i virkeligheden siges at være en mild betegnelse for det sindelag, der dominerede disse mennesker, ikke desto mindre er det stort set samme kategori af mennesker, der endnu i vor tid giver sig selv fællesetiketten "kristendom".

35. Kristendommen lyser op i hedenskabet.

Menneskene befinder sig på højst forskellige udviklingstrin og de herunder hørende bevidsthedstilstande. Man kan ikke bebrejde hedenskabet dets

eksistens. Kunne man det med rette, kunne man lige så godt bebrejde solen dens eksistens. Alle levende væsener står på forskellige stadier i deres udvikling eller i det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede. Det vil igen sige, at alle levende væsener endnu er mere eller mindre langt fra at være færdigskabt, og at de endnu ikke har nogen særlig lignelse efter den Gud, i hvis billede de senere skal komme til at fremtræde til overdådig fuldkommenhed. Men på Jesu tid eksisterede der altså mennesker, der var nået så langt i Guds omskabelse af dyre- og djævlemennesket, at de var begyndt at få human sans, begyndt at føle lede ved at gøre det onde. Det er den slags mennesker, der såvel dengang som i vor tid er Kristendommens begyndende resultater. Der er også andre foreteelser, der klart og uimodsigeligt er udtryk for Kristendom. Midt i den store menneskemasses hedenskabs krige, myrderier, intolerance, overtro og djævlbevidsthed rejste sig stolt over hoben store kunsthåndværkere, katedraler, kirker med tårne, kupler og spir, der pegede mod himlen. Men indvendig var de udstyret med remedierne for de hellige guddommelige ceremonier, man nødvendigvis måtte anvende i forbindelse med den uintellektuelle Kristendoms gudstjeneste. Ud fra disse gudshuse og mange andre religiøse sekters og samfunds centre har millioner og atter millioner af mennesker gennem århundreder lyttet til røsten fra tilværelsens allerhøjeste kosmiske livssfære, der kulminerer i alvisdom og alkærlighed. Røsten lød: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det store og første bud. Men det andet er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22.37-39). Det er dette gudsrige, dette himmeriges rige, der er menneskets kosmiske hjemsted, når det er blevet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Fra disse Kristendommens gudshuse søgte man at gengive de guddommelige ord og facitter om det virkelige liv, som Kristus havde forkyndt verden i form af særlige anvisninger på livet i alkærlighed, som man her på Jorden måtte udvikles til for at kunne blive eet med Guddommen og den guddommelige væremåde, der opfylder Guds plan og forvandler det levende væsen fra djælvlevæsen i mørkets kulmination til lysvæsen i kristuskulminationen

eksistens. Kunne man det med rette, kunne man lige så godt bebrejde solen dens eksistens. Alle levende væsener står på forskellige stadier i deres udvikling eller i det mirakel, ved hvilket Gud skaber mennesket i sit billede. Det vil igen sige, at alle levende væsener endnu er mere eller mindre langt fra at være færdigskabt, og at de endnu ikke har nogen særlig lignelse efter den Gud, i hvis billede de senere skal komme til at fremtræde til overdådig fuldkommenhed. Men på Jesu tid eksisterede der altså mennesker, der var nået så langt i Guds omskabelse af dyre- og djævlemennesket, at de var begyndt at få human sans, begyndt at føle lede ved at gøre det onde. Det er den slags mennesker, der såvel dengang som i vor tid er kristendommens begyndende resultater. Der er også andre foreteelser, der klart og uimodsigeligt er udtryk for Kristendom. Midt i den store menneskemasses hedenskabs krige, myrderier, intolerance, overtro og djævlbevidsthed rejste sig stolt over hoben store kunsthåndværkere, katedraler, kirker med tårne, kupler og spir, der pegede mod himlen. Men indvendig var de udstyret med remedierne for de hellige guddommelige ceremonier, man nødvendigvis måtte anvende i forbindelse med den uintellektuelle Kristendoms gudstjeneste. Ud fra disse gudshuse og mange andre religiøse sekters og samfunds centre har millioner og atter millioner af mennesker gennem århundreder lyttet til røsten fra tilværelsens allerhøjeste kosmiske livssfære, der kulminerer i alvisdom og alkærlighed. Røsten lød: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det store og første bud. Men det andet er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22. 37-39). Det er dette gudsrige, dette himmeriges rige, der er menneskets kosmiske hjemsted, når det er blevet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Fra disse Kristendommens gudshuse søgte man at gengive de guddommelige ord og facitter om det virkelige liv, som Kristus havde forkyndt verden i form af særlige anvisninger på livet i alkærlighed, som man her på Jorden måtte udvikles til for at kunne blive eet med Guddommen og den guddommelige væremåde, der opfylder Guds plan og forvandler det levende væsen fra djælvlevæsen i mørkets kulmination til lysvæsen i Kristus kulminationen

i den allerhøjeste livssfære eller verden. Jeg kan ikke her undlade at udtrykke min allerdybeste og varmeste taknemmelighed over for alle de Kristendommens tjenere inden for gejstligheden og alle andre religiøse kristelige bevægelser, der virkeligt gav deres liv for Kristi guddommelige budskabs udbredelse. Havde disse mennesker ikke givet deres liv for kærlighedens budskab, ville dette budskab næppe være nået frem til det tyvende århundrede og endnu fra kirkernes prædikestole, ceremonier og sakramenter lyse fred og trøst over millioner af troende.

36. Hvorfor man må undskylde de såkaldte „syndere“.

De religiøse magthavere både inden for gejstligheden og uden for denne var ikke lige langt fremme i udvikling. Som følge heraf har de ikke alle kunnet fremføre den kristne forkyndelse med samme styrke. Ja, nogle har måske endog været meget primitive og har blandet hedenskab i deres forkyndelse. Noget sådant kan imidlertid ikke bebrejdes disse mennesker. De vil uundgåeligt selv komme til at opleve følgerne af deres fejlagtige handlemåde, og det er gennem denne selvoplevelse, at menneskene efterhånden omvender sig fra de onde handlinger og bliver humane. Det er denne lov der udgør karmaloven, og den udvirker altså det mirakel at udvikle væsenet fra det onde til det gode, fra djævlemenneske til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Men denne lov bevirker også, at mennesken fremtræder højst forskelligt udviklede, som repræsenterende højst forskellige udviklingstrin. Nogle har endnu meget hedenskab i deres bevidsthed og væremåde, medens andre gennem virkningerne af deres tidligere udfoldede hedenskab er blevet tilsvarende humane. De sidstnævnte er altså kommet igennem mange flere fejlmanifestationer end de førstnævnte og besidder derfor en mere udviklet humanitet eller næstekærlighed. Som det således fremgår kan man ikke bebrejde væsenerne kvaliteten af deres begavelse og væremåde, der naturligvis må være fuldstændig afhængig af hvilket udviklings trin de befinder sig på. En viden eller begavelse, de ikke har nået i deres udvikling, kan de umuligt handle efter. Som tidligere påpeget må man derfor undskylde alle såkaldte „syndere“, idet de netop ikke er syndere,

i den allerhøjeste livssfære eller verden. Jeg kan ikke her undlade at udtrykke min allerdybeste og varmeste taknemmelighed over for alle de Kristendommens tjenere inden for gejstligheden og alle andre religiøse kristelige bevægelser, der virkeligt gav deres liv for Kristi guddommelige budskabs udbredelse. Havde disse mennesker ikke givet deres liv for kærlighedens budskab, ville dette budskab næppe være nået frem til det tyvende århundrede og endnu fra kirkernes prædikestole, ceremonier og sakramenter lyse fred og trøst over millioner af troende.

36. Hvorfor man må undskylde de såkaldte “syndere”.

De religiøse magthavere både inden for gejstligheden og uden for denne var ikke lige langt fremme i udvikling. Som følge heraf har de ikke alle kunnet fremføre den kristne forkyndelse med samme styrke. Ja, nogle har måske endog været meget primitive og har blandet hedenskab i deres forkyndelse. Noget sådant kan imidlertid ikke bebrejdes disse mennesker. De vil uundgåeligt selv komme til at opleve følgerne af deres fejlagtige handlemåde, og det er gennem denne selvoplevelse, at menneskene efterhånden omvender sig fra de onde handlinger og bliver humane. Det er denne lov der udgør karmaloven, og den udvirker altså det mirakel at udvikle væsenet fra det onde til det gode, fra djævlemenneske til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Men denne lov bevirker også, at mennesket fremtræder højst forskelligt udviklede, som repræsenterende højst forskellige udviklingstrin. Nogle har endnu meget hedenskab i deres bevidsthed og væremåde, medens andre gennem virkningerne af deres tidligere udfoldede hedenskab er blevet tilsvarende humane. De sidstnævnte er altså kommet igennem mange flere fejlmanifestationer end de førstnævnte og besidder derfor en mere udviklet humanitet eller næstekærlighed. Som det således fremgår kan man ikke bebrejde væsenerne kvaliteten af deres begavelse og væremåde, der naturligvis må være fuldstændig afhængig af hvilket udviklings trin de befinder sig på. En viden eller begavelse, de ikke har nået i deres udvikling, kan de umuligt handle efter. Som tidligere påpeget må man derfor undskylde alle såkaldte „syndere“, idet de netop ikke er syndere,

men blot har handlet ud fra deres udviklingstrins love. Der var således intet mærkeligt i, at Kristus belærte Peter om, at man skal tilgive sin broder (hvilket også betyder sin næste) ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange (Matt. 18. 21-22).

Med hensyn til de fundamentale foreløbige virkninger af Kristendommen udgør den styringen af millioner af menneskers åndelige opfattelse. Disse mennesker er igen delt op i religioner, sekter og trossamfund over hele kloden under mere eller mindre fremtrædende og magtfulde førere, paver og lignende. Det kan ikke bortforklares, at kristusforkyndelsen hos alle disse forskellige sekter og samfund har en vis human betydning, selv om den uintellektuelle kristendomsopfattelse, sådanne sekter og samfund er baseret på, naturligvis endnu er langt fra den færdige opfattelse, der skal gøre mennesket til Guds billede efter hans lignelse..

37. Den uintellektuelle Kristendoms alkærlighedsstråler er forlængst begyndt at lyse og funkle over hele verden, skønt menneskene endnu i overvejende grad lever i hedenskab og djævlbevidsthed.

Man må nu til at lære at forstå, at ikke alle lever på samme udviklings-trin, og at menneskene af i dag lever på helt andre udviklingstrin end menneskene på Jesu tid. Der er sket fremskridt i udviklingen specielt af intelligensen, men dog også i nogen grad af den humane følelse, der engang skal blive til alkærlighed. Kristendommen er ikke åbenbaret i en sådan form, at den kan forklares og udforskes med intelligensen. Den uintellektuelle form er som før nævnt beregnet for mennesker, hvis intelligens endnu er så godt som latent, og som derfor ligesom dyrene endnu i stor udstrækning føres ved deres instinktevene. Det er denne evne der blandt andet giver sig udslag i, at mennesker af denne kategori i særlig grad kan tro på autoriteter og må vejledes og føres ved disse. Således er menneskeheden nu i snart to årtusinder blevet ført, ikke ved dokumenterede videnskabelige kendsgerninger, men udelukkende ved troen på den uintellektuelle

men blot har handlet ud fra deres udviklingstrins love. Der var således intet mærkeligt i, at Kristus belærte Peter om, at man skal tilgive sin broder (hvilket også betyder sin næste) ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange (Matt. 18. 21-22).

Med hensyn til de fundamentale foreløbige virkninger af Kristendommen udgør den styringen af millioner af menneskers åndelige opfattelse. Disse mennesker er igen delt op i religioner, sekter og trossamfund over hele kloden under mere eller mindre fremtrædende og magtfulde førere, paver og lignende. Det kan ikke bortforklares, at kristusforkyndelsen hos alle disse forskellige sekter og samfund har en vis human betydning, selv om den uintellektuelle kristendomsopfattelse, sådanne sekter og samfund er baseret på, naturligvis endnu er langt fra den færdige opfattelse, der skal gøre mennesket til Guds billede efter hans lignelse.

37. Den uintellektuelle Kristendoms alkærlighedsstråler er forlængst begyndt at lyse og funkle over hele verden, skønt menneskene endnu i overvejende grad lever i hedenskab og djævlbevidsthed.

Man må nu til at lære at forstå, at ikke alle lever på samme udviklings-trin, og at menneskene af i dag lever på helt andre udviklingstrin end menneskene på Jesu tid. Der er sket fremskridt i udviklingen specielt af intelligensen, men dog også i nogen grad af den humane følelse, der engang skal blive til alkærlighed. Kristendommen er ikke åbenbaret i en sådan form, at den kan forklares og udforskes med intelligensen. Den uintellektuelle form er som før nævnt beregnet for mennesker, hvis intelligens endnu er så godt som latent, og som derfor ligesom dyrene endnu i stor udstrækning føres ved deres instinktevene. Det er denne evne der blandt andet giver sig udslag i, at mennesker af denne kategori i særlig grad kan tro på autoriteter og må vejledes og føres ved disse. Således er menneskeheden nu i snart to årtusinder blevet ført, ikke ved dokumenterede videnskabelige kendsgerninger, men udelukkende ved troen på den uintellektuelle

Kristendoms sandfærdighed baseret på verdensgenløserens autoritet.

hvilken anden måde skulle man få Kristendommens guddommelige sollys til at trænge ind i en verden, der ikke blot var hedensk, men også begyndte at have tendenser til djævlbevidsthed? Imidlertid skal man ikke tro, at den uintellektuelle Kristendom var et produkt af uvidenhed og naivitet hos verdensgenløseren. Jeg skal senere påvise, hvilke umådelige analyser af de højeste guddommelige livsplaner verdensgenløseren måtte holde tilbage og ikke lade komme til udtryk i sin forkyndelse. Havde han ikke således i sin forkyndelse fortiet en væsentlig del af den kosmiske viden, han sad inde med, ville hans endnu uintellektuelle og naive, men begyndende humane tilhørere, kun have modtaget stene i stedet for brød, verdensgenløseren ville have været totalt overflødig, og verden ville i dag have været helt uden strålerne fra det Kristendommens vældige altomspændende alkærlighedens og alvisdommens rige, som Gud er i færd med at føre ethvert levende væsen frem til gennem sine manifestationer på det fysiske plan.

Da Kristendommen ikke er beregnet på at skulle forstås med intelligensen, er det naturligt, at mange mennesker er begyndt at komme i konflikt med den gældende eller autoriserede Kristendom. Når jeg går over til at berøre den disharmoni, der er blevet mellem Kristendommen og de intelligente, men endnu af inhuman følelse beherskede mennesker, skal det dog nævnes, at Kristendommen gennem sine virkelige udøvere her på Jorden ikke blot i en overordentlig stor udstrækning har formidlet Kristi forkyndelse til millioner af mennesker, men også har store arbejder i gang for at hjælpe verdens nødlidende og fattige. Det er ikke blot i Kristendommens egne lande at dens kærlighedsarbejde finder sted. Millioner af tons fødemidler og andre livsvigtige fornødenheder er sendt til fremmede landes katastroferamte ulykkelige mennesker. Hundreder af læger, sygeplejersker og andre humane mennesker har undertiden ofret hele deres liv på at hjælpe de endnu meget ufærdige mennesker i de uciviliserede lande rundt om i verden. Noget sådant kan ikke udtrykkes som hedenskab, men må være at betegne som stråler fra Kristendommens sol. Det er i sandhed efterfølgelsen af Jesu ord om den barmhjertige samaritan, vi her ser åbenbaret i kød og blod, arbejdende blandt verdens ringeste og mest nødstedte og uudviklede mennesker. Hvad har

Kristendoms sandfærdighed baseret på verdensgenløserens autoritet. På hvilken anden måde skulle man få Kristendommens guddommelige sollys til at trænge ind i en verden, der ikke blot var hedensk, men også begyndte at have tendenser til djævlbevidsthed? Imidlertid skal man ikke tro, at den uintellektuelle Kristendom var et produkt af uvidenhed og naivitet hos verdensgenløseren. Jeg skal senere påvise, hvilke umådelige analyser af de højeste guddommelige livsplaner verdensgenløseren måtte holde tilbage og ikke lade komme til udtryk i sin forkyndelse. Havde han ikke således i sin forkyndelse fortiet en væsentlig del af den kosmiske viden, han sad inde med, ville hans endnu uintellektuelle og naive, men begyndende humane tilhørere, kun have modtaget stene i stedet for brød, verdensgenløseren ville have været totalt overflødig, og verden ville i dag have været helt uden strålerne fra det Kristendommens vældige altomspændende alkærlighedens og alvisdommens rige, som Gud er i færd med at føre ethvert levende væsen frem til gennem sine manifestationer på det fysiske plan.

Da Kristendommen ikke er beregnet på at skulle forstrås med intelligensen, er det naturligt, at mange mennesker er begyndt at komme i konflikt med den gældende eller autoriserede Kristendom. Når jeg går over til at berøre den disharmoni, der er blevet mellem Kristendommen og de intelligente, men endnu af inhuman følelse beherskede mennesker, skal det dog nævnes, at Kristendommen gennem sine virkelige udøvere her på Jorden ikke blot i en overordentlig stor udstrækning har formidlet Kristi forkyndelse til millioner af mennesker, men også har store arbejder i gang for at hjælpe verdens nødlidende og fattige. Det er ikke blot i Kristendommens egne lande at dens kærlighedsarbejde finder sted. Millioner af tons fødemidler og andre livsvigtige fornødenheder er sendt til fremmede landes katastroferamte ulykkelige mennesker. Hundreder af læger, sygeplejersker og andre humane mennesker har undertiden ofret hele deres liv på at hjælpe de endnu meget ufærdige mennesker i de uciviliserede lande rundt om i verden. Noget sådant kan ikke udtrykkes som hedenskab, men må være at betegne som stråler fra Kristendommens sol. Det er i sandhed efterfølgelsen af Jesu ord om den barmhjertige samaritan, vi her ser åbenbaret i kød og blod, arbejdende blandt verdens ringeste og mest nødstedte og uudviklede mennesker. Hvad har

kristne missionærer ikke udrettet i de endnu uciviliserede lande? De har bygget skoler og kirker. De har undervist de pågældende landes befolkninger og således i stor udstrækning lært dem at læse og skrive, men ikke mindst har de for disse befolkninger forkyndt læren om den ene almægtige, alvise og alkærlige Gud. Er der ikke netop her grund til at takke og prise guddommen for de goder, der gennem den endnu uintellektuelle Kristendom er tilflydt store dele af verden? At den ikke har frelst menneskene hverken fra krige eller fejlmanifestationer (det onde) er ikke så mærkeligt. Det er som før nævnt absolut ikke dens opgave. Jeg skal senere påvise, hvorledes Gud ved et altoverstrålende mirakel giver de levende væsener evne til på en måde selv at være med i deres egen omskabelse til færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

38. En ny verdensepokes begyndelsestendenser.

At den uintellektuelle Kristendom i vort århundrede begynder at blive ringeagtet af væsener, der er vokset fra instinktbevidstheden og har fået udviklet intelligensen, er ganske naturligt. Kristendommen i sin uintellektuelle form er ikke beregnet som objekt for den moderne videnskabs eller for materialistiske intelligensvæseners efterforskning. Der eksisterer ikke den mindste forudsætning for at man med intelligens alene kan lære den uintellektuelle Kristendom at kende. Og noget man ikke har evne til at fatte eller til at forstå med sin intelligens, er man nødsaget til at måtte betragte som noget uvirkeligt, som ren overtro eller som tåbelig fantasi. Men også det må man undskylde. Sanser som menneskene endnu ikke har fået udviklet, kan de umuligt sanse eller opleve med. For at opleve den virkelige Kristendom i sin renkultur kræves der først og fremmest en højt udviklet human evne, ja en virkelig alkærlighed, dernæst en udviklet intelligens og intuition. Det er netop disse egenskaber, der vil komme til stærk udvikling i den nu begyndende nye verdensepoke. Disse egenskaber vil efterhånden fjerne de dyriske og djævelske egenskaber fra menneskets psyke, og en helt ny verdensadministration, som skal blive menneskenes sande kristelige eller åndelige livsfundament vil begynde at tage form. I dette nye livsfundament vil pengesystemet totalt blive afskaffet til fordel for livets virkelige og uforfalskede værdi, nemlig menneskets egen arbejds- eller

de kristne missionærer ikke udrettet i de endnu uciviliserede lande? De har bygget skoler og kirker. De har undervist de pågældende landes befolkninger og således i stor udstrækning lært dem at læse og skrive, men ikke mindst har de for disse befolkninger forkyndt læren om den ene almægtige, alvise og alkærlige Gud. Er der ikke netop her grund til at takke og prise guddommen for de goder, der gennem den endnu uintellektuelle Kristendom er tilflydt store dele af verden? At den ikke har frelst menneskene hverken fra krige eller fejlmanifestationer (det onde) er ikke så mærkeligt. Det er som før nævnt absolut ikke dens opgave. Jeg skal senere påvise, hvorledes Gud ved et altoverstrålende mirakel giver de levende væsener evne til på en måde selv at være med i deres egen omskabelse til færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse,

38. En ny verdensepokes begyndelsestendenser.

At den uintellektuelle Kristendom i vort århundrede begynder at blive ringeagtet af væsener, der er vokset fra instinktbevidstheden og har fået udviklet intelligensen, er ganske naturligt. Kristendommen i sin uintellektuelle form er ikke beregnet som objekt for den moderne videnskabs eller for materialistiske intelligensvæseners efterforskning. Der eksisterer ikke den mindste forudsætning for at man med intelligens alene kan lære den uintellektuelle Kristendom at kende. Og noget man ikke har evne til at fatte eller til at forstå med sin intelligens, er man nødsaget til at måtte betragte som noget uvirkeligt, som ren overtro eller som tåbelig fantasi. Men også det må man undskylde. Sanser som menneskene endnu ikke har fået udviklet, kan de umuligt sanse eller opleve med. For at opleve den virkelige Kristendom i sin renkultur kræves der først og fremmest en højt udviklet human evne, ja en virkelig alkærlighed, dernæst en udviklet intelligens og intuition. Det er netop disse egenskaber, der vil komme til stærk udvikling i den nu begyndende nye verdensepoke. Disse egenskaber vil efterhånden fjerne de dyriske og djævelske egenskaber fra menneskets psyke, og en helt ny verdensadministration, som skal blive menneskenes sande kristelige eller åndelige livsfundament vil begynde at tage form. I dette nye livsfundament vil pengesystemet totalt blive afskaffet til fordel for livets virkelige og uforfalskede værdi, nemlig menneskets egen arbejds- eller

skabeevne. Tilbedelsen af rang, titler og ordner forsvinder også helt, idet menneskene vil vokse fra ærgerrighed og lysten til at hæve sig op over andre mennesker ved hjælp af medaljer og hædersbånd, strudsefjer, guld og glimmer. Sådanne prydelser af et menneskes påklædning vidner ikke om ydmyghed. Mest af alt minder de om biografportierers og cirkuspersonales ofte med guld og glimmer stærkt prydede gallauniformer. Markering af rangforordning ved hjælp af mere eller mindre overdreven ydre prydelser er ganske naturligt i dag. Men engang i fremtiden vil menneskene have udlevet den meget fremtrædende klasseforskel, der i dag så at sige er livsfundamentet for mange mennesker. Mennesket i den nye verdensepøke aspirerer ikke til at blive hverken millionær eller på anden måde overklasse-menneske. Tendensen i den retning vil forsvinde samtidig med at pengesystemet også forsvinder til fordel for en verden, i hvilken den absolut eneste reelle værdi er menneskets arbejds- eller skabeevne og ikke dets bankbog eller aktiekapital. Disse foreteelser i samfundslivet er udviklingen allerede langsomt i færd med at afskaffe. ~~(læs derom i mine hovedværker)~~

Når man ringeagter Kristendommen og mener at den har udspillet sin rolle, gør man sig skyldig i en umådelig fejltagelse. Kristendommen kan umuligt forgå. Kristendommen er selve Guds bevidsthed og dermed verdensaltets evige ånd, sjæl og liv. Den er en evig selvstændig foreteelse. Den har ikke til opgave at frelse menneskene fra det ene eller det andet, men eksisterer som den altoverstrålende lysverden, der udgør det virkelige allerhøjeste fuldkomne evige liv. Denne guddommelige lysverden omspænder hele verdensaltet og er alle levende væseners urokkelige og evige hjemsted. Dette lysocæn, der udgør livets allerhøjeste paradis, eksisterer som en kulmination af den evige guddoms almægtighed, alvisdom og alkærlighed.

39. Det levende væsen er i realiteten ikke et fysisk væsen, men udgør en udødelig ånd.

Jeg har nu omtalt, hvorledes Kristendommen fik sit første spæde indpas i verden. Vi har set, at den bethlehemske mentale stjerne i form af Jesu Kristi ord overskyggede mange menneskers bevidsthed og begyndte at lede dem ind i alkærlighedens bane, den kærlighed der skal føre alle mennesker frem til at blive ét med Gud, den kærlighed der gør væsenerne til mennesker

skabeevne. Tilbedelsen af rang, titler og ordner forsvinder også helt, idet menneskene vil vokse fra ærgerrighed og lysten til at hæve sig op over andre mennesker ved hjælp af medaljer og hædersbånd, strudsefjer, guld og glimmer. Sådanne prydelser af et menneskes påklædning vidner ikke om ydmyghed. Mest af alt minder de om biografportierers og cirkuspersonales ofte med guld og glimmer stærkt prydede gallauniformer. Markering af rangforordning ved hjælp af mere eller mindre overdreven ydre prydelser er ganske naturligt i dag. Men engang i fremtiden vil menneskene have udlevet den meget fremtrædende klasseforskel, der i dag så at sige er livsfundamentet for mange mennesker. Mennesket i den nye verdensepøke aspirerer ikke til at blive hverken millionær eller på anden måde overklasse-menneske. Tendensen i den retning vil forsvinde samtidig med at pengesystemet også forsvinder til fordel for en verden, i hvilken den absolut eneste reelle værdi er menneskets arbejds- eller skabeevne og ikke dets bankbog eller aktiekapital. Disse foreteelser i samfundslivet er udviklingen allerede langsomt i færd med at afskaffe (læs mere derom i mine hovedværker). Når man ringeagter Kristendommen og mener at den har udspillet sin rolle, gør man sig skyldig i en umådelig fejltagelse. Kristendommen kan umuligt forgå. Kristendommen er selve Guds bevidsthed og dermed verdensaltets evige ånd, sjæl og liv. Den er en evig selvstændig foreteelse. Den har ikke til opgave at frelse menneskene fra det ene eller det andet, men eksisterer som den altoverstrålende lysverden, der udgør det virkelige allerhøjeste fuldkomne evige liv. Denne guddommelige lysverden omspænder hele verdensaltet og er alle levende væseners urokkelige og evige hjemsted. Dette lysocæn, der udgør livets allerhøjeste paradis, eksisterer som en kulmination af den evige guddoms almægtighed, alvisdom og alkærlighed.

39. Det levende væsen er i realiteten ikke et fysisk væsen, men udgør en udødelig ånd.

Jeg har nu omtalt, hvorledes Kristendommen fik sit første spæde indpas i verden. Vi har set, at den bethlehemske mentale stjerne i form af Jesu Kristi ord overskyggede mange menneskers bevidsthed og begyndte at lede dem ind i alkærlighedens bane, den kærlighed der skal føre alle mennesker frem til at blive ét med Gud, den kærlighed der gør væsenerne til mennesker

45
i Guds billede efter hans lignelse. Vi har set, at de mennesker der accepterede Kristendommen, med livet som indsats førte den frem til humanitetens begyndende magt på Jorden. Til trods for menneskenes grove, vantrø og respektløse kritik af Kristendommen i dag, udgør den dog livets allerhøjeste helligdom. Men dette ved menneskene endnu alt for lidt om, idet de kun har kendskab til den uintellektuelle forkyndelse. Men denne forkyndelse måtte jo begrænses til en fremtræden i ren dogmatisk form, fordi menneskene kun var i stand til at modtage lidt af den virkelige Kristendom, Verdensgenløseren måtte derfor bebude en senere højere og mere fuldkommen forklaring vedrørende denne allerhøjeste lyssfære. Men for at kunne modtage Kristedommens vejledning må væsenet gennemleve en serie af fysiske jordliv, i hvilke det dagligt må nyde frugterne fra kundskabens træ. Det er kun gennem denne nydelse, væsenet kan blive bevidst i, hvad der er ondt og hvad der er godt. Kundskabens træ er ikke det samme som Kristendom. Kristendommen er den virkelige, højeste og fuldkomne og dermed helligste livets verden bag den fysiske verden. Denne sidste verden rummer i sig selv ikke noget liv, men består udelukkende af et uendeligt ocean af logisk dirigerede bevægelsesarter. Der findes således absolut ikke noget virkeligt levende på det fysiske plan, men kun bevægelse, og denne bevægelse kalder man materie. Denne fysiske materie dirigeres og omformes af åndelige væsener. Til disse væsener hører vi selv såvel som alle øvrige fysiske væsener. Vor betegnelse som fysiske væsener har sin årsag i, at vort Jeg eller vor ånd er i stand til at opbygge og leve i et fysisk legeme, i kraft af hvilket vi kan sanse, opleve og skabe samt føle godt og ondt gennem dets forbindelse med den fysiske materie. Det er i kraft af denne det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie, at det får mulighed for at forvandles fra djælvvæsen til kristusvæsen. Gennem denne forbindelse og jongleren med den fysiske materie omdannes den til skabte former, blandt andet til de levende væseners såkaldte organismer. Og i kraft af disse organismer forvandler guddommen de levende væsener fra minerallivsformer til plantelivsformer, fra plantelivsformer til dyrelivsformer, fra dyrelivsformer til djævelivsformer og fra djævelivsformer til de guddommelige menneskelivsformer i Guds billede efter hans lignelse.

i Guds billede efter hans lignelse. Vi har set, at de mennesker der accepterede Kristendommen, med livet som indsats førte den frem til humanitetens begyndende magt på Jorden. Til trods for menneskenes grove, vantrø og respektløse kritik af Kristendommen i dag, udgør den dog livets allerhøjeste helligdom. Men dette ved menneskene endnu alt for lidt om, idet de kun har kendskab til den uintellektuelle forkyndelse. Men denne forkyndelse måtte jo begrænses til en fremtræden i ren dogmatisk form, fordi menneskene kun var i stand til at modtage lidt af den virkelige Kristendom, Verdensgenløseren måtte derfor bebude en senere højere og mere fuldkommen forklaring vedrørende denne allerhøjeste lyssfære. Men for at kunne modtage Kristendommens vejledning må væsenet gennemleve en serie af fysiske jordliv, i hvilke det dagligt må nyde frugterne fra kundskabens træ. Det er kun gennem denne nydelse, væsenet kan blive bevidst i, hvad der er ondt og hvad der er godt. Kundskabens træ er ikke det samme som Kristendom. Kristendommen er den virkelige, højeste og fuldkomne og dermed helligste livets verden bag den fysiske verden. Denne sidste verden rummer i sig selv ikke noget liv, men består udelukkende af et uendeligt ocean af logisk dirigerede bevægelsesarter. Der findes således absolut ikke noget virkeligt levende på det fysiske plan, men kun bevægelse, og denne bevægelse kalder man materie. Denne fysiske materie dirigeres og omformes af åndelige væsener. Til disse væsener hører vi selv såvel som alle øvrige fysiske væsener. Vor betegnelse som fysiske væsener har sin årsag i, at vort Jeg eller vor ånd er i stand til at opbygge og leve i et fysisk legeme, i kraft af hvilket vi kan sanse, opleve og skabe, samt føle godt og ondt gennem dets forbindelse med den fysiske materie. Det er i kraft af denne det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie, at det får mulighed for at forvandles fra djælvvæsen til kristusvæsen. Gennem denne forbindelse og jongleren med den fysiske materie omdannes den til skabte former, blandt andet til de levende væseners såkaldte organismer. Og i kraft af disse organismer forvandler guddommen de levende væsener fra minerallivsformer til plantelivsformer, fra plantelivsformer til dyrelivsformer, fra dyrelivsformer til djævelivsformer og fra djævelivsformer til de guddommelige menneskelivsformer i Guds billede efter hans lignelse.

40. Det levende væsen må udskifte sit fysiske legeme, der kun er et manifestationsredskab og som andre skabte redskaber bliver gammelt og udslidt, ligesom det også kan læderes og blive ubrugeligt.

46

Den fysiske verden er altså Guds skabeplan. Her forekommer alle de muligheder, der eksisterer for de levende væsener, for at overtræde livslovene og derved i tilsvarende grad komme til at opleve hvad dette betyder. Her lærer de eller bliver bevidste i, hvorledes man skaber lysets og lykkens guddommelige oplevelse eller tilværelse, ligesom de også her lærer eller bliver bevidste i, hvorledes man oplever helvede eller livets allersorteste kulminerende lidelsestilstande. Dette er det fundamentale i Guds udformning af de levende væsener til mennesker i sit ^{eget} billede, hvilket billede er en kulminerende væremåde i alkærlighed og alvisdom.

Det er altså denne væsenernes tilknytning til den fysiske materie, der forvandler væsenet fra djælvvæsen til det færdige menneske i Guds billede, og dette er Guds skabelsesplan. Uden denne plans struktur ville al forvandling af væsenerne fra mørke dyriske og djævelske livstilstande til de højst guddommelige oplevelser af livets kulmination i lykke, salighed, alvisdom og alkærlighed sammen med den urokkelige oplevelse af den absolut eneste sande Gud være en total umulighed. Derfor må de levende væsener gennemgå en lang livsepoke i inkarnationer af fysisk materie i form af fysiske organismer, Men selv om de levende væsener er knyttet til fysiske legemer, er deres virkelige livsoplevelse tilknyttet deres åndelige struktur. De er stadig i deres højeste identitet at udtrykke som ånder eller overfysiske væsener, hvilket er vanskeligt for menneskene at fatte, da den åndelige tilstand og struktur er indkapslet i det fysiske legeme. Menneskene opfatter da det fysiske legeme som det levende væsen, hvad det absolut ikke er. Den fysiske organisme er et redskab, ved hvilket det åndelige væsen kan jonglere, skabe og opleve gennem dets tilknytning til den fysiske materie og dermed opleve den fysiske verden. Den fysiske verden er som før nævnt kun bevægelsesarter omdannet til skabte former, som bevægelsen også ændrer, hvorved der opstår tid og rum. Mennesket opfatter imidlertid endnu ikke sin livsoplevelse på denne måde. På grund af sit fysiske legeme opfatter det ufærdige menneske sig selv som et blot og bart fysisk væsen.

40. Det levende væsen må udskifte sit fysiske legeme, der kun er et manifestationsredskab og som andre skabte redskaber bliver gammelt og udslidt, ligesom det også kan læderes og blive ubrugeligt.

Den fysiske verden er altså Guds skabeplan. Her forekommer alle de muligheder, der eksisterer for de levende væsener, for at overtræde livslovene og derved i tilsvarende grad komme til at opleve hvad dette betyder. Her lærer de eller bliver bevidste i, hvorledes man skaber lysets og lykkens guddommelige oplevelse eller tilværelse, ligesom de også her lærer eller bliver bevidste i, hvorledes man oplever helvede eller livets allersorteste kulminerende lidelsestilstande. Dette er det fundamentale i Guds udformning af de levende væsener til mennesker i sit eget billede, hvilket billede er en kulminerende væremåde i alkærlighed og alvisdom. Det er altså denne væsenernes tilknytning til den fysiske materie, der forvandler væsenet fra djælvvæsen til det færdige menneske i Guds billede, og dette er Guds skabelsesplan. Uden denne plans struktur ville al forvandling af væsenerne fra mørke dyriske og djævelske livstilstande til de højst guddommelige oplevelser af livets kulmination i lykke, salighed, alvisdom og alkærlighed sammen med den urokkelige oplevelse af den absolut eneste sande Gud være en total umulighed. Derfor må de levende væsener gennemgå en lang livsepoke i inkarnationer af fysisk materie i form af fysiske organismer, Men selv om de levende væsener er knyttet til fysiske legemer, er deres virkelige livsoplevelse tilknyttet deres åndelige struktur. De er stadig i deres højeste identitet at udtrykke som ånder eller overfysiske væsener, hvilket er vanskeligt for menneskene at fatte, da den åndelige tilstand og struktur er indkapslet i det fysiske legeme. Menneskene opfatter da det fysiske legeme som det levende væsen, hvad det absolut ikke er. Den fysiske organisme er et redskab, ved hvilket det åndelige væsen kan jonglere, skabe og opleve gennem dets tilknytning til den fysiske materie og dermed opleve den fysiske verden. Den fysiske verden er som før nævnt kun bevægelsesarter omdannet til skabte former, som bevægelsen også ændrer, hvorved der opstår tid og rum. Mennesket opfatter imidlertid endnu ikke sin livsoplevelse på denne måde. På grund af sit fysiske legeme opfatter det ufærdige menneske sig selv som et blot og bart fysisk væsen.

Det lever derfor i den overtro, at når det af og til må udskifte sit fysiske legeme på grund af alderdom, læsioner eller sygdom, betyder dette døden, altså totalt ophør af dets liv og tilværelse. Men det fysiske legeme er ikke selve det levende væsen. Det udgør kun en sekundær udskiftelig del, medens den primære del, væsenets Jeg og dets hertil knyttede overbevidsthed er evige realiteter, der afviger fra alle andre foreteelser ved ikke at være skabte. De har absolut ingen begyndelse, men eksisterer som ~~en~~ evige realiteter og vil således aldrig nogensinde komme til ophør, men vil urokkeligt fortsætte en evig, udødelig tilværelse. Men da ingen som helst skabt foreteelse kan være evig, idet den opslides, bliver gammel og opløses eller forgår, kan det evigt eksisterende levende væsen umuligt skabe sig andet end forgængelige livsoplevelsesredskaber, til hvilken kategori de levende væseners fysiske legemer altså ~~hører~~hører. Derfor må det levende væsen stadig udskifte sit fysiske legeme, når det bliver ubrugeligt ved slitage, alderdom læsioner eller sygdom. Det er denne udskiftning af det fysiske legeme, mennesket tror betyder totalt ophør af dets tilværelse eller liv. Da væsenet udvikles fra lavere til højere livsformer, må det naturligvis udskifte sine fysiske legemer, eftersom de nødvendigvis må have nye legemer, der kan være normale redskaber for dets tiltagende højere og højere livsudfoldelse. Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse kan ikke leve i en primitiv abekrop. Aben kan ikke leve i en løvekrop, løven kan ikke leve i en krokodillekrop, denne kan ikke leve i en hestekrop, hesten kan ikke leve i en slangekrop og så videre. Absolut ingen af disse ~~væsener~~ eller de utallige andre eksisterende væsensarter skal leve evigt i de for hver især specielle fysiske legemer og udgøre den samme væsensart. Bag alle fysiske organismer eksisterer således det udødelige livsvæsen, der kun må gennem alle disse livsoplevelsesformer for at udvikles til det guddommelige alkærlighedsfacit: mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Men hvorledes skulle denne Guds skabelse af væsenerne i sit eget billede, hvilket vil sige væsener hvis væremåde er i pagt med Guds alkærlighed og alvisdom, dersom der ikke var mulighed for udskiftning af de fysiske organismer med stadig mere fuldkomne organismer svarende til væsenernes stadig højere udviklingstrin? Vi ser her den fundamentale og urokkelige sandhed i Jesu ord til Nikodemus om, at ingen kan komme ind i Guds rige, dersom de ikke

Det lever derfor i den overtro, at når det af og til må udskifte sit fysiske legeme på grund af alderdom, læsioner eller sygdom, betyder dette døden, altså totalt ophør af dets liv og tilværelse. Men det fysiske legeme er ikke selve det levende væsen. Det udgør kun en sekundær udskiftelig del, medens den primære del, væsenets Jeg og dets hertil knyttede overbevidsthed er evige realiteter, der afviger fra alle andre foreteelser ved ikke at være skabte. De har absolut ingen begyndelse, men eksisterer som evige realiteter og vil således aldrig nogensinde komme til ophør, men vil urokkeligt fortsætte en evig, udødelig tilværelse. Men da ingen som helst skabt foreteelse kan være evig, idet den opslides, bliver gammel og opløses eller forgår, kan det evigt eksisterende levende væsen umuligt skabe sig andet end forgængelige livsoplevelsesredskaber, til hvilken kategori de levende væseners fysiske legemer altså hører. Derfor må det levende væsen stadig udskifte sit fysiske legeme, når det bliver ubrugeligt ved slitage, alderdom læsioner eller sygdom. Det er denne udskiftning af det fysiske legeme, mennesket tror betyder totalt ophør af dets tilværelse eller liv. Da væsenet udvikles fra lavere til højere livsformer, må det naturligvis udskifte sine fysiske legemer, eftersom de nødvendigvis må have nye legemer, der kan være normale redskaber for dets tiltagende højere og højere livsudfoldelse. Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse kan ikke leve i en primitiv abekrop. Aben kan ikke leve i en løvekrop, løven kan ikke leve i en krokodillekrop, denne kan ikke leve i en hestekrop, hesten kan ikke leve i en slangekrop og så videre. Absolut ingen af disse eller de utallige andre eksisterende væsensarter skal leve evigt i de for hver især specielle fysiske legemer og udgøre den samme væsensart. Bag alle fysiske organismer eksisterer således det udødelige livsvæsen, der kun må gennem alle disse livsoplevelsesformer for at udvikles til det guddommelige alkærlighedsfacit: mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Men hvorledes skulle denne Guds skabelse af væsenerne i sit eget billede, hvilket vil sige væsener hvis væremåde er i pagt med Guds alkærlighed og alvisdom, dersom der ikke var mulighed for udskiftning af de fysiske organismer med stadig mere fuldkomne organismer svarende til væsenernes stadig højere udviklingstrin? Vi ser her den fundamentale og urokkelige sandhed i Jesu ord til Nikodemus om, at ingen kan komme ind i Guds rige, dersom de ikke

41 fôdes på ny. Reinkarnationen eller genføðelsen er således en urokkelig livsbetingelse for al skabelse af Guds bevidsthed i mennesket, den bevidsthed der gør mennesket til Guds billede efter hans lignelse.

41. Det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie og videnskabens manglende evne til kosmisk iagttagelse.

Tænk hvilket umådeligt opbud der eksisterer af forskelligartede manifestationsredskaber i form af drabsorganismer, der er rene geniale mordvåben hos mange dyrearter hvis liv er at dræbe for at leve. Sådanne drabsorganismer udgør giftige frugter på kundskabens træ, og det er denne morderiske livstilstand, der såvel hos dyrene og menneskene som hos djævlemenneskene udløser de virkninger, hvoraf den humane evne i mennesket opstår. Det er også denne evne, der alt eftersom mennesket har fået virkningerne af sine morderiske og lemlæstende manifestationer ~~kikkagx~~ i tidligere liv tilbage som tilsvarende ond skæbne, afføder alkærligheden og alvisdommen i mennesket. Det er altså disse virkninger af forudgående morderisk eller sort væremåde over for omgivelserne, der er menneskeheds frelse. Efterhånden som mennesket i stadigt mindre omfang nænner at gøre andre væsener fortræd, begynder det at få kosmisk bevidsthed, hvilket vil sige en bevidsthedstilstand og tænkemåde der udelukkende bæres af alkærlighed og intuition intellektualiseret i kraft af intelligensevnen. Men før mennesket besidder en sådan sansekombination i fuldt udviklet tilstand, er det i alt væsentligt materialist og mere eller mindre skeptisk over for alt psykisk eller åndeligt. Det er denne mentale tilstand, der i tilfælde hvor mennesket er meget inhumant, brutalt og uden næstekærlighed, får det til at fremtræde som „djævlemenneske“. En sådan mental tilstand som fundament for væsenets væremåde er kulminationen af mørket og udgør den diametrale modsætning til væsenet i det højeste lys: Kristusvæsenet eller mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

fôdes på ny. Reinkarnationen eller genføðelsen er således en urokkelig livsbetingelse for al skabelse af Guds bevidsthed i mennesket, den bevidsthed der gør mennesket til Guds billede efter hans lignelse.

41. Det åndelige væsens forbindelse med den fysiske materie og videnskabens manglende evne til kosmisk iagttagelse.

Tænk hvilket umådeligt opbud der eksisterer af forskelligartede manifestationsredskaber i form af drabsorganismer, der er rene geniale mordvåben hos mange dyrearter hvis liv er at dræbe for at leve. Sådanne drabsorganismer udgør giftige frugter på kundskabens træ, og det er denne morderiske livstilstand, der såvel hos dyrene og menneskene som hos djævlemenneskene udløser de virkninger, hvoraf den humane evne i mennesket opstår. Det er også denne evne, der alt eftersom mennesket har fået virkningerne af sine morderiske og lemlæstende manifestationer i tidligere liv tilbage som tilsvarende ond skæbne, afføder alkærligheden og alvisdommen i mennesket. Det er altså disse virkninger af forudgående morderisk eller sort væremåde over for omgivelserne, der er menneskeheds frelse. Efterhånden som mennesket i stadigt mindre omfang nænner at gøre andre væsener fortræd, begynder det at få kosmisk bevidsthed, hvilket vil sige en bevidsthedstilstand og tænkemåde der udelukkende bæres af alkærlighed og intuition intellektualiseret i kraft af intelligensevnen. Men før mennesket besidder en sådan sansekombination i fuldt udviklet tilstand, er det i alt væsentligt materialist og mere eller mindre skeptisk over for alt psykisk eller åndeligt. Det er denne mentale tilstand, der i tilfælde hvor mennesket er meget inhumant, brutalt og uden næstekærlighed, får det til at fremtræde som “djævlemenneske”. En sådan mental tilstand som fundament for væsenets væremåde er kulminationen af mørket og udgør den diametrale modsætning til væsenet i det højeste lys: Kristusvæsenet eller mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Men denne vældige bestigning af alkærlighedens og alvisdommens tinder kan intet som helst væsen foretage i et enkelt jordliv. Hvordan skulle dette dog gå til? Har man nogensinde her på Jorden set, at et menneske i sit ene fysiske jordliv er blevet til et ^{så} ophøjet guddommeligt færdigt menneske? At det i virkeligheden ikke dør, men kun bliver befriet fra sit fysiske legeme og lever videre i ^{sin} åndelige tilstand, er mange mennesker skeptisk og tvivlende overfor. Og de kan naturligvis endnu slet ikke forstå, at det evige Jeg eðler væsen, der blev befriet fra den fysiske organisme, efter nogen åndelig forberedelse automatisk bliver tilknyttet en ny fysisk organisme, der også efterhånden må blive slidt op og give plads for en ny organisme og således fortsættende. Uden udskiftning af fysiske organismer, hvilket er det samme som reinkarnation eller genfødsel, ville skabelsen af det levende væsens bevidsthed eðler liv være en total umulighed. Da hele verdensaltet består af liv og bevidsthed, ville der altså uden reinkarnation eller genfødsel umuligt kunne eksistere noget som helst. Hvor verdensaltet nu opfylder rummet med liv og bevægelse, ville der kun eksistere et absolut „intet“. De levende væseners åndelige eller udødelige del ville ganske vist eksistere, men uden bevidsthed og dermed uden skabe- evne og oplevelse af liv.

Den evige del af det levende væsen må således knyttes til den fysiske materie, og i kraft af dens evne til at danne et fysisk legeme som redskab for denne tilknytning bliver den i stand til at opleve og manifestere bevidsthed og liv. Det åndelige væsen må altså iklædes en fysisk organisme for at kunne jonglere, skabe og opleve i den fysiske materie. Uden denne fysiske ~~materie~~ organisme kunne det åndelige væsen umuligt komme til at opleve nydelsen af kundskabens træ, der er en ren fysisk foreteelse. Og uden denne nydelse kunne det umuligt komme til at kende forskel på godt og ondt, hvis det overhovedet kunne få bevidsthed. Men uden kendskab til

Men denne vældige bestigning af alkærlighedens og alvisdommens tinder kan intet som helst væsen foretage i et enkelt jordliv. Hvordan skulle dette dog gå til? Har man nogensinde her på Jorden set, at et menneske i sit ene fysiske jordliv er blevet til et så ophøjet guddommeligt færdigt menneske? At det i virkeligheden ikke dør, men kun bliver befriet fra sit fysiske legeme og lever videre i sin åndelige tilstand, er mange mennesker skeptisk og tvivlende overfor. Og de kan naturligvis endnu slet ikke forstå, at det evige Jeg eller væsen, der blev befriet fra den fysiske organisme, efter nogen åndelig forberedelse automatisk bliver tilknyttet en ny fysisk organisme, der også efterhånden må blive slidt op og give plads for en ny organisme og således fortsættende. Uden udskiftning af fysiske organismer, hvilket er det samme som reinkarnation eller genfødsel, ville skabelsen af det levende væsens bevidsthed eller liv være en total umulighed. Da hele verdensaltet består af liv og bevidsthed, ville der altså uden reinkarnation eller genfødsel umuligt kunne eksistere noget som helst. Hvor verdensaltet nu opfylder rummet med liv og bevægelse, ville der kun eksistere et absolut „intet“. De levende væseners åndelige eller udødelige del ville ganske vist eksistere, men uden bevidsthed og dermed uden skabe- evne og oplevelse af liv.

Den evige del af det levende væsen må således knyttes til den fysiske materie, og i kraft af dens evne til at danne et fysisk legeme som redskab for denne tilknytning bliver den i stand til at opleve og manifestere bevidsthed og liv. Det åndelige væsen må altså iklædes en fysisk organisme for at kunne jonglere, skabe og opleve i den fysiske materie. Uden denne fysiske organisme kunne det åndelige væsen umuligt komme til at opleve nydelsen af kundskabens træ, der er en ren fysisk foreteelse. Og uden denne nydelse kunne det umuligt komme til at kende forskel på godt og ondt, hvis det overhovedet kunne få bevidsthed. Men uden kendskab til

Hvad der virkelig er godt, og hvad der virkelig er ondt, kunne væsenet jo⁵⁰ umuligt blive til det færdige mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det levende væsen er således i virkeligheden et evigt udødeligt åndeligt væsen, selv om det må gennemgå en epoke, hvor det må være iklædt fysisk materie og fremtræde i et fysisk legeme. Det er ikke så mærkeligt, at den moderne materielle videnskab ikke kan finde løsningen på det levende væsens livsgåde, eftersom samme videnskab eller en del af den, tror at det levende væsens fysiske organisme udgør det levende væsens totale struktur. Den tror på, at væsenets fysiske legeme er et levende væsen, og forstår ikke at det kun er et redskab for et åndeligt væsen, hvis eksistens ligger ganske uden for nævnte videnskabs åndelige sanseevne. Endvidere fatter den endnu ikke, at hvad den jonglerer med og forsøger at udforske, i virkeligheden blot udgør et ocean af forskellige skabte materiekombinationer, der igen er det samme som forskelligt sammensatte bevægelseskombinationer. Den kan ikke finde skaberen og ser sig undertiden nødsaget til at tro, at tingene har skabt sig selv. Den arbejder med skabte ting som realistiske kendsgerninger, men benægter at der hinsides det fysiske plan skulle eksistere et virkeligt levende selvstændigt ophav til disse skabelser og skabte ting. Har man imidlertid nogen sinde set eksempler på, at ting kan skabe sig selv? Kan et hus bygge sig selv? Kan en bil skabe sig selv? Kan en datamaskine skabe sig selv? - Men når disse spørgsmål må besvares med et absolut nej, hvorledes kan det da være tænkeligt, at samtlige verdensaltets levende væseners organismer skulle være skabt uden en skaber? Er det ikke en kendsgerning, at det levende væsens organisme bliver styret, ledet og ført af et usynligt indre - et Jeg?

Når videnskabsmænd beskæftiget med ydre forskning ikke kan forstå, at der eksisterer et levende Noget bag enhver bevægelse, bag enhver skabelse, bag enhver manifestation og opvælgelse, skyldes det simpelthen at de endnu ikke er i besiddelse af en sansekombination, der gør en sådan forståelse mulig. De forstår ikke, at disse foreteelser finder sted i kraft af de levende væseners fysiske organismer, der tilhører den skabte ~~verden~~ ydre verden og derfor er begyndelse og afslutning underkastet. De afviger derfor fra deres udødelige ophav eller Jeg, der kun kan eksistere som en evig uforgængelig realitet. Da denne realitet

Hvad der virkelig er godt, og hvad der virkelig er ondt, kunne væsenet jo umuligt blive til det færdige mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det levende væsen er således i virkeligheden et evigt udødeligt åndeligt væsen, selv om det må gennemgå en epoke, hvor det må være iklædt fysisk materie og fremtræde i et fysisk legeme. Det er ikke så mærkeligt, at den moderne materielle videnskab ikke kan finde løsningen på det levende væsens livsgåde, eftersom samme videnskab eller en del af den, tror at det levende væsens fysiske organisme udgør det levende væsens totale struktur. Den tror på, at væsenets fysiske legeme er et levende væsen, og forstår ikke at det kun er et redskab for et åndeligt væsen, hvis eksistens ligger ganske uden for nævnte videnskabs åndelige sanseevne. Endvidere fatter den endnu ikke, at hvad den jonglerer med og forsøger at udforske, i virkeligheden blot udgør et ocean af forskellige skabte materiekombinationer, der igen er det samme som forskelligt sammensatte bevægelseskombinationer. Den kan ikke finde skaberen og ser sig undertiden nødsaget til at tro, at tingene har skabt sig selv. Den arbejder med skabte ting som realistiske kendsgerninger, men benægter at der hinsides det fysiske plan skulle eksistere et virkeligt levende selvstændigt ophav til disse skabelser og skabte ting. Har man imidlertid nogen sinde set eksempler på, at ting kan skabe sig selv? Kan et hus bygge sig selv? Kan en bil skabe sig selv? Kan en datamaskine skabe sig selv? - Men når disse spørgsmål må besvares med et absolut nej, hvorledes kan det da være tænkeligt, at samtlige verdensaltets levende væseners organismer skulle være skabt uden en skaber? Er det ikke en kendsgerning, at det levende væsens organisme bliver styret, ledet og ført af et usynligt indre - et Jeg?

Når videnskabsmænd beskæftiget med ydre forskning ikke kan forstå, at der eksisterer et levende Noget bag enhver bevægelse, bag enhver skabelse, bag enhver manifestation og oplevelse skyldes det simpelthen at de endnu ikke er i besiddelse af en sansekombination, der gør en sådan forståelse mulig. De forstår ikke, at disse foreteelser finder sted i kraft af de levende væseners fysiske organismer, der tilhører den skabte ydre verden og derfor er begyndelse og afslutning underkastet. De afviger derfor fra deres udødelige ophav eller Jeg, der kun kan eksistere som en evig uforgængelig realitet. Da denne realitet

ikke udgør fysisk materie, men må betegnes som ånd, kan den kun opleves ²¹ ved hjælp af åndelige sanser, der er under begyndende udvikling i menneskene og vil komme til fuld udfoldelse i den nu indledte nye verdensepoke. Det var netop denne åndelige sansning, der var i sin allerspædeste begyndelse hos Jesu disciple og tilhængere. Men den var ikke udviklet nok til at disciplene havde haft mulighed for at fatte hele Kristendommens analyse, dersom Jesus havde meddelt dem denne. Den intellektuelle forkyndelse af Kristendommen måtte derfor udsættes til senere tider, hvor den ville blive givet menneskeheden som den hellige ånd, hvilket vil sige kosmisk videnskab den videnskab der er livsmysteriets løsning, som udgør åbenbaringen af Guds eksistens, og bekræfter alkærligheden og alvisdommen som verdensaltets grundtone og livsfundament. Den materielle videnskabs forskere er også under udvikling. Også hos dem er de kosmiske sanser under begyndende vækst. De vil ikke fortsat være bange for at miste videnskabelige titler på grund af interessen for kosmiske eller åndelige realiteter. De vil også opleve at se, at de såkaldte sande mystikere i virkeligheden ikke er mystikere, men sandhedsfakler, der netop mere eller mindre har de åndelige sanser udviklet, som nu er under udvikling hos almenheden. De nævnte kosmiske sanser vil føre den materielle videnskab ud af troen på døden i stedet for troen på livet. Men det betyder ikke, at den kan frelse menneskeheden. Den kan lige så lidt som Kristendommen frelse menneskeheden fra det onde. Her er det kun Guds store skabemirakel, udvikling, karma og genfødelserne, der omformer djævlemennesket til lysvæsenet Kristus eller til dette at være eet med Gud i en verden af alkærlighed og alvisdom.

42. Hvorledes væsenet bliver eet med Gud og som en udødelig ånd kan tilknytte sig et fysisk legeme og atter befri sig fra dette og derved forny sit evige liv med oplevelse og manifestation.

Som tidligere berørt kan Kristendommen absolut ikke udgøre menneskenes frels fra mørket eller det onde. Under begrebet "Kristendom" forekommer den absolut allerhøjeste guddommelige livstilstand, den allerhøjeste oplevelses- og skabelsestilstand. Det er til denne ophøjede livstilstand, at Gud gennem reinkarnationen og karma fører det levende væsen gennem alle bevidsthedsgrader og manifestationstilstande fra minerallivsformer til plantelivsformer

ikke udgør fysisk materie, men må betegnes som ånd, kan den kun opleves ved hjælp af åndelige sanser, der er under begyndende udvikling i menneskene og vil komme til fuld udfoldelse i den nu indledte nye verdensepoke. Det var netop denne åndelige sansning, der var i sin allerspædeste begyndelse hos Jesu disciple og tilhængere. Men den var ikke udviklet nok til at disciplene havde haft mulighed for at fatte hele Kristendommens analyse, dersom Jesus havde meddelt dem denne. Den intellektuelle forkyndelse af Kristendommen måtte derfor udsættes til senere tider, hvor den ville blive givet menneskeheden som den hellige ånd, hvilket vil sige kosmisk videnskab den videnskab der er livsmysteriets løsning, som udgør åbenbaringen af Guds eksistens, og bekræfter alkærligheden og alvisdommen som verdensaltets grundtone og livsfundament. Den materielle videnskabs forskere er også under udvikling. Også hos dem er de kosmiske sanser under begyndende vækst. De vil ikke fortsat være bange for at miste videnskabelige titler på grund af interessen for kosmiske eller åndelige realiteter. De vil også opleve at se, at de såkaldte sande mystikere i virkeligheden ikke er mystikere, men sandhedsfakler, der netop mere eller mindre har de åndelige sanser udviklet, som nu er under udvikling hos almenheden. De nævnte kosmiske sanser vil føre den materielle videnskab ud af troen på døden i stedet for troen på livet. Men det betyder ikke, at den kan frelse menneskeheden. Den kan lige så lidt som Kristendommen frelse menneskeheden fra det onde. Her er det kun Guds store skabemirakel, udvikling, karma og genfødelserne, der omformer djævlemennesket til lysvæsenet Kristus eller til dette at være eet med Gud i en verden af alkærlighed og alvisdom.

42. Hvorledes væsenet bliver eet med Gud og som en udødelig ånd kan tilknytte sig et fysisk legeme og atter befri sig fra dette og derved forny sit evige liv med oplevelse og manifestation.

Som tidligere berørt kan Kristendommen absolut ikke udgøre menneskenes frelse fra mørket eller det onde. Under begrebet "Kristendom" forekommer den absolut allerhøjeste guddommelige livstilstand, den allerhøjeste oplevelses- og skabelsestilstand. Det er til denne ophøjede livstilstand, at Gud gennem reinkarnationen og karma fører det levende væsen gennem alle bevidsthedsgrader og manifestationstilstande fra minerallivsformer til plantelivsformer

og videre til dyrelivsformer og den herefter følgende djævelsform eller mørkets kulmination. Ved oplevelsen af virkningerne af denne mørkets kulmination, til hvilken væsenet gennem de forskellige jordliv selv har gjort sig til årsag, bliver væsenet totalt forvandlet fra djælevæsen til Kristus-væsen. Gennem oplevelse af lidelsesvirkningerne af sin mørkemanifestation i mange fysiske liv er det blevet geni i alvisdom og alkærlighed. Det kender mørkets lidelser til bunds og har derfor ligeledes gennem mange fysiske liv vænnet sig til kun at gøre det gode, der i sin højeste kulmination er alkærlighed. Ved at være blevet geni i alkærlighed og alvisdom er væsenet kommet totalt i kontakt med verdensaltets grundtone, der netop er alkærlighed og alvisdom. En højere kontakt med livet findes ikke. Det er denne kontakt med livet, der er det samme som at være ~~et~~ med Gud, det samme som at være i Guds billede efter hans lignelse.

Man må således her komme til at forstå, at det levende væsen er en evig udødelig and, der ved sin evne til at tilknytte sig materien og danne organisme for sin livsoplevelse i de forskellige livsbetingende udviklingsstadier, i al evighed kan vedblive at være et levende væsen med adgang til et liv i Guds kulminerende strålevæld, det strålevæld der er det virkelige Himmeriges rige, som ikke er af denne verden, men fik navnet „Kristendom“ efter verdensgenløseren Jesus Kristus, altså en ^{borger} ~~indbyggelse~~ fra dette guddommelige højeste rige. ~~(Også her må jeg henvise til mine hovedværker).~~

43. Hvad er det jordiske menneske, og hvad åbenbarer selve menneskeheden i dag?

Dyrenes forvandling til mennesker er let anskueligt hos det jordiske menneske. Det primitive, dræbende og hævnende i mennesket viser, at det endnu har et dyrisk område i sin bevidsthed og således endnu er underlagt dyrets tendenser. Men når der i samme menneske er tilbøjeligheder af modsat retning, nemlig humanitet eller begyndende næstekærlighed, altså en kærlighed der absolut intet har med ægteskab at gøre, er dette udtryk for, at der er begyndende menneskelige tendenser i sådanne væsener. I det jordiske menneske er begge de nævnte bevidsthedsformer repræsenteret, hvilket viser, at det endnu ikke er færdigudviklet i Guds billede. Hos nogle væsener er de dyriske tendenser endnu meget fremtrædende, og der er endnu kun lidt menneskeligt i deres adfærd. Hos andre væsener forekommer der mange menneskelige

og videre til dyrelivsformer og den herefter følgende djævelsform eller mørkets kulmination. Ved oplevelsen af virkningerne af denne mørkets kulmination, til hvilken væsenet gennem de forskellige jordliv selv har gjort sig til årsag, bliver væsenet totalt forvandlet fra djælevæsen til Kristus-væsen. Gennem oplevelse af lidelsesvirkningerne af sin mørkemanifestation i mange fysiske liv er det blevet geni i alvisdom og alkærlighed. Det kender mørkets lidelser til bunds og har derfor ligeledes gennem mange fysiske liv vænnet sig til kun at gøre det gode, der i sin højeste kulmination er alkærlighed. Ved at være blevet geni i alkærlighed og alvisdom er væsenet kommet totalt i kontakt med verdensaltets grundtone, der netop er alkærlighed og alvisdom. En højere kontakt med livet findes ikke. Det er denne kontakt med livet, der er det samme som at være eet med Gud, det samme som at være i Guds billede efter hans lignelse, Man må således her komme til at forstå, at det levende væsen er en evig udødelig ånd, der ved sin evne til at tilknytte sig materien og danne organisme for sin livsoplevelse i de forskellige livsbetingende udviklingsstadier, i al evighed kan vedblive at være et levende væsen med adgang til et liv i Guds kulminerende strålevæld, det strålevæld der er det virkelige Himmeriges rige, som ikke er af denne verden, men fik navnet „Kristendom“ efter verdensgenløseren Jesus Kristus, altså en borger fra dette guddommelige højeste rige.

43. Hvad er det jordiske menneske, og hvad åbenbarer selve menneskeheden i dag?

Dyrenes forvandling til mennesker er let anskueligt hos det jordiske menneske. Det primitive, dræbende og hævnende i mennesket viser, at det endnu har et dyrisk område i sin bevidsthed og således endnu er underlagt dyrets tendenser. Men når der i samme menneske er tilbøjeligheder af modsat retning, nemlig humanitet eller begyndende næstekærlighed, altså en kærlighed der absolut intet har med ægteskab at gøre, er dette udtryk for, at der er begyndende menneskelige tendenser i sådanne væsener. I det jordiske menneske er begge de nævnte bevidsthedsformer repræsenteret, hvilket viser, at det endnu ikke er færdigudviklet i Guds billede. Hos nogle væsener er de dyriske tendenser endnu meget fremtrædende, og der er endnu kun lidt menneskeligt i deres adfærd. Hos andre væsener forekommer der mange menneskelige

tendenser og ikke ret mange dyriske eller onde tendenser. Men ingen er helt rene og færdige mennesker. Sådanne fuldkomne væsener forekommer endnu ikke på denne planet. Også her kan det ses, at Kristendommen i sig selv slet ikke fundamentalt har haft til hensigt at forvandle menneskene fra den mørke eller onde tilstand, der kulminerer i djævlbevidsthed. Det er rigtigt, at Kristendommens impulser eller stråler findes over store dele af Jorden, men hvor er det, man møder disse impulser eller stråler eller den mentalitet, der udstråler Kristendommen? Er det ikke netop som tidligere nævnt hos mennesker, der i forvejen var modnet i humanitet eller begyndende næstekærlighed og ydmyghed? Denne mentalitet var hverken at spore hos de skriftkloge, hos ypperstepræsterne eller hos andre dele af overklassen. Disse samfundsgrupper havde endnu ikke gennemgået så megen tilbagevendende karma eller oplevelserne af virkningerne af det onde, de i tidligere liv havde påført deres næste, at de var blevet særligt humane og ydmyge. Den tilbagevendende karma afføder jo humanitet og ydmyghed hos det oplevende individ, og da sådanne egenskaber endnu ikke var særligt udviklet hos de nævnte herskende grupper, havde de ingen forudsætninger for at kunne modtage eller forstå Verdensgenløserens humanitets- eller kærlighedsforkyndelse. De så med antipati og intolerance på hans guddommelige budskab og anede ikke, at det repræsenterede den største og dybeste forkyndelse, der nogen sinde havde lydt til menneskeheden under dennes millionårige eksistens på Jorden. Og de korsfæstede ham. Men derved forårsagede de, at verden blev vidne til den allerstørste kulmination i alkærlighed og visdom på et simpelt trækors på henrettelseshøjen Golgatha. Den største kærlighedsudstråling fra korset var den alkærlighed der fik verdensgenløseren til at bede for sine bødler, at de ikke skulle få virkningerne af den forfærdelige fejlmanifestation, de her gjorde sig skyldige i. Men kulminationen af verdens højeste visdom blev også åbenbart fra verdensgenløserens mund fra korset, thi han vidste, hvad de andre endnu ikke ~~vidste~~ kunne fatte, nemlig dette at hans bødler ikke vidste, hvad de gjorde. Det er netop for at blive opøvet til eksperter i disse to store bevidsthedsudfoldelser ^(alvisdom og alkærlighed) at menneskene har deres fysiske livsforløb på denne jord. Før de har nået denne højde i væremåde, er de ikke færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

tendenser og ikke ret mange dyriske eller onde tendenser. Men ingen er helt rene og færdige mennesker. Sådanne fuldkomne væsener forekommer endnu ikke på denne planet. Også her kan det ses, at Kristendommen i sig selv slet ikke fundamentalt har haft til hensigt at forvandle menneskene fra den mørke eller onde tilstand, der kulminerer i djævlbevidsthed. Det er rigtigt, at Kristendommens impulser eller stråler findes over store dele af Jorden, men hvor er det man møder disse impulser eller stråler eller den mentalitet, der udstråler Kristendommen? Er det ikke netop som tidligere nævnt hos mennesker, der i forvejen var modnet i humanitet eller begyndende næstekærlighed og ydmyghed? Denne mentalitet var hverken at spore hos de skriftkloge, hos ypperstepræsterne eller hos andre dele af overklassen. Disse samfundsgrupper havde endnu ikke gennemgået så megen tilbagevendende karma eller oplevelserne af virkningerne af det onde, de i tidligere liv havde påført deres næste, at de var blevet særligt humane og ydmyge. Den tilbagevendende karma afføder jo humanitet og ydmyghed hos det oplevende individ, og da sådanne egenskaber endnu ikke var særligt udviklet hos de nævnte herskende grupper, havde de ingen forudsætninger for at kunne modtage eller forstå Verdensgenløserens humanitets- eller kærlighedsforkyndelse. De så med antipati og intolerance på hans guddommelige budskab og anede ikke, at det repræsenterede den største og dybeste forkyndelse der nogensinde havde lydt til menneskeheden under dennes millionårige eksistens på jorden. Og de korsfæstede ham. Men derved forårsagede de, at verden blev vidne til den allerstørste kulmination i alkærlighed og visdom på et simpelt trækors på henrettelseshøjen Golgatha. Den største kærlighedsudstråling fra korset var den alkærlighed der fik verdensgenløseren til at bede for sine bødler, at de ikke skulle få virkningerne af den forfærdelige fejlmanifestation, de her gjorde sig skyldige i. Men kulminationen af verdens højeste visdom blev også åbenbart fra verdensgenløserens mund fra korset, thi han vidste, hvad de andre endnu ikke kunne fatte, nemlig dette at hans bødler ikke vidste, hvad de gjorde. Det er netop for at blive opøvet til eksperter i disse to store bevidsthedsudfoldelser, alvisdom og alkærlighed at menneskene har deres fysiske livsforløb på denne jord. Før de har nået denne højde i væremåde, er de ikke færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

74 44. Reinkarnationens eller genfødselsens nødvendighed for det levende væsen for at det gennem de fysiske jordeliv kan lære at tænke.

Men den nævnte høje guddommelige kulminerende alkærlighed og alvisdom kan ikke tilegnes ved dåb, ~~likx~~ nadver eller andre former for sakramenter, der kun udgør rituelle hjælpemidler under menneskenes første spæde kontakt med Kristendommens overjordiske lys. Tiden siden Kristus har vist, at han selv på det rene med, at menneskene ikke ville blive frelst ved Kristendommen. Menneskene kan kun blive „frelst“, hvilket vil sige blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, ved virkningerne af deres egne fejlagtige handle- og væremåde, hvilket er det samme som karma. På grund af denne karma er reinkarnationen eller genfødelserne på det fysiske plan en uundværlig foreteelse. Men da det levende væsen er en udødelig ånd, kan genfødselen, der er det samme som at fødes i et nyt fysisk legeme, ikke volde vanskeligheder. Og livet i ethvert levende fysisk væsen er således en lang kæde af fysiske jordliv, hvor den udødelige ånd er knyttet til den fysiske materie og i kraft af sin fysiske organisme kan nyde af kundskabens træ. Uden denne nydelse ville det være totalt umuligt at ~~max~~ få kendskab til godt og ondt. Væsenet kan absolut kun udvikle sig i fysisk materie, da den åndelige materie, som forekommer på det åndelige plan, hvilket vil sige den udødelige ånds hjemsted, ikke egner sig for udvikling. I denne materie kan man kun skabe tankebilleder, efter at man på det fysiske plan har lært at tænke. Det er i den grove fysiske materie, mennesket må lære at tænke og skabe. Absolut kun her kan det lære at tænke logisk, idet enhver ulogisk tænkning vil skabe ubehag, smerte eller lidelse. Mennesket lærer altså her på det fysiske plan at tænke de tanker, hvis udfoldelse skaber det gode, og de tanker hvis udfoldelse skaber det onde, hvilket jo netop er fundamentet for al udvikling.

Da den åndelige materie lyster ethvert begær og ikke kan gøre nogen som helst modstand mod væsenets fejltænkning, kan væsenet altså umuligt på det åndelige plan lære, hvad der er ondt eller godt. Det er derfor en livsbetingelse, at væsenet lærer at tænke i fysisk materie, der netop gør modstand mod al ulogisk tænkning. Denne modstand er smerte og lidelse. Det er virkningerne af ulogisk tænkning, der skaber den mørke karma eller skæbne, der i sin kulmination kan udgøre et sandt helvede for det pågældende væsen.

44. Reinkarnationens eller genfødselsens nødvendighed for det levende væsen for at det gennem de fysiske jordeliv kan lære at tænke.

Men den nævnte høje guddommelige kulminerende alkærlighed og alvisdom kan ikke tilegnes ved dåb, nadver eller andre former for sakramenter, der kun udgør rituelle hjælpemidler under menneskenes første spæde kontakt med Kristendommens overjordiske lys. Tiden siden Kristus har vist, at han selv var på det rene med at menneskene ikke ville blive frelst ved Kristendommen. Menneskene kan kun blive „frelst“, hvilket vil sige blive til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, ved virkningerne af deres egne fejlagtige handle- og væremåde, hvilket er det samme som karma. På grund af denne karma er reinkarnationen eller genfødelserne på det fysiske plan en uundværlig foreteelse. Men da det levende væsen er en udødelig ånd, kan genfødselen, der er det samme som at fødes i et nyt fysisk legeme, ikke volde vanskeligheder. Og livet i ethvert levende fysisk væsen er således en lang kæde af fysiske jordliv, hvor den udødelige ånd er knyttet til den fysiske materie og i kraft af sin fysiske organisme kan nyde af kundskabens træ. Uden denne nydelse ville det være totalt umuligt at få kendskab til godt og ondt. Væsenet kan absolut kun udvikle sig i fysisk materie, da den åndelige materie, som forekommer på det åndelige plan, hvilket vil sige den udødelige ånds hjemsted, ikke egner sig for udvikling. I denne materie kan man kun skabe tankebilleder, efter at man på det fysiske plan har lært at tænke. Det er i den grove fysiske materie, mennesket må lære at tænke og skabe. Absolut kun her kan det lære at tænke logisk, idet enhver ulogisk tænkning vil skabe ubehag, smerte eller lidelse. Mennesket lærer altså her på det fysiske plan at tænke de tanker, hvis udfoldelse skaber det gode, og de tanker hvis udfoldelse skaber det onde, hvilket jo netop er fundamentet for al udvikling.

Da den åndelige materie lyster ethvert begær og ikke kan gøre nogen som helst modstand mod væsenets fejltænkning, kan væsenet altså umuligt på det åndelige plan lære, hvad der er ondt eller godt. Det er derfor en livsbetingelse, at væsenet lærer at tænke i fysisk materie, der netop gør modstand mod al ulogisk tænkning. Denne modstand er smerte og lidelse. Det er virkningerne af ulogisk tænkning, der skaber den mørke karma eller skæbne, der i sin kulmination kan udgøre et sandt helvede for det pågældende væsen.

☞ Derfor kan intet menneske undgå at lære at tænke logisk og rigtigt her på det fysiske plan eller i fysisk materie. Således fremgår det, at reinkarnationen eller genfødslen er en guddommelig velsignelse, idet væsenet herigennem får lejlighed til at opleve at tænke rigtigt og fuldkomment. Denne fuldkommenhed i tænkning skaber naturligvis også efterhånden fuldkommenhed i væremåde over for næsten. Og vi genkender her i denne fuldkomne tænkning og handle måde alkærligheden og alvisdommen, der som allerede flere gange påpeget gør mennesket til Guds billede efter hans lignelse. Og med opnåelsen af denne fuldkomne væremåde er væsenet blevet til et sandt Kristus-væsen. Og det er til væsener af en sådan fuldkommenhed, menneskene er ved at blive omdannet i den begyndende nye verdenspøke.

45. Kristendommen er ikke verdens frelse, men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepøke, hjemstedet for alle væsener, der er ét med Gud.

Hvad er det ved menneskeheden, der skal forvandles? Ja, lad os se lidt på menneskeheden væremåde. Er den blevet Kristendom, således som man måtte forvente det, dersom Kristendommen var verdens eller menneskeheden frelse fra mørket, fra krigen, fra lidelserne og alt det andet såkaldte „onde"? Nej! det kan man absolut ikke påstå. Menneskeheden har netop i stedet for at frelses af Kristendommen udviklet sig mere og mere mod en tilstand, man ikke kan kalde dyrisk, idet den er så dræbende og lemlæstende, så altødelæggende over for natur- og kulturværdier, at dyrets drabskunnen er rent mikroskopisk i forhold hertil. Dyret dræber kun, fordi det er en livsbetingelse for det. Dyreriget er i stor udstrækning baseret på, at dets væsener må leve af animalsk føde og derfor nødvendigvis må dræbe andre dyr. Men det er absolut ikke livets mening eller bestemmelse, at mennesket skal leve af animalsk føde. For mennesket lyder det femte bud: „Du skal ikke ihjelslå" (2.Mose.20,13). Ikke desto mindre dræber menneskene millioner og millioner af dyr, ^{i den tro, at} ~~ogxxxx~~ det er en livsbetingelse, og at de nødvendigvis må have den samme føde som tigreren, løven og andre kødædende dyr. Dertil kommer at menneskene også dræber for at more sig og underholde sig med dette makabre princip. Hvad er lystfiskeri og lystjagt andet end lystmord? Menneskene er endnu langt fra at forstå det femte bud på ernæringens område. Skønt bibelen giver anvisning på, hvad der er den rette føde for

Derfor kan intet menneske undgå at lære at tænke logisk og rigtigt her på det fysiske plan eller i fysisk materie. Således fremgår det, at reinkarnationen eller genfødslen er en guddommelig velsignelse, idet væsenet herigennem får lejlighed til at opleve at tænke rigtigt og fuldkomment. Denne fuldkommenhed i tænkning skaber naturligvis også efterhånden fuldkommenhed i væremåde overfor næsten. Og vi genkender her i denne fuldkomne tænkning og handle måde alkærligheden og alvisdommen, der som allerede flere gange påpeget gør mennesket til Guds billede efter hans lignelse. Og med opnåelsen af denne fuldkomne væremåde er væsenet blevet til et sandt kristus-væsen. Og det er til væsener af en sådan fuldkommenhed, menneskene er ved at blive omdannet i den begyndende nye verdenspøke.

45. Kristendommen er ikke verdens frelse, men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepøke, hjemstedet for alle væsener, der er ét med Gud.

Hvad er det ved menneskeheden, der skal forvandles? Ja, lad os se lidt på menneskeheden væremåde. Er den blevet Kristendom, således som man måtte forvente det, dersom Kristendommen var verdens eller menneskeheden frelse fra mørket, fra krigen, fra lidelserne og alt det andet såkaldte “onde”? Nej! det kan man absolut ikke påstå. Menneskeheden har netop i stedet for at frelses af Kristendommen udviklet sig mere og mere mod en tilstand, man ikke kan kalde dyrisk, idet den er så dræbende og lemlæstende, så altødelæggende over for natur- og kulturværdier, at dyrets drabskunnen er rent mikroskopisk i forhold hertil. Dyret dræber kun, fordi det er en livsbetingelse for det. Dyreriget er i stor udstrækning baseret på, at dets væsener må leve af animalsk føde og derfor nødvendigvis må dræbe andre dyr. Men det er absolut ikke livets mening eller bestemmelse, at mennesket skal leve af animalsk føde. For mennesket lyder det femte bud: “Du skal ikke ihjelslå” (2. Mose. 20, 13). Ikke desto mindre dræber menneskene millioner og millioner af dyr, i den tro, at det er en livsbetingelse, og at de nødvendigvis må have den samme føde som tigreren, løven og andre kødædende dyr. Dertil kommer at menneskene også dræber for at more sig og underholde sig med dette makabre princip. Hvad er lystfiskeri og lystjagt andet end lystmord? Menneskene er endnu langt fra at forstå det femte bud på ernæringens område. Skønt bibelen giver anvisning på, hvad der er den rette føde for

56 mennesket, lever menneskene fortsat i den forstenede overtro, at man lige- frem må opdrætte dyr for at slagte og æde dem. Hvad var det, Gud sagde med hensyn til menneskenes ernæring eller føde? Sagde han ikke: "Jeg giver eder alle urter på hele Jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frugt med kærne, de skal være eder til føde"? (1.Mose.1,29). Og lyder Guds tale ikke videre gennem en af verdens største profeter: „Hvo som slagter en okse, er som den der ihjelslår en mand, hvo som ofrer et lam, er som den der hugger halsen af en hund, hvo som ofrer madoffer, er som den der ofrer svineblod, hvo som gør et hukommelsesoffer af virak, er som den der velsigner uret; ja, disse have valgt deres egne veje, og deres sjæl har haft behag i deres vederstyggeligheder. Men også jeg vil finde behag i at handle ilde med dem og lade komme over dem de ting, som de frygter for; fordi jeg råbte, og ingen svarede, jeg talte, og de hørte ikke, men de gjorde det onde for mine øjne, og udvalgte det som jeg ikke havde behag i" (Es.66,3-4). Men her må man selvfølgelig undskylde menneskene, ligesom man må undskylde dem i alle andre tilfælde, hvor de manifesterer dræbende og livssaboterende forhold, og man må sige ligesom Kristus: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!" (Luk. 23, 34). Og naturligvis kan menneskene ikke være anderledes, i dag end de netop er. De repræsenterer det udviklingstrin, hvortil de er nået, og kan selvfølgelig ikke i deres livsform manifestere et trin på udviklingsstigen, der ligger højere end dette. Men de er alle på vej mod højere og højere trin for til sidst at nå det trin, på hvilket de bliver det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Derfor er disse og de efterfølgende linjer ikke på nogen som helst måde en bebrejdelse, ond kritik eller intolerance. De er kun beregnet til at være en hjælp for menneskene, alt eftersom de i udviklingen eller Guds skabelsesproces vokser frem til at have brug for dem på deres kommende nye udviklingstrin og den på disse trin voksende alkærlig- hedens væremåde.

46. Djævlementaliteten som et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede.

Det er ikke blot menneskenes drab af dyr, der viser at de endnu tilhø- rer hedenskabet. Hvad med menneskenes mangfoldiggørelse af deres evne til at myrde, og dræbe og ødelægge andre menneskers og deres kulturgoder? Hvad var en krig på Kristi tid i forhold til menneskenes krige af i dag? Menne- skenes evne til at dræbe og udslette både mennesker og kulturer er jo mil- lioner af gange større end på Kristi tid. Hvad var milliondrabene og milli- onlemlæstelserne på Hiroshima og Nagasaki? Var det Kristendom? Hvad be-

mennesket, lever menneskene fortsat i den forstenede overtro, at man lige- frem må opdrætte dyr for at slagte og æde dem. Hvad var det, Gud sagde med hensyn til menneskenes ernæring eller føde? Sagde han ikke: "Jeg giver jer alle urter på hele Jorden, som bærer frø, og alle træer, som bærer frugt med kærne, de skal være eder til føde"? (1. Mose. 1, 29,). Og lyder Guds tale ikke videre gennem en af verdens største profeter: "Hvo som slagter en okse, er som den der ihjelslår en mand, hvo som ofrer et lam er som den der hugger halsen af en hund, hvo som ofrer madoffer, er som den der ofrer svineblod, hvo som gør et hukommelsesoffer af virak, er som den der velsigner uret; ja, disse have valgt deres egne veje, og deres sjæl har haft behag i deres vederstyggeligheder. Men også jeg vil finde behag i at handle ilde med dem og lade komme over dem de ting, som de frygter for; fordi jeg råbte, og ingen svarede, jeg talte, og de hørte ikke, men de gjorde det onde for mine øjne, og udvalgte det som jeg ikke havde behag i" (Es. 66, 3-4). Men her må man selvfølgelig undskylde menneskene, ligesom man må undskylde dem i alle andre tilfælde, hvor de manifesterer dræbende og livssaboterende forhold, og man må sige ligesom Kristus: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!" (Luk. 23, 34). Og naturligvis kan menneskene ikke være anderledes i dag end de netop er. De repræsenterer det udviklingstrin, hvortil de er nået, og kan selvfølgelig ikke i deres livsform manifestere et trin på udviklingsstigen, der ligger højere end dette. Men de er alle på vej mod højere og højere trin for til sidst at nå det trin, på hvilket de bliver det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Derfor er disse og de efterfølgende linjer ikke på nogen som helst måde en bebrejdelse, ond kritik eller intolerance. De er kun beregnet til at være en hjælp for menneskene, alt eftersom de i udviklingen eller Guds skabelsesproces vokser frem til at have brug for dem på deres kommende nye udviklingstrin og den på disse trin voksende alkærlig- hedens væremåde.

46. Djævlementaliteten som et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede.

Det er ikke blot menneskenes drab af dyr, der viser at de endnu tilhø- rer hedenskabet. Hvad med menneskenes mangfoldiggørelse af deres evne til at myrde, dræbe og ødelægge andre menneskers og deres kulturgoder? Hvad var en krig på Kristi tid i forhold til menneskenes krige af i dag? Menne- skenes evne til at dræbe og udslette både mennesker og kulturer er jo mil- lioner af gange større end på Kristi tid. Hvad var milliondrabene og milli- onlemlæstelserne på Hiroshima og Nagasaki? Var det Kristendom? Hvad be-

59

tyder en romersk kriger med sit spyd og sine stenkast mod et sådant moderne drabsvælde, der oven i købet er blevet endnu meget mere udviklet og dræbende i sin kapacitet end da atombomberne blev udløst over Japan. I dag er menneskene så krigerisk og dræbende udviklet, at de med deres udnyttelse af selve naturkræfterne kan ødelægge hele menneskeheden, og de lever i den overtro, at de nødvendigvis må skabe disse helvedesbomber, helvedes mordvåben eller helvedesmaskiner for at kunne forsvare sig mod andre ligesindede menneskesamfund eller stater. Menneskene eller rettere staterne har i årevis deltaget i et kapløb om at opfinde de mest djævelske og pinagtige tilintetgørelsesformer for at kunne bruge dem mod deres formentlige fjender. Hvad er det for mennesker, der ~~sidder~~ arbejder med opfindelser og konstruktion af sådanne helvedesapparater, metoder og midler, med hvilke man kan sprede helvedesmanifestationer, der ikke blot er dødelige, men også automatisk toturbefordrende over for alt hvad de rammer af levende væsener? Men ikke nok hermed. Djævlbevidstheden i mennesket rummer tilmed tendenser til at opfinde metoder, ved hvilke man ligefrem kan opdrætte og sprede dødbringende og sygdomsbefordrende bakterier over de staters befolkninger, med hvilke man er i ~~krig~~ for at se disse befolkninger ødelagt eller udslettet. Hertil kommer så de andre kulminerende rædsler såsom fangelejre med mennesker indespærrede i pigtrådsområder, koncentrationslejre med tortur og gaskamre til udslettelse af mennesker, man ikke på anden måde har kunne få ram på. Har vi ikke netop oplevet disse foreteelser som kendsgerninger under to store verdenskrige, der i årevis hærgede menneskene og alt andet levende i Guds skønne natur? Hvad er det for en bevidsthed, der kan se det som moral at hade og dræbe og pine menneskemasser i krigenes mest raffinerede torturindretninger og døds- eller gaskamre og pine dem meget langsomt til døde i koncentrationslejre under de mest forfærdelige lidelser som vivisektion og andre livsødelæggende djævelske rædsler? Er det Kristendom?

Men er krigen eller krigene forbi? Ser vi ikke, at menneskene under store bekostninger stadig fortsætter med at forstærke de helvedesapparater, de allerede har opfundet, for at de kan udløse endnu værre helvedesmanifestationer over alt levende? Vi kan allerede se forberedelserne til fremtidens forstærkede krigsrædsler. Og føres der ikke til stadighed krig forskellige steder verden over? Og hvor denne krig ikke ligefrem er brudt ud

tyder en romersk kriger med sit spyd og sine stenkast mod et sådant moderne drabsvælde, der oven i købet er blevet endnu meget mere udviklet og dræbende i sin kapacitet end da atombomberne blev udløst over Japan. I dag er menneskene så krigerisk og dræbende udviklet, at de med deres udnyttelse af selve naturkræfterne kan ødelægge hele menneskeheden, og de lever i den overtro, at de nødvendigvis må skabe disse helvedesbomber, helvedes mordvåben eller helvedesmaskiner for at kunne forsvare sig mod andre ligesindede menneskesamfund eller stater. Menneskene eller rettere staterne har i årevis deltaget i et kapløb om at opfinde de mest djævelske og pinagtige tilintetgørelsesformer for at kunne bruge dem mod deres formentlige fjender. Hvad er det for mennesker, der arbejder med opfindelser og konstruktion af sådanne helvedesapparater, metoder og midler, med hvilke man kan sprede helvedesmanifestationer, der ikke blot er dødelige, men også automatisk torturbefordrende over for alt hvad de rammer af levende væsener? Men ikke nok hermed. Djævlbevidstheden i mennesket rummer tilmed tendenser til at opfinde metoder, ved hvilke man ligefrem kan opdrætte og sprede dødbringende og sygdomsbefordrende bakterier over de staters befolkninger, med hvilke man er i krig for at se disse befolkninger ødelagt eller udslettet. Hertil kommer så de andre kulminerende rædsler såsom fangelejre med mennesker indespærrede i pigtrådsområder, koncentrationslejre med tortur og gaskamre til udslettelse af mennesker, man ikke på anden måde har kunne få ram på. Har vi ikke netop oplevet disse foreteelser som kendsgerninger under to store verdenskrige, der i årevis hærgede menneskene og alt andet levende i Guds skønne natur? Hvad er det for en bevidsthed, der kan se det som moral at hade og dræbe og pine menneskemasser i krigenes mest raffinerede torturindretninger og døds- eller gaskamre og pine dem meget langsomt til døde i koncentrationslejre under de mest forfærdelige lidelser som vivisektion og andre livsødelæggende djævelske rædsler? Er det Kristendom?

Men er krigen eller krigene forbi? Ser vi ikke, at menneskene under store bekostninger stadig fortsætter med at forstærke de helvedesapparater de allerede har opfundet, for at de kan udløse endnu værre helvedesmanifestationer over alt levende? Vi kan allerede se forberedelserne til fremtidens forstærkede krigsrædsler. Og føres der ikke til stadighed krig forskellige steder verden over? Og hvor denne krig ikke ligefrem er brudt ud

§ i flammer og dødsrædsler, fremtræder den da ikke som en mere eller mindre kulturlammende kold krig? De mennesker og nationer, der kan udløse alt-udslettende eller lemlæstende bomber og helvedes ild over andre nationers millioner af mennesker og på denne måde efter forgodtbefindende gøre sig til diktatorer over disse folks både fysiske og åndelige liv, har de noget med Kristendom at gøre? Hvad var det, Kristus sagde om sværdet, man skulle stikke i skeden, fordi hver den, der ombringer ved sværd, selv skal omkomme ved sværd? Tror man ikke, at de, der beforder drab og massedrab ved helvedesmaskiner, skal omkomme ved helvedesmaskiner? Skulle loven ikke være den samme for brugen af disse dødsapparater som for brugen af sværdet? Hvad kan man kalde mennesker med en sådan mentalitet? Er de dyriske? Absolut nej! Dyrene dræber kun, fordi de i et overordentlig stort omfang skal leve ved animalsk føde. Deres drab kan derfor ikke komme ind under denne kategori, som menneskenes drab hører ind under. Menneskene behøver aldeles ikke at dræbe levende væsener for at få føde. Animalsk føde er for menneskene en afsporing. Kan man kalde disse drabsvæsener for mennesker? Overholder de det femte bud „du skal ikke ihjelstå"? Spiser de den føde, som Gud har bestemt for mennesket? Var det ikke netop planteføde, der, var Guds udtryk for menneskenes føde? Så længe menneskene dræber dyrene og æder disses organismer, kan de umuligt blive færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Det færdige menneske i Guds billede kan ikke dræbe eller overtræde alkærlighedens og alvisdommens bud, der betinger at man elsker Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

Vi står således her over for en epoke i Guds skabelse af mennesket, hvor det får adgang til at nyde de allerfarligste, de allerværste og mest giftige frugter ^{fra} kundskabens træ, en nydelse hvis virkninger kun kan skabe kulminationen af kontrasten til alkærlighedens og alvisdommens evige lys. Denne modsætning til livets højeste lys kan kun kaldes „djevlebevidsthed". Det fremgår heraf som kendsgerning, at det slet ikke har været Kristendommens mission at forhindre den voksende mørkeperiode, i hvilken menneskene skulle have adgang til at udfolde djævlebevidsthed. Uden denne adgang ville menneskene aldrig nogensinde kunne få evne til at opleve den evige alkærlighedens og visdommens kulmination i bevidsthed og væremåde, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Hele dette

i flammer og dødsrædsler, fremtræder den da ikke som en mere eller mindre kulturlammende kold krig? De mennesker og nationer, der kan udløse alt-udslettende eller lemlæstende bomber og helvedes ild over andre nationers millioner af mennesker og på denne måde efter forgodtbefindende gøre sig til diktatorer over disse folks både fysiske og åndelige liv, har de noget med Kristendom at gøre? Hvad var det, Kristus sagde om sværdet, man skulle stikke i skeden, fordi hver den der ombringer ved sværd, selv skal omkomme ved sværd? Tror man ikke, at de, der beforder drab og massedrab ved helvedesmaskiner, skal omkomme ved helvedesmaskiner? Skulle loven ikke være den samme for brugen af disse dødsapparater som for brugen af sværdet? Hvad kan man kalde mennesker med en sådan mentalitet? Er de dyriske? Absolut nej! Dyrene dræber kun, fordi de i et overordentlig stort omfang skal leve ved animalsk føde. Deres drab kan derfor ikke komme ind under denne kategori, som menneskenes drab hører ind under. Menneskene behøver aldeles ikke at dræbe levende væsener for at få føde. Animalsk føde er for menneskene en afsporing. Kan man kalde disse drabsvæsener for mennesker? Overholder de det femte bud „du skal ikke ihjelstå"? Spiser de den føde, som Gud har bestemt for mennesket? Var det ikke netop planteføde, der var Guds udtryk for menneskenes føde? Så længe menneskene dræber dyrene og æder disses organismer, kan de umuligt blive færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Det færdige menneske i Guds billede kan ikke dræbe eller overtræde alkærlighedens og alvisdommens bud, der betinger at man elsker Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

Vi står således her over for en epoke i Guds skabelse af mennesket, hvor det får adgang til at nyde de allerfarligste, de allerværste og mest giftige frugter fra kundskabens træ, en nydelse hvis virkninger kun kan skabe kulminationen af kontrasten til alkærlighedens og alvisdommens evige lys. Denne modsætning til livets højeste lys kan kun kaldes „djevlebevidsthed". Det fremgår heraf som kendsgerning, at det slet ikke har været Kristendommens mission at forhindre den voksende mørkeperiode, i hvilken menneskene skulle have adgang til at udfolde djævlebevidsthed. Uden denne adgang ville menneskene aldrig nogensinde kunne få evne til at opleve den evige alkærlighedens og visdommens kulmination i bevidsthed og væremåde, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Hele dette

SA

mørke er altså i sig selv ikke nogen forfølgelse af Guds plan med menneskene fra en vred og satanisk djævels side. Der eksisterer ikke nogen sådan kosmisk satanisk eller mørk djævel eller noget andet mørkt væsen, der vil hindre fuldbyrdelsen af Guds skabeplan eller forføre menneskene til evig fortabelse, ligesom der absolut heller ikke eksisterer noget evigt helvede. Gud er hverken sadist eller pervers. Men for at komme til at fremtræde i Guds billede, må væsenet absolut blive ekspert i kendskabet til mørket eller det onde som kontrast til lyset eller det gode. Uden kontraster absolut ingen sansning. Sansningen af lyset og guddommen ville således være en total umulighed, dersom mørket ikke eksisterede. Mørket er altså et absolut uundværligt led i Guds skabelse af de levende væseners bevidsthed og væremåde som færdige alkærlige og alvise væsener. Mørket eller det onde er ganske vist ubehageligt, og vi kan derfor kun kalde det "et ubehageligt gode", hvilket er dets absolut retmæssige og sandfærdige betegnelse. Det onde eller mørket er således hverken djævelsk eller satanisk i den betydning, det tidligere blev og endnu i vide ortodokse kredse bliver opfattet.

47. Menneskenes uvidenhed om Kristendommen og menneskehedens frelse.

Vi har altså her set, at Kristendommen slet ikke er menneskehedens frelse. Og hvad er det egentlig, menneskeheden skal frelses fra? Dersom Kristendommen havde befriet menneskene fra at måtte nyde de giftige frugter fra kundskabens træ, altså fra krig og alt det øvrige onde, hvorledes skulle menneskene da tilegne sig alkærlighed og alvisdom, der udelukkende er produkt af nydelsen af frugterne fra kundskabens træ på godt og ondt, hvilket videre vil sige oplevelsen af virkningerne af den lyse eller mørke væremåde, man har manifesteret over for sin næste? Hvorledes skulle man lære at være god og kærlig, dersom man ikke fik adgang til at opleve, hvad det vil sige ikke at være god og kærlig over for sin næste eller omgivelserne? Hvordan skulle man i det hele taget kunne få bevidsthed, hvis man ikke fik adgang til at opleve mørket såvel som lyset? Uden kontraster er sansning og dermed livsoplevelse umulig. Det er altså udelukkende ved nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, hvilket vil sige ved sine daglige oplevelser af godt og ondt, at man lærer godt og ondt at kende. Og det er udelukkende gennem selvoplevelsen af dette kendskab, mennesket bliver ~~xxx~~

mørke er altså i sig selv ikke nogen forfølgelse af Guds plan, med menneskene fra en vred og satanisk djævels side. Der eksisterer ikke nogen sådan kosmisk satanisk eller mørk djævel eller noget andet mørkt væsen, der vil hindre fuldbyrdelsen af Guds skabeplan eller forføre menneskene til evig fortabelse, ligesom der absolut heller ikke eksisterer noget evigt helvede. Gud er hverken sadist eller pervers. Men for at komme til at fremtræde i Guds billede, må væsenet absolut blive ekspert i kendskabet til mørket eller det onde som kontrast til lyset eller det gode. Uden kontraster absolut ingen sansning. Sansningen af lyset og guddommen ville således være en total umulighed, dersom mørket ikke eksisterede. Mørket er altså et absolut uundværligt led i Guds skabelse af de levende væseners bevidsthed og væremåde som færdige alkærlige og alvise væsener. Mørket eller det onde er ganske vist ubehageligt, og vi kan derfor kun kalde det "et ubehageligt gode", hvilket er dets absolut retmæssige og sandfærdige betegnelse. Det onde eller mørket er således hverken djævelsk eller satanisk i den betydning, det tidligere blev, og endnu i vide ortodokse kredse bliver opfattet.

47. Menneskenes uvidenhed om Kristendommen og menneskehedens frelse.

Vi har altså her set, at Kristendommen slet ikke er menneskehedens frelse. Og hvad er det egentlig, menneskeheden skal frelses fra? Dersom Kristendommen havde befriet menneskene fra at måtte nyde de giftige frugter fra kundskabens træ, altså fra krig og alt det øvrige onde, hvorledes skulle menneskene da tilegne sig alkærlighed og alvisdom, der udelukkende er produkt af nydelsen af frugterne fra kundskabens træ på godt og ondt, hvilket videre vil sige oplevelsen af virkningerne af den lyse eller mørke væremåde, man har manifesteret over for sin næste? Hvorledes skulle man lære at være god og kærlig, dersom man ikke fik adgang til at opleve, hvad det vil sige ikke at være god og kærlig over for sin næste eller omgivelserne? Hvordan skulle man i det hele taget kunne få bevidsthed, hvis man ikke fik adgang til at opleve mørket såvel som lyset? Uden kontraster er sansning og dermed livsoplevelse umulig. Det er altså udelukkende ved nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, hvilket vil sige ved sine daglige oplevelser af godt og ondt, at man lærer godt og ondt at kende. Og det er udelukkende gennem selvoplevelsen af dette kendskab, mennesket bliver

ekspert i at gøre det gode, hvilket igen vil sige ekspert i alvisdom og alkærlighed. Mendenne tilstand har menneskene i realiteten ikke nogen viden om. Kristus måtte jo holde alle de store intellektuelle analyser eller sandheder om livsmysteriets løsning meget tilbage, da hans samtid endnu var meget langt fra at være udviklet til at forstå disse. Man kunne ikke forklare dem disse kosmiske sandheder intellektuelt, eftersom hans tilhængere kun kunne modtage dem som dogmer eller facitter uden bevisføring eller underbygning af kendsgerninger. Sådanne intellektuelle analytiske udredninger var det ganske umuligt for dem at forstå. Hertil var deres bevidsthed eller forstand ganske uudviklet. Jesu forkyndelse kunne derfor kun tilpasses datidens begyndende humane, men uintellektuelle mennesker, der som tidligere berørt kun i kraft af deres instinktevne og den heraf fødte tro på verdensgenløserens autoritet accepterede dennes forkyndelse. Og nu har millioner af mennesker, hvad Kristendommen angår, snart i to årtusinder troet på verdensgenløserens autoritet og har haft en urokkelig tillid til ham, ja man har endog i visse tilfælde troet, at han var guddommen selv.

48. Kristendommen og den materielle videnskab.

„Manden"s og „Kvinden"s befrielse fra den materielle kummer.

Udviklingen står ikke stille. Mange mennesker verden over, der har mistet trosevnen, har udviklet sig stærkt i intelligens, men kun relativt lidt i human følelse. Derfor har de tabt troen på Kristendommen. Og da de ikke har fået udviklet de evner, der skal sætte dem i stand til at acceptere Kristendommen, og derfor heller ikke tror på Kristi bebudelse af dens kommende udvidelse med hele Guds hellige ånd, der er det samme som livets allerhøjeste bevidsthedstilstand, der skulle få dem til at forstå både sandheden, vejen og livet, er de blevet materialister og gudløse.

Udviklingen mod en højere bevidsthedsform er altså forlængst begyndt, men foreløbig har den som nævnt medført en stærkt øget vækst af intelligensen, medens det humane følelsesområde ikke er øget i tilsvarende omfang. Denne forskydning i bevidstheden har bevirket, at mange mennesker ikke mere kan tro på Gud eller Kristus og i almindelighed ikke er i stand til at finde noget virkeligt åndeligt ståsted. Derved er sådanne mennesker ført ind i

ekspert i at gøre det gode, hvilket igen vil sige ekspert i alvisdom og alkærlighed. Men denne tilstand har menneskene i realiteten ikke nogen viden om. Kristus måtte jo holde alle de store intellektuelle analyser eller sandheder om livsmysteriets løsning meget tilbage, da hans samtid endnu var meget langt fra at være udviklet til at forstå disse. Han kunne ikke forklare dem disse kosmiske sandheder intellektuelt, eftersom hans tilhængere kun kunne modtage dem som dogmer eller facitter uden bevisføring eller underbygning af kendsgerninger. Sådanne intellektuelle analytiske udredninger var det ganske umuligt for dem at forstå. Hertil var deres bevidsthed eller forstand ganske uudviklet. Jesu forkyndelse kunne derfor kun tilpasses datidens begyndende humane, men uintellektuelle mennesker, der som tidligere berørt kun i kraft af deres instinktevne og den heraf fødte tro på verdensgenløserens autoritet accepterede dennes forkyndelse. Og nu har millioner af mennesker, hvad Kristendommen angår, snart i to årtusinder troet på verdensgenløserens autoritet og har haft en urokkelig tillid til ham, ja man har endog i visse tilfælde troet, at han var guddommen selv.

48. Kristendommen og den materielle videnskab.

„Manden"s og „Kvinden"s befrielse fra den materielle kummer.

Udviklingen står ikke stille. Mange mennesker verden over, der har mistet trosevnen, har udviklet sig stærkt i intelligens, men kun relativt lidt i human følelse. Derfor har de tabt troen på Kristendommen. Og da de ikke har fået udviklet de evner, der skal sætte dem i stand til at acceptere Kristendommen, og derfor heller ikke tror på Kristi bebudelse af dens kommende udvidelse med hele Guds hellige ånd, der er det samme som livets allerhøjeste bevidsthedstilstand, der skulle få dem til at forstå både sandheden, vejen og livet, er de blevet materialister og gudløse.

Udviklingen mod en højere bevidsthedsform er altså forlængst begyndt, men foreløbig har den som nævnt medført en stærkt øget vækst af intelligensen, medens det humane følelsesområde ikke er øget i tilsvarende omfang. Denne forskydning i bevidstheden har bevirket, at mange mennesker ikke mere kan tro på Gud eller Kristus og i almindelighed ikke er i stand til at finde noget virkeligt åndeligt ståsted. Derved er sådanne mennesker ført ind i

forskningen af den fysiske materie og denne blev deres ståsted. Vi betegner disse forskere af den materielle materie som „videnskabsmænd“. De har ført ~~mennekene~~ kolossalt fremad i kundskab og kunnen på det materielle plan. Gennem deres indsats er der skabt en mængde goder, der har gjort det fysiske arbejde umådelig meget lettere for menneskene, og der forskes stadig, og der føjes stadig flere lettelser og goder til de allerede opnåede. Den materielle videnskab har netop denne særlige mission at skulle helautomatisere alt fysisk arbejde. Det vil sige, at menneskene ved hjælp af maskiner, apparater og andre geniale opfindelser automatisk kan udføre hele det fysiske arbejde til den tid og under den form, som det fysiske arbejde har udviklet sig til, når menneskeheden begynder at tage form efter Guds billede. Den materielle videnskab er således i færd med at udvikle den frigørelse fra den bibelske dom over „manden“: „I dit ansigts sved skal du æde dit brød“ (1.Mose.3,19). Dette princip er ligesom mange andre trængsler netop en følge af menneskets ufærdige tilstand. Det samme var jo tilfældet med de bibelske ord til „kvinden“: „Jeg vil meget mangfoldiggøre din kummer og undfangelse. Med smerte skal du føde dine børn; og din attrå skal være til din mand, men han skal herske over dig“ (1.Mose.3,16).

Disse genvordigheder for manden og kvinden kunne datidens mennesker kun opfatte som straf for deres synder. Men i realiteten er de kun udtryk for menneskers primitive livsopfattelse og kosmiske uvidenhed om de virkelige fakta. At manden må æde sit brød i sit ansigts sved, og kvinden må føde sine børn med smerte, er absolut ikke en straf for synder, men kun udtryk for det ufærdige stadium, de netop befinder sig på i Guds skabelse af mennesket. Disse ubehagelige foreteelser er netop stærkt på retur. Videnskabens overordentligt omfattende forskning har som nævnt befriet menneskene fra mange af de svedfrembringende tunge fysiske arbejder. Og både manden og kvinden er ~~(som jeg skal komme tilbage til)~~ allerede inde i en begyndende forvandling til en anden seksuel kærlighedstilstand, hvor de ikke mere skal fremtræde som mand eller kvinde, men derimod som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

forskningen af den fysiske materie og denne blev deres ståsted. Vi betegner disse forskere af den materielle materie som „videnskabsmænd“. De har ført menneskene kolossalt fremad i kundskab og kunnen på det materielle plan. Gennem deres indsats er der skabt en mængde goder, der har gjort det fysiske arbejde umådelig meget lettere for menneskene, og der forskes stadig, og der føjes stadig flere lettelser og goder til de allerede opnåede. Den materielle videnskab har netop denne særlige mission at skulle helautomatisere alt fysisk arbejde. Det vil sige, at menneskene ved hjælp af maskiner, apparater og andre geniale opfindelser automatisk kan udføre hele det fysiske arbejde til den tid og under den form, som det fysiske arbejde har udviklet sig til, når menneskeheden begynder at tage form efter Guds billede. Den materielle videnskab er således i færd med at udvikle den frigørelse fra den bibelske dom over „manden“: „I dit ansigts sved skal du æde dit brød“ (1. Mose. 3, 19). Dette princip er ligesom mange andre trængsler netop en følge af menneskets ufærdige tilstand. Det samme var jo tilfældet med de bibelske ord til „kvinden“: „Jeg vil meget mangfoldiggøre din kummer og undfangelse. Med smerte skal du føde dine børn; og din attrå skal være til din mand, men han skal herske over dig“ (1. Mose. 3, 16).

Disse genvordigheder for manden og kvinden kunne datidens mennesker kun opfatte som straf for deres synder. Men i realiteten er de kun udtryk for menneskers primitive livsopfattelse og kosmiske uvidenhed om de virkelige fakta. At manden må æde sit brød i sit ansigts sved, og kvinden må føde sine børn med smerte, er absolut ikke en straf for synder, men kun udtryk for det ufærdige stadium de befinder sig på i Guds skabelse af mennesket. Disse ubehagelige foreteelser er netop stærkt på retur. Videnskabens overordentligt omfattende forskning har som nævnt befriet menneskene fra mange af de svedfrembringende tunge fysiske arbejder. Og både manden og kvinden er, som jeg skal komme tilbage til, allerede inde i en begyndende forvandling til en anden seksuel kærlighedstilstand, hvor de ikke mere skal fremtræde som mand eller kvinde, men derimod som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

49. De humane troende og ikke-troende
på den uintellektuelle Kristendom.

Det var jo ikke alle intelligente mennesker, der blev videnskabsmænd eller forskere. Men mange alment intelligente mennesker tabte også troen på den uintellektuelle Kristendom. Og da deres humane følelse endnu kun var svagt udviklet, blev sådanne mennesker i forbindelse med visse videnskabsmænds skeptiske opfattelse hårde kritikere af ~~den~~ Kristendommen i dens uintellektuelle form, uden at de egentlig vidste, hvad det var de kritiserede. Da ~~den~~ ^{den} nævnte uintellektuelle Kristendom ikke var beregnet på at skulle opfylde de krav, en intellektuel eller videnskabelig forskning måtte stille, men blot var et for uintellektuelle instinktvæsener (troende) tilpasset religiøst ståsted, var det let for det intelligente væsen at kritisere den uintellektuelle Kristendom. Den bestod i realiteten kun af urokelige facitter uden bevisførelse eller detaljer, der kunne gøre den til kendsgerning. Menneskeheden havde endnu ikke de sanser udviklet, der skulle gøre det muligt at forstå de detaljer eller kendsgerninger, der ~~bev~~iser Kristendommens totale forkyndelse som kendsgerning. Uden en fremragende udviklet alkærlighed og intuition vil menneskene umuligt kunne sanse og acceptere den totale Kristendoms analyser og helhedsforkyndelse, der rummer hele livsmysteriets løsning. Derfor måtte verdensgenløseren netop udsætte meddelelsen af Kristendommens og dermed livsmysteriets løsning til senere tider, når menneskeheden var blevet tilstrækkeligt udviklet i alkærlighed.

Selvfølgelig er det tilgiveligt, at det intelligente menneske, der fordrer bevisførelse for at kunne acceptere en oplysning som kendsgerning, har forladt troen på Kristendommen. Endvidere er den uintellektuelle Kristendom efterhånden kommet til at indeholde en stor mængde påstande, der kun er at betegne som rene postulater, fri fantasi og overtro, ja, som endog kan være afsporende fra Kristendommens sande lys. Og den kendsgerning, at Kristendommen ikke har frelst menneskeheden fra krig, vold, lidelser og ulykker, gør ikke sagen bedre. Vi ser, at hedenskabets mørke har bredt sig over hele Jorden. Kristendommens begyndende lys findes kun hos de mennesker, der er så langt fremme i deres række af genfødelser eller reinkarnationer og karmaoplevelser, at de uden at være særligt intellektuelle er blevet så

49. De humane troende og ikke-troende
på den uintellektuelle Kristendom.

Det var jo ikke alle intelligente mennesker, der blev videnskabsmænd eller forskere. Men mange alment intelligente mennesker tabte også troen på den uintellektuelle Kristendom. Og da deres humane følelse endnu kun var svagt udviklet, blev sådanne mennesker i forbindelse med visse videnskabsmænds skeptiske opfattelse hårde kritikere af Kristendommen i dens uintellektuelle form, uden at de egentlig vidste, hvad det var de kritiserede. Da nævnte uintellektuelle Kristendom ikke var beregnet på at skulle opfylde de krav, en intellektuel eller videnskabelig forskning måtte stille, men blot var et for uintellektuelle instinktvæsener (troende) tilpasset religiøst ståsted, var det let for det intelligente væsen at kritisere den uintellektuelle Kristendom. Den bestod i realiteten kun af urokelige facitter uden bevisførelse eller detaljer, der kunne gøre den til kendsgerning. Menneskeheden havde endnu ikke de sanser udviklet, der skulle gøre det muligt at forstå de detaljer eller kendsgerninger, der beviser kristendommens totale forkyndelse som kendsgerning. Uden en fremragende udviklet alkærlighed og intuition vil menneskene umuligt kunne sanse og acceptere den totale Kristendoms analyser og helhedsforkyndelse, der rummer hele livsmysteriets løsning. Derfor måtte verdensgenløseren netop udsætte meddelelsen af Kristendommens og dermed livsmysteriets løsning til senere tider, når menneskeheden var blevet tilstrækkeligt udviklet i alkærlighed.

Selvfølgelig er det tilgiveligt, at det intelligente menneske, der fordrer bevisførelse for at kunne acceptere en oplysning som kendsgerning, har forladt troen på Kristendommen. Endvidere er den uintellektuelle Kristendom efterhånden kommet til at indeholde en stor mængde påstande, der kun er at betegne som rene postulater, fri fantasi og overtro, ja, som endog kan være afsporende fra Kristendommens sande lys. Og den kendsgerning, at Kristendommen ikke har frelst menneskeheden fra krig, vold, lidelser og ulykker, gør ikke sagen bedre. Vi ser, at hedenskabets mørke har bredt sig over hele Jorden. Kristendommens begyndende lys findes kun hos de mennesker, der er så langt fremme i deres række af genfødelser eller reinkarnationer og karmaoplevelser, at de uden at være særligt intellektuelle er blevet så

13

humane i sindelag, at de er begyndt at være lysende i forhold til deres samtid. Til dem hører som før nævnt de ædleste religiøst troende og ikke-troende.

50. Hedenskabets vælde i de såkaldte „kristne stater“.

Den herskende del af menneskeheden på Jorden i dag er i overvejende grad i besiddelse af en fremragende intelligens, men er endnu meget mangelfuldt udviklet hvad humanitet eller næstekærlighed angår. Derfor lever denne menneskehed i krigens og lidelsernes rædsler eller kulminerende udfoldelse af vold, drab, mord og åndeligt mørke, og den er derved prædestineret til at få virkningerne af den onde væremåde, den i nuværende og tidligere liv har forvoldt sine omgivelser, hvilket vil sige dyr og mennesker. Menneskenes evne til at tro noget uintellektuelt og ulogisk religiøst er i dag stærkt i aftagende. Derfor opfatter de den uintellektuelle Kristendom som overtro, fantasi eller ligefrem som humbug. Men det er klart, at når man fremholder den uintellektuelle Kristendom for det almene materielt orienterede intelligente og noget humant tænkende menneske, må denne Kristendom tage sig meget mærkelig ud. Når ~~der~~ ^{der} her fremholdes nogle eksempler på den uintellektuelle Kristendom iblandet hedenskab eller afsporing, er det absolut ikke for at ringeagte eller på ond måde at kritisere den uintellektuelle Kristendom, men udelukkende for at påpege den misforståelse og vildrede samt de afsporede forestillinger, materielle mennesker i dag i meget høj grad er ofre for. Den uintellektuelle Kristendom er ikke helt så ren og guddommelig, som da den blev udtalt af verdensgenløserens mund. Mangfoldige sekter og samfund er opstået på meninger, synspunkter og forestillinger, der i deres opfattelse skulle forbedre ^(Kristendommen) eller retfærdiggøre Kristus. Naturligvis har man ikke helt haft den herfor nødvendige kosmiske evne, men i mange tilfælde har disse sekter og samfund virkelig været til ~~stort~~ gavn for en hel del mennesker, medens andre sådanne sekter og samfund har været af en struktur, der absolut ikke har forbedret, men snarere svækket Kristendommens rene kærlighedsforkyndelse. Fra sidstnævnte kategori har Kristendommen ikke kunnet undgå at blive iblandet hedenskab, ~~der~~ ^{der} naturligvis måtte komme til udtryk i tilhængernes væremåde, og som blev til skræk og rædsel for alle, der endnu var

humane i sindelag, at de er begyndt at være lysende i forhold til deres samtid. Til dem hører som før nævnt de ædleste religiøst troende og ikke-troende.

50. Hedenskabets vælde i de såkaldte “kristne stater”.

Den herskende del af menneskeheden på Jorden i dag er i overvejende grad i besiddelse af en fremragende intelligens, men er endnu meget mangelfuldt udviklet hvad humanitet eller næstekærlighed angår. Derfor lever denne menneskehed i krigens og lidelsernes rædsler eller kulminerende udfoldelse af vold, drab, mord og åndeligt mørke, og den er derved prædestineret til at få virkningerne af den onde væremåde, den i nuværende og tidligere liv har forvoldt sine omgivelser, hvilket vil sige dyr og mennesker. Menneskenes evne til at tro noget uintellektuelt og ulogisk religiøst er i dag stærkt i aftagende. Derfor opfatter de den uintellektuelle Kristendom som overtro, fantasi eller ligefrem som humbug. Men det er klart, at når man fremholder den uintellektuelle Kristendom for det almene materielt orienterede intelligente og noget humant tænkende menneske, må denne Kristendom tage sig meget mærkelig ud. Når jeg her fremholder nogle eksempler på den uintellektuelle Kristendom iblandet hedenskab eller afsporing, er det absolut ikke for at ringeagte eller på ond måde at kritisere den uintellektuelle Kristendom, men udelukkende for at påpege den misforståelse og vildrede samt de afsporede forestillinger, materielle mennesker i dag i meget høj grad er ofre for. Den uintellektuelle Kristendom er ikke helt så ren og guddommelig, som da den blev udtalt af verdensgenløserens mund. Mangfoldige sekter og samfund er opstået på meninger, synspunkter og forestillinger, der i deres opfattelse skulle forbedre eller retfærdiggøre Kristus. Naturligvis har man ikke helt haft den herfor nødvendige kosmiske evne, men i mange tilfælde har disse sekter og samfund virkelig været til gavn for en hel del mennesker, medens andre sådanne sekter og samfund har været af en struktur, der absolut ikke har forbedret, men snarere svækket Kristendommens rene kærlighedsforkyndelse. Fra sidstnævnte kategori har Kristendommen ikke kunnet undgå at blive iblandet hedenskab, der naturligvis måtte komme til udtryk i tilhængernes væremåde, og som blev til skræk og rædsel for alle, der endnu var

i besiddelse af evnen til at tro på de helvedesforkyndelser, der udgik fra disse mere eller mindre afsporede sækter. Men der var andre mennesker, der allerede var blevet så udviklet i humanitet eller alkærlighed, at de ikke kunne tro på sådanne ondskabsforkyndelser som Kristendom. I Kristendommens navn har man postuleret, at små børn, der døde uden at ~~blive~~ være døbt, gik lige til helvedes ~~evige~~ pine. Andre mennesker, der hverken var døbt eller benyttede nadveren, skulle ligeledes være fortabt, hvilket jo var det samme som at komme til helvede. Ja, man var endog engang så vildfarende, at man solgte syndsforladelse såvel for synder der var begået, som for synder køberen af syndsforladelse agtede at begå. Var det Kristendom? De mange rædselsfulde forfølgelser og krige, som de såkaldt „kristne“ førte mod hverandre og mod de såkaldte „hedninger“, var det Kristendommen? Skulle man ikke netop kendes på, at man var Jesu disciple, altså „kristne“, ved at man udviste indbyrdes kærlighed? Hvad med korstogene, og hvad med Bartholomæusnattens helvede hvor tusinder af mennesker både børn og voksne blev myrdet eller lemlæstet til døde? Var det Kristendom? Hvad med inkvisitionen, dens myrderier, tortur og død på bålet for såkaldte „synder“, der hverken var bevist eller kunne bevises? Man beskyldte den anklagede for trolddom og hekseri uden at vide, om de virkelig var skyldige. Ved tortur tvang man mennesker til at tilstå, at de havde udført trolddom, selv om de var ganske uskyldige og aldrig havde praktiseret noget sådant. Var ~~den~~ sådan fremgangsmåde Kristendom? Hvad med alle de dødsstraffe, mord og henrettelser mange lande anvendte, og visse lande endnu anvender mod mennesker som straf for såkaldte „forbrydelser“? Er sådanne drab eller mord ikke overtrædelser af det femte bud: du skal ikke ihjelslå? Og sagde Kristus ikke, at man skal tilgive ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange? Kan landenes anvendelse af dødsstraffe herudfra være Kristendom? Hvad med verdenskrigene, der i dette århundrede har martret klodens mennesker? Gjorde de ikke et utal af mennesker til invaliderede vrage? Så man ikke mennesker, der mere eller mindre havde taget skade på hænder og fødder og dermed var blevet legemligt hjælpeløse og afhængige af andre menneskers barmhjertighed og forståelse? Så man ikke ligeledes mange

i besiddelse af evnen til at tro på de helvedesforkyndelser, der udgik fra disse mere eller mindre afsporede sektter. Men der var andre mennesker, der allerede var blevet så udviklet i humanitet eller alkærlighed, at de ikke kunne tro på sådanne ondskabsforkyndelser som Kristendom. I Kristendommens navn har man postuleret, at små børn, der døde uden at være døbt, gik lige til helvedes evige pine. Andre mennesker, der hverken var døbt eller benyttede nadveren, skulle ligeledes være fortabt, hvilket jo var det samme som at komme til helvede. Ja, man var endog engang så vildfarende, at man solgte syndsforladelse såvel for synder der var begået, som for synder køberen af syndsforladelse agtede at begå. Var det Kristendom? De mange rædselsfulde forfølgelser og krige, som de såkaldt „kristne“ førte mod hverandre og mod de såkaldte „hedninger“, var det Kristendom? Skulle man ikke netop kendes på, at man var Jesu disciple, altså „kristne“, ved at man udviste indbyrdes kærlighed? Hvad med korstogene, og hvad med Bartholomæusnattens helvede hvor tusinder af mennesker både børn og voksne blev myrdet eller lemlæstet til døde? Var det Kristendom? Hvad med inkvisitionen, dens myrderier, tortur og død på bålet for såkaldte „synder“, der hverken var bevist eller kunne bevises? Man beskyldte den anklagede for trolddom og hekseri uden at vide, om de virkelig var skyldige. Ved tortur tvang man mennesker til at tilstå, at de havde udført trolddom, selv om de var ganske uskyldige og aldrig havde praktiseret noget sådant. Var en sådan fremgangsmåde Kristendom? Hvad med alle de dødsstraffe, mord og henrettelser mange lande anvendte, og visse lande endnu anvender mod mennesker som straf for såkaldte „forbrydelser“? Er sådanne drab eller mord ikke overtrædelser af det femte bud: du skal ikke ihjelslå? Og sagde Kristus ikke, at man skal tilgive ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange? Kan landenes anvendelse af dødsstraffe herudfra være Kristendom? Hvad med verdenskrigene, der i dette århundrede har martret klodens mennesker? Gjorde de ikke et utal af mennesker til invaliderede vrage? Så man ikke mennesker, der mere eller mindre havde taget skade på hænder og fødder og dermed var blevet legemligt hjælpeløse og afhængige af andre menneskers barmhjertighed og forståelse? Så man ikke ligeledes mange

65

menneſker med andre kropſlige lemlæſtelſer for eksempel i ansigtet eller i organismens indre? Så man ikke ſtore og ſmå byer mere eller mindre lagt i ruiner af krigens helvedeſvåben? Hvad med Guds ſkønne natur med ſkove og frugtbare marker overdænget med lig af både menneſker og dyr og ſkæmmet af granathuller, ødelagte træer og mange andre rædſler? Er noget ſådan: Kristendom? At tvangsforflytte folk fra deres eget frugtbare hjemſted eller fædreland til magre, øde og golde egne for at lade den ſejrende nations indbyggere overtage de beſejredes fædrene jord, kan det kaldes Kristendom? Og når mange menneſker ſulter ihjel, ſamtidig med at andre menneſker lever i umådelig rigdom, frådſeri og lediggang, kan man da kalde en ſådan ſamfundsform Kristendom?

Når hundreder af videnskabsmænd dag ud og dag ind udelukkende er travlt beſkæftiget med at opfinde endnu mere effektive og udslettende drabsmidler eller helvedeſmaskiner end de allerede eksisterende geniale drabs- og tilintetgørelſesrædſler, mon ſådanne videnskabsmænd da har tanke for de medmenneſker, der engang ſkal lemlæſtes til døde af diſſe ſuperapparaters døds- og udslettelfesfunktioner? Mon de betænker, at de ſelv i et kommende fyſiſk jordliv kan blive offer for deres egne helvedeſprodukter?

At belære børnene i ſkolen om at de ikke må ſlå ihjel, og at det er forbudt at dræbe menneſker, for ſå, når barnet har nået atten års alderen, at tvinge det til under truſſel om ſtraf, ja, undertiden dødsſtraf at være med til at dræbe i en eventuel krig, er det Kristendom? Når Kristendommens præſter i viſſe tilfælde ikke ~~afvigexx~~ tager i betænkning at velsigne krigsvåbnene og at bede til, at Gud må hjælpe dem at tilintetgøre fjenden, må man ligeledes uvilkårligt ſpørge: er det Kristendom? At prædike fortabelſe og dens følger, helvedeſ evige ild over menneſker der ikke er døbte og ikke går til nadveren, ſynes heller ikke at kunne være Kristendom. Hvad med de mange millioner af Jordens vilde naturmenneſker, der levede længe før Kristendommen kom til denne klode? De kunne jo hverken få dåb eller nadver. Hvad med forladelfen for diſſe menneſkers „synder”? Hvor er deres evige ſjæle eller ånd? Befinder de ſig i den evige helvedeſpine? Det var jo deres livsvilkår, at dræbe og myrde og føre krig for at kunne eksistere.

menneſker med andre kropſlige lemlæſtelſer for eksempel i ansigtet eller i organismens indre? Så man ikke ſtore og ſmå byer mere eller mindre lagt i ruiner af krigens helvedeſvåben? Hvad med Guds ſkønne natur med ſkove og frugtbare marker overdænget med lig af både menneſker og dyr og ſkæmmet af granathuller, ødelagte træer og mange andre rædſler? Er noget ſådan: Kristendom? At tvangsforflytte folk fra deres eget frugtbare hjemſted eller fædreland til magre, øde og golde egne for at lade den ſejrende nations indbyggere overtage de beſejredes fædrene jord, kan det kaldes Kristendom? Og når mange menneſker ſulter ihjel, ſamtidig med at andre menneſker lever i umådelig rigdom, frådſeri og lediggang, kan man da kalde en ſådan ſamfundsform Kristendom?

Når hundreder af videnskabsmænd dag ud og dag ind udelukkende er travlt beſkæftiget med at opfinde endnu mere effektive og udslettende drabsmidler eller helvedeſmaskiner end de allerede eksisterende geniale drabs- og tilintetgørelſesrædſler, mon ſådanne videnskabsmænd da har tanke for de medmenneſker, der engang ſkal lemlæſtes til døde af diſſe ſuperapparaters døds- og udslettelfesfunktioner? Mon de betænker, at de ſelv i et kommende fyſiſk jordliv kan blive offer for deres egne helvedeſprodukter? At belære børnene i ſkolen om at de ikke må ſlå ihjel, og at det er forbudt at dræbe menneſker, for ſå, når barnet har nået atten års alderen, at tvinge det til under truſſel om ſtraf, ja, undertiden dødsſtraf at være med til at dræbe i en eventuel krig, er det Kristendom? Når Kristendommens præſter i viſſe tilfælde ikke tager i betænkning at velsigne krigsvåbnene og at bede til, at Gud må hjælpe dem at tilintetgøre fjenden, må man ligeledes uvilkårligt ſpørge: er det Kristendom? At prædike fortabelſe og dens følger, helvedeſ evige ild over menneſker der ikke er døbte og ikke går til nadveren, ſynes heller ikke at kunne være Kristendom. Hvad med de mange millioner af Jordens vilde naturmenneſker, der levede længe før Kristendommen kom til denne klode? De kunne jo hverken få dåb eller nadver. Hvad med forladelfen for diſſe menneſkers “synder”? Hvor er deres evige ſjæle eller ånd? Befinder de ſig i den evige helvedeſpine? Det var jo deres livsvilkår at dræbe og myrde og føre krig for at kunne eksistere.

De kendte hverken til humanitet eller kærlighed ud over den kunstige sympati, der opretholder parringstilstanden mellem kønnene. Disse væseners højeste sympatievne strakte sig hovedsagelig kun til parringspartneren og afkommet, og de måtte således ifølge den uintellektuelle Kristendom være hundrede procent prædestinerede til dette evige helvede, hvor alt håb er ude, da enhver fortabt sjæl umuligt kan ~~undslippe~~, men til evig tid her må leve i sin krops flammer uden nogen som helst mulighed for redning. ~~Kan~~noget sådant være Kristendom? Og dog er sådanne overtroiske forestillinger, der absolut må betegnes som rene afsporinger, blevet forkyndt i Kristendommens navn og blevet troet af visse mennesker.

51. De religiøse sekter og samfund.

Hvordan kommer de ovenfor anførte tåbelige og afsporede forestillinger ind i verdensgenløserens rene forkyndelse af Kristendommen? Må det ikke stå klart for det udviklede menneske, at denne kyniske mentalitet ikke kan have noget som helst med Kristendommen at gøre, ligesom det må stå klart, at Kristendommen ikke kan have haft til opgave at forhindre disse afsporinger, der kun kan betegnes som det rene hedenskab hos mennesker, som i deres egen forestilling mente at være Kristendommens kapaciteter. Enhver af de mange sekter og ethvert af de mange samfund, der kalder sig „kristne“, er endnu kun grupper af mennesker, der naturligvis slet ikke har nået den fuldkommenhed i tanke og væremåde, der kræves for at være det virkelige totale, fuldkomne kristne væsen, nemlig mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Dette betyder naturligvis ikke, at sådanne mennesker ikke kan være fremragende udviklet og kan være i stand til at skabe en vis velsignelse for deres omgivelser og således alt efter der udviklingstilstand være inspirerende for menneskene under den fortsatte udvikling mod det fuldkomne gudsbillede. Dersom nogle af disse religiøse samfund påstår, at de er færdigt udviklede kristne mennesker i Guds billede, da må det give sig udslag i, at de kan tilgive deres næste ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange. Dersom deres fjende giver dem et slag på den ene kind, må de vende ham den anden kind til. De må ikke være intolerante over for de mennesker, der ikke har samme tro eller religiøse opfattelse som den,

De kendte hverken til humanitet eller kærlighed ud over den kunstige sympati, der opretholdes parringstilstanden mellem kønnene. Disse væseners højeste sympatievne strakte sig hovedsagelig kun til parringspartneren og afkommet, og de måtte således ifølge den uintellektuelle Kristendom være hundrede procent prædestinerede til dette evige helvede, hvor alt håb er ude, da enhver fortabt sjæl umuligt kan undslippe, men til evig tid her må leve i sin krops flammer uden nogen som helst mulighed for redning. Kan noget sådant være Kristendom? Og dog er sådanne overtroiske forestillinger, der absolut må betegnes som rene afsporinger, blevet forkyndt i Kristendommens navn og blevet troet af visse mennesker.

51. De religiøse sekter og samfund.

Hvordan kommer de ovenfor anførte tåbelige og afsporede forestillinger ind i verdensgenløserens rene forkyndelse af Kristendommen? Må det ikke stå klart for det udviklede menneske, at denne kyniske mentalitet ikke kan have noget som helst med Kristendommen at gøre, ligesom det må stå klart, at Kristendommen ikke kan have haft til opgave at forhindre disse afsporinger, der kun kan betegnes som det rene hedenskab hos mennesker, som i deres egen forestilling mente at være Kristendommens kapaciteter. Enhver af de mange sekter og ethvert af de mange samfund, der kalder sig „kristne“, er endnu kun grupper af mennesker, der naturligvis slet ikke har nået den fuldkommenhed i tanke og væremåde, der kræves for at være det virkelige totale, fuldkomne kristne væsen, nemlig mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Dette betyder naturligvis ikke, at sådanne mennesker ikke kan være fremragende udviklet og kan være i stand til at skabe en vis velsignelse for deres omgivelser og således alt efter der udviklingstilstand være inspirerende for menneskene under den fortsatte udvikling mod det fuldkomne gudsbillede. Dersom nogle af disse religiøse samfund påstår, at de er færdigt udviklede kristne mennesker i Guds billede, da må det give sig udslag i, at de kan tilgive deres næste ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange. Dersom deres fjende giver dem et slag på den ene kind, må de vende ham den anden kind til. De må ikke være intolerante over for de mennesker, der ikke har samme tro eller religiøse opfattelse som den,

deres egen sekt er bygget på. De må beherske deres tilbøjelighed til at dømme anderledes tankende mennesker som fortabte, der kun har helvedes evige ild at opnå efter døden. De må selvfølgelig elske deres næste som sig selv og Gud over alle ting. Kan de ikke opfylde disse guddommelige krav, kan de heller ikke med rette betegne sig selv som „frelste“, hvilket vil sige: udgørende det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. De kan kun være væsener, der ligesom alle deres medvæsener er under Guds skabelse af mennesket i sit billede. Hvor langt de er fremme mod virkeliggørelsen af denne ophøjede tilstand bliver synligt gennem graden af den alkærlighed, de dagligt udviser over for deres næste, hvilket ~~xxxxx~~ vil sige alt levende omkring dem. I samme grad som de udviser næstekærlighed, i samme grad er de færdigskabte mennesker i Guds billede. △

Dersom noget religiøst samfund eller nogen religiøs sekt skulle have den opfattelse, at den har til opgave at frelse menneskeheden, og at alle mennesker på Jorden skal blive deres tilhængere, gør de sig skyldige i en stor fejltagelse. Da ingen som helst religiøs sekt eller sammenslutning sidder inde med den totalt færdige logiske udredning af Kristendommens mysterium, der er det samme som livsmysteriets løsning, vil ikke en eneste af disse få alverdens mennesker som tilhængere. Sekterne såvel som alle sammenslutninger er tids- og rumdimensionelle og kan derfor kun have en meget begrænset levetid. De vil alle udvikle sig bort fra deres nuværende stadium og frem mod det færdige stadium i Guds færdiggørelse af mennesket i sit billede. Derfor vil absolut alle sekter og samfund totalt opløses. Intet som helst væsen kan modstå udviklingen, der er Guds skabende hånd. Alle verdens mennesker vil gennem denne guddommens færdiggørelse af mennesket i sit billede få absolut samme syn på vejen, sandheden og livet som selv-oplevet kendsgerning. De vil da alle været blevet til kristusvæsener. Og en verden af sådanne væsener kan kun være Guds rige eller himmerige i renkultur.

deres egen sekt er bygget på. De må beherske deres tilbøjelighed til at dømme anderledes tankende mennesker som fortabte, der kun har helvedes evige ild at opnå efter døden. De må selvfølgelig elske deres næste som sig selv og Gud over alle ting. Kan de ikke opfylde disse guddommelige krav, kan de heller ikke med rette betegne sig selv som „frelste“, hvilket vil sige: udgørende det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. De kan kun være væsener, der ligesom alle deres medvæsener er under Guds skabelse af mennesket i sit billede. Hvor langt de er fremme mod virkeliggørelsen af denne ophøjede tilstand bliver synligt gennem graden af den alkærlighed, de dagligt udviser over for deres næste, hvilket vil sige alt levende omkring dem. I samme grad som de udviser næstekærlighed, i samme grad er de færdigskabte mennesker i Guds billede.

Dersom noget religiøst samfund eller nogen religiøs sekt skulle have den opfattelse, at den har til opgave at frelse menneskeheden, og at alle mennesker på Jorden skal blive deres tilhængere, gør de sig skyldige i en stor fejltagelse. Da ingen som helst religiøs sekt eller sammenslutning sidder inde med den totalt færdige logiske udredning af Kristendommens mysterium, der er det samme som livsmysteriets løsning, vil ikke en eneste af disse få alverdens mennesker som tilhængere. Sekterne såvel som alle sammenslutninger er tids- og rumdimensionelle og kan derfor kun have en meget begrænset levetid. De vil alle udvikle sig bort fra deres nuværende stadium og frem mod det færdige stadium i Guds færdiggørelse af mennesket i sit billede. Derfor vil absolut alle sekter og samfund totalt opløses. Intet som helst væsen kan modstå udviklingen, der er Guds skabende hånd. Alle verdens mennesker vil gennem denne guddommens færdiggørelse af mennesket i sit billede få absolut samme syn på vejen, sandheden og livet som selv-oplevet kendsgerning. De vil da alle været blevet til kristusvæsener. Og en verden af sådanne væsener kan kun være Guds rige eller himmerige i renkultur.

52. Den overtro, at alt er blevet til uden en levende skaber, og at tingene har skabt sig selv.

Blandt materialistisk indstillede mennesker mener en del i dyb alvor, at alt levende, såvel mennesker som dyr og alle andre former for liv i verdensaltet, herunder også naturens logiske processer er blevet til af sig selv uden noget som helst levende skabende element - altså uden medvirken af en levende skaber. De kan umuligt fatte, at der findes en overlegen styrende magt bag hver eneste logiske detalje i naturens umådelige skabevælde. Den opfattelse, at der må findes en logisk styrende magt bag verdensaltets logiske skabeprocesser, anser de som overtro, hvilket altså vil sige, at alle logiske skabte ting skulle være blevet til af sig selv ved tilfældigheder. Egentlig er det besynderligt, at noget menneske kan få en sådan opfattelse, eftersom de aldrig nogensinde inden for deres egne sansers rækkevidde er blevet vidne til, at en logisk skabelse er kommet i stand af sig selv. Så langt som et menneskes tænkeevne rækker, er det en urokkelig kendsgerning, at en logisk skabelse kun kan opbygges ved hjælp af tænkning. En logisk skabelse kan således kun manifesteres i kraft af viden, begær, vilje, følelse, intelligens og hukommelse samt dertil den nødvendige kunnen. Hvis arkitekter, ingeniører eller andre skabeeksperter ikke havde disse egenskaber i deres bevidsthed, hvorledes skulle de da kunne projektere logiske opbygninger eller skabelser? Hvorledes skulle de kolossale logiske skabelser, der hver dag forekommer verden over, kunne finde sted, dersom der ikke var levende væsener til at manifestere dem? Inden for menneskets sanseområde har man aldrig set, at for eksempel et hus, en maskine, et jernbanetog, en flyvemaskine, en bil, en tændstik eller en knappenål har kunnet skabe sig selv. Og når det er således, kan det vel næppe være logisk at antage, at der ikke skulle eksistere et tænkende, viljeførende ophav til det ocean af logiske skabeprocesser, der måtte gå forud for at Jordens mennesker og dyr i dag kan fremtræde som repræsentanter for og vidnesbyrd om naturens kolossale logiske skabeevne. Afslører naturens skabelser ikke netop de samme bevidsthedsegenskaber, som mennesket må have for at kunne manifestere logisk skabelse eller manifestation? Er mineralriget ikke logisk i sin struktur? Er planteverdenen ikke logisk bygget op? Er dyrenes og menneskens organismer

52. Den overtro, at alt er blevet til uden en levende skaber, og at tingene har skabt sig selv.

Blandt materialistisk indstillede mennesker mener en del i dyb alvor, at alt levende, såvel mennesker som dyr og alle andre former for liv i verdensaltet, herunder også naturens logiske processer er blevet til af sig selv uden noget som helst levende skabende element - altså uden medvirken af en levende skaber. De kan umuligt fatte, at der findes en overlegen styrende magt bag hver eneste logiske detalje i naturens umådelige skabevælde. Den opfattelse, at der må findes en logisk styrende magt bag verdensaltets logiske skabeprocesser, anser de som overtro, hvilket altså vil sige, at alle logiske skabte ting skulle være blevet til af sig selv ved tilfældigheder. Egentlig er det besynderligt, at noget menneske kan få en sådan opfattelse, eftersom de aldrig nogensinde inden for deres egne sansers rækkevidde er blevet vidne til, at en logisk skabelse er kommet i stand af sig selv. Så langt som et menneskes tænkeevne rækker, er det en urokkelig kendsgerning, at en logisk skabelse kun kan opbygges ved hjælp af tænkning. En logisk skabelse kan således kun manifesteres i kraft af viden, begær, vilje, følelse, intelligens og hukommelse samt dertil den nødvendige kunnen. Hvis arkitekter, ingeniører eller andre skabeeksperter ikke havde disse egenskaber i deres bevidsthed, hvorledes skulle de da kunne projektere logiske opbygninger eller skabelser? Hvorledes skulle de kolossale logiske skabelser, der hver dag forekommer verden over, kunne finde sted, dersom der ikke var levende væsener til at manifestere dem? Inden for menneskets sanseområde har man aldrig set, at for eksempel et hus, en maskine, et jernbanetog, en flyvemaskine, en bil, en tændstik eller en knappenål har kunnet skabe sig selv. Og når det er således, kan det vel næppe være logisk at antage, at der ikke skulle eksistere et tænkende, viljeførende ophav til det ocean af logiske skabeprocesser, der måtte gå forud for at Jordens mennesker og dyr i dag kan fremtræde som repræsentanter for og vidnesbyrd om naturens kolossale logiske skabeevne. Afslører naturens skabelser ikke netop de samme bevidsthedsegenskaber, som mennesket må have for at kunne manifestere logisk skabelse eller manifestation? Er mineralriget ikke logisk i sin struktur? Er planteverdenen ikke logisk bygget op? Er dyrenes og menneskens organismer

69 ikke udtryk for den højeste logik, det mest geniale skabetalent? Er naturen som helhed ikke skabt lige så logisk? Er vor lille klode ikke et særdeles bekræftende vidne om logik? Hvorledes skulle den overhovedet kunne rumme liv, dersom den ikke var skabt logisk og opfyldte alle de betingelser, der gør det muligt at leve på den og endog at have det lykkeligt, efterhånden som de levende væsener selv får udviklet deres logiske evne til at skabe fred og kærlighed?

Hvad med de millioner af stjerner, solsystemer og mælkeveje der lyser i verdensrummet? Skulle de blot udgøre rene tilfældigheder? Tror man at disse umådelige oceaner af gigantkræfter er til for det rene intet? Hvorfor skulle de ikke ligesom vor egen klode og vort eget solsystem give livsmuligheder for myriader af levende væsener? Er det ikke en kendsgerning, at blot en dråbe mosevand er fyldt med liv og livsformer og således må siges at være livgiver? Hvorfor skulle verdensaltets gigantiske mælkevejssystemer, der er milliarder og atter milliarder ~~af~~ gange større end en sådan vanddråbe, da ikke give lys, varme og liv til levende væsener? Hvordan kan det være logisk at antage, at disse gigantområder skulle være døde, ulogiske og intetsigende fænomener, når hver eneste lille plet på Jorden er organiseret for at give liv? At menneskene tror, der kun eksisterer liv inden for de områder, der kan observeres med ~~deres~~ fysiske sanser, er absolut intet bevis for, at der ikke skulle være liv og bevidsthed, intelligens og følelse, ja, endog en følelse der kulminerer i alkærlighed og alvisdom, bag verdensaltets oceaner af materie i bestandig bevægelse og omformning. Naturligvis står alle kloder ikke på samme udviklingstrin. Nogle kloder er gamle og ved at være ubeboelige for levende væsener. Andre kloder er endnu unge og frembyder betingelser for livsvæsenets vækst mod fuldkommenheden. Atter andre kloder er helt døde og må betegnes som klodelig, medens der også er kloder, der står i fuld blomstring og udgør livsområder for færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

Når nogle mennesker kun opfatter disse verdensrummets gigantiske livskilder som døde kræfter uden styring og eksistensformål, medens vort eget lille støvfug af en planet udgør basis for ^{en} så enormt varieret livsudfoldelse, kan det kun skyldes disse menneskers endnu uudviklede sanseevner. For dem er livsmysteriets løsning endnu ikke kommet til syne som herskende al-

ikke udtryk for den højeste logik, det mest geniale skabetalent? Er naturen som helhed ikke skabt lige så logisk? Er vor lille klode ikke et særdeles bekræftende vidne om logik? Hvorledes skulle den overhovedet kunne rumme liv, dersom den ikke var skabt logisk og opfyldte alle de betingelser, der gør det muligt at leve på den og endog at have det lykkeligt, efterhånden som de levende væsener selv får udviklet deres logiske evne til at skabe fred og kærlighed?

Hvad med de millioner af stjerner, solsystemer og mælkeveje der lyser i verdensrummet? Skulle de blot udgøre rene tilfældigheder? Tror man at disse umådelige oceaner af gigantkræfter er til for det rene intet? Hvorfor skulle de ikke ligesom vor egen klode og vort eget solsystem give livsmuligheder for myriader af levende væsener? Er det ikke en kendsgerning, at blot en dråbe mosevand er fyldt med liv og livsformer og således må siges at være livgiver? Hvorfor skulle verdensaltets gigantiske mælkevejssystemer, der er milliarder og atter milliarder gange større end en sådan vanddråbe, da ikke give lys, varme og liv til levende væsener? Hvordan kan det være logisk at antage, at disse gigantområder skulle være døde, ulogiske og intetsigende fænomener, når hver eneste lille plet på Jorden er organiseret for at give liv? At menneskene tror, der kun eksisterer liv inden for de områder, der kan observeres med fysiske sanser, er absolut intet bevis for, at der ikke skulle være liv og bevidsthed, intelligens og følelse, ja, endog en følelse der kulminerer i alkærlighed og alvisdom, bag verdensaltets oceaner af materie i bestandig bevægelse og omformning. Naturligvis står alle kloder ikke på samme udviklingstrin. Nogle kloder er gamle og ved at være ubeboelige for levende væsener. Andre kloder er endnu unge og frembyder betingelser for livsvæsenets vækst mod fuldkommenheden. Atter andre kloder er helt døde og må betegnes som klodelig, medens der også er kloder, der står i fuld blomstring og udgør livsområder for færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

Når nogle mennesker kun opfatter disse verdensrummets gigantiske livskilder som døde kræfter uden styring og eksistensformål, medens vort eget lille støvfug af en planet udgør basis for en så enormt varieret livsudfoldelse, kan det kun skyldes disse menneskers endnu uudviklede sanseevner. For dem er livsmysteriets løsning endnu ikke kommet til syne som herskende al-

visdom og alkærlighed, egenskaber som umuligt kan stå alene, men ifølge almen logik må være egenskaber ved et levende væsen. Om man vil kalde dette levende væsen „Forsyn" eller „Guddom" er ligegyldigt. Absolut alle levende væsener vil komme til vågen dagsbevidst at opleve dette væsen som en realitet, når de gennem deres udvikling og karmaoplevelser er blevet tilstrækkeligt modnet for en sådan oplevelse. Dette levende væsen er altså alle tings skaber, og verdensaltet udgør dets organisme, i hvilken vi alle lever, røres og er. At gå imod denne opfattelse af verdensaltets struktur og identitet, der er en kendsgerning for det færdige menneske i Guds billede og lignelse, vil føre til absolut kaos i vedkommende væsens tankeverden, som da vil være baseret på den overtro, at alt bliver til af sig selv.

At mange mennesker endnu ikke fatter denne livsmysteriets løsning, må man ligesom ved alle anden forekommende mangel på forståelse af livets mysterium stille sig undskyldende og tolerant overfor. Fænomener og begreber, som mennesker endnu ikke har fået tilstrækkeligt udviklede sansevner til at fatte, kan naturligvis umuligt blive til virkelighed eller sandhed for dem. Diskussioner vil her ikke være til nogen nytte, men udviklingen eller Guds skabelse af mennesket står ikke stille, og en dag vil også sådanne nu uforstående mennesker glæde og fryde sig over det evigt levende og styrende i verdensaltet: guddommen, alvisdommen og alkærligheden.

53. Hvorfor eksisterer hos nogle væsener den overtro, at al skabelse bliver til af sig selv?

At kunne tro, at en logisk skabelse kan blive til af sig selv uden et levende ophavs begær, villen og kunnen, er kulminationen af overtro, thi kan en overtro være større? Kan nogen antagelse være mere i modstrid med virkeligheden eller menneskenes intellektuelle erfaringer? Med denne overtro er dens ophav kommet så langt bort fra den virkelige kendsgerning eller sandhed om livet, som man overhovedet kan komme. Mennesket med en sådan overtro behøver dog ikke rent materielt set at være primitivt eller uintellektuelt. Tværtimod kan det være en fremragende videnskabsmand inden for den materielle forsknings og videns felter. Hvordan kan et sådant intellektuelt menneske da tro, at verdensaltet med dets ocean af logiske skabeprocesser og detaljer

visdom og alkærlighed, egenskaber som umuligt kan stå alene, men ifølge almen logik må være egenskaber ved et levende væsen. Om man vil kalde dette levende væsen „Forsyn" eller „Guddom" er ligegyldigt. Absolut alle levende væsener vil komme til vågen dagsbevidst at opleve dette væsen som en realitet, når de gennem deres udvikling og karmaoplevelser er blevet tilstrækkeligt modnet for en sådan oplevelse. Dette levende væsen er altså alle tings skaber, og verdensaltet udgør dets organisme, i hvilken vi alle lever, røres og er. At gå imod denne opfattelse af verdensaltets struktur og identitet, der er en kendsgerning for det færdige menneske i Guds billede og lignelse, vil føre til absolut kaos i vedkommende væsens tankeverden, som da vil være baseret på den overtro, at alt bliver til af sig selv.

At mange mennesker endnu ikke fatter denne livsmysteriets løsning, må man ligesom ved al anden forekommende mangel på forståelse af livets mysterium stille sig undskyldende og tolerant overfor. Fænomener og begreber, som mennesker endnu ikke har fået tilstrækkeligt udviklede sansevner til at fatte, kan naturligvis umuligt blive til virkelighed eller sandhed for dem. Diskussioner vil her ikke være til nogen nytte, men udviklingen eller Guds skabelse af mennesket står ikke stille, og en dag vil også sådanne nu uforstående mennesker glæde og fryde sig over det evigt levende og styrende i verdensaltet: guddommen, alvisdommen og alkærligheden.

53. Hvorfor eksisterer hos nogle væsener den overtro, at al skabelse bliver til af sig selv?

At kunne tro, at en logisk skabelse kan blive til af sig selv uden et levende ophavs begær, villen og kunnen, er kulminationen af overtro, thi kan en overtro være større? Kan nogen antagelse være mere i modstrid med virkeligheden eller menneskenes intellektuelle erfaringer? Med denne overtro er dens ophav kommet så langt bort fra den virkelige kendsgerning eller sandhed om livet, som man overhovedet kan komme. Mennesket med en sådan overtro behøver dog ikke rent materielt set at være primitivt eller uintellektuelt. Tværtimod kan det være en fremragende videnskabsmand inden for den materielle forsknings og videns felter. Hvordan kan et sådant intellektuelt menneske da tro, at verdensaltet med dets ocean af logiske skabeprocesser og detaljer

kan være blevet til af sig selv? Det skyldes udelukkende væsenets endnu uudviklede psykiske begavelse. Det er endnu ikke under sin materielle, videnskabelige forskning nået frem til at kunne iagttage udviklingen på rette måde, og har ikke i tilstrækkeligt omfang lagt mærke til, at de levende væsener gradvis udvikler sig fra lavere til højere udviklingsstadier. Dette betyder, at også sansekapaciteten udvikler sig fra lavere mod højere og mere udvidede oplevelsesevner, hvilket videre medfører et udvidet kendskab til en tilsvarende del af livet. Sanseudviklingen strækker sig fra mineral-livsformer over plantelivsformer og dyrelivsformer frem til det nuværende jordiske menneskes livsform, som repræsenterer den kulminerende udfoldelse af det dræbende princip. Jordmenneskene af i dag må absolut siges at være eksperter i udfoldelse af mørkets kulmination.

Men udviklingen står ikke stille. Djævlbevidsthed er ikke det endelige mål for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Gennem kulminationen af indbyrdes myrderier, lemlæstelse, død og undergang over for hverandre er det klart anskueligt, at de jordiske mennesker endnu er langt fra at være færdigskabte, hvilket altså vil sige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Den mørketilværelse, den nuværende jordiske menneskehed må friste er en udviklingsepoke eller et særligt trin på den udviklingsstige, som skal føre menneskene ud af djævl- eller krigsepokens mørke og frem til en lige så strålende lystilværelse, som den har ført dem til djævl-epokens trin i dag. Den er en indvielse af menneskene i kundskaben om, hvad der er ondt, og hvad der er godt. Hvis ikke menneskene ikke under evolutionsforløbet passerede gennem dette mørkets område, ville de umuligt kunne få kendskab til godt og ondt og ville dermed være totalt afskåret fra nogen sinde at blive til færdige mennesker eller til sådanne lysende kristusvæsener, hvis mentalitet udelukkende er alkærlighed og alviddom og hvis produkt er skabelse af livsglæde og kunst for alt og alle.

Menneskenes og den materielle videnskabs viden om denne udvikling op- hører imidlertid stort set ved det jordiske menneske af i dag, og man er derfor utilbøjelig til at tro, at den nuværende tilstand ligesom alle de forudgående stadier i udviklingen: mineral- plante- og dyreriget, er et for- bigående evolutionsstadium. Det materialistiske menneske har mere eller

kan være blevet til af sig selv? Det skyldes udelukkende væsenets endnu uudviklede psykiske begavelse. Det er endnu ikke under sin materielle, videnskabelige forskning nået frem til at kunne iagttage udviklingen på rette måde, og har ikke i tilstrækkeligt omfang lagt mærke til, at de levende væsener gradvis udvikler sig fra lavere til højere udviklingsstadier. Dette betyder, at også sansekapaciteten udvikler sig fra lavere mod højere og mere udvidede oplevelsesevner, hvilket videre medfører et udvidet kendskab til en tilsvarende del af livet. Sanseudviklingen strækker sig fra mineral-livsformer over plantelivsformer og dyrelivsformer frem til det nuværende jordiske menneskes livsform, som repræsenterer den kulminerende udfoldelse af det dræbende princip. Jordmennesker af i dag må absolut siges at være eksperter i udfoldelse af mørkets kulmination.

Men udviklingen står ikke stille. Djævlbevidsthed er ikke det endelige mål for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Gennem kulminationen af indbyrdes myrderier, lemlæstelse, død og undergang over for hverandre er det klart anskueligt, at de jordiske mennesker endnu er langt fra at være færdigskabte, hvilket altså vil sige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Den mørketilværelse, den nuværende jordiske menneskehed må friste er en udviklingsepoke eller et særligt trin på den udviklingsstige, som skal føre menneskene ud af djævl- eller krigsepokens mørke og frem til en lige så strålende lystilværelse, som den har ført dem til djævl-epokens trin i dag. Den er en indvielse af menneskene i kundskaben om, hvad der er ondt, og hvad der er godt. Hvis menneskene ikke under evolutionsforløbet passerede gennem dette mørkets område, ville de umuligt kunne få kendskab til godt og ondt og ville dermed være totalt afskåret fra nogen sinde at blive til færdige mennesker eller til sådanne lysende kristusvæsener, hvis mentalitet udelukkende er alkærlighed og alviddom og hvis produkt er skabelse af livsglæde og kunst for alt og alle.

Menneskenes og den materielle videnskabs viden om denne udvikling op- hører imidlertid stort set ved det jordiske menneske af i dag, og man er derfor utilbøjelig til at tro, at den nuværende tilstand ligesom alle de forudgående stadier i udviklingen: mineral- plante- og dyreriget, er et for- bigående evolutionsstadium. Det materialistiske menneske har mere eller

mindre den opfattelse, at dets nuværende tilstand er kulminationen eller den højeste udvikling et levende væsen kan opnå, og at der ikke findes højere livsformer eller tilværelsesplaner. I kraft af videnskaben kan man måske godtage, at mikrokosmos er noget levende, men at makrokosmos, hvilket vil sige mælkevejssystemer, sole og andre himmellegemer skulle være udtryk for levende væsener, er man meget uforstående overfor. Bibelens bebudelse af livsvæsenets evolutionsmål, mennesket i Guds billede efter hans lignelse, forekommer ligeledes det materialistisk indstillede menneske at være fri fantasi eller uvirkelighed. Grundet på denne evolutionsbetingede sansebegrænsning må man opfatte tilværelsen som produkt af tilfældigheder og livets mysterium som uløseligt. Hvad menneskene endnu ikke har sansekapacitet til at kunne opleve, vil helt naturligt endnu ikke kunne blive til kendsgerning eller virkelighed for dem.

54. Den nye verdensepoke er menneskehedens kosmiske indvielse i mørket og lyset.

Hvad menneskene endnu ikke rigtigt forstår, men som for manges vedkommende dog mere eller mindre er blevet en anelse, er at den nuværende jordiske menneskehed er i færd med at forandre livsstruktur. Den er ved at udvikle sig mod en helt ny livsepoke, som netop skal blive selve udviklingens højdepunkt. Udviklingen har nemlig en begyndelse og en afslutning, men man må lære at forstå, hvem eller hvad det er, der liv efter liv udvikler sig ved genfødelser i den fysiske materie og i nye fysiske organismer. Udviklingen er ikke noget i sig selv og kan derfor ikke være til for sig egen skyld. Der må være noget, for hvilket den betyder noget, altså noget som denne udvikling kommer til gode. Hvad er det for et "noget"? Det er dette noget inden i os selv, som vi nævner mange gange om dagen, nemlig vort eget „Jeg". Som det fremgår af mine store analyser af livet, består dette Jeg som en evig realitet, der i sig selv absolut ingen analyse kan have, da det hverken har begyndt eller nogen sinde skal ophøre at eksistere. Dette Jeg har en overbevidsthed eller en åndelig struktur, der er lige så evig. Gennem denne struktur er dette højeste noget eller Jeg'et i stand til at virke ind på den fysiske materie og her danne sig fysiske legemer, gennem hvilke det kan

mindre den opfattelse, at dets nuværende tilstand er kulminationen eller den højeste udvikling et levende væsen kan opnå, og at der ikke findes højere livsformer eller tilværelsesplaner. I kraft af videnskaben kan man måske godtage, at mikrokosmos er noget levende, men at makrokosmos, hvilket vil sige mælkevejssystemer, sole og andre himmellegemer skulle være udtryk for levende væsener, er man meget uforstående overfor. Bibelens bebudelse af livsvæsenets evolutionsmål, mennesket i Guds billede efter hans lignelse, forekommer ligeledes det materialistisk indstillede menneske at være fri fantasi eller uvirkelighed. Grundet på denne evolutionsbetingede sansebegrænsning må man opfatte tilværelsen som produkt af tilfældigheder og livets mysterium som uløseligt. Hvad menneskene endnu ikke har sansekapacitet til at kunne opleve, vil helt naturligt endnu ikke kunne blive til kendsgerning eller virkelighed for dem.

54. Den nye verdensepoke er menneskehedens kosmiske indvielse i mørket og lyset.

Hvad menneskene endnu ikke rigtigt forstår, men som for manges vedkommende dog mere eller mindre er blevet en anelse, er at den nuværende jordiske menneskehed er i færd med at forandre livsstruktur. Den er ved at udvikle sig mod en helt ny livsepoke, som netop skal blive selve udviklingens højdepunkt. Udviklingen har nemlig en begyndelse og en afslutning, men man må lære at forstå, hvem eller hvad det er, der liv efter liv udvikler sig ved genfødelser i den fysiske materie og i nye fysiske organismer. Udviklingen er ikke noget i sig selv og kan derfor ikke være til for sin egen skyld. Der må være noget, for hvilket den betyder noget, altså noget som denne udvikling kommer til gode. Hvad er det for et "noget"? Det er dette noget inden i os selv, som vi nævner mange gange om dagen, nemlig vort eget „Jeg". Som det fremgår af mine store analyser af livet, består dette Jeg som en evig realitet, der i sig selv absolut ingen analyse kan have, da det hverken har begyndt eller nogen sinde skal ophøre at eksistere. Dette Jeg har en overbevidsthed eller en åndelig struktur, der er lige så evig. Gennem denne struktur er dette højeste noget eller Jeg'et i stand til at virke ind på den fysiske materie og her danne sig fysiske legemer, gennem hvilke det kan

73 udvikle sig fysiske organer og lemmer, gennem hvilke ^{videre/} det kan lære at tænke, opleve og manifestere sig. Disse fysiske legemer er altså det eneste ved væsenet, der kan registreres med de fysiske sanser, medens den åndelige struktur ikke kan opleves gennem disse sanser. Derfor er mennesket i stor udstrækning underkastet den overtro, at det levende væsens fysiske legeme er selve det levende væsen. Og da dette legeme ~~kan~~ er en skabt foreteelse, er det forgængeligt og underlagt slitage akkurat som ethvert andet redskab. Den fysiske organisme er absolut kun at betegne som et redskab for det levende væsens evige Jeg.

Da Jeg'et som nævnt ikke er begyndelse og afslutning underkastet, og således ikke er tids- og rumdimensionelt, overlever det alle sine fysiske legemers undergang, men kan stadig opbygge sig nye legemer. Og det er denne udskiftning af fysiske legemer, der benævnes reinkarnation eller genfødsel. Gennem genfødslerne på det fysiske plan, oplever Jeg'et den ydre fysiske verdens påvirkning og andre levende væseners påvirkninger, ligesom det er i stand til at reagere over for disse ~~XXXXXX~~ påvirkninger, og netop ved denne gensidige påvirkning foregår Guds skabelse af mennesket i sit billede. Fra epoke til epoke udvikles således livsvæsenet frem mod den sidste store evolutionsepoke, hvor mennesket i Guds billede toner frem som en levendegjort virkelighed. Og netop i dette århundrede er menneskene på vej ind i denne store og guddommelige epoke.

Når ~~denne epoke her er betegnet~~ ~~XXXXXX~~ som guddommelig, er det ikke fordi den er behagelig. Tværtimod vil der under denne epoke blive udløst så megen mørk karma, at den til sidst vil tilintetgøre krig, smerte og lidelse. Alt mørket vil da forsvinde fra de jordiske terræner, og mennesket vil fremtræde som Guds færdige skabeprodukt. ~~Derfor er det berettiget at kalde denne epoke guddommelig.~~ ~~XXXXXX~~ Når mørket med dets krige, lidelser og smerte udgør det virkeligt fundamentale middel, som kan få mørket selv med al dets gru til at forsvinde, skyldes det loven for årsag og virkning, hvilket vil sige, at enhver impuls urokkeligt vender tilbage til sit ophav og udløser ond eller god skæbne alt efter ^{Derfor er det berettiget at kalde denne} som impulsen er udsendt af had eller kærlighed. Da hadets eller krigens og mørkets virkninger urokkeligt falder tilbage til deres ophav som tilsvarende ond skæbne, vil denne onde skæbne afføde den humane evne i væsenet og efterhånden gøre det til det færdige menneske i Guds billede

udvikle sig fysiske organer og lemmer, gennem hvilke det kan lære at tænke, opleve og manifestere sig. Disse fysiske legemer er altså det eneste ved væsenet, der kan registreres med de fysiske sanser, medens den åndelige struktur ikke kan opleves gennem disse sanser. Derfor er mennesket i stor udstrækning underkastet den overtro, at det levende væsens fysiske legeme er selve det levende væsen. Og da dette legeme er en skabt foreteelse, er det forgængeligt og underlagt slitage akkurat som ethvert andet redskab. Den fysiske organisme er absolut kun at betegne som et redskab for det levende væsens evige Jeg.

Da Jeg'et som nævnt ikke er begyndelse og afslutning underkastet, og således ikke er tids- og rumdimensionelt, overlever det alle sine fysiske legemers undergang, men kan stadig opbygge sig nye legemer. Og det er denne udskiftning af fysiske legemer, der benævnes reinkarnation eller genfødsel. Gennem genfødslerne på det fysiske plan, oplever Jeg'et den ydre fysiske verdens påvirkning og andre levende væseners påvirkninger, ligesom det er i stand til at reagere over for disse påvirkninger, og netop ved denne gensidige påvirkning foregår Guds skabelse af mennesket i sit billede. Fra epoke til epoke udvikles således livsvæsenet frem mod den sidste store evolutionsepoke, hvor mennesket i Guds billede toner frem som en levendegjort virkelighed. Og netop i dette århundrede er menneskene på vej ind i denne store og guddommelige epoke.

Når jeg har betegnet denne epoke som guddommelig, er det ikke fordi den er behagelig. Tværtimod vil der under denne epoke blive udløst så megen mørk karma, at den til sidst vil tilintetgøre krig, smerte og lidelse. Alt mørket vil da forsvinde fra de jordiske terræner, og mennesket vil fremtræde som Guds færdige skabeprodukt. Derfor har jeg kaldt denne epoke guddommelig. Når mørket med dets krige, lidelser og smerte udgør det virkeligt fundamentale middel, som kan få mørket selv med al dets gru til at forsvinde, skyldes det loven for årsag og virkning, hvilket vil sige, at enhver impuls urokkeligt vender tilbage til sit ophav og udløser ond eller god skæbne alt efter som impulsen er udsendt af had eller kærlighed. Da hadets eller krigens og mørkets virkninger urokkeligt falder tilbage til deres ophav som tilsvarende ond skæbne, vil denne onde skæbne afføde den humane evne i væsenet og efterhånden gøre det til det færdige menneske i Guds billede

Efter hans lignelse, alt efter som denne humane evne er blevet til alkærlighed.

Men ~~endnu er~~ denne alkærlighed ^{er} kun lidt udviklet hos de jordiske mennesker, som endnu må sige, at leve i mørkekulminationen eller mere eller mindre i djævlbevidsthedstilstanden. Hos mange mennesker har mørke skæbner dog allerede kulmineret, hvilket har medført, at sådanne mennesker er blevet mere humane, samtidig med at de har fået en fremragende intelligensudvikling, ^{endog} ligesom intuitionen ~~kan~~ kan spores hos enkelte af disse individer. Mennesker af denne udviklingsstandard kan ikke acceptere Kristendommen i dens overleverede uintellektuelle form og er derfor blevet materialister, hvilket igen har bibragt dem erfaring ~~for~~ for, at materialisme absolut ikke kan være livets slutfacit eller menneskenes højeste udviklingsmulighed. De begynder at føle, at der mangler noget, men kan som sagt ikke antage den uintellektuelle Kristendom med dens efterhånden påklistrede hedenskab og overtro som livsfacit eller åndeligt ståsted. Navnlig ~~kan~~ de nye generationer af ungdom ~~finder vi i vildrede~~ med hensyn til livets højeste erkendelse. De danner sig mange forestillinger, som dog mere eller mindre går i forkerte retninger. De har en anelse om eksistensen af en højere tilværelse, uden at de dog forstår denne eller formår at udpege vejen til den. Masser af nedbrydende vildfarelser flourer blandt de unge. De prøver ~~kan~~ forskellige metoder og midler, som de mener skulle kunne give dem lysets tilværelse. Ja, de forsøger endog med narkotika af forskellig slags, fordi sådanne psykisk nedbrydende giftstoffer undertiden kan fremkalde falske psykiske salighedsfølelser eller lysoplevelser. Dette sker dog kun på grund af giftstoffernes forstyrrende indvirkning på de kosmiske organer, der hos de pågældende mennesker endnu er latente, men senere, når de er tilstrækkeligt udviklet er beregnet at skulle befordre væsenets kosmiske bevidsthed. At benytte disse giftstoffer er ødelæggende for hele væsenets åndelige struktur og kan i værste tilfælde gøre mennesket til et midlertidigt både fysisk og åndeligt vrag. Man forsøger også at fremkalde højere bevidsthedstilstande ved fejlagtige meditationer, der kan bringes op til en næsten lige så psykisk ødelæggende virkning på de kosmiske organer som det er tilfældet med narkotikastofferne. Men der findes absolut hverken stoffer eller metoder, der kan

Efter hans lignelse, alt efter som denne humane evne er blevet til alkærlighed.

Men endnu er denne alkærlighed kun lidt udviklet hos de jordiske mennesker, som endnu må siges at leve i mørkekulminationen eller mere eller mindre i djævlbevidsthedstilstanden. Hos mange mennesker har mørke skæbner dog allerede kulmineret, hvilket har medført, at sådanne mennesker er blevet mere humane, samtidig med at de har fået en fremragende intelligensudvikling, ligesom endog intuitionen kan spores hos enkelte af disse individer. Mennesket af denne udviklingsstandard kan ikke acceptere Kristendommen i dens overleverede uintellektuelle form og er derfor blevet materialister, hvilket igen har bibragt dem erfaring for, at materialisme absolut ikke kan være livets slutfacit eller menneskenes højeste udviklingsmulighed. De begynder at føle, at der mangler noget, men kan som sagt ikke antage den uintellektuelle Kristendom med dens efterhånden påklistrede hedenskab og overtro som livsfacit eller åndeligt ståsted. Navnlig de nye generationer af ungdom finder vi i vildrede med hensyn til livets højeste erkendelse. De danner sig mange forestillinger, som dog mere eller mindre går i forkerte retninger. De har en anelse om eksistensen af en højere tilværelse, uden at de dog forstår denne eller formår at udpege vejen til den. Masser af nedbrydende vildfarelser flourer blandt de unge. De prøver forskellige metoder og midler, som de mener skulle kunne give dem lysets tilværelse. Ja, de forsøger endog med narkotika af forskellig slags, fordi sådanne psykisk nedbrydende giftstoffer undertiden kan fremkalde falske psykiske salighedsfølelser eller lysoplevelser. Dette sker dog kun på grund af giftstoffernes forstyrrende indvirkning på de kosmiske organer, der hos de pågældende mennesker endnu er latente, men senere, når de er tilstrækkeligt udviklet er beregnet at skulle befordre væsenets kosmiske bevidsthed. At benytte disse giftstoffer er ødelæggende for hele væsenets åndelige struktur og kan i værste tilfælde gøre mennesket til et midlertidigt både fysisk og åndeligt vrag. Man forsøger også at fremkalde højere bevidsthedstilstande ved fejlagtige meditationer, der kan bringes op til en næsten lige så psykisk ødelæggende virkning på de kosmiske organer som det er tilfældet med narkotikastofferne. Men der findes absolut hverken stoffer eller metoder, der kan

forvandle det mere eller mindre ufærdige menneske til et lysets væsen med kosmisk bevidsthed og fremtræden som et Kristusvæsen, der er ét med Gud.

Tilvænnningen af de nævnte giftstoffer er meget farlig, fordi de påvirker menneskets kosmiske sanseorganer, som endnu er ufærdige eller latente, og fordi det netop er disse sanseorganer, der i forbindelse med en højere-udviklet alkærlighed skal ~~gives~~ forlene mennesket med kosmisk bevidsthed. Ud fra dette må det stå klart, at en kunstig pirring og utidig aktivering af disse endnu ikke færdigt anlagte organsæt kan føre mennesket ind i en særdeles farlig forvirring af syner eller åndelige oplevelser, som det pågældende væsen hverken har intelligens eller følelse til at beherske. Forvirringen kan gå så vidt, at mennesket forestiller sig selv som Kristus og før eller siden må indlægges på nerveklunik som mentalt afsporet og som bade fysisk og åndeligt vrage. Det vil tage flere fysiske inkarnationer for et sådant væsen atter at blive normal i forhold til sine omgivelser, men at dette før eller senere vil ske, således at ^{væsenet} ~~det~~ kan fortsætte sin ^(videre) udvikling af kosmisk bevidsthed gennem kærlighedens væremåde, er absolut givet, idet der jo ikke eksisterer nogen virkelig fortabelse eller udslettelse.

Der findes altså ingen kunstige midler ved hvilke mennesket uden om genfødselen eller reinkarnationen og udvikling af næstekærligheden kan opnå kosmisk bevidsthed. Og dermed findes der heller ingen genvej til lyset, hvorved nogle mennesker skulle kunne komme lettere og ad en kortere vej til det færdige menneskestadium end andre. Alle må absolut gennem det samme for at blive det samme. Hvis der var en genvej, ville den foreskrevne normale evolutionsvej baseret på alkærligheden være totalt overflødig og meningsløs. Hvorfor skulle nogle mennesker ^(møjsommeligt) kæmpe sig ad en besværlig og lidelsesfyldt vej til lyset, medens andre kunne opnå dette altoverstrålende guddommelige resultat blot ved køb af nogle giftstoffer på et apotek? Lykkeligt er det menneske, der ved, at giftstofferne fører nedad mod mørket og ind i afsporingernes og lidelsernes dødsterræner, og at den absolut eneste farbare vej til lyset er udvikling af alkærligheden, der naturligvis også rummer dette, at elske Gud over alle ting som livets absolut eneste sande og levende ophav, hvis ånd og blod pulserer i hvert levende væsen.

forvandle det mere eller mindre ufærdige menneske til et lysets væsen med kosmisk bevidsthed og fremtræden som et Kristusvæsen, der er ét med Gud.

Tilvænnningen af de nævnte giftstoffer er meget farlig, fordi de påvirker menneskets kosmiske sanseorganer, som endnu er ufærdige eller latente, og fordi det netop er disse sanseorganer, der i forbindelse med en højere-udviklet alkærlighed skal forlene mennesket med kosmisk bevidsthed. Ud fra dette må det stå klart, at en kunstig pirring og utidig aktivering af disse endnu ikke færdigt anlagte organsæt kan føre mennesket ind i en særdeles farlig forvirring af syner eller åndelige oplevelser, som det pågældende væsen hverken har intelligens eller følelse til at beherske. Forvirringen kan gå så vidt, at mennesket forestiller sig selv som Kristus og før eller siden må indlægges på nerveklunik som mentalt afsporet Og som både fysisk og åndeligt vrage. Det vil tage flere fysiske inkarnationer for et sådant væsen atter at blive normal i forhold til sine omgivelser, men at dette før eller senere vil ske, således at det kan fortsætte sin videre udvikling af kosmisk bevidsthed gennem kærlighedens væremåde, er absolut givet, idet der jo ikke eksisterer nogen virkelig fortabelse eller udslettelse.

Der findes altså ingen kunstige midler ved hvilke mennesket uden om genfødselen eller reinkarnationen og udvikling af næstekærligheden kan opnå kosmisk bevidsthed. Og dermed findes der heller ingen genvej til lyset, hvorved nogle mennesker skulle kunne komme lettere og ad en kortere vej til det færdige menneskestadium end andre. Alle må absolut gennem det samme for at blive det samme. Hvis der var en genvej, ville den foreskrevne normale evolutionsvej baseret på alkærligheden være totalt overflødig og meningsløs. Hvorfor skulle nogle mennesker møjsommeligt kæmpe sig ad en besværlig og lidelsesfyldt vej til lyset, medens andre kunne opnå dette altoverstrålende guddommelige resultat blot ved køb af nogle giftstoffer på et apotek? Lykkeligt er det menneske, der ved, at giftstofferne fører nedad mod mørket og ind i afsporingernes og lidelsernes dødsterræner, og at den absolut eneste farbare vej til lyset er udvikling af alkærligheden, der naturligvis også rummer dette, at elske Gud over alle ting som livets absolut eneste sande og levende ophav, hvis ånd og blod pulserer i hvert levende væsen.

76 - Hvad det drejer sig om, er altså omskabelse af væsenernes djævleværemåde til kristusmentalitet. Det er denne omskabelse, der er målet hvortil væsenernes mørke karma er midlet, og det er denne væremåde, der kommer så stærkt til udtryk gennem Jesu forkyndelse af den uintellektuelle Kristendom. Og det er den samme kristusforkyndelse, der nu i udvidet skikkelse ^{under} ~~gennem~~ den nye verdensepoke vil blive givet menneskeheden i form af kosmisk viden- skab tilgængelig for intelligensmæssig efterforskning. Den kristne for- kyndelse vil i den nye verdensepoke ikke være noget, man skal tro på, men en videnskab tilpasset menneskets logiske sans og kærlighedsudvikling, en videnskab der vil gøre mennesket til sin egen åndelige lærer ved selvstudium og ved de kendsgerninger, der gennem dette studium vil blive til absolut virkelighed som vejen, sandheden og livet eller selve livsmysteriets løs- ning. Den nu forlængst indledte nye verdensepoke vil i virkeligheden udgøre en kosmisk indvielse, hvor menneskene gennem selvoplevelse af virkelighedens lys og mørke vil blive eksperter i kundskab om livets struktur og vil kunne forme deres liv i Guds billede efter hans lignelse. Menneskene vil således nå frem til at blive åndeligt suveræne og vil derefter ikke mere være af- hængige af andres meninger og opfattelser. De bliver deres egen åndelige autoritet, og kun med denne åndelige autoritet tilstrækkeligt udviklet kan mennesket med rette betegnes som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

55. Afslutning på første del.

Med udvikling^{en} af denne høje kapacitet i kosmisk ^{(moral og} væremåde vil Jordens menne- sker nå frem til at danne et internationalt verdensrige, i hvilket alle nationer tilsammen danner en fælles verdensregering med et for hele verden eller alle stater gældende retsvæsen. Det anarki, der nu med vold og våben- magt opretholdes og skaber mere eller mindre helvede på Jorden, vil totalt forsvinde. Freden vil komme til at lyse og funkle, hvor menneskene tidligere myrdede menneskene med krigens, ~~og~~ dødens og ødelæggelsens helvedesmaskiner i form af kernevåben og andre uhyrlige volds- og drabsmetoder. Over Jordens skønne kontinenter vil fredens velsignelse i form af alkærlighed og genia- litet i kosmisk videnskab og kunst forherlige menneskenes tilværelse. Og fra

Hvad det drejer sig om, er altså omskabelse af væsenernes djævlevære- måde til kristusmentalitet. Det er denne omskabelse, der er målet hvortil væsenernes mørke karma er midlet, og det er denne væremåde, der kommer så stærkt til udtryk gennem Jesu forkyndelse af den uintellektuelle Kristendom. Og det er den samme kristusforkyndelse, der nu i udvidet skikkelse gennem den nye verdensepoke vil blive givet menneskeheden i form af kosmisk viden- skab tilgængelig for intelligensmæssig efterforskning. Den kristne for- kyndelse vil i den nye verdensepoke ikke være noget, man skal tro på, men en videnskab tilpasset menneskets logiske sans og kærlighedsudvikling, en videnskab der vil gøre mennesket til sin egen åndelige lærer ved selvstudium og ved de kendsgerninger, der gennem dette studium vil blive til absolut virkelighed som vejen, sandheden og livet eller selve livsmysteriets løs- ning. Den nu forlængst indledte nye verdensepoke vil i virkeligheden udgøre en kosmisk indvielse, hvor menneskene gennem selvoplevelse af virkelighedens lys og mørke vil blive eksperter i kundskab om livets struktur og vil kunne forme deres liv i Guds billede efter hans lignelse. Menneskene vil således nå frem til at blive åndeligt suveræne og vil derefter ikke mere være af- hængige af andres meninger og opfattelser. De bliver deres egen åndelige autoritet, og kun med denne åndelige autoritet tilstrækkeligt udviklet kan mennesket med rette betegnes som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

55. Afslutning på første del.

Med udviklingen af denne høje kapacitet i kosmisk moral og væremåde vil Jordens menne- sker nå frem til at danne et internationalt verdensrige, i hvilket alle nationer tilsammen danner en fælles verdensregering med et for hele verden eller alle stater gældende retsvæsen. Det anarki, der nu med vold og våben- magt opretholdes og skaber mere eller mindre helvede på Jorden, vil totalt forsvinde. Freden vil komme til at lyse og funkle, hvor menneskene tidligere myrdede menneskene med krigens, dødens og ødelæggelsens helvedesmaskiner i form af kernevåben og andre uhyrlige volds- og drabsmetoder. Over Jordens skønne kontinenter vil fredens velsignelse i form af alkærlighed og genia- litet i kosmisk videnskab og kunst forherlige menneskenes tilværelse. Og fra

nn menneskeheden vil jubelsange lyde mod himlen til lovprisning af dens evige liv og tilværelse samt dens evige skaber, hvis strålende hellige ånd nu er blevet ethvert menneskes bevidsthed, tanker og væremåde. Og da vil menneskene se, at mørket er forsvundet for Guds ånds ~~strålevæld~~ lysvæld i menneskets egen mentalitet og adfærd, som natten er forsvundet for den opgående sols strålevæld over Jorden. Og Kristi ord på korset: „Det er fuldbragt“, er sket fyldest. Kristendommen står som en lysglorie over Jordens kontinenter og have. Den er blevet himmeriges rige på Jorden, og Jordens bane i rummet er blevet en lysvej mellem stjernerne.

A N D E N D E L

K R I S T I G E N K O M S T

56. De symbolske udtryk ved hvilke Kristi genkomst er forudsagt.

I de fleste religiøse kredse, sekter og samfund opfatter man Kristi egne udtalelser om sin genkomst fuldstændig bogstaveligt, hvilket vil sige, at man opfatter det således, at han kommer som en personlig skikkelse i de fysiske skyer med megen kraft og herlighed. Man forstår ikke, at hele Jesu fremstilling af sin genkomst kun er udtrykt symbolsk, og man forstår ikke, hvad der ligger bag disse symboler. Man fatter ikke, at han netop med denne sin symbolske forklaring lader forstå, at han ^(absolut) ikke kommer tilbage til Jorden for igen at optræde som en særlig fysisk personlighed og fremhæve sig selv som Kristus, således som det i sin tid var tilfældet under hans fysiske inkarnation i Palæstina. Jesus kommer absolut ikke og prædiker her og der og danner religiøse sekter og samfund. Der foreligger slet ikke noget som helst løfte om, at man fysisk kan finde ham her eller der. For de, som har øren at høre med og øjne at se med, advarer han tværtimod meget stærkt mod denne opfattelse, at han som Kristus skulle være at finde fysisk enten her eller der. Hele hans forklaring om sin genkomst er givet rent symbolsk, hvilket har været nødvendigt af hensyn til hans samtids endnu uintellektuelle eller primitive opfattelsesevne. Han måtte indkapsle sandheden om sin genkomst i en slags eventyrsprog, som netop ikke var ualmindelig for datidens lærere og profeter. Først har Jesus forklaret, at mange falske

menneskeheden vil jubelsange lyde mod himlen til lovprisning af dens evige liv og tilværelse samt dens evige skaber, hvis strålende hellige ånd nu er blevet ethvert menneskes bevidsthed, tanker og væremåde. Og da vil menneskene se, at mørket er forsvundet for Guds ånds lysvæld i menneskets egen mentalitet og adfærd, som natten er forsvundet for den opgående sols strålevæld over Jorden. Og Kristi ord på korset: “Det er fuldbragt”, er sket fyldest. Kristendommen står som en lysglorie over Jordens kontinenter og have. Den er blevet himmeriges rige på jorden, og Jordens bane i rummet er blevet en lysvej mellem stjernerne,

ANDEN DEL

KRISTI GENKOMST

56. De symbolske udtryk ved hvilke Kristi genkomst er forudsagt.

I de fleste religiøse kredse, sekter og samfund opfatter man Kristi egne udtalelser om sin genkomst fuldstændig bogstaveligt, hvilket vil sige, at man opfatter det således, at han kommer som en personlig skikkelse i de fysiske skyer med megen kraft og herlighed. Man forstår ikke, at hele Jesu fremstilling af sin genkomst kun er udtrykt symbolsk, og man forstår ikke, hvad der ligger bag disse symboler. Man fatter ikke, at han netop med denne sin symbolske forklaring lader forstå, at han absolut ikke kommer tilbage til jorden for igen at optræde som en særlig fysisk personlighed og fremhæve sig selv som Kristus, således som det i sin tid var tilfældet under hans fysiske inkarnation i Palæstina. Jesus kommer absolut ikke og prædiker her og der og danner religiøse sekter og samfund. Der foreligger slet ikke noget som helst løfte om, at man fysisk kan finde ham her eller der. For de, som har øren at høre med og øjne at se med, advarer han tværtimod meget stærkt mod denne opfattelse, at han som Kristus skulle være at finde fysisk enten her eller der. Hele hans forklaring om sin genkomst er givet rent symbolsk, hvilket har været nødvendigt af hensyn til hans samtids endnu uintellektuelle eller primitive opfattelsesevne. Han måtte indkapsle sandheden om sin genkomst i en slags eventyrsprog, som netop ikke var ualmindelig for datidens lærere og profeter. Først har Jesus forklaret, at mange falske

10

profeter vil opstå. Nogle af disse vil endog udgive sig for at være selve Jesus Kristus. Angående dette kan der henvises til Mattæus-, Markus- og Johannesevangeliet, hvor Jesus siger: „Se, jeg har sagt jer det forud. Hvis de altså siger til jer: Se, han er i ørkenen, så gå ikke derud; se, han er i kamrene, så tro det ikke! Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være. ... Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på Jorden jamre (sig) og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed! (Matt 24, 25-27 og 30).

Kristus advarer videre og siger: „Agt vel på at ikke nogen skal føre jer vild! Mange skal komme i mit navn og sige: Det er mig! og de skal føre mange vild. ... Og hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! eller se, dér er han! så tro det ikke. Thi falske messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre tegn og undere for, om det er muligt, at føre de udvalgte vild". (Mark. 13, 5-6 og 21-22). Men Kristus taler endnu videre om sin genkomst, hvilket vil sige hans missions fuldbyrdelse, som han udtrykker således: „Men talsmanden, helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer". (Joh. 14, 26). Og Kristus fortsætter: „Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det". (Joh.16,12-14)

57. Den sandhedens ånd der skal vejlede menneskene til hele sandheden.

Der er her anført nogle gengivelser fra Bibelen af Kristi egne udtalelser om sin genkomst. Hvad er nu den sande virkelighed bag disse af verdensgenløseren udtalte guddommelige forjættelser? Hvad er det, han har ønsket at udtrykke under begrebet „genkomst"? Har han dermed villet forudsige, at han atter ville åbenbare sig i skikkelse af en fysisk person, der prædiker ordet, udfører mirakler og viser sig for alt folket både her og der? - Nej, det har han absolut ikke villet give udtryk for. Han har tvært-

profeter vil opstå. Nogle af disse vil endog udgive sig for at være selve Jesus Kristus. Angående dette kan der henvises til Mattæus-, Markus- og Johannesevangeliet, hvor Jesus siger: „Se, jeg har sagt jer det forud. Hvis de altså siger til jer: Se, han er i ørkenen, så gå ikke derud; se, han er i kamrene, så tro det ikke! Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være.... Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på Jorden jamre sig og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed". (Matt 24, 25-27 og 30).

Kristus advarer videre og siger: „Agt vel på at ikke nogen skal føre jer vild! Mange skal komme i mit navn og sige: Det er mig! og de skal føre mange vild.... Og hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! eller se, dér er han! så tro det ikke. Thi falske messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre tegn og undere for, om det er muligt, at føre de udvalgte vild". (Mark. 13, 5-6 og 21-22). Men Kristus taler endnu videre om sin genkomst, hvilket vil sige hans missions fuldbyrdelse, som han udtrykker således: „Men talsmanden, helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer". (Joh. 14, 26). Og Kristus fortsætter: „Jeg har endnu meget at sige jer; men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det". (Joh. 16, 12-14)

57. Den sandhedens ånd der skal vejlede menneskene til hele sandheden.

Der er her anført nogle gengivelser fra Bibelen af Kristi egne udtalelser om sin genkomst. Hvad er nu den sande virkelighed bag disse af verdensgenløseren udtalte guddommelige forjættelser? Hvad er det, han har ønsket at udtrykke under begrebet „genkomst"? Har han dermed villet forudsige, at han atter ville åbenbare sig i skikkelse af en fysisk person, der prædiker ordet, udfører mirakler og viser sig for alt folket både her og der? - Nej, det har han absolut ikke villet give udtryk for. Han har tvært-

imod advaret menneskene mod en sådan antagelse. Når han ved denne „genkomst“ hverken kan findes i „ørkenen eller i kamrene“ og heller ikke findes „her eller der“, kan hans genkomst absolut ikke være som en Kristus i form af en almindelig fysisk person. I så tilfælde måtte han være let at finde og genkende et eller andet sted. Han advarer stærkt imod at tro på dem, der kommer og siger, at de er Kristus, eller påstår at Kristus findes her eller der. Kristi virkelige genkomst skal således ikke på nogen måde være af fysisk natur. Han kommer ikke mere på Jorden som en for alle fysisk synlig åndelig autoritet og fortæller, at han er Kristus. Han kommer ikke mere for at være et fysisk synligt tilbodelsesvæsen og for at styrke sin autoritet ved mirakler, ved sit kærlige væsen^{og} ved sin begrænsede guddommelige sandhedsfortolkning tilpasset menneskenes endnu uintellektuelle opfattelsesevne. Denne form for kristusmission var absolut nødvendig for at den guddommelige kristendomsforkyndelse i det hele taget kunne begynde at få indpas i det for denne forkyndelse modne, men uintellektuelle menneskes mentalitet og tænkning.

Men således er det ikke i dag. Tiden står ikke stille. Og Guds skabelse af mennesket er nået frem til et langt højere stadium end på Jesu tid i Palæstina. Når Kristendommen i dag ikke tilfredsstiller de humane og intelligent udviklede mennesker, skyldes det dens uintellektuelle form. De to årtusinder, der nu snart er forløbet siden den uintellektuelle Kristendoms fødsel, har forandret mange menneskers humane følelse og intelligens fra primitivitet til et intellektuelt stade, og denne udvikling er i fortsat rivende vækst. Da der ikke over for sidstnævnte kategori af mennesker er fremført logiske udredninger eller beviser til støtte for Kristendommen som kendsgerning, vil den uintellektuelle Kristendom kun blive opfattet som dogmer eller påstande. Og det var et sådant savn af en Kristendommens kosmiske analyse, Kristus klart kunne forudse ville opstå blandt fremtidens mennesker. Derfor måtte han bebude, at Kristendommen i hele sin sandheds fylde ville blive åbenbaret for menneskene, når tiden herfor var inde. Og det er virkeliggørelsen af denne bebudelse, der er blevet kaldt „Kristi genkomst“ og udgør kristusmissionens videreførelse frem til sit færdige stadium, der vil være det samme som menneskenes indvielse i hele Kristendommens mysterium eller livsmysteriets løsning. Det er således ikke Kristi fysiske person, der skal være det primære i hans såkaldte „genkomst“.

imod advaret menneskene mod en sådan antagelse. Når han ved denne „genkomst“ hverken kan findes i „ørkenen eller i kamrene“ og heller ikke findes „her eller der“, kan hans genkomst absolut ikke være som en Kristus i form af en almindelig fysisk person. I så tilfælde måtte han være let at finde og genkende et eller andet sted. Han advarer stærkt imod at tro på dem, der kommer og siger, at de er Kristus, eller påstår at Kristus findes her eller der. Kristi virkelige genkomst skal således ikke på nogen måde være af fysisk natur. Han kommer ikke mere på Jorden som en for alle fysisk synlig åndelig autoritet og fortæller, at han er Kristus. Han kommer ikke mere for at være et fysisk synligt tilbodelsesvæsen og for at styrke sin autoritet ved mirakler, ved sit kærlige væsen og ved sin begrænsede guddommelige sandhedsfortolkning tilpasset menneskenes endnu uintellektuelle opfattelsesevne. Denne form for kristusmission var absolut nødvendig for at den guddommelige kristendomsforkyndelse i det hele taget kunne begynde at få indpas i det for denne forkyndelse modne, men uintellektuelle menneskes mentalitet og tænkning.

Men således er det ikke i dag. Tiden står ikke stille. Og Guds skabelse af mennesket er nået frem til et langt højere stadium end på Jesu tid i Palæstina. Når Kristendommen i dag ikke tilfredsstiller de humane og intelligent udviklede mennesker, skyldes det dens uintellektuelle form. De to årtusinder, der nu snart er forløbet siden den uintellektuelle Kristendoms fødsel, har forandret mange menneskers humane følelse og intelligens fra primitivitet til et intellektuelt stade, og denne udvikling er i fortsat rivende vækst. Da der ikke over for sidstnævnte kategori af mennesker er fremført logiske udredninger eller beviser til støtte for Kristendommen som kendsgerning, vil den uintellektuelle Kristendom kun blive opfattet som dogmer eller påstande. Og det var et sådant savn af en Kristendommens kosmiske analyse, Kristus klart kunne forudse ville opstå blandt fremtidens mennesker. Derfor måtte han bebude, at Kristendommen i hele sin sandheds fylde ville blive åbenbaret for menneskene, når tiden herfor var inde. Og det er virkeliggørelsen af denne bebudelse, der er blevet kaldt „Kristi genkomst“ og udgør kristusmissionens videreførelse frem til sit færdige stadium, der vil være det samme som menneskenes indvielse i hele Kristendommens mysterium eller livsmysteriets løsning. Det er således ikke Kristi fysiske person, der skal være det primære i hans såkaldte „genkomst“.

Han udtrykte selv meget bestemt, at det var den hellige ånd, som Faderen i hans navn skulle sende til menneskene. Denne ånd, som Kristus også betegner som „sandhedens ånd“, skal vejlede menneskene til hele sandheden. Hvad er det for en sandhed, denne ånd skal lede menneskene til? Er det ikke netop kristusmissionen, den skal føre videre? Siger Kristus ikke netop, at den skal tage af hans viden og give til menneskene? Hvad kan denne viden være andet end den, han ~~xxxxxxx~~ bebudede skulle blive givet menneskene senere hen, fordi de under hans fysiske inkarnation på Jorden ikke var udviklede nok til at kunne antage hele Kristendommens gigantanalyser, der er lig med selve verdensaltets analyser. Kristus lover ikke, at han selv i fysisk skikkelse kommer og fortæller menneskene dette. Han siger derimod, at Gud skal sende den hellige sandhedens ånd til menneskene. Men hvad dækker i realiteten begrebet „ånd“? Ånd er tanker og viden. Den hellige sandhedens ånd er altså det samme som hellige tanker og viden. Men hvad er hellige tanker og viden? Er det ikke netop de allerhøjeste tanker og den allerhøjeste viden, som bekræfter Guds eksistens, udtrykker livsmysteriets løsning og opfatter alkærligheden som livets evige fundament og væsenernes absolutte udødelighed og evige eksistens som kendsgerning? Hvilke tanker kan være højere og mere hellige eller rene end selve disse tanker som videnskab eller kendsgerning i renkultur? Hvilken opfattelse kan være mere i pagt med den absolut evige urokkelige sandhed om livet? Var det ikke netop denne højeste guddommelige sandhedens ånd, der kun kan være den allerhøjeste sandhed om livet, Kristus bebudede, at Gud ville sende menneskene? Kristus har ikke sagt, at han selv personligt som en fysisk Kristus vil give menneskene denne høje viden. Han bebudede, at Gud skulle sende menneskene denne viden, hvilket vil sige, at Gud vil give menneskeheden denne højeste hellige viden som en kosmisk videnskab forståelig for menneskelig udviklet humanitet eller alkærlighed, intelligens og intuition.

Han udtrykte selv meget bestemt, at det var den hellige ånd, som Faderen i hans navn skulle sende til menneskene. Denne ånd, som Kristus også betegner som “sandhedens ånd”, skal vejlede menneskene til hele sandheden. Hvad er det for en sandhed, denne ånd skal lede menneskene til? Er det ikke netop kristusmissionen, den skal føre videre? Siger Kristus ikke netop, at den skal tage af hans viden og give til menneskene? Hvad kan denne viden, være andet end den, han bebudede skulle blive givet menneskene senere hen, fordi de under hans fysiske inkarnation på Jorden ikke var udviklede nok til at kunne antage hele Kristendommens gigantanalyser, der er lig med selve verdensaltets analyser. Kristus lover ikke, at han selv i fysisk skikkelse kommer og fortæller menneskene dette. Han siger derimod, at Gud skal sende den hellige sandhedens ånd til menneskene. Men hvad dækker i realiteten begrebet „ånd“? Ånd er tanker og viden. Den hellige sandhedens ånd er altså det samme som hellige tanker og viden. Men hvad er hellige tanker og viden? Er det ikke netop de allerhøjeste tanker og den allerhøjeste viden, som bekræfter Guds eksistens, udtrykker livsmysteriets løsning og opfatter alkærligheden som livets evige fundament og væsenernes absolutte udødelighed og evige eksistens som kendsgerning? Hvilke tanker kan være højere og mere hellige eller rene end selve disse tanker som videnskab eller kendsgerning i renkultur? Hvilken opfattelse kan være mere i pagt med den absolut evige urokkelige sandhed om livet? Var det ikke netop denne højeste guddommelige sandhedens ånd, der kun kan være den allerhøjeste sandhed om livet, Kristus bebudede, at Gud ville sende menneskene? Kristus har ikke sagt, at han selv personligt som en fysisk Kristus vil give menneskene denne høje viden. Han bebudede, at Gud skulle sende menneskene denne viden, hvilket vil sige, at Gud vil give menneskeheden denne højeste hellige viden som en kosmisk videnskab forståelig for menneskelig udviklet humanitet eller alkærlighed, intelligens og intuition.

58. Når Kristi genkomst ikke skal forme sig for menneskene som et møde med ham i hans personlige fysiske inkarnation, Hvorfor kaldes da denne hans fortsatte kristusmission „Kristi genkomst“?

Svaret på dette spørgsmål kan kun blive, at det netop er fordi det er hans fortsatte kristusmission. Det er opfyldelsen af den bebudelse, han i symboliske udtryk har forudsagt som en genkomst. Men denne genkomst skulle blive den ophøjede gigantiske viden om Kristendommen, som menneskene i sin tid ikke var udviklede eller begavede nok til at kunne modtage. Kristi genkomst drejer sig altså ikke om hans fysiske fremtræden med mirakler og bjergprædikener og fremtræden som model for menneskenes kommende væremåde. Han behøver ikke endnu engang at demonstrere for menneskene, at han kan tilgive selv en korsfættelse fra sine bødlers side. Det har han i overdådig grad bevist ved sin tidligere fysiske inkarnation. Kristus nævner slet ikke, at hans såkaldte „genkomst“ skal være rent fysisk, men omtaler den for sine disciple således: „Talsmanden den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alle ting, som jeg har sagt jer“. Og Kristus siger videre: „Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og om de kommende ting skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde jer“. Hvorfor nævner Kristus ikke sig selv her? Hvem er denne „Talsmanden, den hellige ånd“ eller sandhedens ånd, som Faderen vil sende i Kristi navn, og som skal tage af Kristi kosmiske visdom og vejlede menneskene til hele sandheden? Hvad er „hele sandheden“? Er det ikke den resterende del af Kristusforkyndelsen, som menneskene ikke var begavede eller modne nok til at kunne modtage på Jesu tid, og hvis forkyndelse han derfor måtte bebude til en senere tid? Når Kristus ikke nævner sig selv som den, der i fysisk skikkelse og fremtræden skal åbenbares for menneskene som Kristus, er det udelukkende fordi menneskene ikke mere har behov for en fysisk kristusmission. Hvad ville det nytte, at Kristus som et fysisk menneske kom og fortalte sine medmennesker, at han var Kristus? Selv om han udførte mirakler, ville man være umådelig skeptisk og utilbøjelig til at tro på hans påstand, og dette ikke mindst fordi fremtidens mennesker ikke kan føres ved tro, men kun ved virkelig viden

58. Når Kristi genkomst ikke skal forme sig for menneskene som et møde med ham i hans personlige fysiske inkarnation, Hvorfor kaldes da denne hans fortsatte kristusmission „Kristi genkomst“?

Svaret på dette spørgsmål kan kun blive, at det netop er fordi det er hans fortsatte kristusmission. Det er opfyldelsen af den bebudelse, han i symboliske udtryk har forudsagt som en genkomst. Men denne genkomst skulle blive den ophøjede gigantiske viden om Kristendommen, som menneskene i sin tid ikke var udviklede eller begavede nok til at kunne modtage. Kristi genkomst drejer sig altså ikke om hans fysiske fremtræden med mirakler og bjergprædikener og fremtræden som model for menneskenes kommende væremåde. Han behøver ikke endnu engang at demonstrere for menneskene, at han kan tilgive selv en korsfættelse fra sine bødlers side. Det har han i overdådig grad bevist ved sin tidligere fysiske inkarnation. Kristus nævner slet ikke, at hans såkaldte „genkomst“ skal være rent fysisk, men omtaler den for sine disciple således: „Talsmanden den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder“. Og Kristus siger videre: „Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og om de kommende ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde eder“. Hvorfor nævner Kristus ikke sig selv her? Hvem er denne „Talsmanden, den hellige ånd“ eller sandhedens ånd, som Faderen vil sende i Kristi navn, og som skal tage af Kristi kosmiske visdom og vejlede menneskene til hele sandheden? Hvad er „hele sandheden“? Er det ikke den resterende del af Kristus forkyndelsen, som menneskene ikke var begavede eller modne nok til at kunne modtage på Jesu tid, og hvis forkyndelse han derfor måtte bebude til en senere tid? Når Kristus ikke nævner sig selv som den, der i fysisk skikkelse og fremtræden skal åbenbares for menneskene som Kristus, er det udelukkende fordi menneskene ikke mere har behov for en fysisk kristusmission. Hvad ville det nytte, at Kristus som et fysisk menneske kom og fortalte sine medmennesker, at han var Kristus? Selv om han udførte mirakler, ville man være umådelig skeptisk og utilbøjelig til at tro på hans påstand, og dette ikke mindst fordi fremtidens mennesker ikke kan føres ved tro, men kun ved virkelig viden

82 og dokumenterede kendsgerninger. Ser vi ikke netop i dag, at millioner af mennesker forlængst har mistet troen på Kristus? Ja, nogle mennesker benægter rent ud at der har eksisteret nogen Kristus, men denne benægtelse skyldes kun det religiøse instinkts totale forfald og en forvokset intelligens i forhold til den humane følelse hos sådanne mennesker. Den fysiske side af Kristusmissionen fuldførte Kristus gennem sin fysiske væremåde som model for den humane standard, menneskene måtte udvikle sig frem til for at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Kristus fuldførte endog denne sin mission til en sådan fuldkommenhed, at han på korset på Golgata under sin smertes kulmination kunne tilgive sine bødler og bede: „Fader! ~~tilgiv~~ dem, thi de ~~ved~~ ikke hvad de gør! (Luk.23,32).
 Nej, Kristus behøver i sandhed ikke ~~mere~~ ^{yderligere} at demonstrere den virkelige kristne eller kosmiske væremåde, der er betingelsen for, at Guds plan med menneskene kan ske fyldest. Denne demonstration har han i overdådig alkærlighed fuldbragt. Det drejer sig nu mere om den ånd, kraft og herlighed, der forekommer bag den verdensgenløsningsmission, Kristus påbegyndte i Palæstina. Det drejer sig i dag om „det meget han havde at sige“, men som hans disciple og den øvrige menneskehed ikke kunne fatte eller forstå, da han i fysisk skikkelse vandrede på Jorden som Kristus. Det meget, han dengang havde at sige, men som han måtte undlade at sige på grund af menneskenes uintellektuelle tilstand, var netop det, der nu skal komme til at udgøre den nye verdensepokes åndelige livsfundament, nemlig en videnskabelig og en intellektuel fortolkning af de store sandheder, Kristus i sin tid måtte nøjes med at fremsætte som påstande, og som menneskene i dag opfatter som tvivlsomme, netop fordi de er uden intellektuel underbygning eller bevisførelse. Den nye verdensepokes livsfundament vil altså blive Kristendommens videreførelse mod sin intellektuelle åbenbaring eller afklaring. Kristendommen vil fortsætte som en åndelig videnskab, altså en åbenbaring af kendsgerninger tilgængelig for et sansesæt med udviklet og aktiv næstekærlighed eller alkærlighed, intelligens og intuition. I den nye verdensepokes begyndelse, som mange mennesker allerede befinder sig i, vil der opstå mørke karmabegivenheder, der netop vil udvikle de nævnte sanser til en sådan kapacitet, at deres ophav vil acceptere denne Kristendommens videnskabelige eller intellektuelle afklaring som livsfundament og ved den føres

og dokumenterede kendsgerninger. Ser vi ikke netop i dag, at millioner af mennesker forlængst har mistet troen på Kristus? Ja, nogle mennesker benægter rent ud at der har eksisteret nogen Kristus, men denne benægtelse skyldes kun det religiøse instinkts totale forfald og en forvokset intelligens i forhold til den humane følelse hos sådanne mennesker. Den fysiske side af Kristusmissionen fuldførte Kristus gennem sin fysiske væremåde som model for den humane standard, menneskene måtte udvikle sig frem til for at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Kristus fuldførte endog denne sin mission til en sådan fuldkommenhed, at han på korset på Golgata under sin smertes kulmination kunne tilgive sine bødler og bede: „Fader! tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør” (Luk. 23, 32). Nej, Kristus behøver i sandhed ikke mere at demonstrere den virkelige kristne eller kosmiske væremåde, der er betingelsen for, at Guds plan med menneskene kan ske fyldest. Denne demonstration har han i overdådig alkærlighed fuldbragt. Det drejer sig nu mere om den ånd, kraft og herlighed, der forekommer bag den verdensgenløsningsmission, Kristus påbegyndte i Palæstina. Det drejer sig i dag om ”det meget han havde at sige”, men som hans disciple og den øvrige menneskehed ikke kunne fatte eller forstå, da han i fysisk skikkelse vandrede på Jorden som Kristus. Det meget, han dengang havde at sige, men som han måtte undlade at sige på grund af menneskenes uintellektuelle tilstand, var netop det, der nu skal komme til at udgøre den nye verdensepokes åndelige livsfundament, nemlig en videnskabelig og intellektuel fortolkning af de store sandheder, Kristus i sin tid måtte nøjes med at fremsætte som påstande, og som menneskene i dag opfatter som tvivlsomme, netop fordi de er uden intellektuel underbygning eller bevisførelse. Den nye verdensepokes livsfundament vil altså blive Kristendommens videreførelse mod sin intellektuelle åbenbaring eller afklaring. Kristendommen vil fortsætte som åndelig videnskab, altså en åbenbaring af kendsgerninger tilgængelig for et sansesæt med udviklet og aktiv næstekærlighed eller alkærlighed, intelligens og intuition. I den nye verdensepokes begyndelse, som mange mennesker allerede befinder sig i, vil der opstå mørke karmabegivenheder, der netop vil udvikle de nævnte sanser til en sådan kapacitet, at deres ophav vil acceptere denne Kristendommens videnskabelige eller intellektuelle afklaring som livsfundament og ved den føres

83 frem til kosmisk bevidsthed, der gør mennesket til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

59. Hvis Kristi genkomst ikke var en videnskabeliggørelse af selve den totale Kristendom i sin helhed, ville den ikke have nogen som helst betydning.

At kristusmissionen i den nye verdensepoke må være helt anderledes end i den gamle nu døende kristusepoke er selvfølgeligt. Man kan ikke erstatte en døende verdensepoke med en anden døende verdensepoke. Som tidligere nævnt skulle Kristi genkomst ifølge skriften være i skyerne med megen kraft og herlighed. Yderligere skulle den være ligesom lynet, der udgår fra østen og lyser indtil vesten. Hvad er det ved Kristi genkomst, der kan have en sådan kapacitet? Det kan kun være hans altoverstrålende guddommelige budskab eller verdensoplysning til menneskeheden over hele kloden fra østen til vesten og fra syd til nord. Og dette budskab kan kun være den hellige ånd eller den sandhedens ånd, som Gud skulle sende til menneskene i Jesu navn, og som skulle vejlede dem til hele sandheden og minde dem om Kristus og tage af hvad han havde sagt. Og de kommende ting skulle han forkynde menneskene. Hvad er det i virkeligheden, Kristus under begrebet „sin genkomst" her udtrykker for menneskene? Da ånd er viden og tanker, må den hellige ånd eller sandhedens ånd være den allerhøjeste eksisterende viden eller videnskab. Kristi genkomst er intet mindre end denne højeste viden som kristendomsforkyndelsens fortsættelse. Dersom kristendomsforkyndelsens fortsættelse ikke var den højeste viden om selve verdensaltet, om Guds eksistens, om alkærligheden og alvidenskaben eller alvisdommen som det færdige menneskes absolutte livsfundament og totale fuldkomne forhold til dets mikrokosmos og dets makrokosmos, ville den være ganske uden betydning for færdigskabelsen af det jordiske menneske i Guds billede efter hans lignelse. Kristi genkomst er udelukkende åbenbaringen af denne højeste viden, ja selve livsmysteriets løsning. Denne løsning er fundamentet i den nu påbegyndte nye verdensepoke. Uden denne løsning intet som helst færdigt menneske i Guds billede. Menneskeheden måtte forblive i stagnation i det nu dominerende ragnarok af åndeligt mørke, krig og lidelse uden noget håb eller himmelsk lysindslag i denne dyre- eller djævlebevidsthedens natsorte sfære.

frem til kosmisk bevidsthed, der gør mennesket til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

59. Hvis Kristi genkomst ikke var en videnskabeliggørelse af selve den totale Kristendom i sin helhed, ville den ikke have nogen som helst betydning.

At kristusmissionen i den nye verdensepoke må være helt anderledes end i den gamle nu døende kristusepoke er selvfølgeligt. Man kan ikke erstatte en døende verdensepoke med en anden døende verdensepoke. Som tidligere nævnt skulle Kristi genkomst ifølge skriften være i skyerne med megen kraft og herlighed. Yderligere skulle den være ligesom lynet, der udgår fra østen og lyser indtil vesten. Hvad er det ved Kristi genkomst, der kan have en sådan kapacitet? Det kan kun være hans altoverstrålende guddommelige budskab eller verdensoplysning til menneskeheden over hele kloden fra østen til vesten og fra syd til nord. Og dette budskab kan kun være den hellige ånd eller den sandhedens ånd, som Gud skulle sende til menneskene i Jesu navn, og som skulle vejlede dem til hele sandheden og minde dem om Kristus og tage af hvad han havde sagt. Og de kommende ting skulle han forkynde menneskene. Hvad er det i virkeligheden, Kristus under begrebet „sin genkomst" her udtrykker for menneskene? Da ånd er viden og tanker, må den hellige ånd eller sandhedens ånd være den allerhøjeste eksisterende viden eller videnskab. Kristi genkomst er intet mindre end denne højeste viden som kristendomsforkyndelsens fortsættelse. Dersom kristendomsforkyndelsens fortsættelse ikke var den højeste viden om selve verdensaltet, om Guds eksistens, om alkærligheden og alvidenskaben eller alvisdommen som det færdige menneskes absolutte livsfundament og totale fuldkomne forhold til dets mikrokosmos og dets makrokosmos, ville den være ganske uden betydning for færdigskabelsen af det jordiske menneske i Guds billede efter hans lignelse. Kristi genkomst er udelukkende åbenbaringen af denne højeste viden, ja selve livsmysteriets løsning. Denne løsning er fundamentet i den nu påbegyndte nye verdensepoke. Uden denne løsning intet som helst færdigt menneske i Guds billede. Menneskeheden måtte forblive i stagnation i det nu dominerende ragnarok af åndeligt mørke, krig og lidelse uden noget håb eller himmelsk lysindslag i denne dyre- eller djævlebevidsthedens natsorte sfære.

84

60. Menneskesønnens tegn.

Sammen med den nye verdensepokes livsfundament eller den hellige sandhedens ånd, der skal vejlede menneskene til hele sandheden, skal der efter Kristi egen udtalelse ske følgende: „Menneskesønnens tegn skal vise sig på himmelen, og alle Jordens stammer skal jamre, og de skal se menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed”(Matt.24.30) . Hvad er det for et „Menneskesønnens tegn” der skal vise sig på himmelen? Her taler Kristus atter i symbolsprog. Det, Kristus udtrykker som himmelen, er naturligvis ikke den fysiske himmel med sol, måne og stjerner. Betegnelsen „himmel” betyder her menneskehedens allerhøjeste og mest fuldkomne tankesfære, der videre danner væremåden i den livets allerhøjeste sfære, som Kristus også har betegnet ~~xxx~~ „himmeriges rige”. Dette riges mørke skyer eller laveste livssfære er det samme som menneskenes mørke og krigeriske sindelag eller tankesfære, og det er her, menneskesønnens tegn vil vise sig. Da Kristus lige siden sin jordiske missions begyndelse ~~xx~~ har vist sig at være alkærlighedens profet eller Guds åbenbaring af dette sindelag, må denne alkærlighed være „menneskesønnens tegn”. Siger Kristus ikke netop: „Elsker ~~deres~~ ^{der} fjender, velsigner dem som forbander ~~dem~~ ^{der} og gør ~~dem~~ ^{der} godt som hader ~~dem~~ ^{der}, og beder for dem som krænker ~~dem~~ ^{der} og forfølger ~~dem~~ ^{der}”? (Matt. 5.44). Og fik apostlen Peter ikke dette svar på spørgsmålet om, hvor ofte man skal tilgive sin broder, hvilket også vil sige sin næste: „Jeg siger dig, ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange”? (Matt. 18. 22). Lader Kristus ikke også menneskene forstå, at det største bud er at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv? (Matt. 22.37-39). Og viste han ikke netop på korset på Golgata, at han i selve livets lidelses- eller smertekulmination kunne tilgive bødlerne, der ved at korsfæste ham havde påført ham disse smerter? Var det ikke netop for dem han bad: „Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør”? (Luk.23.34). Kan der eksistere en højere visdom og større alkærlighed end den, der således hundrede procent var denne menneskesønnens væremåde? Hvad skulle kunne udgøre et større tegn på menneskesønnen Jesus af Nazaret? Var det ikke netop denne hans væremådes manifestation på Jorden, der senere blev årsag til hans guddommelige betegnelse som „Kristus”, efter hvilken betegnelse en hel klodes højeste

60. Menneskesønnens tegn.

Sammen med den nye verdensepokes livsfundament eller den hellige sandhedens ånd, der skal vejlede menneskene til hele sandheden, skal der efter Kristi egen udtalelse ske følgende: „Menneskesønnens tegn skal vise sig på himmelen, og alle Jordens stammer skal jamre, og de skal se menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed” (Matt. 24. 30). Hvad er det for et „Menneskesønnens tegn” der skal vise sig på himmelen? Her taler Kristus atter i symbolsprog. Det, Kristus udtrykker som himmelen, er naturligvis ikke den fysiske himmel med sol, måne og stjerner. Betegnelsen „himmel” betyder her menneskehedens allerhøjeste og mest fuldkomne tankesfære, der videre danner væremåden i den livets allerhøjeste sfære, som Kristus også har betegnet „himmeriges rige”. Dette riges mørke skyer eller laveste livssfære er det samme som menneskenes mørke og krigeriske sindelag eller tankesfære, og det er her, menneskesønnens tegn vil vise sig. Da Kristus lige siden sin jordiske missions begyndelse har vist sig at være alkærlighedens profet eller Guds åbenbaring af dette sindelag, må denne alkærlighed være „menneskesønnens tegn”. Siger Kristus ikke netop: „Elsker eders fjender, velsigner dem som forbander eder og gør godt dem godt som hader eder og beder for dem som krænker og forfølger eder”? (Matt. 5. 44). Og fik apostlen Peter ikke dette svar, på spørgsmålet om, hvor ofte man skal tilgive sin broder, hvilket også vil sige sin næste: „Jeg siger dig, ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange”? (Matt. 18. 22). Lader Kristus ikke også menneskene forstå, at det største bud er at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv? (Matt. 22. 37-39). Og viste han ikke netop på korset på Golgata, at han i selve livets lidelses- eller smertekulmination kunne tilgive bødlerne, der ved at korsfæste ham havde påført ham disse smerter? Var det ikke netop for dem han bad: „Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør”? (Luk. 23. 34). Kan der eksistere en højere visdom og større alkærlighed end den, der således hundrede procent var denne menneskesønnens væremåde? Hvad skulle kunne udgøre et større tegn på menneskesønnen Jesus af Nazaret? Var det ikke netop denne hans væremådes manifestation på Jorden, der senere blev årsag til hans guddommelige betegnelse som „Kristus”, efter hvilken betegnelse en hel klodes højeste

85 verdenskultur fik navn og vil blive det evige lys fra Guds ånds strålevæld til Jordens mennesker?

61. Hvorfor betegner Kristus sig selv som „Menneskesønnen“?

Når Kristus ~~giver~~ sig selv betegnelsen „menneskesønnen“, var det naturligvis som modvægt mod den overtro, han vidste ville få god grobund i den uintellektuelle Kristendom, efterhånden som hans position begyndte at blive accepteret i stort format, og der opstod den magt, som under begrebet gejstligheden ville få vanskeligt ved at holde sig til den virkelige sandhed om hans individualitet, der for dem måtte være det rene mysterium. I deres uvidenhed begyndte disse gejstlige at danne sig besynderlige forestillinger om denne usædvanlige personlighed. De kendte ikke noget særligt til „kosmisk bevidsthed“, hvilket vil sige kristusbevidstheden. De forstod ikke, at denne bevidsthedstilstand er det færdige stadium i Guds skabelse af mennesket, og de forstod endnu mindre, at de konfronteret med Jesus af Nazareth var konfronteret med denne Guds fuldkomne skabning. Naturligvis var det umuligt for dem at fatte, hvorledes et menneske kunne fødes med en bevidsthed af en sådan karat, at den med sin rene alkærlighed og visdom hævede sig himmelhøjt over den almindelige jordmenneskelige mentalitet og væremåde baseret på krig, blodsudgydelse, drab og lemlæstelse såvel stater som enkeltvæsener imellem. Hadet, hævn og krigen var endnu opfattet som livsbetینگelse. Og ~~der~~ adskillige årtusinder skulle forløbe, før hele menneskehedens ville nå frem til kristusmissionens freds- eller alkærlighedsopfattelse, og blive til menneskehedens i Guds billede efter hans lignelse, og dermed gøre kloden til et himmeriges rige. At et alkærlighedens og alvisdommens væsen som Jesus Kristus fødtes i en menneskehed, der endnu i stort omfang manifesterede had, hævn, krig og djævlbevidsthed, kunne ikke undgå at vække opmærksomhed. Hans egne tilhængere dannede sig forestillinger om, at han måtte være en søn af Gud, ja man troede i visse kredse, at han var Gud selv, der havde ladet sig føde i en menneskekrop. For Jesu samtid var det en kendsgerning, at han var født af Jomfru Maria, men kun Gud selv nævnes som fader. Man mente at jomfru Maria på en uforklarlig ~~måde~~ guddommelig måde måtte være blevet gravid ved Guds hellige ånd. At denne Guds hellige ånd var medvirkende, er naturligvis rigtigt, men det kan ikke bortforklares, at

verdenskultur fik navn og vil blive det evige lys fra Guds ånds strålevæld til Jordens mennesker?

61. Hvorfor betegner Kristus sig selv som “Menneskesønnen”?

Når Kristus giver sig selv betegnelsen „menneskesønnen“, var det naturligvis som modvægt mod den overtro, han vidste ville få god grobund i den uintellektuelle Kristendom, efterhånden som hans position begyndte at blive accepteret i stort format, og der opstod den magt, som under begrebet gejstligheden ville få vanskeligt ved at holde sig til den virkelige sandhed om hans individualitet, der for dem måtte være det rene mysterium. I deres uvidenhed begyndte disse gejstlige at danne sig besynderlige forestillinger om denne usædvanlige personlighed. De kendte ikke noget særligt til „kosmisk bevidsthed“, hvilket vil sige kristusbevidstheden. De forstod ikke, at denne bevidsthedstilstand er det færdige stadium i Guds skabelse af mennesket, og de forstod endnu mindre, at de konfronteret med Jesus af Nazaret var konfronteret med denne Guds fuldkomne skabning. Naturligvis var det umuligt for dem at fatte, hvorledes et menneske kunne fødes med en bevidsthed af en sådan karat, at den med sin rene alkærlighed og visdom hævede sig himmelhøjt over den almindelige jordmenneskelige mentalitet og væremåde baseret på krig, blodsudgydelse, drab og lemlæstelse såvel stater som enkeltvæsener imellem. Hadet, hævn og krigen var endnu opfattet som livsbetینگelse. Og adskillige årtusinder skulle forløbe, før hele menneskehedens ville nå frem til kristusmissionens freds- eller alkærlighedsopfattelse, og blive til menneskehedens i Guds billede efter hans lignelse, og dermed gøre kloden til et himmeriges rige. At et alkærlighedens og alvisdommens væsen som Jesus Kristus fødtes i en menneskehed, der endnu i stort omfang manifesterede had, hævn, krig og djævlbevidsthed, kunne ikke undgå at vække opmærksomhed. Hans egne tilhængere dannede sig forestillinger om, at han måtte være en søn af Gud, ja man troede i visse kredse, at han var Gud selv, der havde ladet sig føde i en menneskekrop. For Jesu samtid var det en kendsgerning, at han var født af jomfru Maria, men kun Gud selv nævnes som fader. Man mente at jomfru Maria på en uforklarlig guddommelig måde måtte være blevet gravid ved Guds hellige ånd. At denne Guds hellige ånd var medvirkende, er naturligvis rigtigt, men det kan ikke bortforklares, at

undfangelsen krævede en mands medvirken. Imidlertid mente man ikke, at denne normale proces skulle være påkrævet, for at et menneske af Jesu karat kunne fødes i et fysisk legeme, og derfor antog man, at jomfru Maria måtte være besvangret af Gud. Jesus skulle således være søn af jomfru Maria med Gud som barnefader. På denne måde kom overtroen „jomfrufødsel“ ind i Kristendommen. Kristus har dog aldrig påstået over for menneskene, at han skulle være kommet til verden på en så unaturlig måde. Selvfølgelig havde han lige såvel en jordisk fysisk fader, som han havde en jordiske fysisk moder. At hans umådelige kosmiske bevidsthed var resultatet af Guds skabelse af ham i sit billede gennem tidligere jordliv var naturligvis ufatteligt for hans tilhængere, der hverken kendte til reinkarnation eller evigt liv for væsenerne. De forstod endnu ikke, at de alle som et resultat af deres væremåde gennem utallige reinkarnationer eller fysiske genfødelser, skulle blive til kristusvæsener.

Overtroen „jomfrufødsel“ er i dag med til at befordre den uintellektuelle Kristendoms degeneration. Kristus kom til verden udelukkende for at bevise, hvorledes mennesket i sin færdigskabte tilstand bliver ét med Gud. Dersom Kristus ikke kom til verden for at udgøre modellen for Guds skabelse af mennesket i sit billede, til hvilken nytte da hans inkarnation på Jorden? At jomfrufødsler er en total umulighed for mennesket og troen derpå ganske stridende mod sandheden om livet, er menneskene nu ved at være intellektuelle nok til at forstå. At Jesus Kristus er undfanget og født som et resultat af en mands og en kvindes kærlighedskulmination i Guds ånds udfoldelse af deres fysiske kærlighedssamleje var naturligvis en kendsgerning for Kristus. Han vidste derfor udmærket, at han var en „menneskesøn“ ligesom alle andre menneskesønner på Jorden, og at han ikke var søn af Gud ~~xxxxxxxxxxxx~~ i samme betydning, som en fysisk søn er søn af sin fysiske fader. Dette forhindrer dog ikke, at han på en helt anden måde vedgår sit familieskab med Gud, et familieskab som han deler med alle øvrige mennesker. Men dette er et kosmisk familieskab, som forbinder alle levende væsener til et kosmisk broderskab i kraft af at de alle har det samme ophav, i hvis organisme, hvilket vil sige verdensaltet, de alle „leve, røres og er“. Da dette ophav er den absolut eneste sande Gud, kan man med rette betegne alle levende væsener som „sønner af denne Gud“. Og det er ud fra denne kendsgerning, at

undfangelsen krævede en mands medvirken. Imidlertid mente man ikke, at denne normale proces skulle være påkrævet, for at et menneske af Jesu karat kunne fødes i et fysisk legeme, og derfor antog man, at jomfru Maria måtte være besvangret af Gud. Jesus skulle således være søn af jomfru Maria med Gud som barnefader. På denne måde kom overtroen „jomfrufødsel“ ind i Kristendommen. Kristus har dog aldrig påstået over for menneskene, at han skulle være kommet til verden på en så unaturlig måde. Selvfølgelig havde han lige såvel en jordisk fysisk fader, som han havde en jordiske fysisk moder. At hans umådelige kosmiske bevidsthed var resultatet af Guds skabelse af ham i sit billede gennem tidligere jordliv var naturligvis ufatteligt for hans tilhængere, der hverken kendte til reinkarnation eller evigt liv for væsenerne. De forstod endnu ikke, at de alle som et resultat af deres væremåde gennem utallige reinkarnationer eller fysiske genfødelser, skulle blive til kristusvæsener.

Overtroen „jomfrufødsel“ er i dag med til at befordre den uintellektuelle Kristendoms degeneration. Kristus kom til verden udelukkende for at bevise, hvorledes mennesket i sin færdigskabte tilstand bliver ét med Gud. Dersom Kristus ikke kom til verden for at udgøre modellen for Guds skabelse af mennesket i sit billede, til hvilken nytte da hans inkarnation på Jorden? At jomfrufødsler er en total umulighed for mennesket og troen derpå ganske stridende mod sandheden om livet, er menneskene nu ved at være intellektuelle nok til at forstå. At Jesus Kristus er undfanget og født som et resultat af en mands og en kvindes kærlighedskulmination i Guds ånds udfoldelse af deres fysiske kærlighedssamleje var naturligvis en kendsgerning for Kristus. Han vidste derfor udmærket, at han var en „menneskesøn“ ligesom alle andre menneskesønner på Jorden, og at han ikke var søn af Gud i samme betydning, som en fysisk søn er søn af sin fysiske fader. Dette forhindrer dog ikke, at han på en helt anden måde vedgår sit familieskab med Gud, et familieskab som han deler med alle øvrige mennesker. Men dette er et kosmisk familieskab, som forbinder alle levende væsener til et kosmisk broderskab i kraft af at de alle har det samme ophav, i hvis organisme, hvilket vil sige verdensaltet, de alle „leve, røres og er“. Da dette ophav er den absolut eneste sande Gud, kan man med rette betegne alle levende væsener som „sønner af denne Gud“. Og det er ud fra denne kendsgerning, at

87

Kristus kalder sig søn af Gud, ligesom alle andre mennesker, ja alle levende væsener med fuld ret kan betegne sig som gudesønner.

Som tidligere anført var Jesu kosmiske bevidsthed eller helligåndsmentalitet hans egen medfødte arv fra tidligere liv. Derfor kunne han så hurtigt udfolde sin overjordiske bevidsthed, efterhånden som hans fysiske organisme modnedes. Og da han var tredive år, var han ligesom andre mennesker nået frem til den udviklingsstandard eller store åndelige kapacitet, han allerede i sine tidligere liv havde udviklet. Som også anført var der mennesker med en så afsporet opfattelse af Kristus, at de troede, han var Gud selv inkarneret på Jorden i en lille menneskekrop. Mere afsporet eller afvigende fra den absolutte sandhed kan indstillingen til Kristus ikke være. Hvorledes skulle verdensaltets Guddom, hvis organisme eller legeme udgøres af alle mælkevejene i makrokosmos og mikrokosmos såvel som i alle mellemkosmiske væsener, hvis organisme dette mikrokosmos udgør, kunne inkarnere og rummes i et enkelt af disse væsener? At det drejer sig om et Kristusvæsen forandrer på ingen måde sagen. Dersom det virkelig var tilfældet, at Gud kunne inkarnere i ét eneste af disse væsener, der jo alle er mikrovæsener i Guds organisme, måtte alle levende væsener uden for dette ene mikrovæsen i hvilket guddommen i sin helhed skulle være inkarneret, være døde og umanifesteret, thi hvorledes skulle noget væsen kunne leve uden Guds ånd, der udgør det levende og styrende Jeg eller centrum i alle levende væsener?

Man forstår, at verdensgenløseren med sit totalt ydmyge og sandhedskærlige væsen naturligvis ikke ønskede at styrke en sådan afsporing af mentalitet, en sådan fejlagtig opfattelse af selve guddommen. Hans kosmiske bevidsthed gav ham fuld vished for, at han var et menneske, der ved Guds skabelse, hvilket vil sige gennem reinkarnationens mange liv, var blevet et færdigt menneske eller et kristusvæsen. Man forstår, at han fandt på betegnelsen „menneskesønnen“, der udtrykte den virkelige urokkelige sandhed om hans fysiske identitet og slægtskab med jordmenneskene i hans inkarnation på det fysiske plan. At blive opfattet som Guds „enbårne søn“, hvilket vil sige eneste søn af Gud i samme betydning som et ~~jordmenneske~~ jordisk menneske kan være eneste søn af sin fysiske fader, har naturligvis været verdensgenløseren meget imod. Han vidste udmærket, at han ikke (mere var) Guds søn, end alle andre væsener åndeligt set er gudesønner. At han netop

Kristus kalder sig søn af Gud, ligesom alle andre mennesker, ja alle levende væsener med fuld ret kan betegne sig som gudesønner.

Som tidligere anført var Jesu kosmiske bevidsthed eller helligåndsmentalitet hans egen medfødte arv fra tidligere liv. Derfor kunne han så hurtigt udfolde sin overjordiske bevidsthed, efterhånden som hans fysiske organisme modnedes. Og da han var tredive år, var han ligesom andre mennesker nået frem til den udviklingsstandard eller store åndelige kapacitet, han allerede i sine tidligere liv havde udviklet. Som også anført var der mennesker med en så afsporet opfattelse af Kristus, at de troede, han var Gud selv inkarneret på Jorden i en lille menneskekrop. Mere afsporet eller afvigende fra den absolutte sandhed kan indstillingen til Kristus ikke være. Hvorledes skulle verdensaltets Guddom, hvis organisme eller legeme udgøres af alle mælkevejene i makrokosmos og mikrokosmos såvel som i alle mellemkosmiske væsener, hvis organisme dette mikrokosmos udgør, kunne inkarnere og rummes i et enkelt af disse væsener? At det drejer sig om et Kristusvæsen forandrer på ingen måde sagen. Dersom det virkelig var tilfældet, at Gud kunne inkarnere i et eneste af disse væsener, der jo alle er mikrovæsener i Guds organisme, måtte alle levende væsener uden for dette ene mikrovæsen i hvilket guddommen i sin helhed skulle være inkarneret, være døde og umanifesteret, thi hvorledes skulle noget væsen kunne leve uden Guds ånd, der udgør det levende og styrende Jeg eller centrum i alle levende væsener?

Man forstår, at verdensgenløseren med sit totalt ydmyge og sandhedskærlige væsen naturligvis ikke ønskede at styrke en sådan afsporing af mentalitet, en sådan fejlagtig opfattelse af selve guddommen. Hans kosmiske bevidsthed gav ham fuld vished for, at han var et menneske, der ved Guds skabelse, hvilket vil sige gennem reinkarnationens mange liv, var blevet et færdigt menneske eller et kristusvæsen. Man forstår, at han fandt på betegnelsen „menneskesønnen“, der udtrykte den virkelige urokkelige sandhed om hans fysiske identitet og slægtskab med jordmenneskene i hans inkarnation på det fysiske plan. At blive opfattet som Guds „enbårne søn“, hvilket vil sige eneste søn af Gud i samme betydning som et jordisk menneske kan være eneste søn af sin fysiske fader, har naturligvis været verdensgenløseren meget imod. Han vidste udmærket, at han ikke var mere Guds søn, end alle andre væsener åndeligt set er gudesønner. At han netop

88 opfattede alle øvrige mennesker som medlemmer af dette guddommelige slægt-
skab kommer, blandt andet til udtryk, hvor han minder Jøderne om, at der
i skriften eller i deres lov står, at „alle til hvem Guds ord kom (og skrif-
ten kan ikke røkkes) er guder" (Joh. 10, 34-35). Ud fra dette synspunkt
kunne Kristus med rette forsvare sin betegnelse som „Guds søn". Man må så-
ledes forstå, at Kristus naturligvis ikke ønskede at kalde sig „menneske-
sønnen", dersom dette udtryk repræsenterede en usandhed. Kristus kom ikke
til verden for at være noget, andre mennesker ikke også kunne blive. Han var
det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Han var altså
blevet det ophøjede væsen, som det var Guds plan gennem sin skabelsesproces
at ophøje alle andre væsener til. Guds skabeplan gik jo netop ud på at
danne mennesket i sit billede efter sin lignelse. At der måtte være en
stærkt iøjnefaldende forskel på det meget ufærdige menneske og Kristus eller
det meget færdige menneske i Guds billede er selvfølgeligt. Det var netop
denne guddommelige færdigskabte tilstand, der gjorde menneskesønnen til i
kraft af Guds hellige ånd eller kosmisk bevidsthed at blive menneskehedens
vejleder til hele sandheden, der sluttelig skulle åbenbares som livsmyste-
riets løsning. Og det var denne Guds udvælgelse af Jesus til udførelsen af
den store kærlighedens og visdommens mission for Jordens mennesker, der op-
højede ham til Kristus. Trods dette var han altså en „menneskesøn" ligesom
alle andre mennesker, men han havde ~~gennemgået~~ til forskel fra disse gennem-
gået hele udviklingen i alle dens stadier og var altså i kraft af udviklin-
gens evige love blevet til det færdigskabte menneske i Guds billede efter
hans lignelse. Derfor kunne han være en model eller åbenbaring af den men-
talitet og væremåde, som det er Guds plan gennem udviklingsprincippet at
give alle mennesker uden undtagelse. Et sådant udviklingsstadium er altså
ikke et produkt af dåb eller nadver, men udelukkende et resultat af utallige
reinkarnationer på det fysiske plan hvor oplevelsen af karma eller virknin-
gerne af nydelsen af kundskabens træ beforder kundskab om loven for årsag
og virkning.

Kristus vidste således, at han var en menneskesøn, der var blevet til det
færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Derfor kunne han med
god grund sige „jeg og Faderen, vi er ét" (Joh. 10,30), og derfor var det
naturligt at efterverdenen betegnede Jesus af Nazareth som „Kristus", og

opfattede alle øvrige mennesker som medlemmer af dette guddommelige slægt-
skab kommer blandt andet til udtryk, hvor han minder Jøderne om, at der
i skriften eller i deres lov står, at „alle til hvem Guds ord kom (og skrif-
ten kan ikke røkkes) er guder" (Joh. 10, 34-35). Ud fra dette synspunkt
kunne Kristus med rette forsvare sin betegnelse som „Guds søn". Man må så-
ledes forstå, at Kristus naturligvis ikke ønskede at kalde sig „menneske-
sønnen", dersom dette udtryk repræsenterede en usandhed. Kristus kom ikke
til verden for at være noget, andre mennesker ikke også kunne blive. Han var
det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Han var altså
blevet det ophøjede væsen, som det var Guds plan gennem sin skabelsesproces
at ophøje alle andre væsener til. Guds skabeplan gik jo netop ud på at
danne mennesket i sit billede efter sin lignelse. At der måtte være en
stærkt iøjnefaldende forskel på det meget ufærdige menneske og Kristus eller
det meget færdige menneske i Guds billede er selvfølgeligt. Det var netop
denne guddommelige færdigskabte tilstand, der gjorde menneskesønnen til i
kraft af Guds hellige ånd eller kosmisk bevidsthed at blive menneskehedens
vejleder til hele sandheden, der sluttelig skulle åbenbares som livsmyste-
riets løsning. Og det var denne Guds udvælgelse af Jesus til udførelsen af
den store kærlighedens og visdommens mission for Jordens mennesker, der op-
højede ham til Kristus. Trods dette var han altså en „menneskesøn" ligesom
alle andre mennesker, men han havde til forskel fra disse gennem-
gået hele udviklingen i alle dens stadier og var altså i kraft af udviklin-
gens evige love blevet til det færdigskabte menneske i Guds billede efter
hans lignelse. Derfor kunne han være en model eller åbenbaring af den men-
talitet og væremåde, som det er Guds plan gennem udviklingsprincippet at
give alle mennesker uden undtagelse. Et sådant udviklingsstadium er altså
ikke et produkt af dåb eller nadver, men udelukkende et resultat af utallige
reinkarnationer på det fysiske plan hvor oplevelsen af karma eller virknin-
gerne af nydelsen af kundskabens træ beforder kundskab om loven for årsag
og virkning.

Kristus vidste således, at han var en menneskesøn, der var blevet til det
færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Derfor kunne han med
god grund sige „jeg og Faderen, vi er ét" (Joh. 10, 30), og derfor var det
naturligt at efterverdenen betegnede Jesus af Nazareth som „Kristus", og

ikke som „menneskesønnen“, ligesom livsmysteriets løsning fik betegnelsen „Kristendommen“.

62. Kristi verdensmission.

Vi er nu blevet kendt med, at Jesus af Nazareth var et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse og overskygget af den hellige ånd, hvilket er det samme som „kosmisk bevidsthed“. Denne er igen, som det senere skal påvises, en bevidsthed der er udfriet af alt det såkaldte „onde“. Dens ophav er derfor begavet med en væremåde, der er alkærlighed, som videre i sin højeste udfoldelse totalt åbner menneskets intuitive sansesæt, der udgør den primære forudsætning for menneskets kosmiske livsoplevelse. Dette sansesæt kendes under begrebet „intuitionen“. Intuitionen er resultatet af nydelsen af kundskabens træ gennem reinkarnationens mange liv. Denne nydelse betyder oplevelsen af det godes og det ondes tilbagevirkninger på dets ophav. Den gør omsider væsenerne til eksperter i en væremåde, der netop er alkærlighed og alvisdom, hvorved væsenerne bliver til færdige mennesker dagsbevidste i Guds bevidsthed og skabelse, og således bevidste i hele livsmysteriets løsning. I kraft af, at Kristus var et sådant færdigt menneske, som var et med Gud, og hvis væremåde var alkærlig og alvis, fik han den store mission at skulle vejlede hele menneskeheden til livets største lys, guddommen og sandheden, alt eftersom denne menneskeheds væremåde modnedes i kærlighed og blev modtagelig for Guds sendebuds alkærligheds- og visdomsforkyndelse og dermed for løsningen af det evige livs mysterium. Det var således ikke uden ~~grund~~ sandhedsgrund, at Kristus kunne udtale sig om sin genkomst i skyerne med megen kraft og herlighed. Kan et menneske have en større herlighed end at være guddommens sendebud til en klodes millioner af mennesker for gennem årtusinder at åbenbare Guds evige almagts strålevæld i form af alkærlighed og alvisdom, og dermed være med til at gøre disse millioner til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?

Denne Guds ophøjelse af menneskesønnen gjorde ham til Kristus, til overhovedet for en hel verdens primitive dyre- og djævlemenneskers forvandling til kristusvæsener. Disse kommer igen i første instans efter forvandlingen til at danne himmeriges rige på Jorden, hvilket vil sige et fysisk rige, hvor al krig, mord, drab, skinsyge, sygdom og al slags nød er bortelimineret, hvor

forhandelsen: i dit ansigts sved skal du æde dit brød, er ophævet, og hvor

ikke som „menneskesønnen“, ligesom livsmysteriets løsning fik betegnelsen „Kristendommen“.

62. Kristi verdensmission.

Vi er nu blevet kendt med, at Jesus af Nazareth var et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse og overskygget af den hellige ånd, hvilket er det samme som „kosmisk bevidsthed“. Denne er igen, som det senere skal påvises, en bevidsthed der er udfriet af alt det såkaldte „onde“. Dens ophav er derfor begavet med en væremåde, der er alkærlighed, som videre i sin højeste udfoldelse totalt åbner menneskets intuitive sansesæt, der udgør den primære forudsætning for menneskets kosmiske livsoplevelse. Dette sansesæt kendes under begrebet „intuitionen“. Intuitionen er resultatet af nydelsen af kundskabens træ gennem reinkarnationens mange liv. Denne nydelse betyder oplevelsen af det godes og det ondes tilbagevirkninger på dets ophav. Den gør omsider væsenerne til eksperter i en væremåde, der netop er alkærlighed og alvisdom, hvorved væsenerne bliver til færdige mennesker dagsbevidste i Guds bevidsthed og skabelse, og således bevidste i hele livsmysteriets løsning. I kraft af, at Kristus var et sådant færdigt menneske, som var et med Gud, og hvis væremåde var alkærlig og alvis, fik han den store mission at skulle vejlede hele menneskeheden til livets største lys, guddommen og sandheden, alt eftersom denne menneskeheds væremåde modnedes i kærlighed og blev modtagelig for Guds sendebuds alkærligheds- og visdomsforkyndelse og dermed for løsningen af det evige livs mysterium. Det var således ikke uden sandhedsgrund, at Kristus kunne udtale sig om sin genkomst i skyerne med megen kraft og herlighed. Kan et menneske have en større herlighed end at være guddommens sendebud til en klodes millioner af mennesker for gennem årtusinder at åbenbare Guds evige almagts strålevæld i form af alkærlighed og alvisdom, og dermed være med til at gøre disse millioner til mennesker i Guds billede efter hans lignelse?

Denne Guds ophøjelse af menneskesønnen gjorde ham til Kristus, til overhovedet for en hel verdens primitive dyre- og djævlemenneskers forvandling til kristusvæsener. Disse kommer igen i første instans efter forvandlingen til at danne himmeriges rige på Jorden, hvilket vil sige et fysisk rige, hvor al krig, mord, drab, skinsyge, sygdom og al slags nød er bortelimineret, hvor forbandelsen: i dit ansigts sved skal du æde dit brød, er ophævet, og hvor

kvinden ikke mere skal føde sine børn med smerte, eftersom manden og kvinden i færdigskabt tilstand efter Guds lignelse ikke mere eksisterer som mand og kvinde men netop fremtræder som det nævnte færdige menneske. Et sådant færdigt eller kosmisk fuldkommet væsens seksuelle poler er forenede i et samlet organ, der ophæver manden og kvinden og i stedet lader dem fremtræde som Guds billede, der hverken er mand eller kvinde. Det færdige menneske på sit eget tilværelsesplan udgør derimod et altoverstrålende blændende lysvæsen, hvis alkærlighedsvarme er den højeste ilds eller seksualitets udløsning gennem væsenernes særlige kærtegnskulminationer. Denne oplevelse vil befordre en altbeherskende guddommelig velsignelse, fred og harmoni mellem alle væsener uden undtagelse. Alle elsker Gud gennem hans ånds udstråling som den højeste ild menneske og menneske imellem. Og formålet med menneskenes jordiske tilværelse er netop gennem Guds styrelse og skabelse at udvikle dem til eksperter i denne ophøjede guddommelige tilværelses- og oplevelsesform, der er identisk med Guds kærligheds- og visdomsånds udstråling af den højeste ilds overjordiske behagsfølelse fra menneske til menneske. Befolket af en sådan menneskehed vil den totale og fuldkomne Kristendom lyse og funkke ud over klodens kontinenter og ~~have~~^{begreber} og oplyse og opvarme alle hjerter. Og enhver tunge vil bekende, at verdensgenløseren „Jesus Kristus er herre til Gud Faders ære" (Filip. 2,11).

T R E D I E A F S N I T
V E J E N U D A F M Ø R K E T

63. Fejludtrykket „verdens frelse".

For det normalt udviklede menneske er det ikke vanskeligt at se, at menneskehedens livsudfoldelse er højst ufuldkommen. Det vil være overflødigt her at gentage detaljerne i det mørke ragnarok, som den samlede menneskehedens liv på Jorden endnu må siges at udgøre. Denne mørke livsudfoldelse, der undertiden udgør rene djævlemanifestationer, har ikke kunnet undgå at lede menneskene ind på den tanke at blive „frelst" ud af dette ragnarok eller helvede. Derved er begrebet „verdens frelse" kommet ind i menneskehedens mentalitet. Men i realiteten er dette udtryk et fejludtryk. Den mørke situation, menneskene befinder sig i, betyder ikke at de er forfulgt eller efterstræbt af

kvinden ikke mere skal føde sine børn med smerte, eftersom manden og kvinden i færdigskabt tilstand efter Guds lignelse ikke mere eksisterer som mand og kvinde men netop fremtræder som det nævnte færdige menneske. Et sådant færdigt eller kosmisk fuldkomment væsens seksuelle poler er forenede i et samlet organ, der ophæver manden og kvinden og i stedet lader dem fremtræde som Guds billede, der hverken er mand eller kvinde. Det færdige menneske på sit eget tilværelsesplan udgør derimod et altoverstrålende blændende lysvæsen, hvis alkærlighedsvarme er den højeste ilds eller seksualitets udløsning gennem væsenernes særlige kærtegnskulminationer. Denne oplevelse vil befordre en altbeherskende guddommelig velsignelse, fred og harmoni mellem alle væsener uden undtagelse. Alle elsker Gud gennem hans ånds udstråling som den højeste ild menneske og menneske imellem. Og formålet med menneskenes jordiske tilværelse er netop gennem Guds styrelse og skabelse at udvikle dem til eksperter i denne ophøjede guddommelige tilværelses- og oplevelsesform, der er identisk med Guds kærligheds- og visdomsånds udstråling af den højeste ilds overjordiske behagsfølelse fra menneske til menneske. Befolket af en sådan menneskehed vil den totale og fuldkomne Kristendom lyse og funkke ud over klodens kontinenter og have og oplyse og opvarme alle hjerter. Og enhver tunge vil bekende, at verdensgenløseren „Jesus Kristus er herre til Gud Faders ære" (Filip, 2, 11).

TREDIE AFSNIT
VEJEN UD AF MØRKET

63. Fejludtrykket „verdens frelse".

For det normalt udviklede menneske er det ikke vanskeligt at se, at menneskehedens livsudfoldelse er højst ufuldkommen. Det vil være overflødigt her at gentage detaljerne i det mørke ragnarok, som den samlede menneskehedens liv på Jorden endnu må siges at udgøre. Denne mørke livsudfoldelse, der undertiden udgør rene djævlemanifestationer, har ikke kunnet undgå at lede menneskene ind på den tanke at blive “frelst” ud af dette ragnarok eller helvede. Derved er begrebet „verdens frelse” kommet ind i menneskehedens mentalitet. Men i realiteten er dette udtryk et fejludtryk. Den mørke situation, menneskene befinder sig i, betyder ikke at de er forfulgt eller efterstræbt af

den såkaldte „Djævel“, „Satan“ eller „Den onde“, ligesom „Slangen“ i Paradisets Have heller ikke var „Den Onde“ eller „Djævelen“, som det fejlagtigt er anført i Bibelen. „Slangen“ forførte ikke „Eva“, men vejlede hende til nydelsen af kundskabens træ, uden hvilken nydelse intet som helst væsen nogen sinde hverken ville komme til at kende godt eller ondt, hvilket videre vil sige, at intet som helst menneske ville have mulighed for at få mentalitet eller bevidsthed. Hvorledes skulle Gud da kunne skabe mennesket i sit billede efter sin lignelse? „Slangen“ er således det første udtryk for kristusprincippet eller verdensgenløsningsprincippet på det åndelige plan. Det er dette princip, der hinsides den fysiske verden leder og styrer menneskehedens udvikling eller Guds skabelse af mennesket i sit billede, og det er fra dette høje princip væsener, at verdensgenløserne bliver udvalgt og sendt til menneskene for at vejlede dem, når deres karma har gjort dem modtagelige for disse væseners guddommelige bistand.

I den nye verdensopfattelse vil det komme til at stå klart for menneskene at det mentale og fysiske mørke, der martrer dem som ragnarok eller helvede, absolut ikke er noget, de skal „frelses“ fra, men derimod noget de skal udvikle eller vokse sig fra på samme måde, som man vokser fra barndommen til manddommen. Hvis menneskene ikke lærte mørket at kende som selvoplevede erfaringer, kunne de aldrig nogen sinde blive til lysets væsener i Guds billede efter hans lignelse.

Menneskenes sansebegavelse er imidlertid endnu ikke så udviklet, at de kan overskue den kosmiske verdenssituation, de befinder sig i. Hvad de er i stand til at opfatte af menneskehedens nuværende liv og væremåde udgør kun en mikroskopisk del af en gigantisk, guddommelig, altoverstrålende skabelsesproces, der hver dag fører mennesket eller menneskeheden ind i situationer, hvis virkninger slutteligt vil oprejse mennesket af støvet, af materien og mørket og lade det fremtræde i det nævnte Guds billede. At der er en bestemmelse eller mening med menneskets eksistens udtrykkes jo allerede i Bibelen, hvor der står skrevet, at Gud sagde: „Lader os gøre mennesker i vort billede efter vor lignelse til at herske over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr på jorden og alt kryb, der kryber på jorden“ (1.Mose.1,26). Dette menneske skulle altså i sin færdigskabte tilstand ikke blot være højt hævet over dyret, men også over

den såkaldte „Djævel“, „Satan“ eller „Den onde“, ligesom „Slangen“ i Paradisets Have heller ikke var „Den Onde“ eller „Djævelen“, som det fejlagtigt er anført i Bibelen. „Slangen“ forførte ikke „Eva“, men vejlede hende til nydelsen af kundskabens træ, uden hvilken nydelse intet som helst væsen nogen sinde hverken ville komme til at kende godt eller ondt, hvilket videre vil sige, at intet som helst menneske ville have mulighed for at få mentalitet eller bevidsthed. Hvorledes skulle Gud da kunne skabe mennesket i sit billede efter sin lignelse? „Slangen“ er således det første udtryk for kristusprincippet eller verdensgenløsningsprincippet på det åndelige plan. Det er dette princip, der hinsides den fysiske verden leder og styrer menneskehedens udvikling eller Guds skabelse af mennesket i sit billede, og det er fra dette høje princip væsener, at verdensgenløserne bliver udvalgt og sendt til menneskene for at vejlede dem, når deres karma har gjort dem modtagelige for disse væseners guddommelige bistand. I den nye verdensopfattelse vil det komme til at stå klart for menneskene at det mentale og fysiske mørke, der martrer dem som ragnarok eller helvede, absolut ikke er noget, de skal „frelses“ fra, men derimod noget de skal udvikle eller vokse sig fra på samme måde, som man vokser fra barndommen til manddommen. Hvis menneskene ikke lærte mørket at kende som selvoplevede erfaringer, kunne de aldrig nogen sinde blive til lysets væsener i Guds billede efter hans lignelse.

Menneskenes sansebegavelse er imidlertid endnu ikke så udviklet, at de kan overskue den kosmiske verdenssituation, de befinder sig i. Hvad de er i stand til at opfatte af menneskehedens nuværende liv og væremåde udgør kun en mikroskopisk del af en gigantisk, guddommelig, altoverstrålende skabelsesproces, der hver dag fører mennesket eller menneskeheden ind i situationer, hvis virkninger slutteligt vil oprejse mennesket af støvet, af materien og mørket og lade det fremtræde i det nævnte Guds billede. At der er en bestemmelse eller mening med menneskets eksistens udtrykkes jo allerede i Bibelen, hvor der står skrevet, at Gud sagde: „Lader os gøre mennesker i vort billede efter vor lignelse til at herske over havets fisk og himmelens fugle, kvæget og alle vildtlevende dyr på jorden og alt kryb, der kryber på jorden“ (1. Mose. 1, 26). Dette menneske skulle altså i sin færdigskabte tilstand ikke blot være højt hævet over dyret, men også over

92 al Jorden. Mennesket skulle være det højeste væsen, være Guds skabelses slutprodukt. At det skulle herske over al Jorden kan kun betyde den absolutte fred, der igen er det samme som den absolutte alkærlighed. Hvordan skulle noget væsen uden denne alkærlighed kunne være i Guds billede? Guds billede er det samme som Guds væremåde, der udtrykkes som alvisdom, alkærlighed og almagt. Så længe menneskene fører krige, er de ufærdige væsener. At de skulle herske over dyrene betyder ikke, at de skulle dræbe og æde dem. Gud har jo forinden ladet åbenbare loven for, hvad mennesket skulle spise: „Se, jeg har givet eder alle urter som giver sæd, som er over al Jorden, og alle håndtræer i hvilke er træers frugt, som have sæd - de skulle være eder til føde" (1.Mose.1,29). Ligeledes er det også fra Gud ~~åbenbaret~~ tilkendegivet at „alle dyr på Jorden og alle fugle ~~under~~ under himmelen og alt kryb på Jorden i hvilket der er livsånde, har jeg givet alle hånd grønne urter til at æde" (1.Mose. 1,30). Af de kosmiske analyser vil det fremgå, hvorledes både mennesker og dyr kommer bort fra det dræbende princip, når menneskene har udviklet sig til fremtræden helt i Guds billede og dermed danner himmeriges rige på Jorden. Da vil de nu eksisterende giftige dyrearter være uddøde, og kun planteædende fredelige dyr vil eksistere.

Menneskets nuværende jordiske fysiske liv er altså kun et meget lille afsnit af dets virkelige udødelige og dermed evige liv. Menneskenes eget liv er endnu for dem selv et tilsyneladende uløseligt mysterium, men således skal det naturligvis ikke vedblive at være. I den nye verdensepoke vil alle mennesker blive færdigskabte ~~mennesker~~ i Guds billede og blive fyldt med den hellige ånd, der er det samme som kosmisk bevidsthed. Denne bevidsthed udgør den færdigskabte mentale tilstand, i hvilken væsenet kun kan udstråle alkærlighed og alvisdom, og det er den samme bevidsthedstilstand, der giver væsenet evne til at se Gud, hvilket igen vil sige livsmysteriets løsning. Absolut alle mennesker skal komme til at fremtræde i Guds billede efter hans lignelse, blive til Kristusvæsener og dagsbevidst opleve deres udødelige eksistens bag tiden og rummet. Men denne høje guddommelige tilstand opnår mennesket ikke ved nogen „frelse" eller fritagelse fra virkningerne af den lidelse, det har påført sin næste. Tværtimod når mennesket

al Jorden. Mennesket skulle være det højeste væsen, være Guds skabelses slutprodukt. At det skulle herske over al Jorden kan kun betyde den absolutte fred, der igen er det samme som den absolutte alkærlighed. Hvordan skulle noget væsen uden denne alkærlighed kunne være i Guds billede? Guds billede er det samme som Guds væremåde, der udtrykkes som alvisdom, alkærlighed og almagt. Så længe menneskene fører krige, er de ufærdige væsener. At de skulle herske over dyrene betyder ikke, at de skulle dræbe og æde dem. Gud har jo forinden ladet åbenbare loven for, hvad mennesket skulle spise: „Se, jeg har givet eder alle urter som giver sæd, som er over al Jorden, og alle håndtræer i hvilke er træers frugt, som have sæd - de skulle være eder til føde" (1. Mose. 1, 29). Ligeledes er det også fra Gud tilkendegivet at „alle dyr på Jorden og alle fugle under himmelen og alt kryb på Jorden i hvilket der er livsånde, har jeg givet alle hånd grønne urter til at æde" (1. Mose. 1, 30). Af de kosmiske analyser vil det fremgå, hvorledes både mennesker og dyr kommer bort fra det dræbende princip, når menneskene har udviklet sig til fremtræden helt i Guds billede og dermed danner himmeriges rige på Jorden. Da vil de nu eksisterende giftige dyrearter være uddøde, og kun planteædende fredelige dyr vil eksistere.

Menneskets nuværende jordiske fysiske liv er altså kun et meget lille afsnit af dets virkelige udødelige og dermed evige liv. Menneskenes eget liv er endnu for dem selv et tilsyneladende uløseligt mysterium, men således skal det naturligvis ikke vedblive at være. I den nye verdensepoke vil alle mennesker blive færdigskabte i Guds billede og blive fyldt med den hellige ånd, der er det samme som kosmisk bevidsthed. Denne bevidsthed udgør den færdigskabte mentale tilstand, i hvilken væsenet kun kan udstråle alkærlighed og alvisdom, og det er den samme bevidsthedstilstand, der giver væsenet evne til at se Gud, hvilket igen vil sige livsmysteriets løsning. Absolut alle mennesker skal komme til at fremtræde i Guds billede efter hans lignelse, blive til Kristusvæsener og dagsbevidst opleve deres udødelige eksistens bag tiden og rummet. Men denne høje guddommelige tilstand opnår mennesket ikke ved nogen „frelse" eller fritagelse fra virkningerne af den lidelse, det har påført sin næste. Tværtimod når mennesket

43 kun sin færdige tilstand gennem selvoplevelse af virkningerne af den væremåde, det gennem jordlivene har påført sin næste, det være sig dyr eller menneske. Absolut kun gennem udvikling af alkærligheden befrier mennesket sig selv fra al ond karma og bliver ét med Gud.

64. Menneskenes endnu uudviklede åndelige eller kosmiske sansesæt.

Hvorfor ved menneskene så forfærdende lidt om deres virkelige kosmiske identitet? Svaret må blive, at menneskene naturligvis ikke kan ~~vide~~^{kende} eller forstå situationer og områder, hvortil deres sanser endnu ikke er udviklede eller færdigskabt. Den kristne religions mennesker tror, at deres nuværende fysiske jordliv er det absolut eneste fysiske jordliv, de har at leve i. De fatter ikke, at de endnu er ufærdige mennesker i en gigantisk skabelsesproces, der strækker sig gennem mange jordliv, og at det er denne skabelsesproces, der har ført dem fremad i udvikling fra mineral til plante, fra plante til dyr og derfra til deres nuværende jordiske mennesketilstand, hvorfra de er i færd med at udvikle sig videre gennem mørkets kulmination mod den færdige tilstand som mennesker i Guds billede. Et stort flertal af mennesker forstår som nævnt ikke denne enorme skabelsesproces, som de selv er involveret i, ja, mange benægter ligefrem muligheden af en sådan udvikling. De tror, at når man bliver genstand for den såkaldte „død“, hvilket vil sige, at når ~~den~~ fysiske organisme dør eller bliver til et „lig“, er det ensbetydende med en total afslutning på det pågældende væsens oplevelse af livet. Det er sådanne menneskers opfattelse, at den fysiske organisme udgør selve det levende væsen og ikke blot er et redskab, ved ~~hvilket~~ et levende „noget“ hinsides den fysiske verden, altså et åndeligt væsen, kan opleve den fysiske verden. De tænker ikke på, at dette redskab ikke er til for redskabets ~~skyld~~ egen skyld, men derimod er et middel ved hvilket det nævnte åndelige væsen, der altså udgør det virkeligt levende væsen og ophav til organismen, kan opleve og manifestere sig i fysisk materie. Mange mennesker forstår naturligvis heller ikke, at dette væsen kan opleve og manifestere sig på det åndelige eller psykiske plan uden den fysiske organisme, og at de via et fysisk forældrepars seksuelle kraft atter kan fødes på det fysiske

kun sin færdige tilstand gennem selvoplevelse af virkningerne af den væremåde, det gennem jordlivene har påført sin næste, det være sig dyr eller menneske. Absolut kun gennem udvikling af alkærligheden befrier mennesket sig selv fra al ond karma og bliver ét med Gud.

64. Menneskenes endnu uudviklede åndelige eller kosmiske sansesæt.

Hvorfor ved menneskene så forfærdende lidt om deres virkelige kosmiske identitet? Svaret må blive, at menneskene naturligvis ikke kan kende eller forstå situationer og områder, hvortil deres sanser endnu ikke er udviklede eller færdigskabt. Den kristne religions mennesker tror, at deres nuværende fysiske jordliv er det absolut eneste fysiske jordliv, de har at leve i. De fatter ikke, at de endnu er ufærdige mennesker i en gigantisk skabelsesproces, der strækker sig gennem mange jordliv, og at det er denne skabelsesproces, der har ført dem fremad i udvikling fra mineral til plante, fra plante til dyr og derfra til deres nuværende jordiske mennesketilstand, hvorfra de er i færd med at udvikle sig videre gennem mørkets kulmination mod den færdige tilstand som mennesker i Guds billede. Et stort flertal af mennesker forstår som nævnt ikke denne enorme skabelsesproces, som de selv er involveret i, ja, mange benægter ligefrem muligheden af en sådan udvikling. De tror, at når man bliver genstand for den såkaldte „død“, hvilket vil sige, at når den fysiske organisme dør eller bliver til et „lig“, er det ensbetydende med en total afslutning på det pågældende væsens oplevelse af livet. Det er sådanne menneskers opfattelse, at den fysiske organisme udgør selve det levende væsen og ikke blot er et redskab, ved hvilket et levende „noget“ hinsides den fysiske verden, altså et åndeligt væsen, kan opleve den fysiske verden. De tænker ikke på, at dette redskab ikke er til for redskabets egen skyld, men derimod er et middel ved hvilket det nævnte åndelige væsen, der altså udgør det virkeligt levende væsen og ophav til organismen, kan opleve og manifestere sig i fysisk materie. Mange mennesker forstår naturligvis heller ikke, at dette væsen kan opleve og manifestere sig på det åndelige eller psykiske plan uden den fysiske organisme, og at de via et fysisk forældrepars seksuelle kraft atter kan fødes på det fysiske

94 plan. Dette nye fysiske legeme må også blive forældet eller kan ved lædering blive ubrugeligt, og væsenet må da atter frigøres fra sin fysiske binding og dets bevidsthed overføres til oplevelse på det åndelige plan, der er de levende væseners virkelige hjemsted. På denne måde kan det levende væsen atter og atter genfødes på det fysiske livsplan, indtil det omsider fremtræder som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse og således er blevet ekspert i den alkærlighed og alvisdom, der er en eksistensbetingelse i dette plans primære zone.

Når menneskene af vor tid ikke har forståelse for endsige erkendelse af denne deres gigantiske skæbne og udstrakte række af skiftende oplevelsesperioder på henholdsvis det fysiske og det åndelige livsplan, skyldes det de mangelfuldt udviklede sanser, hvorigennem denne skabelse under Guds hånd, denne forvandling fra primitivitet til intellektualitet, fra had til alkærlighed bliver til virkelighedsoplevelse. Menneskenes sansesæt er kun færdigskabte på de udviklingstrin, de har passeret. På de højeste af disse trin kan de jordiske mennesker forske og iagttage med relativ stor dygtighed. For eksempel kan og må man beundre den ^{kategori af mennesker, her den} del af menneskene, der ofrer hele deres liv på at udforske den materielle materie for eventuelt gennem denne forskning at finde en løsning på livsmysteriet. Disse forskere kan jo ikke vide, at livsmysteriet er et åndsmysterium og derfor umuligt kan løses gennem den ydre forskning alene. Man må således undskylde, at den irreligiøse materielt engagerede forsker ikke er i stand til at acceptere åndsvidenskaben. Oplevelse og forståelse af den åndelige verden som kendsgerning kræver dertil udviklede sanser på samme måde som der kræves udviklede fysiske sanser for oplevelse af den fysiske verdens detaljer som kendsgerning. Naturligvis findes der materielt engagerede videnskabsmænd i hvem de ^{nævnte} åndelige sanser er begyndt at gøre sig ^{svagt} gældende, hvilket bevirker, at disse videnskabsmænd alt efter deres åndelige modtagelighed mere eller mindre er i stand til at acceptere tanken om den åndelige verden og en levende skaber bag hele verdensaltet. Da de materielt indstillede videnskabsmænd også befinder sig under udvikling, vil også de med tiden komme til at acceptere åndsvidenskaben og indstille deres liv efter den.

plan. Dette nye fysiske legeme må også blive forældet eller kan ved lædering blive ubrugeligt, og væsenet må da atter frigøres fra sin fysiske binding og dets bevidsthed overføres til oplevelse på det åndelige plan, der er de levende væseners virkelige hjemsted. På denne måde kan det levende væsen atter og atter genfødes på det fysiske livsplan, indtil det omsider fremtræder som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse og således er blevet ekspert i den alkærlighed og alvisdom, der er en eksistensbetingelse i dette plans primære zone.

Når menneskene af vor tid ikke har forståelse for endsige erkendelse af denne deres gigantiske skæbne og udstrakte række af skiftende oplevelsesperioder på henholdsvis det fysiske og det åndelige livsplan, skyldes det de mangelfuldt udviklede sanser, hvorigennem denne skabelse under Guds hånd, denne forvandling fra primitivitet til intellektualitet, fra had til alkærlighed bliver til virkelighedsoplevelse. Menneskenes sansesæt er kun færdigskabte på de udviklingstrin, de har passeret. På de højeste af disse trin kan de jordiske mennesker forske og iagttage med relativ stor dygtighed. For eksempel kan og må man beundre den del af menneskeheden der ofrer hele deres liv på at udforske den materielle materie for eventuelt gennem denne forskning at finde en løsning på livsmysteriet. Disse forskere kan jo ikke vide, at livsmysteriet er et åndsmysterium og derfor umuligt kan løses gennem den ydre forskning alene. Man må således undskylde, at den irreligiøse materielt engagerede forsker ikke er i stand til at acceptere åndsvidenskaben. Oplevelse og forståelse af den åndelige verden som kendsgerning kræver dertil udviklede sanser på samme måde som der kræves udviklede fysiske sanser for oplevelse af den fysiske verdens detaljer som kendsgerning. Naturligvis findes der materielt engagerede videnskabsmænd i hvem de nævnte åndelige sanser er begyndt at gøre sig svagt gældende, hvilket bevirker, at disse videnskabsmænd alt efter deres åndelige modtagelighed mere eller mindre er i stand til at acceptere tanken om den åndelige verden og en levende skaber bag hele verdensaltet. Da de materielt indstillede videnskabsmænd også befinder sig under udvikling, vil også de med tiden komme til at acceptere åndsvidenskaben og indstille deres liv efter den.

95

Men når livsmysteriet hverken kan løses gennem materiel forskning eller ved hjælp af tekniske apparaturer og elektroniske hjælpemidler, men udelukkende gennem åndelig sansning, hvilke åndelige sanser er det da, der kræves for at mennesket kan opleve total „kosmisk bevidsthed”? Det er sanser, der først kommer til udvikling, når mennesket er nået til et evolutionstrin, hvor alkærlighedsevnen er blevet den førende eller primære i væsenets væremåde. Sammen med denne væremåde udvikler der sig et sansesæt, der kendes under begrebet „intuition”. Mennesket må altså være færdig med at lyve eller bedrage. Det må være totalt fri af ærgerrighed og hovmod. Det må være totalt ydmygt, totalt tilgivende og uberørt af at være genstand for andre menneskers sladder, hån og spot, ligesom det naturligvis selv må være lutret for sådanne mørke tendenser over for andre væsener. I samme grad som menneskets adfærd i forhold til omgivelserne således lutres i kraft af alkærlighedens udvikling, aktiveres den kosmiske bevidsthed, der udgør den virkelige og fuldkomne „menneskebevidsthed”. Samtidig hermed finder endnu en stor forvandlingsproces sted i menneskets højeste struktur, nemlig en vækst bort fra det ægteskabelige princip. Og med dette principps degeneration og totale ophør vandrer væsenet ud af dyre- og djævlementalitetens natsorte mørke. Fra et sådant udviklet menneske begynder Guds billede betingelsesløst at udstråle som et varmende kærlighedens lys mod alt og alle. Guds hellige ånd er dermed blevet en solopgang i dette menneskes hjerte og hjerne.

65. Hvorfor menneskene taber troen på Guds retfærdighed eller ~~ikk~~ alkærlighed.

Menneskene har mange spørgsmål, når det drejer sig om Guds retfærdighed og alkærlighed. De spørger blandt andet hvad det er man bliver vidne til, når man står over for spædbarnet, der lige er født ud af moderens organisme. Er Gud her i færd med at skabe et væsen, der aldrig har levet før, men har haft sin allerførste begyndelse i moderorganet og er blevet ~~egxaxchibet~~ modnet i dette indtil den lige overståede fødsel? Er det den proces Gud sigter til med ordene: lader os gøre ^{mennesker} ~~et menneske~~ i vort billede efter vor

Men når livsmysteriet hverken kan løses gennem materiel forskning eller ved hjælp af tekniske apparaturer og elektroniske hjælpemidler, men udelukkende gennem åndelig sansning, hvilke åndelige sanser er det da, der kræves for at mennesket kan opleve total „kosmisk bevidsthed”? Det er sanser, der først kommer til udvikling, når mennesket er nået til et evolutionstrin, hvor alkærlighedsevnen er blevet den førende eller primære i væsenets væremåde. Sammen med denne væremåde udvikler der sig et sansesæt, der kendes under begrebet „intuition”. Mennesket må altså være færdig med at lyve eller bedrage. Det må være totalt fri af ærgerrighed og hovmod. Det må være totalt ydmygt, totalt tilgivende og uberørt af at være genstand for andre menneskers sladder, hån og spot, ligesom det naturligvis selv må være lutret for sådanne mørke tendenser over for andre væsener. I samme grad som menneskets adfærd i forhold til omgivelserne således lutres i kraft af alkærlighedens udvikling, aktiveres den kosmiske bevidsthed, der udgør den virkelige og fuldkomne „menneskebevidsthed”. Samtidig hermed finder endnu en stor forvandlingsproces sted i menneskets højeste struktur, nemlig en vækst bort fra det ægteskabelige princip. Og med dette principps degeneration og totale ophør vandrer væsenet ud af dyre- og djævlementalitetens natsorte mørke. Fra et sådant udviklet menneske begynder Guds billede betingelsesløst at udstråle som et varmende kærlighedens lys mod alt og alle. Guds hellige ånd er dermed blevet en solopgang i dette menneskes hjerte og hjerne.

65. Hvorfor menneskene taber troen på Guds retfærdighed eller alkærlighed.

Menneskene har mange spørgsmål, når det drejer sig om Guds retfærdighed og alkærlighed. De spørger blandt andet hvad det er man bliver vidne til, når man står over for spædbarnet, der lige er født ud af moderens organisme. Er Gud her i færd med at skabe et væsen, der aldrig har levet før, men har haft sin allerførste begyndelse i moderorganet og er blevet modnet i dette indtil den lige overståede fødsel? Er det den proces Gud sigter til med ordene: lader os gøre et menneske i vort billede efter vor

96 vor lignelse ...? Dersom fostret i moderlivet, der når at blive født til den fysiske verden, er det endelige udtryk for Guds skabelse af mennesket i sit billede, må vi erkende, ~~(som en urokkelig kendsgerning)~~ at denne Guds skabelsesproces er umådelig usikker og diletantisk. Millioner og atter millioner af disse ved Guds skabelse tilblevne mennesker kom aldrig til at udgøre det færdige slutresultat, der var Guds hensigt, nemlig mennesket i Guds eget billede efter Guds egen lignelse. Millioner af disse væsener påbegyndte skabelse mislykkedes allerede i moderlivet. Og dør ikke en anelig procent af mennesker i barndommen, i ungdommen og i den modne voksenalder? Det kan ikke bebrejdes det kosmisk uvidende menneske, at det fæstner sig ved den mærkværdighed, at Guds skabelse af mennesker har så stor en fejlprocent. Hvorfor når så mange mennesker ikke at opleve en normal livslængde samt en sund alderdom? Når det er Guds plan at gøre sin skabning så fuldkommen, at den fremtræder i hans eget billede, hvorfor mislykkes da denne plan? Har man nogensinde set, at et menneske ved sit fysiske jordlivs afslutning var nået frem til at blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Dersom mennesket ikke genfødtes i nye fysiske jordliv og således har mulighed for at udvikles videre, skulle alle ældre mennesker jo ifølge Guds skabeformel udgøre færdige mennesker. Men har noget jordisk menneske i alderdommen nået en sådan udviklingsgrad, at det kunne betegnes som et i sandhed færdigt menneske, et kristusvæsen i Guds billede efter hans lignelse? Er det ikke netop en kendsgerning at alle jordiske mennesker ved døden må betegnes som ufærdige mennesker?

Det er rigtigt, at mange mennesker er døbt og betegnes som „kristne mennesker“, men dåben kan ikke frelse nogen. Derefter kommer nadverens sakramente, der som tidligere nævnt blot er et beroligelsesmiddel mod stærk samvittighedsnag. Det hedder sig jo at mennesket kan få sine „synder forladt“ ved deltagelse i nadveren, men selv om et menneske modtager denne beroligende suggestion og kan blive befriet fra en midlertidig kvalfuld psykisk tilstand, bliver det ikke dermed til det færdige menneske i Guds billede. At få „syndernes forladelse“ er ikke ensbetydende med, at man ikke kan begå den samme synd igen, ligesom man jo heller ikke har fået forladelse for alle andre synder, man har begået. Det er ikke ved „syndernes forladelse“ at Gud skaber mennesket. Hvis menneskene kunne få

vor lignelse.. ? Dersom fostret i moderlivet, der når at blive født til den fysiske verden, er det endelige udtryk for Guds skabelse af mennesket i sit billede, må vi erkende som en urokkelig kendsgerning, at denne Guds skabelsesproces er umådelig usikker og diletantisk. Millioner og atter millioner af disse ved Guds skabelse tilblevne mennesker kom aldrig til at udgøre det færdige slutresultat, der var Guds hensigt, nemlig mennesket i Guds eget billede efter Guds egen lignelse. Millioner af disse væsener påbegyndte skabelse mislykkedes allerede i moderlivet. Og dør ikke en anelig procent af mennesker i barndommen, i ungdommen og i den modne voksenalder? Det kan ikke bebrejdes det kosmisk uvidende menneske, at det fæstner sig ved den mærkværdighed, at Guds skabelse af mennesker har så stor en fejlprocent. Hvorfor når så mange mennesker ikke at opleve en normal livslængde samt en sund alderdom? Når det er Guds plan at gøre sin skabning så fuldkommen, at den fremtræder i hans eget billede, hvorfor mislykkes da denne plan? Har man nogensinde set, at et menneske ved sit fysiske jordlivs afslutning var nået frem til at blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Dersom mennesket ikke genfødtes i nye fysiske jordliv og således har mulighed for at udvikles videre, skulle alle ældre mennesker jo ifølge Guds skabeformel udgøre færdige mennesker. Men har noget jordisk menneske i alderdommen nået en sådan udviklingsgrad, at det kunne betegnes som et i sandhed færdigt menneske, et kristusvæsen i Guds billede efter hans lignelse? Er det ikke netop en kendsgerning at alle jordiske mennesker ved døden må betegnes som ufærdige mennesker?

Det er rigtigt, at mange mennesker er døbt og betegnes som „kristne mennesker“, men dåben kan ikke frelse nogen. Derefter kommer nadverens sakramente, der som tidligere nævnt blot er et beroligelsesmiddel mod stærk samvittighedsnag. Det hedder sig jo at mennesket kan få sine “synder forladt” ved deltagelse i nadveren, men selv om et menneske modtager denne beroligende suggestion og kan blive befriet fra en midlertidig kvalfuld psykisk tilstand, bliver det ikke dermed til det færdige menneske i Guds billede. At få „syndernes forladelse“ er ikke ensbetydende med, at man ikke kan begå den samme synd igen, ligesom man jo heller ikke har fået forladelse for alle andre synder, man har begået. Det er ikke ved “syndernes forladelse” at Gud skaber mennesket. Hvis menneskene kunne få

99

syndsforladelse for alle deres synder, hvilket i virkeligheden vil sige: blive fri for virkningerne af alle deres forkerte handlinger, ville menneskenes udvikling være en umulighed. Det er netop ved nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, der er det samme som væsenets daglige livs manifestation af ondt og godt og samme væsens oplevelse af virkningerne af dette onde og dette gode, at Gud giver det kundskab. På hvilken anden måde skulle det ellers være muligt at erhverve viden og efterhånden blive ekspert i at kende forskel på godt og ondt og således videreudvikles til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, netop den tilstand der opfylder Guds bestemmelse med sin skabelse af det levende væsen. Guds billede er det samme som Guds væremåde. Guds væremåde er den alkærlighed og alvisdom ved hvilken hele verdensaltet opretholdes.

66. Med oplevelsen af kun eet jordliv kan mennesket umuligt blive mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Men hvad nu med mennesket der kun lever ~~et~~ eneste fysisk jordliv, ja, som måske endog dør i den spæde alder? Hvor skal dette væsen få viden fra? Det kan i den spæde tilstand ikke opleve noget af særlig betydning på det fysiske plan. Det kan ikke komme til at nyde godt af frugterne fra kundskabens træ. Når det ikke skal genfødes til et nyt fysisk jordliv, hvorledes kan dette væsen da blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? Skulle dette lille væsen blot være en høvlspån i Guds store skabelsesproces? Hvis det kan blive til et menneske i Guds billede uden at blive født påny og i en fysisk tilværelse komme til at nyde frugterne fra kundskabens træ, hvortil så det fysiske plan? Hvis nævnte barn kan nå at blive til mennesket i Guds billede uden at fødes på ny i den fysiske verden, så må dette jo også gælde alle andre mennesker, både de som får en tidlig død, og de som opnår at blive „gamle“ og dør en naturlig død. Men er det ikke netop en kendsgerning, at ingen af de her nævnte kategorier af mennesker opnår at blive færdige mennesker i Guds billede? Er de ikke alle ved døden mere eller mindre behæftede med uovervundne syndetalenter? Sådanne talenter kan hverken fjernes ved dåb eller nadver, da disse foreteelser kun er sugereerende beroligelsesmidler mod samvittighedskvaler.

syndsforladelse for alle deres synder, hvilket i virkeligheden vil sige: blive fri for virkningerne af alle deres forkerte handlinger, ville menneskenes udvikling være en umulighed. Det er netop ved nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, der er det samme som væsenets daglige livs manifestation af ondt og godt og samme væsens oplevelse af virkningerne af dette onde og dette gode, at Gud giver det kundskab. På hvilken anden måde skulle det ellers være muligt at erhverve viden og efterhånden blive ekspert i at kende forskel på godt og ondt og således videreudvikles til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, netop den tilstand der opfylder Guds bestemmelse med sin skabelse af det levende væsen. Guds billede er det samme som Guds væremåde. Guds væremåde er den alkærlighed og alvisdom ved hvilken hele verdensaltet opretholdes.

66. Med oplevelsen af kun eet jordliv kan mennesket umuligt blive mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Men hvad nu med mennesket der kun lever et eneste fysisk jordliv, ja, som måske endog dør i den spæde alder? Hvor skal dette væsen få viden fra? Det kan i den spæde tilstand ikke opleve noget af særlig betydning på det fysiske plan. Det kan ikke komme til at nyde godt af frugterne fra kundskabens træ. Når det ikke skal genfødes til et nyt fysisk jordliv, hvorledes kan dette væsen da blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? Skulle dette lille væsen blot være en høvlspån i Guds store skabelsesproces? Hvis det kan blive til et menneske i Guds billede uden at blive født påny og i en fysisk tilværelse komme til at nyde frugterne fra kundskabens træ, hvortil så det fysiske plan? Hvis nævnte barn kan nå at blive til mennesket i Guds billede uden at fødes på ny i den fysiske verden, så må dette jo også gælde alle andre mennesker, både de som får en tidlig død, og de som opnår at blive „gamle“ og dør en naturlig død. Men er det ikke netop en kendsgerning, at ingen af de her nævnte kategorier af mennesker opnår at blive færdige mennesker i Guds billede? Er de ikke alle ved døden mere eller mindre behæftede med uovervundne syndetalenter? Sådanne talenter kan hverken fjernes ved dåb eller nadver, da disse foreteelser kun er suggerende beroligelsesmidler mod samvittighedskvaler.

C/8

At mennesket ved nadverens sakramente bliver indgivet følelsen af , at dets særlige synder, som er årsagen til dets samvittighedskvaler, er tilgivet, betyder ikke at dette menneske dermed er frigjort fra sine syndetalenter og er blevet et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse og ikke mere kan synde eller begå fejlmanifestationer.

Når det således er klart synligt, at mennesker dør på mange forskellige udviklingstrin, hvad så med for eksempel røvere, mordere, bedragere, misundelige og hævnerrige mennesker samt mange andre fremtrædende repræsentanter for syndetalenter eller fejlmanifestationer? Skulle nadverens sakramente pludselig kunne forvandle sådanne væsener til færdige mennesker i Guds billede? Er det ikke en kendsgerning, at menneskets forvandling fra primitivitet til intellektualitet kun kan ske gennem vækst, akkurat som et barn gennem vækst forvandles til et voksent menneske? Ligesom et barn ikke ved nogen som helst ceremoni pludselig kan blive voksen, således kan intet som helst menneske ved en ceremoni og altså heller ikke ved nadverens sakramente pludselig blive til det færdige menneske i Guds billede. Et primitivt naturmenneske fra urskoven kan umuligt ved nogen syndsforladelsesceremoni blive til et højintellektuelt kristusvæsen. Der findes kun én vej til fuldbyrdelsen af denne Guds høje hensigt med det levende væsen, og denne vej er selve Guds skabelsesproces baseret på, at alle væsener kommer til at opleve virkningerne af deres væremåde over for deres næste, hvilket vil sige deres omgivelser af levende væsener. Disse virkninger kaldes karma og er det samme som væsenets skæbne. Det levende væsen er således i virkeligheden sin egen skæbnes herre. Når alle mennesker i henhold til Guds bestemmelse for sin skabning ved døden endnu må siges at være ufærdige syndere med behov for syndsforladelse, hvorledes skulle Guds skabelsesproces i form af udvikling da kunne fuldbyrdes, dersom muligheden for genfødsel og videreudvikling i den fysiske verden ikke var en kendsgerning? I sandhed, Kristus har ret når han siger til Nikodemus, at ingen kan komme ind i Guds rige uden at blive født på ny. Kristus lader også Nikodemus forstå, at denne fødsel må være af „vand og ånd“. Vand betyder her en ny fysisk organisme, og ånd betyder en forandring af væsenets mentalitet. For Kristus stod det således helt klart, at Guds færdigskabelse af mennesket

At mennesket ved nadverens sakramente bliver indgivet følelsen af, at dets særlige synder, som er årsagen til dets samvittighedskvaler, er tilgivet, betyder ikke at dette menneske dermed er frigjort fra sine syndetalenter og er blevet et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse og ikke mere kan synde eller begå fejlmanifestationer.

Når det således er klart synligt, at mennesker dør på mange forskellige udviklingstrin, hvad så med for eksempel røvere, mordere, bedragere, misundelige og hævnerrige mennesker samt mange andre fremtrædende repræsentanter for syndetalenter eller fejlmanifestationer? Skulle nadverens sakramente pludselig kunne forvandle sådanne væsener til færdige mennesker i Guds billede? Er det ikke en kendsgerning, at menneskets forvandling fra primitivitet til intellektualitet kun kan ske gennem vækst, akkurat som et barn gennem vækst forvandles til et voksent menneske? Ligesom et barn ikke ved nogen som helst ceremoni pludselig kan blive voksen, således kan intet som helst menneske ved en ceremoni og altså heller ikke ved nadverens sakramente pludselig blive til det færdige menneske i Guds billede. Et primitivt naturmenneske fra urskoven kan umuligt ved nogen syndsforladelsesceremoni blive til et højintellektuelt kristusvæsen. Der findes kun en vej til fuldbyrdelsen af denne Guds høje hensigt med det levende væsen, og denne vej er selve Guds skabelsesproces baseret på, at alle væsener kommer til at opleve virkningerne af deres væremåde over for deres næste, hvilket vil sige deres omgivelser af levende væsener. Disse virkninger kaldes karma og er det samme som væsenets skæbne. Det levende væsen er således i virkeligheden sin egen skæbnes herre. Når alle mennesker i henhold til Guds bestemmelse for sin skabning ved døden endnu må siges at være ufærdige syndere med behov for syndsforladelse, hvorledes skulle Guds skabelsesproces i form af udvikling da kunne fuldbyrdes, dersom muligheden for genfødsel og videreudvikling i den fysiske verden ikke var en kendsgerning? I sandhed, Kristus har ret når han siger til Nikodemus, at ingen kan komme ind i Guds rige uden at blive født på ny. Kristus lader også Nikodemus forstå, at denne fødsel må være af „vand og ånd“. Vand betyder her en ny fysisk organisme, og ånd betyder en forandring af væsenets mentalitet. For Kristus stod det således helt klart, at Guds færdigskabelse af mennesket

97 i sit billede efter sin lignelse måtte strække sig langt ud over det tidsrum, et menneskes enkelte fysiske jordliv udgør. Kristus var fortrolig med, hvilken kolossal evolutionsproces der er påkrævet, for at nævnte skabelse kan ske fyldest.

67. Det levende væsen er meget mere end dets synlige fysiske organisme.

~~(For en total kosmisk detaljering af reinkarnationen og det levende væsens udødelighed må jeg henviser til mine hovedværker „Livets Bog“ og „Det evige Verdensbillede“. ^(der) Dog skal jeg i de følgende afsnit gives et kortfattet overblik over de realiteter, der udgør det levende væsens udødelighed og ^(der) genfødelser eller reinkarnation ^{en} til kendsgerning.~~

Menneskene går nu ind i en livsepoke, hvor de vil lære at forstå, at det levende væsen ikke blot er en fysisk organisme, der i realiteten kun udgør en skabt foreteelse og derfor er forgængelig, men at denne organisme afslører sig som et manifestationsredskab for et evigt eksisterende „levende Noget“. Dette „levende Noget“ bliver til kendsgerning for den udviklede iagttager der erkender, at den for sanserne direkte tilgængelige fysiske organisme udelukkende består af fysisk materie, der i sig selv kun er bevægelse og derfor er uden bevidsthed. Men ~~der~~ da der gennem den fysiske materie, der udgør organismen, ikke desto mindre åbenbares „bevidsthed“ i form af tankefunktion omsat til fysiske manifestationer såsom tale, begær, vilje, forelskelse, parringsdrift, skinsyge, jalousi, teknisk og kunstnerisk skabelse, ~~kærlighed~~ kærlighed og had, kort sagt alle de foreteelser der tilsammen udgør det, vi kalder „livet“, ses her de fakta der gør den fysiske organisme til udtryk for et for de fysiske sanser utilgængeligt eller usynligt levende „Noget“. Dette levende „Noget“ kan således erkendes som det, der dirigerer den fysiske organisme, og som manifesterer og oplever i kraft af den. Da den fysiske organisme beherskes og dirigeres af „Noget“ der ved hjælp af denne organisme kan opleve og manifestere sig på det fysiske ~~plan~~ tilværelsesplan, bliver det til kendsgerning, at den fysiske organisme ikke kan være det levende væsen selv, men kun et redskab for det virkelig levende væsen, det nævnte usynlige „Noget“ bag organismen.

i sit billede efter sin lignelse måtte strække sig langt ud over det tidsrum, et menneskes enkelte fysiske jordliv udgør. Kristus var fortrolig med hvilken kolossal evolutionsproces der er påkrævet for at nævnte skabelse kan ske fyldest.

67. Det levende væsen er meget mere end dets synlige fysiske organisme.

For en total kosmisk detaljering af reinkarnationen og det levende væsens udødelighed må jeg henviser til mine hovedværker „Livets Bog“ og „Det evige Verdensbillede“. Dog skal jeg i de følgende afsnit give et kortfattet overblik over de realiteter, der udgør det levende væsens udødelighed og genfødelser eller reinkarnation til kendsgerning.

Menneskene går nu ind i en livsepoke, hvor de vil lære at forstå, at det levende væsen ikke blot er en fysisk organisme, der i realiteten kun udgør en skabt foreteelse og derfor er forgængelig, men at denne organisme afslører sig som et manifestationsredskab for et evigt eksisterende „levende Noget“. Dette „levende Noget“ bliver til kendsgerning for den udviklede iagttager der erkender, at den for sanserne direkte tilgængelige fysiske organisme udelukkende består af fysisk materie, der i sig selv kun er bevægelse og derfor er uden bevidsthed. Men da der gennem den fysiske materie, der udgør organismen, ikke desto mindre åbenbares „bevidsthed“ i form af tankefunktion omsat til fysiske manifestationer såsom tale, begær, vilje, forelskelse, parringsdrift, skinsyge, jalousi, teknisk og kunstnerisk skabelse, kærlighed og had, kort sagt alle de foreteelser der tilsammen udgør det, vi kalder „livet“, ses her de fakta der gør den fysiske organisme til udtryk for et for de fysiske sanser utilgængeligt eller usynligt levende „Noget“. Dette levende „Noget“ kan således erkendes som det, der dirigerer den fysiske organisme, og som manifesterer og oplever i kraft af den. Da den fysiske organisme beherskes og dirigeres af „Noget“ der ved hjælp af denne organisme kan opleve og manifestere sig på det fysiske tilværelsesplan, bliver det til kendsgerning, at den fysiske organisme ikke kan være det levende væsen selv, men kun et redskab for det virkelig levende væsen, det nævnte usynlige „Noget“ bag organismen.

100/110 Hvis dette levende „Noget“ ikke var knyttet til materien, eksisterede der intet som helst liv, og skabelse ville være en umulighed. Dette „Noget“ udgør det højeste element i tilværelsen eller verdensaltet, og overalt hvor det kontakter materien, bliver denne til en åbenbaring af bevægelse og dermed af liv, hvilket vil sige oplevelse og skabelse. Det er dette højeste „Noget“ der udgør „Jeg“et i alle levende væsener.

68. Det levende væsen oplevelse af sig selv som det usynlige levende „Noget“ i form af „Jeg“et i dets fysiske organisme.

Intet normalt udviklet menneske kan undgå at føle sig selv, hvilket vil sige Jeg'et, som skaber og oplever ved hjælp af sin fysiske organisme. Ligeledes er det gennem denne organisme, mennesket oplever den fysiske verden. Det bliver således til kendsgerning, at der ~~eksisterer~~ eksisterer et „Noget“, der oplever og skaber ved hjælp af organismen. De forskellige sanseorganer, som organismen består af, kan ikke være til for deres egen skyld. Øjnene kan ikke være til blot for øjnenes skyld, ligesom alle de øvrige sanseorganer, ikke kan eksistere for disse sanseorganers egen skyld, men absolut må siges at være redskaber ved hvilket et „Noget“ bliver i stand til at opleve livet. At organismen ikke er selvstændig uden nogen åndelig behersker, bliver vi for eksempel vidne til, når denne behersker frigøres fra organismen. Vi ser da organismen blive til den livløse foreteelse vi kalder „lig“. Hvilken forskel er der på en levende organisme og en død organisme, altså et lig? Er det ikke en kendsgerning, at der fra liget er forsvundet et „Noget“, som ikke var synligt men ikke desto mindre var ~~tilknyttet~~ ^{tilknyttet} den levende organisme og tilkendegav sig ved åbenbaring af sin bevidsthed, sine tanker, sine følelser, sin viden og kunnen? Dersom et sådant usynligt „Noget“ ikke eksisterede og tilkendegav sig gennem den levende organisme, hvordan kunne den da undgå at være et lig? Og hvordan kunne den levende organisme blive til et lig, hvis ikke dette levende „Noget“ frigjordes fra denne organisme, når den på grund af alderdom, sygdom eller lædering ved ulykkestilfælde ikke længere kunne opfylde sit formål ^(som oplevelsesredskab) for det levende „Noget“ hinsides det fysiske plan, som den var knyttet til før adskillelsen?

Hvis dette levende “Noget” ikke var knyttet til materien, eksisterede der intet som helst liv, og skabelse ville være en umulighed. Dette „Noget“ udgør det højeste element i tilværelsen eller verdensaltet, og overalt hvor det kontakter materien, bliver denne til en åbenbaring af bevægelse og dermed af liv, hvilket vil sige oplevelse og skabelse. Det er dette højeste “Noget” der udgør “Jeg”et i alle levende væsener.

68. Det levende væsen oplevelse af sig selv som det usynlige levende „Noget“ i form af “Jeg”et i dets fysiske organisme.

Intet normalt udviklet menneske kan undgå at føle sig selv, hvilket vil sige Jeg’et, som skaber og oplever ved hjælp af sin fysiske organisme. Ligeledes er det gennem denne organisme, mennesket oplever den fysiske verden. Det bliver således til kendsgerning, at der eksisterer et “Noget”, der oplever og skaber ved hjælp af organismen. De forskellige sanseorganer, som organismen består af, kan ikke være til for deres egen skyld. Øjnene kan ikke være til blot for øjnenes skyld, ligesom alle de øvrige sanseorganer ikke kan eksistere for disse sanseorganers egen skyld, men absolut må siges at være redskaber ved hvilket et “Noget” bliver i stand til at opleve livet. At organismen ikke er selvstændig uden nogen åndelig behersker, bliver vi for eksempel vidne til, når denne behersker frigøres fra organismen. Vi ser da organismen blive til den livløse foreteelse vi kalder “lig”. Hvilken forskel er der på en levende organisme og en død organisme, altså et lig? Er det ikke en kendsgerning, at der fra liget er forsvundet et „Noget“, som ikke var synligt men ikke desto mindre var tilknyttet den levende organisme og tilkendegav sig ved åbenbaring af sin bevidsthed, sine tanker, sine følelser, sin viden og kunnen? Dersom et sådant usynligt “Noget” ikke eksisterede og tilkendegav sig gennem den levende organisme, hvordan kunne den da undgå at være et lig? Og hvordan kunne den levende organisme blive til et lig, hvis ikke dette levende “Noget” frigjordes fra denne organisme, når den på grund af alderdom, sygdom eller lædering ved ulykkestilfælde ikke længere kunne opfylde sit formål som oplevelsesredskab for det levende “Noget” hinsides det fysiske plan, som den var knyttet til før adskillelsen?

101 Dersom dette åndelige eller usynlige „Noget" ikke eksisterede, forekommer det mærkeligt, at menneskene har fundet på at give det en betegnelse. som før nævnt udtrykker menneskene det under begrebet „Jeg"et. At Jeg'et også betragter organismen og dens organer som en slags ejendele, men ikke som identiske med dets virkelige selv, viser også at mennesket uden at vide det betragter sig selv eller sit Jeg som noget, der er adskilt fra organismen. Det siger for eksempel „min organisme", „mit hjerte", „mine lunger", „min mave", „mine øjne", „mine fødder" og så videre. Det siger endvidere „jeg var bange", „jeg var vred", „jeg var syg" og lignende. Mennesket nævner altid i daglig tale sig selv som noget andet end selve den fysiske organisme. Og hvorfor skulle mennesket ustandseligt gennem al sin tale nævne dette andet, nemlig Jeg'et, dersom det ikke eksisterede? Og hvad er det, der oplever livet ved hjælp af den fysiske organisme, hvis det ikke er Jeg'et? Er det ikke en urokkelig kendsgerning, at organismen uden tilknytning til Jeg'et udgør et lig? Hvorledes skulle livets mange forskellige funktioner kunne finde sted, dersom væsenerne var jeg-løse? Er det jeg-løse væsener der spiller fodboldkampe eller udøver andre former for sport? Er de hundrede tusinder af tilskuere til sportskampene verden over jeg-løse væsener? Er alle Jordens manifesterende og oplevende mennesker jeg-løse, og hvorledes kan det i så fald være, at de ikke alle eksisterer som lig? Nej, de er absolut ikke blot lig, og de er absolut ikke jeg-løse til trods for den overtro, at den fysiske organisme alene udgør det levende væsen. De fleste mennesker betragter Jeg'et som noget uvirkeligt, noget ikke-eksisterende. Men var Jeg'ets eksistens ikke en kendsgerning, ville det i virkeligheden sige, at mennesket kan leve uden hoved, eftersom hovedet er redskabet for Jeg'ets eller det virkeligt levende „Noget's" forbindelse med den fysiske organisme. Hjernen og nerverne er Jeg'ets relæstationer for dets manøvrering med og beherskelse af den fysiske organisme. Da hele den åndelige verden består af mikrokosmisk elektrisk materie, er det ikke så mærkeligt at det levende væsens fysiske organisme er et anlæg hvorigennem det åndelige væsen eller ~~xxxx~~ Jeg'et får evne til at kunne lødes og danne organisme for oplevelse og skabelse i den fysiske verden.

69. Det levende væsen er et åndeligt væsen, selv om det befinder sig i en fysisk organisme.

Vi er her begyndt at se, at det levende væsen i virkeligheden ikke er et fysisk væsen, men at dets fysiske del udgør en samling organer, der hver især har sin for Jeg'ets fysiske oplevelse særlige livsfunktion. Og da der ikke i det levende væsens legeme forekommer andre fysiske foreteelser end organer der alle udgør samarbejdende redskaber for et åndeligt væsens oplevelse og manifestation på det fysiske plan, kan det levende væsen absolut ikke blot være et fysisk væsen. Dets primære identitet er at udtrykke som et åndeligt væsen, der i kraft af sin mikroelektriske struktur kan forbinde sig med den fysiske materie og tildanne og beherske den som en fysisk orga-

Dersom dette åndelige eller usynlige “Noget” ikke eksisterede, forekommer det mærkeligt, at menneskene har fundet på at give det en betegnelse, som før nævnt udtrykker menneskene det under begrebet “Jeg”et. At Jeg’et også betragter organismen og dens organer som en slags ejendele, men ikke som identiske med dets virkelige selv, viser også at mennesket uden at vide det betragter sig selv eller sit Jeg som noget, der er adskilt fra organismen. Det siger for eksempel “min organisme”, “mit hjerte”, “mine lunger”, “min mave”, “mine øjne”, “mine fødder” og så videre. Det siger endvidere „jeg var bange”, „jeg var vred”, „jeg var syg” og lignende. Mennesket nævner altid i daglig tale sig selv som noget andet end selve den fysiske organisme. Og hvorfor skulle mennesket ustandseligt gennem al sin tale nævne dette andet, nemlig Jeg’et, dersom det ikke eksisterede? Og hvad er det, der oplever livet ved hjælp af den fysiske organisme, hvis det ikke er Jeg’et? Er det ikke en urokkelig kendsgerning, at organismen uden tilknytning til Jeg’et udgør et lig? Hvorledes skulle livets mange forskellige funktioner kunne finde sted, dersom væsenerne var jeg-løse? Er det jeg-løse væsener der spiller fodboldkampe eller udøver andre former for sport. ? Er de hundrede tusinder af tilskuere til sportskampene verden over jeg-løse væsener? Er alle jordens manifesterende og oplevende mennesker jeg-løse, og hvorledes kan det i så fald være, at de ikke alle eksisterer som lig? Nej, de er absolut ikke blot lig, og de er absolut ikke jeg-løse til trods for den overtro, at den fysiske organisme alene udgør det levende væsen. De fleste mennesker betragter Jeg’et som noget uvirkeligt, noget ikke-eksisterende. Men var Jeg’ets eksistens ikke en kendsgerning, ville det i virkeligheden sige, at mennesket kan leve uden hoved, eftersom hovedet er redskabet for Jeg’ets eller det virkeligt levende “Noget”s forbindelse med den fysiske organisme. Hjernen og nerverne er Jeg’ets relæstationer for dets manøvrering med og beherskelse af den fysiske organisme. Da hele den åndelige verden består af mikrokosmisk elektrisk materie, er det ikke så mærkeligt at det levende væsens fysiske organisme er et anlæg hvorigennem det åndelige væsen eller Jeg’et får evne til at kunne fødes og danne organisme for oplevelse og skabelse i den fysiske verden.

69. Det levende væsen er et åndeligt væsen, selv om det befinder sig i en fysisk organisme.

Vi er her begyndt at se, at det levende væsen i virkeligheden ikke er et fysisk væsen, men at dets fysiske del udgør en samling organer, der hver især har sin for Jeg’ets fysiske oplevelse særlige livsfunktion. Og da der ikke i det levende væsens legeme forekommer andre fysiske foreteelser end organer der alle udgør samarbejdende redskaber for et åndeligt væsens oplevelse og manifestation på det fysiske plan, kan det levende væsen absolut ikke blot være et fysisk væsen. Dets primære identitet er at udtrykke som et åndeligt væsen, der i kraft af sin mikroelektriske struktur kan forbinde sig med den fysiske materie og tildanne og beherske den som en fysisk orga-

10. nisme, når betingelserne herfor er til stede. Alle levende væsener på det fysiske plan er således i realiteten åndelige væsener, der kan danne sig fysiske organismer ved hjælp af hvilke de kan opleve og manifestere sig på den fysiske plan.

Da det åndelige væsen eller Jeg'et bag organismen ikke er identisk med den fysiske organisme, dør dette åndelige væsen ikke, ~~så~~ fordi organismen dør. At den fysiske organisme dør, betyder blot at det levende væsen befries fra denne, normalt sker dette ved alderdom, når organismen er blevet svækket og ubrugelig for Jeg'et. Men grundet på menneskets uvidenhed sker det også i tusinder af tilfælde at organismen ved sygdomme og ulykker bliver defekt og derved mere eller mindre ubrugelig, dersom den da ikke helt frigøres fra Jeg'et og altså bliver til et lig. Jeg'et eller det virkelige åndelige væsen bag organismen dør ikke og kan ikke dø. Som anført i mine hovedværker er Jeg'et absolut evigt og udødeligt. Men når den fysiske organisme, der udgør redskabet for væsenets udvikling eller færdigskabelse til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, bliver ubrugeligt inden væsenet er færdigudviklet, ^{da} hvorledes skal det kunne nå sit høje mål og blive til det færdige menneske?

På det åndelige plan kan det levende væsen ikke begå de fejltrin eller „synder“, hvis virkninger i form af væsenets skæbne er en urokkelig betingelse for den højmoralske udvikling, der er forudsætning for at væsenet kan fremtræde i Guds billede efter hans lignelse. Der foreligger absolut kun en eneste mulighed for at nå dette mål: Væsenet må fødes på ny på det fysiske plan for her at fortsætte den udvikling, som blev afbrudt ved dets død eller udfrielse fra den forrige ubrugelige fysiske organisme.

70. Guds sekundære og Guds primære bevidsthed og de ufærdige og færdige mennesker.

Ethvert levende væsen, der bliver født i den fysiske verden, udgør altså et udødeligt og dermed evigt væsen og har allerede før denne fødsel gennemlevet en lang kæde af fysiske liv. Men hvor har væsenet da været før denne dets nuværende fødsel? Det har naturligvis været på et plan hvor man kan opleve livet uden den fysiske organisme, og dette plan er hvad man kalder „den åndelige verden“. Det åndelige plans væsener udgøres naturligvis udelukkende af åndelige væsener. Der figurerer altså her to tilværelsesplaner og to slags mennesker.

nisme, når betingelserne herfor er til stede. Alle levende væsener på det fysiske plan er således i realiteten åndelige væsener, der kan danne sig fysiske organismer ved hjælp af hvilke de kan opleve og manifestere sig på det fysiske plan.

Da det åndelige væsen eller Jeg'et bag organismen ikke er identisk med den fysiske organisme, dør dette åndelige væsen ikke, fordi organismen dør. At den fysiske organisme dør, betyder blot at det levende væsen befries fra denne. Normalt sker dette ved alderdom, når organismen er blevet svækket og ubrugelig for Jeg'et. Men grundet på menneskets uvidenhed sker det også i tusinder af tilfælde at organismen ved sygdomme og ulykker bliver defekt og derved mere eller mindre ubrugelig, dersom den da ikke helt frigøres fra Jeg'et og altså bliver til et lig. Jeg'et eller det virkelige åndelige væsen bag organismen dør ikke og kan ikke dø. Som anført i mine hovedværker er Jeg'et absolut evigt og udødeligt. Men når den fysiske organisme, der udgør redskabet for væsenets udvikling eller færdigskabelse til mennesket i Guds billede efter hans lignelse, bliver ubrugeligt inden væsenet er færdigudviklet, hvorledes skal det da kunne nå sit høje mål og blive til det færdige menneske? På det åndelige plan kan det levende væsen ikke begå de fejltrin eller „synder“, hvis virkninger i form af væsenets skæbne er en urokkelig betingelse for den højmoralske udvikling, der er forudsætning for at væsenet kan fremtræde i Guds billede efter hans lignelse. Der foreligger absolut kun en eneste mulighed for at nå dette mål: Væsenet må fødes på ny på det fysiske plan for her at fortsætte den udvikling, som blev afbrudt ved dets død eller udfrielse fra den forrige ubrugelige fysiske organisme.

70. Guds sekundære og Guds primære bevidsthed og de ufærdige og færdige mennesker.

Ethvert levende væsen, der bliver født i den fysiske verden, udgør altså et udødeligt og dermed evigt væsen og har allerede før denne fødsel gennemlevet en lang kæde af fysiske liv. Men hvor har væsenet da været før denne dets nuværende fødsel? Det har naturligvis været på et plan hvor man kan opleve livet uden den fysiske organisme, og dette plan er hvad man kalder „den åndelige verden“. Det åndelige plans væsener udgøres naturligvis udelukkende af åndelige væsener. Der figurerer altså her to tilværelsesplaner og to slags mennesker.

103

Det åndelige tilværelsesplan er i realiteten hjemstedet for alle eksisterende levende væsener. Men det udgør to store hovedsfærer. Den primære af disse to sfærer rummer livsområdet for de væsener, der er færdige mennesker i Guds billede. I dette område er livsudfoldelsen livets allerhøjeste, hvilket vil sige kulminerende i alkerlighed og alvisdom. Denne primære livssfære befolkes altså udelukkende af væsener, der forlængst er færdige med reinkarnationen eller genfødselen på det fysiske plan. Disse ophøjede kristusvæsener eller færdige mennesker udgør Guds primære bevidsthed. Det er med denne bevidsthed fra alverdens kosmisk bevidste væsener at Gud styrer hele verdensaltet i dets uendelighed af detaljer såvel i mikrokosmos og makrokosmos som i mellemkosmos, hvilket sidste vil sige det kosmos, som Jordens og andre beboede verdners mennesker og dyr befolker.

Den næste åndelige sfære er området for alle de væsener, der endnu er ufærdige og derfor stadig må være reinkarnationen underkastet. Den er altså det foreløbige hjemsted for væsener der skiftevis må leve i fysiske organismer og gennem disse opleve livet i form af udvikling eller den af Gud opretholdte og styrede skabelsesproces, og skiftevis i den for dem passende åndelige sfære. Denne sfære i forbindelse med det fysiske tilværelsesplan udgør guddommens sekundære bevidsthed. I den fysiske del af denne bevidsthed inkarnerer væsenerne for at udvikle sig til fremtræden i Guds billede, hvilket er det samme som Guds væremåde, nemlig alkerlighed og alvisdom. Denne udvikling eller skabelse af mennesket kan ikke finde sted på det åndelige plan, fordi dette plans materie i sin natur er totalt uegnet til bevidsthedsskabelse og dermed til livsoplevelse for væsener, der ikke har været inkarneret i fysiske organismer, og derfor ikke har lært at tænke og følgelig heller ikke har fået udviklet den fysiske skabevne. Den åndelige materie lyster og former sig fuldstændig efter det åndelige væsens udsendte impulser. Men har væsenet ikke lært at tænke, kan det ikke forme disse impulser til tanke eller til logiske bevidsthedsudtryk. I denne tilstand kan væsenet derfor hverken skabe, opleve eller meddele sig til andre levende væsener.

Det åndelige tilværelsesplan er i realiteten hjemstedet for alle eksisterende levende væsener. Men det udgør to store hovedsfærer. Den primære af disse to sfærer rummer livsområdet for de væsener, der er færdige mennesker i Guds billede, i dette område er livsudfoldelsen livets allerhøjeste, hvilket vil sige kulminerende i alkærlighed og alvisdom. Denne primære livssfære befolkes altså udelukkende af væsener, der forlængst er færdige med reinkarnationen eller genfødselen på det fysiske plan. Disse ophøjede kristusvæsener eller færdige mennesker udgør Guds primære bevidsthed. Det er med denne bevidsthed fra alverdens kosmisk bevidste væsener at Gud styrer hele verdensaltet i dets uendelighed af detaljer såvel i mikrokosmos og makrokosmos som i mellemkosmos, hvilket sidste vil sige det kosmos, som Jordens og andre beboede verdners mennesker og dyr befolker.

Den næste åndelige sfære er området for alle de væsener, der endnu er ufærdige og derfor stadig må være reinkarnationen underkastet. Den er altså det foreløbige hjemsted for væsener der skiftevis må leve i fysiske organismer og gennem disse opleve livet i form af udvikling eller den af Gud opretholdte og styrede skabelsesproces, og skiftevis i den for dem passende åndelige sfære. Denne sfære i forbindelse med det fysiske tilværelsesplan udgør guddommens sekundære bevidsthed. I den fysiske del af denne bevidsthed inkarnerer væsenerne for at udvikle sig til fremtræden i Guds billede, hvilket er det samme som Guds væremåde, nemlig alkærlighed og alvisdom. Denne udvikling eller skabelse af mennesket kan ikke finde sted på det åndelige plan, fordi dette plans materie i sin natur er totalt uegnet til bevidsthedsskabelse og dermed til livsoplevelse for væsener, der ikke har været inkarneret i fysiske organismer, og derfor ikke har lært at tænke og følgelig heller ikke har fået udviklet den fysiske skabevne. Den åndelige materie lyster og former sig fuldstændig efter det åndelige væsens udsendte impulser. Men har væsenet ikke lært at tænke, kan det ikke forme disse impulser til tanke eller til logiske bevidsthedsudtryk. I denne tilstand kan væsenet derfor hverken skabe, opleve eller meddele sig til andre levende væsener.

Den åndelige materie gør altså ingen modstand mod væsenets eller Jeg'ets impulser, hvorfor Jeg'et ikke kan have nogen som helst nytte eller glæde af sin evne til at udløse disse impulser, så længe det ikke har lært at forme dem i tanker. Livet betinger således at væsenerne skal inkarnere eller genfødes i den fysiske materie, hvori ~~skabe~~impulserne møder modstand, hvis overvindelse er betinget af tankens medvirken og derved fremmer tænkeevnens udvikling. At den fysiske materie gør modstand mod ~~tanke~~væsenets tankeimpulser er ikke vanskeligt at påvise. Må alle fysiske væsener ikke kæmpe for at opretholde deres fysiske liv? Må de ikke alle først og fremmest finde fysiske materier, som de kan overvinde og omdanne til den for dem uundværlige føde? Må de ikke alle bearbejde andre fysiske materier for at omdanne dem til redskaber lige uundværlige og betydningsfulde for den fysiske eksistens? Må de ikke også på store områder af Jorden væbne sig mod klimaet ved at bygge huse og skabe varmende klæder. Må ikke billedhuggeren hugge sine kunstværker ud af det hårde marmor eller andre former for sten eller fast materiale? Er det ikke netop ved hjælp af sin fysiske organisme at mennesket må overvinde materiens modstand for at beskytte og opretholde livet og dermed oplevelsesevnen i den fysiske ~~verden~~ verden? Som her påvist adskiller den fysiske materie ~~materie~~ sig således fra den åndelige materie ved ikke at lystre tanken.

71. Virkningerne af væsensernes ulogiske tænkning.

At tænke fuldkomment logisk kan således kun læres på det fysiske plan ved ~~og skabe i~~ at arbejde med den fysiske materie, hvilket er det samme som at nyde af kundskabens træ. For at kunne skabe fuldkomment i den fysiske materie kræves opfyldelse af en bestemt kosmisk lov. Denne lov kendes under begrebet „logik“. Det er en kendsgerning, at enhver skabelse, der ikke er logisk opbygget, ikke kan give noget virkeligt solidt og fuldkomment resultat. Denne lov gælder i lige høj grad for menneskets skabelse af sin væremåde eller sit forhold til omgivelserne som for dets skabelse af rent materielle ting. Hvis menneskene skaber bygningsværker, der ikke er logiske i deres konstruktion, kan sådanne bygningsværker styrte sammen og ~~forårsage~~ forårsage ~~større~~ større eller mindre katastrofer. Når menneskenes

Den åndelige materie gør altså ingen modstand mod væsenets eller Jeg'ets impulser, hvorfor Jeg'et ikke kan have nogen som helst nytte eller glæde af sin evne til at udløse disse impulser, så længe det ikke har lært at forme dem i tanker. Livet betinger således at væsenerne skal inkarnere eller genfødes i den fysiske materie, hvori skabeimpulserne møder modstand, hvis overvindelse er betinget af tankens medvirken og derved fremmer tænkeevnens udvikling. At den fysiske materie gør modstand mod væsenets tankeimpulser er ikke vanskeligt at påvise. Må alle fysiske væsener ikke kæmpe for at opretholde deres fysiske liv? Må de ikke alle først og fremmest finde fysiske materier, som de kan overvinde og omdanne til den for dem uundværlige føde? Må de ikke alle bearbejde andre fysiske materier for at omdanne dem til redskaber lige uundværlige og betydningsfulde for den fysiske eksistens? Må de ikke også på store områder af Jorden væbne sig mod klimaet ved at bygge huse og skabe varmende klæder. Må ikke billedhuggeren hugge sine kunstværker ud af det hårde marmor eller andre former for sten eller fast materiale? Er det ikke netop ved hjælp af sin fysiske organisme at mennesket må overvinde materiens modstand for at beskytte og opretholde livet og dermed oplevelsesevnen i den fysiske verden? Som her påvist adskiller den fysiske materie sig således fra den åndelige materie ved ikke at lystre tanken.

71. Virkningerne af væsensernes ulogiske tænkning.

At tænke fuldkomment logisk kan således kun læres på det fysiske plan ved at arbejde med og skabe i den fysiske materie, hvilket er det samme som at nyde af kundskabens træ. For at kunne skabe fuldkomment i den fysiske materie kræves opfyldelse af en bestemt kosmisk lov. Denne lov kendes under begrebet „logik“. Det er en kendsgerning, at enhver skabelse, der ikke er logisk opbygget, ikke kan give noget virkeligt solidt og fuldkomment resultat. Denne lov gælder i lige høj grad for menneskets skabelse af sin væremåde eller sit forhold til omgivelserne som for dets skabelse af rent materielle ting. Hvis menneskene skaber bygningsværker, der ikke er logiske i deres konstruktion, kan sådanne bygningsværker styrte sammen og forårsage større eller mindre katastrofer. Når menneskenes

105
væremåde manifesteres ulogisk, bliver det ligeledes en katastrofe for dem i samme omfang som deres væremåde er ulogisk. Ser vi ikke netop at menneskenes væremåde overalt udløser katastrofer, krige, ulykker og lidelser, ja, ofte et sandt ragnarok eller helvede? Menneskene har erhvervet stor viden og kunnen og kan opvise smukke resultater såsom skønne kunst- og bygningsværker, maskiner samt en mangfoldighed af andre logiske skabeprodukter der er til velsignelse for menneskene. Og udviklingen i logisk skabelse sker i vor tid i et meget hurtigt tempo. Hvad har dette århundrede ikke allerede vist af videnskabelige fremskridt på mange områder? Bygges der ikke netop i stort omfang skoler, universiteter og læreanstalter, hvor menneskene kan undervises i logisk skabelse? Men ser vi ^{ikke samtidig /} i vore dages samfund en mangfoldighed af foreteelser, der hverken repræsenterer ^{sund,} fornuft, forstand eller logik? Når disse egenskaber hos de fleste mennesker endnu er meget ufærdige eller ofte totalt savnes, hvorledes skal et menneske da kunne opnå en logisk eller fuldkommen væremåde? Hvorfor er der verdenskrige? Hvorfor er der krig mand og mand imellem? Hvorfor myrder mennesker andre mennesker? Hvorfor snyder og bedrager så mange mennesker hverandre? Hvorfor lyves der og stjæles? Hvorfor er der mennesker, der er ved at kvæles i rigdom, frådseri og dovenskab, medens andre dør af sult, nød og elendighed? Hvorfor sammenstuves tusinder af mennesker i flygtningelejre omgivet af pigtråd og dræbende vagtforanstaltninger? Hvorfor er mange mennesker berøvet deres fædreland? Hvorfor er Jorden på visse områder en kulminerende mørkets jammerdal, medens den på andre områder viser tendenser i retning af at skabe lys, fred og velsignelse for menneskene?

Er årsagen til al denne elendighed ikke netop denne, at menneskene befinder sig på forskellige udviklingsstadier? I nogle stater er menneskene lidt længere fremme i udviklingen end i andre stater eller nationer, At forholdene i disse fremskredne stater bliver af en højere kulturel orden end i de områder hvor man endnu er tilbage i udviklingen eller i logisk tænkning er selvfølgeligt. Men dette forhindrer ikke, at menneskehedens samlede væremåde er at betegne som et ocean af ulogiske handlinger alle stridende mod logikkens eller fuldkommenhedens love. Hvert enkelt menneske i Jordens samlede menneskemasse er et endnu mere eller mindre ufærdigt væsen, hvilket

væremåde manifesteres ulogisk, bliver det ligeledes en katastrofe for dem i samme omfang som deres væremåde er ulogisk. Ser vi ikke netop at menneskenes væremåde overalt udløser katastrofer, krige, ulykker og lidelser, ja, ofte et sandt ragnarok eller helvede? Menneskene har erhvervet stor viden og kunnen og kan opvise smukke resultater såsom skønne kunst- og bygningsværker, maskiner samt en mangfoldighed af andre logiske skabeprodukter der er til velsignelse for menneskene. Og udviklingen i logisk skabelse sker i vor tid i et meget hurtigt tempo. Hvad har dette århundrede ikke allerede vist af videnskabelige fremskridt på mange områder? Bygges der ikke netop i stort omfang skoler, universiteter og læreanstalter, hvor menneskene kan undervises i logisk skabelse? Men ser vi ikke samtidig i vore dages samfund en mangfoldighed af foreteelser, der hverken repræsenterer sund fornuft, forstand eller logik? Når disse egenskaber hos de fleste mennesker endnu er meget ufærdige eller ofte totalt savnes, hvorledes skal et menneske da kunne opnå en logisk eller fuldkommen væremåde? Hvorfor er der verdenskrige? Hvorfor er der krig mand og mand imellem? Hvorfor myrder mennesker andre mennesker? Hvorfor snyder og bedrager så mange mennesker hverandre? Hvorfor lyves der og stjæles? Hvorfor er der mennesker, der er ved at kvæles i rigdom, frådseri og dovenskab, medens andre dør af sult, nød og elendighed? Hvorfor sammenstuves tusinder af mennesker i flygtningelejre omgivet af pigtråd og dræbende vagtforanstaltninger? Hvorfor er mange mennesker berøvet deres fædreland? Hvorfor er Jorden på visse områder en kulminerende mørkets jammerdal, medens den på andre områder viser tendenser i retning af at skabe lys, fred og velsignelse for menneskene?

Er årsagen til al denne elendighed ikke netop denne, at menneskene befinder sig på forskellige udviklingsstadier? I nogle stater er menneskene lidt længere fremme i udviklingen end i andre stater eller nationer. At forholdene i disse fremskredne stater bliver af en højere kulturel orden end i de områder hvor man endnu er tilbage i udvikling eller i logisk tænkning er selvfølgeligt. Men dette forhindrer ikke, at menneskehedens samlede væremåde er at betegne som et ocean af ulogiske handlinger alle stridende mod logikkens eller fuldkommenhedens love. Hvert enkelt menneske i Jordens samlede menneskemasse er et endnu mere eller mindre ufærdigt væsen, hvilket

100 vil sige et væsen der på vej mod sin fremtræden i Guds billede endnu ikke er tilstrækkeligt udviklet til på alle områder at kunne ræsonnere logisk eller fuldkomment. Det er disse umodne talenter for logisk tænkning der udgør den dybere årsag til enhver form for krig og lidelse.

72. Menneskets ulogiske og dermed ufærdige væremåde og dens følger for menneskeheden.

En ulogisk væremåde er en væremåde uden virkelig alkærlighed. Logik og alkærlighed udgør samme lov. Et væsen, der er ukærlig mod sin næste, hvilket vil sige mod andre ²levende væsener, kan umuligt skabe en total fuldkommen væremåde. Al ukærlighed skaber antipati, fjendtlighed, krig og ødelæggelse eller lemlæstelse af organismer for andre levende væsener. At der umuligt kan blive en paradisiske tilstand mellem væsener, der i større eller mindre grad er fjendtlige eller livsødelæggende i deres indbyrdes adfærd, er selvfølgelig. At en sådan livsødelæggende adfærd udelukkende skyldes mangelfuldt udviklede logiske talenter, må være lige så selvfølgelig. Hvorfor skulle en logisk basis ikke være en lige så nødvendig forudsætning for opbygningen af et fuldkomment adfærdsmønster som for opførelsen af et fuldkomment teknisk bygningsværk? Og hvorfor skulle manglende logisk opbygning når det gælder væremåden ikke lige så uundgåeligt resultere i ufuldkommenhed, gene og ulykker, som når det gælder materiel skabelse?

At primitive naturmennesker ikke kan forventes at praktisere samme væremåde som kulturmennesker med højt udviklet humanitet er en selvfølge. At der opstår disharmoni mellem mennesker, nationer og folkeslag af forskelligt udviklingsniveau må altså anses for ganske naturligt. Og ~~derfor~~ her er grundårsagen til at store dele af Jordens befolkning henlever livet i miljøer, der må betegnes som forskellige grader af helvede eller ragnarok. Her overfor står religionerne og råber til menneskene, at de ikke må dræbe, at de skal elske Gud over alle ting og deres næste som dem selv, og at de skal tilgive denne næste ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange.

vil sige et væsen der på vej mod sin fremtræden i Guds billede endnu ikke er tilstrækkeligt udviklet til på alle områder at kunne ræsonnere logisk eller fuldkomment. Det er disse umodne talenter for logisk tænkning der udgør den dybere årsag til enhver form for krig og lidelse.

72. Menneskets ulogiske og dermed ufærdige væremåde og dens følger for menneskeheden.

En ulogisk væremåde er en væremåde uden virkelig alkærlighed. Logik og alkærlighed udgør samme lov. Et væsen, der er ukærlig mod sin næste, hvilket vil sige mod andre levende væsener, kan umuligt skabe en total fuldkommen væremåde. Al ukærlighed skaber antipati, fjendtlighed, krig og ødelæggelse eller lemlæstelse af organismer for andre levende væsener. At der umuligt kan blive en paradisiske tilstand mellem væsener, der i større eller mindre grad er fjendtlige eller livsødelæggende i deres indbyrdes adfærd, er selvfølgelig. At en sådan livsødelæggende adfærd udelukkende skyldes mangelfuldt udviklede logiske talenter, må være lige så selvfølgelig. Hvorfor skulle en logisk basis ikke være en lige så nødvendig forudsætning for opbygningen af et fuldkomment adfærdsmønster som for opførelsen af et fuldkomment teknisk bygningsværk? Og hvorfor skulle manglende logisk opbygning når det gælder væremåden ikke lige så uundgåeligt resultere i ufuldkommenhed, gene og ulykker, som når det gælder materiel skabelse?

At primitive naturmennesker ikke kan forventes at praktisere samme væremåde som kulturmennesker med højt udviklet humanitet er en selvfølge. At der opstår disharmoni mellem mennesker, nationer og folkeslag af forskelligt udviklingsniveau må altså anses for ganske naturligt. Og her er grundårsagen til at store dele af Jordens befolkning henlever livet i miljøer, der må betegnes som forskellige grader af helvede eller ragnarok. Her overfor står religionerne og råber til menneskene, at de ikke må dræbe, at de skal elske Gud over alle ting og deres næste som dem selv, og at de skal tilgive denne næste ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange.

Men dette af hjertet at tilgive sine fjender er en evne, der må udvikles for ligefrem at gøre sit ophav til et moralsk geni, hvilket er det samme som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er også denne ubegrænsede tilgivelsesevne vi kender under begrebet "alkærlighed". Naturmennesket eller det endnu meget ufærdige menneske kan derfor umuligt opfylde budet om uforbeholden tilgivelse, ligesom det også er umuligt for et sådant menneske at elske sin næste som sig selv. Ligeledes må det for samme væsen være umuligt at elske Gud, som det måske slet ikke kan tro eksisterer. Uanset at menneskene gennem årtusinder er blevet belært om, at man ikke bør hade, hævne eller dræbe, men derimod bør elske og tilgive sin næste, har de udviklet deres drabstalenter eller morderiske kunnen til en sådan kapacitet, at den må betegnes som kulminerende djævlbevidsthed. Er det ikke netop en sådan bevidsthedstilstand der skal til for at kunne udslette millionbyer og deres kulturværdier med atom- og brintbomber og de heraf følgende helvedesmanifestationer? Det er langt fra fyldestgørende at kalde denne menneskenes rædselsfulde livsødelæggende væremåde for "dyrisk". Dyrenes væremåde er jo næsten at betragte som englemanifestationer i forhold til denne menneskenes kulmination i mørkets væremåde.

73. Hvorledes mørket efterhånden opløser sig selv ved dets manifestation i menneskenes væremåde gennem mange jordliv eller genfødelser.

Når religionerne med deres guddommelige påbud om kærlighed umuligt kan forvandle menneskene fra djævlvæsener til kristusvæsener eller til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, hvorledes skal menneskenes mentale niveau da kunne blive ophøjet fra djævlementalitet til kristusmentalitet? Svaret må blive, at denne sublimering af bevidstheden vil foregå som en naturlig vækst gennem princippet "nydelsen af frugterne fra kundskabens træ", hvilket vil sige menneskenes oplevelse af virkningerne af den ulogiske eller onde og dræbende væremåde, de manifesterer over for deres næste. Denne tilbagevirkning af menneskenes væremåde over for næsten, udgør

Men dette af hjertet at tilgive sine fjender er en evne, der må udvikles for ligefrem at gøre sit ophav til et moralsk geni, hvilket er det samme som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er også denne ubegrænsede tilgivelsesevne vi kender under begrebet "alkærlighed". Naturmennesket eller det endnu meget ufærdige menneske kan derfor umuligt opfylde budet om uforbeholden tilgivelse, ligesom det også er umuligt for et sådant menneske at elske sin næste som sig selv. Ligeledes må det for samme væsen være umuligt at elske Gud, som det måske slet ikke kan tro eksisterer. Uanset at menneskene gennem årtusinder er blevet belært om, at man ikke bør hade, hævne eller dræbe, men derimod bør elske og tilgive sin næste, har de udviklet deres drabstalenter eller morderiske kunnen til en sådan kapacitet, at den må betegnes som kulminerende djævlbevidsthed. Er det ikke netop en sådan bevidsthedstilstand der skal til for at kunne udslette millionbyer og deres kulturværdier med atom- og brintbomber og de heraf følgende helvedesmanifestationer? Det er langt fra fyldestgørende at kalde denne menneskenes rædselsfulde livsødelæggende væremåde for "dyrisk". Dyrenes væremåde er jo næsten at betragte som englemanifestationer i forhold til denne menneskenes kulmination i mørkets væremåde.

73. Hvorledes mørket efterhånden opløser sig selv ved dets manifestation i menneskenes væremåde gennem mange jordliv eller genfødelser.

Når religionerne med deres guddommelige påbud om kærlighed umuligt kan forvandle menneskene fra djævlvæsener til kristusvæsener eller til færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse, hvorledes skal menneskenes mentale niveau da kunne blive ophøjet fra djævlementalitet til kristusmentalitet? Svaret må blive, at denne sublimering af bevidstheden vil foregå som en naturlig vækst gennem princippet "nydelsen af frugterne fra kundskabens træ", hvilket vil sige menneskenes oplevelse af virkningerne af den ulogiske eller onde og dræbende væremåde, de manifesterer over for deres næste. Denne tilbagevirkning af menneskenes væremåde over for næsten, udgør

107 Som tidligere anført deres karma, hvilket i realiteten vil sige deres skæbne. Menneskenes væremåde kan således kun ændres fra at være ond til at være god, fra at være ukærlig til at være alkærlig gennem de lidelser og smerter, der opleves som deres skæbne, der videre er et produkt af deres egen væremåde i forudgående tid og liv. At menneskenes forvandling fra djævlævæsener til kristusvæsener ikke kan fuldbyrdes i et enkelt jordliv, men kun gennem en hel kæde af inkarnationer i fysisk tilværelse må være en selvfølge. Vi kommer her tilbage til Jeg'et, som overlever alle sine fysiske organismers undergang ved læderinger i krige og disharmonim med sin næste og med sine omgivelser. Det er en flerehundredårig tradition af den mandlige ungdom generation efter generation tvinges til at være soldater og opøves til at lemlæste, dræbe og myrde i krigene. Denne jordlivsoplevelse på slagmarken gør at mange soldater lemlæstes og invalideres for livstid. Disse livsforløb som invalid bliver naturligvis et helvede eller en direkte livsødelæggende gene først og fremmest for de invaliderede selv. Men de pågældende væsener bliver atter født i en ny inkarnation, bliver eventuelt også i dette liv tvunget til at være soldat, kommer måske atter ud for lemlæstelse og bliver mere eller mindre invalideret. I krigen tvinges de unge til at skyde på "fjenden" og så vidt muligt lemlæste og ødelægge denne. Den således gentagne tvangsudskrivning til krigens myrderi afføder til sidst i hver soldat eller kriger en ny evne, nemlig medfølelsesevnen over for næsten. De begynder ikke blot at føle afsky for at skulle dræbe og lemlæste andre væsener, men kan efterhånden slet ikke nænne at gøre noget sådant. Dette er alkærlighedens første spæde begyndelse, og den vil tiltage i vækst for hver lidelses-epoke eller lemlæstelsestilstand væsenerne har gennemgået, hvilket omsider fører til, at sådanne mennesker af hjertet nægter at være soldater, nægter at deltage i såvel civile som militære krigsmanifestationer. Efter hver krigs helvedesmanifestationer vil således flere og flere mennesker tage absolut afstand fra krig og myrderier under enhver form. Og takket være denne uundgåelige mættelse af det dræbende princip, vil alle ufærdige mennesker efterhånden vokse ud over ~~sig selv~~ al krigsmentalitet og frem til det stadium, hvor alkærlighedens udgør dets naturlige væremåde.

som tidligere anført deres karma, hvilket i realiteten vil sige deres skæbne, Menneskenes væremåde kan således kun ændres fra at være ond til at være god, fra at være ukærlig til at være alkærlig gennem de lidelser og smerter, der opleves som deres skæbne, der videre er et produkt af deres egen væremåde i forudgående tid og liv. At menneskenes forvandling fra djævlævæsener til kristusvæsener ikke kan fuldbyrdes i et enkelt jordliv, men kun gennem en hel kæde af inkarnationer i fysisk tilværelse må være en selvfølge. Vi kommer her tilbage til Jeg'et, som overlever alle sine fysiske organismers undergang ved læderinger i krige og disharmoni med sin næste og med sine omgivelser. Det er en flerehundredårig tradition at den mandlige ungdom generation efter generation tvinges til at være soldater og opøves til at lemlæste, dræbt og myrde i krigene. Denne jordlivsoplevelse på slagmarken gør at mange soldater lemlæstes og invalideres for livstid. Disse livsforløb som invalid bliver naturligvis et helvede eller en direkte livsødelæggende gene først og fremmest for de invaliderede selv. Men de pågældende væsener bliver atter født i en ny inkarnation, bliver eventuelt også i dette liv tvunget til at være soldat, kommer måske atter ud for lemlæstelse og bliver mere eller mindre invalideret. I krigen tvinges de unge til at skyde på "fjenden" og så vidt muligt lemlæste og ødelægge denne. Den således gentagne tvangsudskrivning til krigens myrderi afføder til sidst i hver soldat eller kriger en ny evne, nemlig medfølelsesevnen over for næsten. De begynder ikke blot at føle afsky for at skulle dræbe og lemlæste andre væsener, men kan efterhånden slet ikke nænne at gøre noget sådant. Dette er alkærlighedens første spæde begyndelse, og den vil tiltage i vækst for hver lidelses-epoke eller lemlæstelsestilstand væsenerne har gennemgået, hvilket omsider fører til, at sådanne mennesker af hjertet nægter at være soldater, nægter at deltage i såvel civile som militære krigsmanifestationer. Efter hver krigs helvedesmanifestationer vil således flere og flere mennesker tage absolut afstand fra krig og myrderier under enhver form. Og takket være denne uundgåelige mættelse af det dræbende princip, vil alle ufærdige mennesker efterhånden vokse ud over al krigsmentalitet og frem til det stadium, hvor alkærligheden udgør dets naturlige væremåde.

109

Efter dette kosmiske princip vil alt ondt og ukærligt bringe sig selv til ophør i ethvert menneskes skæbnestruktur. Det er altså ikke kristendommen eller andre religioner, men derimod virkningerne af væsenernes handlinger eller manifestationer, der forvandler menneskene fra djælvvæsener til kristusvæsener. Har et menneskes handlinger eller manifestationer været gode og virkeligt alkærlige, skaber de for det pågældende menneske tilsvarende god skæbne i de næste jordliv. Har manifestationerne derimod været morderiske og krigsbefordrende eller på andre måder onde, bliver virkningerne i efterfølgende inkarnation en tilsvarende ond skæbne. Alt dette er det samme som nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, hvorved væsenet får kendskab til, hvad der er godt, og hvad der er ondt, og via mange inkarnationer omsider bliver geni i visdom og alkærlighed, og derved kommer til at fremtræde i guddommens lignelse, kommer til at opleve en tilværelse i kærlighed, salighed og glæde.

Uden reinkarnation eller genfødsel i fysiske jordliv kunne menneskene umuligt nå frem til den totale oplevelse og erkendelse af mørkets og lysets natur. Uden oplevelse af mørke og lidelser kunne de umuligt lære at tænke og handle i visdommens og alkærlighedens baner, og de ville således i al evighed være afskåret fra at opfylde Guds plan, at blive til mennesker i Guds billede.

Når menneskene af vor tid i så høj grad spiser de sure og bitre frugter fra kundskabens træ, vil de efterhånden lære at vælge kundskabstræets liv- og salighedsgivende frugter og oplever dermed at blive ét med Gud. Menneskeheden vil således efterhånden lære, at en alkærlig væremåde er identisk med de lys- og salighedsbefordrende frugter fra kundskabens træ. Menneskene må altså lære at tænke i andre baner end dem ^{ad hvilke} ~~hvor~~ deres tænkning i dag bevæger sig. Men denne belæring får de i rigt mål gennem det ragnarok, der i vor tid går hen over Jorden, og som netop udgør virkninger af de giftige og helvedesfrembringende frugter fra kundskabens træ. Uden denne tilstand ville intet væsen nogensinde lære at tænke fuldkomment og logisk, Og uden logisk tænkning ville al oplevelse af det onde og det gode forblive en total umulighed, thi uden disse to kontraster absolut ingen vej til lyset eller livsoplevelsen og dermed heller ingen som helst "Guds skabelse af mennesket i sit billede".

Efter dette kosmiske princip vil alt ondt og ukærligt bringe sig selv til ophør i ethvert menneskes skæbnestruktur. Det er altså ikke kristendommen eller andre religioner, men derimod virkningerne af væsenernes handlinger eller manifestationer, der forvandler menneskene fra djælvvæsener til kristusvæsener. Har et menneskes handlinger eller manifestationer været gode og virkeligt alkærlige, skaber de for det pågældende menneske tilsvarende god skæbne i de næste jordliv. Har manifestationerne derimod været morderiske og krigsbefordrende eller på andre måder onde, bliver virkningerne i efterfølgende inkarnation en tilsvarende ond skæbne. Alt dette er det samme som nydelsen af frugterne fra kundskabens træ, hvorved væsenet får kendskab til, hvad der er godt, og hvad der er ondt, og via mange inkarnationer omsider bliver geni i visdom og alkærlighed, og derved kommer til at fremtræde i guddommens lignelse, kommer til at opleve en tilværelse i kærlighed, salighed og glæde.

Uden reinkarnation eller genfødsel i fysiske jordliv kunne menneskene umuligt nå frem til den totale oplevelse og erkendelse af mørkets og lysets natur. Uden oplevelse af mørke og lidelser kunne de umuligt lære at tænke og handle i visdommens og alkærlighedens baner, og de ville således i al evighed være afskåret fra at opfylde Guds plan, at blive til mennesker i Guds billede.

Når menneskene af vor tid i så høj grad spiser de sure og bitre frugter fra kundskabens træ, vil de efterhånden lære at vælge kundskabstræets liv og salighedsgivende frugter og oplever dermed at blive ét med Gud. Menneskeheden vil således efterhånden lære, at en alkærlig væremåde er identisk med de lys- og salighedsbefordrende frugter fra kundskabens træ. Menneskene må altså lære at tænke i andre baner end dem ad hvilke deres tænkning i dag bevæger sig. Men denne belæring får de i rigt mål gennem det ragnarok, der i vor tid går hen over Jorden, og som netop udgør virkninger af de giftige og helvedesfrembringende frugter fra kundskabens træ. Uden denne tilstand ville intet væsen nogensinde lære at tænke fuldkomment og logisk, Og uden logisk tænkning ville al oplevelse af det onde og det gode forblive en total umulighed, thi uden disse to kontraster absolut ingen vej til lyset eller livsoplevelsen og dermed heller ingen som helst "Guds skabelse af mennesket i sit billede".

110 74. Fra djævlbevidsthed til kristusmentalitet.
Her
Det er
nagmax nu ganske flygtigt påvist alle de særlige realiteter, ved hvilke Gud gennem den fysiske verden skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse. Vi har således kun berørt denne guddommelige skabelsesproces, hvor den er så langt fremskreden, at det levende væsen er blevet til det, vi benævner "menneske". Men Guds skabelse, hvilket vil sige udviklingen af mennesket, begyndte længe før skabningen nåede frem til den oprejste gang, begyndte at blive til menneske og dermed alle andre levende væsener på Jorden overlegen. Det er altså dette væsen, der i dag som det mere eller mindre uudviklede og dermed ufærdige menneske befolker Jorden. Vi har allerede i det foranstående berørt jordmenneskenes ufærdige væremåde. Betragter man denne, må det erkendes, at menneskene befinder sig på højst forskellige udviklingstrin, hvilket viser, at de er undergivet en udviklingsproces. Vi kan yderligere se, at det ufærdige menneske endnu ikke er vokset ud af den mentalitet eller psyke, der er let at kende som den samme mentalitet, ved hvilken dyrenes livsoplevelse og manifestationer befordres. Da menneskene således udtrykker stadier i en udvikling fra den dyriske mentalitet og frem til en mentalitet, der slutteligt bliver så fuldkommen, at den kommer til at udgøre en kristusmentalitet, altså en mentalitet totalt blottet for dyriske tendenser, kan vi deraf se, at menneskene stammer fra dyrene eller retter udvikler sig fra den dyriske tilstand frem til den menneskelige. Hvorledes skulle det ellers gå til, at det ufærdige menneskes bevidsthed mere eller mindre indeholder dyriske tendenser? Og hvorledes skulle det samme væsen opnå menneskebevidsthed, dersom det ikke havde mulighed for at udvikle sig bort fra det dyriske islet i dets mentalitet og væremåde? Ja, vi kan endog se, at den dyriske bevidsthed i mennesket har kunnet udvikle sig til ligefrem djævlbevidsthed, altså en bevidsthed millioner af gange mere dræbende, lemlæstende og ødelæggende over for medvæsenerne end dyrenes bevidsthed. Denne tilstand af djævlbevidsthed udgør den totale kontrast til lyset, der i sin kulmination er alkærlighed og alvisdom.

For at kunne blive ekspert i lysets væremåde og dermed blive et færdigt menneske i Guds billede, må det levende væsen nødvendigvis først gennemleve

74. Fra djævlbevidsthed til kristusmentalitet.

Jeg har nu ganske flygtigt påvist alle de særlige realiteter, ved hvilke Gud gennem den fysiske verden skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse. Vi har således kun berørt denne guddommelige skabelsesproces, hvor den er så langt fremskreden, at det levende væsen er blevet til det, vi benævner "menneske". Men Guds skabelse, hvilket vil sige udviklingen af mennesket, begyndte længe før skabningen nåede frem til den oprejste gang, begyndte at blive til menneske og dermed alle andre levende væsener på Jorden overlegen. Det er altså dette væsen, der i dag som det mere eller mindre uudviklede og dermed ufærdige menneske befolker Jorden. Vi har allerede i det foranstående berørt jordmenneskenes ufærdige væremåde. Betragter man denne, må det erkendes, at menneskene befinder sig på højst forskellige udviklingstrin, hvilket viser, at de er undergivet en udviklingsproces. Vi kan yderligere se, at det ufærdige menneske endnu ikke er vokset ud af den mentalitet eller psyke, der er let at kende som den samme mentalitet, ved hvilken dyrenes livsoplevelse og manifestationer befordres. Da menneskene således udtrykker stadier i en udvikling fra den dyriske mentalitet og frem til en mentalitet, der slutteligt bliver så fuldkommen, at den kommer til at udgøre en kristusmentalitet, altså en mentalitet totalt blottet for dyriske tendenser, kan vi deraf se, at menneskene stammer fra dyrene eller rettere udvikler sig fra den dyriske tilstand frem til den menneskelige. Hvorledes skulle det ellers gå til, at det ufærdige menneskes bevidsthed mere eller mindre indeholder dyriske tendenser? Og hvorledes skulle det samme væsen opnå menneskebevidsthed, dersom det ikke havde mulighed for at udvikle sig bort fra det dyriske islet i dets mentalitet og væremåde? Ja, vi kan endog se, at den dyriske bevidsthed i mennesket har kunnet udvikle sig til ligefrem djævlbevidsthed, altså en bevidsthed millioner af gange mere dræbende, lemlæstende og ødelæggende over for medvæsenerne end dyrenes bevidsthed. Denne tilstand af djævlbevidsthed udgør den totale kontrast til lyset, der i sin kulmination er alkærlighed og alvisdom.

For at kunne blive ekspert i lysets væremåde og dermed blive et færdigt menneske i Guds billede, må det levende væsen nødvendigvis først gennemleve

¹¹ dette at være ekspert i mørkets væremåde. At væsenet må gennem mørket for at blive til det færdige menneske i Guds billede kan for mange mennesker synes helt utroligt. Mange vil måske endog blive indigneret, føle sig opfyldt af intolerance eller bitterhed over for disse analyser af det evige verdensalt. Gennem årtusinder har de været uden kundskab om mørkets sande identitet. Religionerne har kun givet menneskeheden oplysninger om lysets nødvendighed i væsenernes væremåde, for at de tilsidst kan få et lykkeligt liv. Profeter og verdensgenlødere har i høj grad haft tendens til at vel-signe lyset, medens de har opmuntret menneskene til at forbande mørket eller det onde. Dette kan man ikke bebrejde menneskeheden profeter og åndelige førere. De var nødsaget til at foreholde menneskene lysets væremåde som den primære tilværelsesform. Med hensyn til belæring om mørkets natur og mission måtte de være forsigtige. Hvordan skulle menneskene på fortidens primitive mentale stadier kunne fatte, at mørket er en livsbetingende fore-teelse i Guds skabelse eller udvikling af de levende væsener, i sit billede? Dette guddommelige billede ville være en total umulighed, dersom det ikke kunne markeres og derved gøres tilgængelige for oplevelse og manifestation. Og hvorledes skulle man kunne markere noget uden ved hjælp af dets modsæt-ning? Et objekt bliver kun tilgængelig for sansning, hvor det i sin struk-tur afviger fra ^{dets} ~~sinne~~ omgivelser. Man skriver ikke en meddelelse med hvide bogstaver på en tavle der har samme hvide farve som bogstaverne. Ligeledes kan man ikke male et billede på hvidt lærred med samme hvide farve som lærredets farve. Er ikke netop tingenes tilgængelighed for sansning afhæn-gig af, at de udgør kontrast til andre ting? Hvorledes skulle menneskene kunne opleve lys, dersom ikke dette lys kunne markeres med dets mere eller mindre fremtrædende kontrast, nemlig mørket? Hvorledes skulle vi komme til kundskab om kærlighed, dersom vi ikke havde mulighed for at komme til kund-skab om had? Hvordan skulle vi kunne vide, at noget er godt, dersom vi aldrig ^{havde} ~~havde~~ oplevet noget, der var ondt? Hvorledes skulle vi kunne erkende fuld-kommenhed, dersom vi ikke havde oplevet ufuldkommenhed? Al sansning er undtagelsesløst betinget af kontrastprincippet. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Gud lader menneskene nyde af kundskabens træ, når de derved

dette at være ekspert i mørkets væremåde. At væsenet må gennem mørket for at blive til det færdige menneske i Guds billede kan for mange mennesker synes helt utroligt. Mange vil måske endog blive indigneret, føle sig opfyldt af intolerance eller bitterhed over for disse analyser af det evige verdensalt. Gennem årtusinder har de været uden kundskab om mørkets sande identitet, religionerne har kun givet menneskeheden oplysninger om lysets nødvendighed i væsenernes væremåde, for at de til sidst kan få et lykkeligt liv. Profeter og verdensgenlødere har i høj grad haft tendens til at vel-signe lyset, medens de har opmuntret menneskene til at forbande mørket eller det onde. Dette kan man ikke bebrejde menneskeheden profeter og åndelige førere. De var nødsaget til at foreholde menneskene lysets væremåde som den primære tilværelsesform. Med hensyn til belæring om mørkets natur og mission måtte de være forsigtige. Hvordan skulle menneskene på fortidens primitive mentale stadier kunne fatte, at mørket er en livsbetingende fore-teelse i Guds skabelse eller udvikling af de levende væsener i sit billede? Dette guddommelige billede ville være en total umulighed, dersom det ikke kunne markeres og derved gøres tilgængelige for oplevelse og manifestation. Og hvorledes skulle man kunne markere noget uden ved hjælp af dets modsæt-ning? Et objekt bliver kun tilgængelig for sansning, hvor det i sin struk-tur afviger fra dets omgivelser. Man skriver ikke en meddelelse med hvide bogstaver på en tavle der har samme hvide farve som bogstaverne. Ligeledes kan man ikke male et billede på hvidt lærred med samme hvide farve som lærredets farve. Er ikke netop tingenes tilgængelighed for sansning afhæn-gig af, at de udgør kontrast til andre ting? Hvorledes skulle menneskene kunne opleve lys, dersom ikke dette lys kunne markeres med dets mere eller mindre fremtrædende kontrast, nemlig mørket? Hvorledes skulle vi komme til kundskab om kærlighed, dersom vi ikke havde mulighed for at komme til kund-skab om had? Hvordan skulle vi kunne vide, at noget er godt, dersom vi aldrig havde oplevet noget, der var ondt? Hvorledes skulle vi kunne erkende fuld-kommenhed, dersom vi ikke havde oplevet ufuldkommenhed? Al sansning er undtagelsesløst betinget af kontrastprincippet. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Gud lader menneskene nyde af kundskabens træ, når de derved

kan opleve kontrasten til det gode og kontrasten til det onde, hvorved deres evne til at kende forskel på godt og ondt udvikles. Uden denne udvikling ville menneskene hverken få evne til at opleve eller skabe.

Lysets eller alkærlighedens oplevelse er altså baseret på oplevelsen af lysets eller alkærlighedens kontrast, nemlig mørket eller det onde. Og jo dybere mørket er, jo stærkere kontrast udgør det til lyset, og jo mere fuldkommen bliver oplevelsen af lyset. Mørket i verden er en så diametral kontrast til lyset, at væsenet mod denne baggrund bliver synligt i et sådant strålevæld, at det udtrykker selve Guds billede efter hans lignelse. Denne guddommelige selvoplevelse af lyset kræver altså som baggrund en tilsvarende selvoplevelse af mørket.

Mørket med dets krige og lidelser, dets tortur-, drabs- og lemlæstelsesprocesser, sorger, bekymringer, nød^{og} elendighed er i absolut forstand kun virkningerne af menneskenes egne fejlagtige ~~manifester~~ handlinger. Da de kosmiske love for manifestation eller skabelse urokkeligt betinger, at væsenernes væremåde må være alkærlig, for at et væsen kan være til glæde og velsignelse for alt levende, bliver mørket ikke blot en vejledning for dets ophav i, hvorledes en manifestation ikke skal være, men det forandrer også væsenets følelsesliv fra brutalitet til humanitet, der videre udvikler sig til næstekærlighed ~~ikke~~ eller alkærlighed. Alkærligheden afføder i væsenet den allerhøjeste eksisterende livsoplevelsestilstand. Den gør det til et lysets væsen, et kristusvæsen fremtrædende helt i Guds billede. Da mørket således er Guds vejledning af mennesket frem til at kende forskel på ondt og godt, kan det i kosmisk forstand absolut ikke frakendes at være et gode. Men det er rigtigt, at det er et "ubehageligt gode". Vi har derfor givet mørket denne betegnelse, ligesom vi har betegnet lyset som det "behagelige gode".

Mørket bliver altså et gode i kraft af, at det udgør Guds indvielse af væsenet til at udforme sit liv, sine manifestationer og oplevelser i guddommens højeste bevidsthedsstruktur eller Guds egen altgennemtrængende hellige ånd, hvilket vil sige alkærlighed og alvisdom. Det er denne bevidsthedstilstand mennesket opnår i form af "kosmisk bevidsthed" ved fuldkommengørelsen gennem de mange fysiske jordlivs mørkeoplevelser. Den

kan opleve kontrasten til det gode og kontrasten til det onde, hvorved deres evne til at kende forskel på godt og ondt udvikles. Uden denne udvikling ville menneskene hverken få evne til at opleve eller skabe.

Lyset eller alkærlighedens oplevelse er altså baseret på oplevelsen af lysets eller alkærlighedens kontrast, nemlig mørket eller det onde. Og jo dybere mørket er, jo stærkere kontrast udgør det til lyset, og jo mere fuldkommen bliver oplevelsen af lyset. Mørket i verden er en så diametral kontrast til lyset, at væsenet mod denne baggrund bliver synligt i et sådant strålevæld, at det udtrykker selve Guds billede efter hans lignelse. Denne guddommelige selvoplevelse af lyset kræver altså som baggrund en tilsvarende selvoplevelse af mørket.

Mørket med dets krige og lidelser, dets tortur-, drabs- og lemlæstelsesprocesser, sorger, bekymringer, nød og elendighed er i absolut forstand kun virkningerne af menneskenes egne fejlagtige handlinger. Da de kosmiske love for manifestation eller skabelse urokkeligt betinger, at væsenernes væremåde må være alkærlig, for at et væsen kan være til glæde og velsignelse for alt levende, bliver mørket ikke blot en vejledning for dets ophav i, hvorledes en manifestation ikke skal være, men det forandrer også væsenets følelsesliv fra brutalitet til humanitet, der videre udvikler sig til næstekærlighed eller alkærlighed. Alkærligheden afføder i væsenet den allerhøjeste eksisterende livsoplevelsestilstand. Den gør det til et lysets væsen, et kristusvæsen fremtrædende helt i Guds billede. Da mørket således er Guds vejledning af mennesket frem til at kende forskel på ondt og godt, kan det i kosmisk forstand absolut ikke frakendes at være et gode. Men det er rigtigt, at det er et "ubehageligt gode". Vi har derfor givet mørket denne betegnelse, ligesom vi har betegnet lyset som det "behagelige gode".

Mørket bliver altså et gode i kraft af, at det udgør Guds indvielse af væsenet til at udforme sit liv, sine manifestationer og oplevelser i guddommens højeste bevidsthedsstruktur eller Guds egen altgennemtrængende hellige ånd, hvilket vil sige alkærlighed og alvisdom. Det er denne bevidsthedstilstand mennesket opnår i form af "kosmisk bevidsthed" ved fuldkommengørelsen gennem de mange fysiske jordlivs mørkeoplevelser. Den

^{1/2} totale kosmiske bevidsthed frigør væsenet fra reinkarnationerne eller genfødelserne på det fysiske plan. Det bliver et alkærlighedens og alvisdommens lysvæsen i Guds primære eller allerhøjeste bevidstheds strålevæld. Det således færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse er ét med guddommen og lever sammen med denne gennem tid og rum i al evighed.

F J E R D E A F S N I T

D E T L E V E N D E V E R D E N S A L T -

D E N A B S O L U T E N E S T E S A N D E G U D

75. Den udødelige skaber i form af alt levende.
Den årsagsløse årsag.

Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse er altså en meget lang proces. Den strækker sig, som det senere skal påvises, helt nede fra minerallivsformen, plantelivsformen og dyrelivsformen, hvilken sidste de nuværende jordiske mennesker er ved at udvikle sig ^(bort fra) ud af for at fuldkomme deres udvikling og kunne fremstå som Guds færdige skabeprodukt. I denne enorme proces udgør et menneskes enkelte fysiske jordliv kun en meget lille brøkdel, og den ville umuligt kunne finde sted, dersom det levende væsen kun kunne opleve ét fysisk jordliv. Men som det viser sig for den udviklede eller kosmiske iagttagere, er det levende væsen underkastet denne udvikling, ^(kræver) som tusinder af jordliv blot for at væsenet kan udvikles fra at være et dyr til gennem mørkets kulmination som djævlvæsen at kunne fremstå som guddommens store mål, kristusvæsenet eller mennesket i Guds billede. Heraf må kunne udledes som kendsgerning, at det levende væsens fysiske organisme ikke kan være væsenets virkelige identitet. Den fysiske organisme er knyttet til Noget, som kan overleve dennes undergang, og som atter kan fødes og opleve livet i en ny ~~fxxxx~~ fysisk organisme og således fortsættende. Vi har allerede været inde på dette Nogets identitet som det levende væsens Jeg. Hvad forstår man nu ved dette Noget eller Jeg'et? Hvordan er dets analyse? Nævnte Jeg afviger fra alt andet i verdensaltet ved i sig selv ingen som helst skabelsesanalyse at have, da det aldrig nogen sinde er blevet skabt,

totale kosmiske bevidsthed frigør væsenet fra reinkarnationerne eller genfødelserne på det fysiske plan. Det bliver et alkærlighedens og alvisdommens lysvæsen i Guds primære eller allerhøjeste bevidstheds strålevæld, Det således færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse er ét med guddommen og lever sammen med denne gennem tid og rum i al evighed.

F J E R D E A F S N I T

D E T L E V E N D E V E R D E N S A L T -

D E N A B S O L U T E N E S T E S A N D E G U D

75. Den udødelige skaber i form af alt levende.
Den årsagsløse årsag.

Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse er altså en meget lang proces. Den strækker sig, som det senere skal påvises, helt nede fra minerallivsformen, plantelivsformen og dyrelivsformen, hvilken sidste de nuværende jordiske mennesker er ved at udvikle sig ud af for at fuldkomme deres udvikling og kunne fremstå som Guds færdige skabeprodukt. I denne enorme proces udgør et menneskes enkelte fysiske jordliv kun en meget lille brøkdel, og den ville umuligt kunne finde sted, dersom det levende væsen kun kunne opleve ét fysisk jordliv. Men som det viser sig for den udviklede eller kosmiske iagttagere, er det levende væsen underkastet denne udvikling, som kræver tusinder af jordliv blot for at væsenet kan udvikles fra at være et dyr til gennem mørkets kulmination som djævlvæsen at kunne fremstå som guddommens store mål, kristusvæsenet eller mennesket i Guds billede. Heraf må kunne udledes som kendsgerning, at det levende væsens fysiske organisme ikke kan være væsenets virkelige identitet. Den fysiske organisme er knyttet til et Noget, som kan overleve dennes undergang, og som atter kan fødes og opleve livet i en ny fysisk organisme og således fortsættende. Vi har allerede været inde på dette Nogets identitet som det levende væsens Jeg. Hvad forstår man nu ved dette Noget eller Jeg'et? Hvordan er dets analyse? Nævnte Jeg afviger fra alt andet i verdensaltet ved i sig selv ingen som helst skabelsesanalyse at have, da det aldrig nogen sinde er blevet skabt,

Men evigt har eksisteret. Det eneste man kan sige om det er, at det udgør et "Noget som er". Vi møder her i det levende væsens Jeg en stråle fra et allerhøjeste element i verdensaltet, som i sig selv udgør et evigt "Noget", der må betegnes som lys, hvis stråler ved et særligt princip er udspaltet på en sådan måde at hver enkelt stråle udgør det evige Jeg i ethvert levende væsen. Derved kommer alle levende væseners Jeg'er tilsammen til at udgøre et gigantisk Jeg eller Jeg-element bag hele det synlige verdensalts struktur, og verdensaltet bliver derved synligt som en organisme. Det førnævnte højeste Noget er selve ligselementet eller "det levende" i hele verdensaltets struktur. Det er dette evige Nogets berøring med materien, der holder denne i bevægelse og omformer den til de levende væseners organismer eller redskaber for manifestation og oplevelse. Bevægelse er således livets fornemste kendetegn. Uden "noget levende" ville al bevægelse være en total umulighed. Vi har altså her i det absolut højeste levende Noget fundet livets ophav og absolut første årsag. Denne årsag kan ikke være en ~~virkning~~ virkning af nogen forudgående årsag, da den absolut er alle årsagers og virkninger ophav. Skaberen er det højeste Noget og kan derfor ikke være skabt, Dersom der havde været en tid, da skaberen ikke eksisterede, hvorledes skulle skaberen da være blevet skabt? Noget kan ikke komme af intet, ligesom intet umuligt kan blive til noget. Skaberen eller det "levende Noget" er således absolut livets første årsag og vil derfor være at betegne som en "årsagsløs årsag". Denne årsagsløse årsag er altså selve livets kilde og afslører verdensaltet som et altomspændende levende væsen, der er alle tings skaber og ophav, hvilket bliver til urokkelig kendsgerning ved iagttagelse af materien, hvor vi konstaterer, at al materie er bundet i foranderlige skabte ting eller foreteelser. Al materie opviser en altomfattende uophørlig skabelsesproces, hvorved verdensaltet kommer til at udgøre et ocean af skabte ting". Disse skabte ting er i deres fulde fuldt færdige tilstand hundrede procent logiske, hvilket vil sige, at de er tilsvarende hundrede procent ufejlbarligt tilpassede til at være medbefordrende af opfyldelsen af et eneste stort guddommeligt formål. Da dette formål urokkeligt er, at al skabelses slutfacit i verdensaltet skal være til glæde og velsignelse for

men evigt har eksisteret. Det eneste man kan sige om det er, at det udgør et "Noget som er". Vi møder her i det levende væsens Jeg en stråle fra et allerhøjeste element i verdensaltet, som i sig selv udgør et evigt "Noget", der må betegnes som lys, hvis stråler ved et særligt princip er udspaltet på en sådan måde at hver enkelt stråle udgør det evige Jeg i ethvert levende væsen. Derved kommer alle levende væseners Jeg'er tilsammen til at udgøre et gigantisk Jeg eller Jeg-element bag hele det synlige verdensalts struktur, og verdensaltet bliver derved synligt som en organisme. Det førnævnte højeste Noget er selve livselementet eller "det levende" i hele verdensaltets struktur. Det er dette evige Nogets berøring med materien, der holder denne i bevægelse og omformer den til de levende væseners organismer eller redskaber for manifestation og oplevelse. Bevægelse er således livets fornemste kendetegn. Uden "noget levende" ville al bevægelse være en total umulighed. Vi har altså her i det absolut højeste levende Noget fundet livets ophav og absolut første årsag. Denne årsag kan ikke være en virkning af nogen forudgående årsag, da den absolut er alle årsagers og virkninger ophav. Skaberen er det højeste Noget og kan derfor ikke være skabt. Dersom der havde været en tid, da skaberen ikke eksisterede, hvorledes skulle skaberen da være blevet skabt? Noget kan ikke komme af intet, ligesom intet umuligt kan blive til noget. Skaberen eller det "levende Noget" er således absolut livets første årsag og vil derfor være at betegne som en "årsagsløs årsag". Denne årsagsløse årsag er altså selve livets kilde og afslører verdensaltet som et altomspændende levende væsen, der er alle tings skaber og ophav, hvilket bliver til urokkelig kendsgerning ved iagttagelse af materien, hvor vi konstaterer, at al materie er bundet i foranderlige skabte ting eller foreteelser. Al materie opviser en altomfattende uophørlig skabelsesproces, hvorved verdensaltet kommer til at udgøre et ocean af "skabte ting". Disse skabte ting er i deres fuldt færdige tilstand hundrede procent logiske, hvilket vil sige, at de er tilsvarende hundrede procent ufejlbarligt tilpassede til at være medbefordrende af opfyldelsen af et eneste stort guddommeligt formål. Da dette formål urokkeligt er, at al skabelses slutfacit i verdensaltet skal være til glæde og velsignelse for

MS

"alt levende", afslører materien således det højeste Noget i forbindelse med materien som et tænkende, ønskende og viljeførende logisk skabende og dermed alkærlighedsbefordrende levende væsen.

76. Verdensaltet som et treenigt princip.

Det forannævnte højeste levende væsen bekræfter også sin tilstedeværelse på en helt anden måde. Vi har et altomfattende objekt for al vor sansning. Dette objekt udgør i sin helhed det vi kalder "verdensaltet". Kan vi med rette sige, at dette ikke eksisterer? Nej, det kan vi absolut ikke. Dersom verdensaltet ikke eksisterede, ville der hverken være kloder, sole, mælkeveje eller de kendte levende væsener. Der ville være et "intet", hvor verdensaltet urokkeligt åbenbarer sin eksistens^(s) for menneskene som deres største sanseobjekt. Verdensaltets eksistens er altså en kendsgerning. Men hvad kan man da sige om dette sanseobjekt? Kan man med rette sige, at det er stort? Nej, absolut ikke. Det udgør nemlig alle eksisterende størrelser, både store og små, både makrokosmiske, ~~og~~ mikrokosmiske og mellemkosmiske formater. Det udgør en evig fortsættelse opad i det store og nedad i det små og kan derfor ikke have nogen mindstestørrelse eller ~~største~~ største størrelse som hovedfacit. Det er uendeligt i sin natur og er således på en måde navnløst. Men det er ikke blot i størrelse, at verdensaltet er uendeligt og uden størrelsesanalyse. Det gælder også alle andre eksisterende egenskaber såsom farver, volumen, former, skikkelser og så videre. Vi kan således ikke med rette sige, at verdensaltet er grønt, gult, blå, sort eller hvidt, løst eller fast, ondt eller godt, vådt eller tørt. Verdensaltet udgør alle eksisterende egenskaber tilsammen og bliver således også her uden analyse. I sin højeste analyse vil vort største sanseobjekt, verdensaltet således kun være at udtrykke som "Noget som er", hvorfor jeg har givet det betegnelsen "X". Men da vi i det følgende kommer til to lignende analyser, har ~~jeg givet~~ ^{fået} dette første X den endelige betegnelse "X-1".

“alt levende”, afslører materien således det højeste Noget i forbindelse med materien som et tænkende, ønskende og viljeførende logisk skabende og dermed alkærlighedsbefordrende levende væsen.

76. Verdensaltet som et treenigt princip.

Det forannævnte højeste levende væsen bekræfter også sin tilstedeværelse på en helt anden måde. Vi har et altomfattende objekt for al vor sansning. Dette objekt udgør i sin helhed det vi kalder “verdensaltet”. Kan vi med rette sige, at dette ikke eksisterer? Nej, det kan vi absolut ikke. Dersom verdensaltet ikke eksisterede, ville der hverken være kloder, sole, mælkeveje eller de kendte levende væsener. Der ville være et “intet”, hvor verdensaltet urokkeligt åbenbarer sin eksistens for menneskene som deres største sanseobjekt. Verdensaltets eksistens er altså en kendsgerning. Men hvad kan man da sige om dette sanseobjekt? Kan man med rette sige, at det er stort? Nej, absolut ikke. Det udgør nemlig alle eksisterende størrelser, både store og små, både makrokosmiske, mikrokosmiske og mellemkosmiske formater. Det udgør en evig fortsættelse opad i det store og nedad i det små og kan derfor ikke have nogen mindstestørrelse eller største størrelse som hovedfacit. Det er uendeligt i sin natur og er således på en måde navnløst. Men det er ikke blot i størrelse, at verdensaltet er uendeligt og uden størrelsesanalyse. Det gælder også alle andre eksisterende egenskaber såsom farver, volumen, former, skikkelser og så videre. Vi kan således ikke med rette sige, at verdensaltet er grønt, gult, blå, sort eller hvidt, løst eller fast, ondt eller godt, vådt eller tørt. Verdensaltet udgør alle eksisterende egenskaber tilsammen og bliver således også her uden analyse. I sin højeste analyse vil vort største sanseobjekt, verdensaltet således kun være at udtrykke som “Noget som er”, hvorfor jeg har givet det betegnelsen “X”. Men da vi i det følgende kommer til to lignende analyser, har jeg givet dette første X den endelige betegnelse “X-1”.

116 Verdensaltet udgør som anført et ocean af bevægelse udløst som logisk skabelse, hvilket vil sige, at hvor vi end befinder os, er vi til alle sider omgivet af skabelse. Skabelse kan umuligt finde sted uden en skabevne. Det højeste Noget har altså en skabevne. Denne skabevne er også i sig selv uden analyse. Vi kan ikke med rette sige, at denne skabevne er stor, da den består af samtlige i verdensaltet eksisterende skabevner, hvorfor den kun kan udtrykkes som identisk ^{med} alle eksisterende størrelser og derved i sig selv bliver uendelig og navnløs. ~~Denne skabevne har vi derfor givet betegnelsen "X 2".~~ ~~Denne skabevne har vi derfor givet betegnelsen "X 2".~~ ~~Denne skabevne har vi derfor givet betegnelsen "X 2".~~

Men når nævnte Noget udløser en evig skabelse, må der også være et evigt resultat af denne skabevne. Dette resultat udgør alle verdensaltets skabte foreteelser. Disse skabte foreteelser er hver for sig tids- og rumdimensionelle, hvilket vil sige at de er underkastet begyndelse og afslutning og ^{således} ~~derfor er~~ forgængelige til fordel for nye skabelser. Men da de tilsammen udgør uendeligheden, bliver verdensaltets skabte foreteelser ligeledes et navnløst noget. Dette ~~har jeg~~ ^{er derfor} udtrykt som "X 3". Vi ser her hvorledes Verdensaltet udgør tre principper, der som en urokkelig kendsgerning hver især udgør nøjagtigt den samme analyse, nemlig "Noget som er". Det højeste "Noget", der udgør Jeg'erne i alle levende væsener tilsammen, er således en enhed, der urokkeligt fremtræder som verdensaltets Jeg og dermed som ophavet til verdensaltets liv. Den evige skaber, den evige skabevne og det evige skabeprodukt udgør altså et absolut udeleligt treenigt princip. Dersom et af disse tre principper ikke eksisterede, ville de to andre heller ikke eksistere. Hvis Jeg-princippet (X 1), der er lig med skaberen, ikke eksisterede, var der ingen skabevne (X 2) og dermed ingen skabelse, hvorved det skabte (X 3) også ville være en umulighed. Og dersom det skabte ikke eksisterede, ville der ikke eksistere noget verdensalt. Kun et absolut "intet" måtte da være verdensaltets kosmiske analyse, hvilket dog viser sig at være det modsatte af kendsgerningerne. Verdensaltet eksisterer absolut ikke som et "intet" men som et "Noget", et treenigt princip der lige akkurat opfylder de tre betingelser som kræves, for at et "Noget" kan fremtræde som

Verdensaltet udgør som anført et ocean af bevægelse udløst som logisk skabelse, hvilket vil sige, at hvor vi end befinder os, er vi til alle sider omgivet af skabelse, skabelse kan umuligt finde sted uden en skabevne. Det højeste Noget har altså en skabevne. Denne skabevne er også i sig selv uden analyse. Vi kan ikke med rette sige, at denne skabevne er stor, da den består af samtlige i verdensaltet eksisterende skabevner, hvorfor den kun kan udtrykkes som identisk med alle eksisterende størrelser og derved i sig selv bliver uendelig og navnløs. Jeg har derfor givet denne størrelse betegnelsen "X 2".

Men når nævnte Noget udløser en evig skabelse, må der også være et evigt resultat af denne skabevne. Dette resultat udgør alle verdensaltets skabte foreteelser. Disse skabte foreteelser er hver for sig tids- og rumdimensionelle, hvilket vil sige at de er underkastet begyndelse og afslutning og derfor er forgængelige til fordel for nye skabelser. Men da de tilsammen udgør uendeligheden, bliver verdensaltets skabte foreteelser ligeledes et navnløst Noget. Dette har jeg udtrykt som "X 3". Vi ser her hvorledes Verdensaltet udgør tre principper, der som en urokkelig kendsgerning hver især udgør nøjagtigt den samme analyse, nemlig "Noget som er". Det højeste "Noget", der udgør Jeg'erne i alle levende væsener tilsammen, er således en enhed, der urokkeligt fremtræder som verdensaltets Jeg og dermed som ophavet til verdensaltets liv. Den evige skaber, den evige skabevne og det evige skabeprodukt udgør altså et absolut udeleligt treenigt princip. Dersom et af disse tre principper ikke eksisterede, ville de to andre heller ikke eksistere. Hvis Jeg-princippet (X 1), der er lig med skaberen, ikke eksisterede, var der ingen skabevne (X 2) og dermed ingen skabelse, hvorved det skabte (X 3) også ville være en umulighed. Og dersom det skabte ikke eksisterede, ville der ikke eksistere noget verdensalt. Kun et absolut "intet" måtte da være verdensaltets kosmiske analyse, hvilket dog viser sig at være det modsatte af kendsgerningerne. Verdensaltet eksisterer absolut ikke som et "intet" men som et "Noget", et treenigt princip der lige akkurat opfylder de tre betingelser som kræves, for at et "Noget" kan fremtræde som

117

et levende væsen. Vi ser således ~~her~~ også her, at verdensaltet udgør et eksisterende levende væsen.

77. "Faderen", "Sønnen" og "Den Hellige And" eller
den absolut eneste tilbedelsesværdige guddom.

Menneskene er ikke helt ukendt med forannævnte treenige princip. I den kristne verdensreligion har de lært det at kende som en analyse af guddommen, der er udtrykt som "Faderen, "Sønnen" og "Den Hellige And". "Faderen" udgør altså verdensaltetets ophav og betegnes derfor "den absolut eneste sande guddom" (X 1). Da alle eksisterende levende væseners psyke, bevidsthed og tanker tilsammen udgør Guds ånd, der er det samme som bevidsthed, ligesom alle væseners Jeg'er tilsammen udgør Guds Jeg, og de levende væsener således danner et intimt kosmisk familieskab med Gud, vil begrebet "Sønnen" (X 2) være det absolut retmæssige kosmiske udtryk for Guds bevidsthed og de levende væseners tilsvarende kosmiske identitet.

Det højeste Noget eller guddommen er således et levende væsen, der både har Jeg, ånd og bevidsthed og dermed både oplever og skaber. Derfor må der også eksistere et resultat af denne skabelse. De levende væseners organismer udgør alle uden undtagelse "skabte foreteelser", der er redskaber for guddommens eller det højeste væsens frembringelser eller skabelse. Hvad frembringer eller skaber da dette allehøjeste væsen? Det skaber og frembringer alle eksisterende levende væseners organismer og dermed redskaberne for deres evige livsoplevelse og manifestation som organer i det højeste væsens livsoplevelse og skabelse af sin egen væremåde som et almagtens, alvisdommens og alkærlighedens kulminerende lysocæan. De levende væseners organismer på alle tilværelsesplaner og såvel i mikrokosmiske som makrokosmiske og mellemkosmiske størrelser er alle uden undtagelse skabte foreteelser. De er derfor forgængelige til fordel for nye guddommelige skabelsesorganer, livsoplevelses- og manifestationsredskaber i det allerhøjeste væsens eller guddommens evige livsudfoldelse. Det er disse guddommelige skabte skaberredskaber og de ved dem frembragte øvrige

et levende væsen. Vi ser således også her, at verdensaltet udgør et eksisterende levende væsen.

77. "Faderen", "sønnen" og "Den Hellige And" eller
den absolut eneste tilbedelsesværdige guddom.

Menneskene er ikke helt ukendt med forannævnte treenige princip. I den kristne verdensreligion har de lært det at kende som en analyse af guddommen, der er udtrykt som "Faderen", "Sønnen" og "Den Hellige Ånd". "Faderen" udgør altså verdensaltetets ophav og betegnes derfor "den absolut eneste sande guddom" (X 1). Da alle eksisterende levende væseners psyke, bevidsthed og tanker tilsammen udgør Guds ånd, der er det samme som bevidsthed, ligesom alle væseners Jeg'er tilsammen udgør Guds Jeg, og de levende væsener således danner et intimt kosmisk familieskab med Gud, vil begrebet "Sønnen" (X 2) være det absolut retmæssige kosmiske udtryk for Guds bevidsthed og de levende væseners tilsvarende kosmiske identitet.

Det højeste Noget eller guddommen er således et levende væsen, der både har Jeg, ånd og bevidsthed og dermed både oplever og skaber. Derfor må der også eksistere et resultat af denne skabelse. De levende væseners organismer udgør alle uden undtagelse "skabte foreteelser", der er redskaber for guddommens eller det højeste væsens frembringelser eller skabelse. Hvad frembringer eller skaber da dette allehøjeste væsen? Det skaber og frembringer alle eksisterende levende væseners organismer og dermed redskaberne for deres evige livsoplevelse og manifestation som organer i det højeste væsens livsoplevelse og skabelse af sin egen væremåde som et almagtens, alvisdommens og alkærlighedens kulminerende lysocæan. De levende væseners organismer på alle tilværelsesplaner og såvel i mikrokosmiske som makrokosmiske og mellemkosmiske størrelser er alle uden undtagelse skabte foreteelser. De er derfor forgængelige til fordel for nye guddommelige skabelsesorganer, livsoplevelses- og manifestationsredskaber i det allerhøjeste væsens eller guddommens evige livsudfoldelse. Det er disse guddommelige skabte skaberredskaber og de ved dem frembragte øvrige

118 skabte foreteelser i verdensaltet, der udgør det tredje princip i det tre-enige princip. Da det højeste væsen eller guddommen opretholder skabelsen af sin evige bevidsthed, og da denne guddommens bevidsthed gennem nævnte skabelse permanent opretholdes i det urokkelige evige slutfacit at "alt er såre godt", der kun kan være identisk med alkærlighed, alvisdom og almagt, bliver Guds bevidsthed udelukkende at udtrykke som "Den Hellige Ånd" (X 3).

Gennem det her påviste urokkelige treenige princip er vi kommet til at opleve verdensaltet som et altomfattende levende væsen identisk med evigheden og uendeligheden. For dette væsen kan der ikke eksistere noget "oven-over", noget "nedenfor", noget "ved siden af" eller noget "udenfor". Alt er "inden for" dette væsen, og det evige ord "i Ham leve, røres og er vi" viser sig som urokkelig kendsgerning. Vi begynder her at se den absolut eneste sande Gud, og man forstår udmærket Bibelens alvorlige advarsler mod at dyrke afguder. Det hedder netop i disse advarsler: "Du skal ikke have andre guder for mig" (2.Mose.20,3), og "Du skal ikke gøre dig udskåret billede eller nogen lignelse efter det, som er i himmelen ovenpå eller det på jorden nedentil, eller det som er i vandet under jorden (2.Mose.20,4). Nej, hvorledes skulle det kunne lade sig gøre at skabe et billede af Gud, når Gud i sin højeste analyse er det samme som "uendeligheden og "evigheden"? Hvordan skal en udskåret eller en på anden måde skabt foreteelse kunne være et billede af Gud og være tilbedelsesværdigt som selve guddommen? Når et sådant billede altid uvilkårligt blot må være en lokalitet i uendeligheden og evigheden, hvorledes skulle den da kunne udgøre den uendelige og evige guddom? Er ikke alle skabte ting frembragt af en skaber? Og når det er således, hvordan skulle de skabte ting da kunne være "guddommen"? Må ikke skaberen alene være identisk med guddommen?

78. De levende væseners organiske tilknytning til guddommen.

Vi er nu blevet orienteret om verdensaltets eksistens som et levende væsen, der ved sin altomfattende, altgennemtrængende og altoverstrålende natur er synligt som "den absolut eneste sande Gud", hvis eksistens alle tiders mennesker lige fra deres første spæde tendens som mennesker og videre frem i udviklingen har forestillet sig uden at vide hvordan denne Guds liv i virkelig-

skabte foreteelser i verdensaltet, der udgør det tredje princip i det tre-enige princip. Da det højeste væsen eller guddommen opretholder skabelsen af sin evige bevidsthed, og da denne guddommens bevidsthed gennem nævnte skabelse permanent opretholdes i det urokkelige evige slutfacit at "alt er såre godt", der kun kan være identisk med alkærlighed, alvisdom og almagt, bliver Guds bevidsthed udelukkende at udtrykke som "Den Hellige Ånd" (X 3).

Gennem det her påviste urokkelige treenige princip er vi kommet til at opleve verdensaltet som et altomfattende levende væsen identisk med evigheden og uendeligheden. For dette væsen kan der ikke eksistere noget "oven-over", noget "nedenfor", noget "ved siden af" eller noget "udenfor". Alt er "inden for" dette væsen, og det evige ord "i Ham leve, røres og er vi" viser sig som urokkelig kendsgerning. Vi begynder her at se den absolut eneste sande Gud, og man forstår udmærket Bibelens alvorlige advarsler mod at dyrke afguder. Det hedder netop i disse advarsler: "Du skal ikke have andre guder for mig" (2. Mose. 20, 3), og "Du skal ikke gøre dig udskåret billede eller nogen lignelse efter det, som er i himmelen ovenpå eller det på jorden nedentil, eller det som er i vandet under jorden (2. Mose. 20, 4). Nej, hvorledes skulle det kunne lade sig gøre at skabe et billede af Gud, når Gud i sin højeste analyse er det samme som "uendeligheden" og "evigheden"? Hvordan skal en udskåret eller en på anden måde skabt foreteelse kunne være et billede af Gud og være tilbedelsesværdigt som selve guddommen? Når et sådant billede altid uvilkårligt blot må være en lokalitet i uendeligheden og evigheden, hvorledes skulle den da kunne udgøre den uendelige og evige guddom? Er ikke alle skabte ting frembragt af en skaber? Og når det er således, hvordan skulle de skabte ting da kunne være "guddommen"? Må ikke skaberen alene være identisk med guddommen?

78. De levende væseners organiske tilknytning til guddommen.

Vi er nu blevet orienteret om verdensaltets eksistens som et levende væsen, der ved sin altomfattende, altgennemtrængende og altoverstrålende natur er synligt som "den absolut eneste sande Gud", hvis eksistens alle tiders mennesker lige fra deres første spæde tendens som mennesker og videre frem i udviklingen har forestillet sig uden at vide hvordan denne Guds liv i virkelig-

149 neden formede sig. Hvordan går det til, at alle væsener i deres spæde begyndelse som mennesker uundgåeligt har fået denne forestilling om højere magters eller guders eksistens? Det er rigtigt, at opfattelsen af denne højere magts eksistens kun kunne formes ~~ikke~~ i skikkelser og væremåde i forhold til de pågældende væseners udviklingstrin, men da hverken human følelse eller intelligens og slet ikke intuition var udviklet i menneskets primitive begynderstadium, kunne det ikke være ved hjælp af disse evner at menneskene på dette stadium i udviklingen kunne danne sig forestillinger om Højere magters eller guders eksistens. Det var ved en helt anden bevidsthedsegenskab væsenerne begyndte at få en guddomsopfattelse, nemlig den samme egenskab der får dyret til at udløse angstskrig, når det kommer i overhængende livsfare. Er dette angstskrig ikke en delvis automatisk udløst form for bøn om redning eller hjælp i dyrets farlige situation? Men til hvem henvender dyret dette skrig? Dets egne artsfæller flygter som regel i rædsel for ikke selv at blive ramt af den livsfarlige situation. Dyret har naturligvis heller ikke nogen som helst viden eller bevidsthed om en guddoms eksistens. Dets angstskrig er således en organisk funktion, der automatisk udløses af dets rædselschok i den givne situation. Men hvorfor skulle denne organiske funktion ikke fortsat være til stede hos de i udviklingen længere fremskredne væsener? Er det ikke netop denne indbyggede organiske funktion, der efterhånden danner grundlaget for menneskenes begyndende anelse om højere magters eksistens? Da de første primitive mennesker ~~ikke~~ endnu ikke har udviklet højere følelse eller intelligens og slet ikke intuition, kan de umuligt opleve guddommen intellektuelt, men må opleve denne med den første meget begrænsede oplevelsesevne instinktet, hvis funktion foruden at befordre organismernes automatiske reaktioner er at sætte væsenerne i stand til at "ane". Blomsterne kan netop i kraft af denne evne åbne sig for solens varme og lukke sig for nattens kulde samt automatisk befordre sin forplantning, hvor betingelserne herfor er til stede. Det er altså denne instinktevene, der også til en hvis grad leder dyrene til opfyldelsen af de betingelser, der er nødvendige for deres fysiske eksistens. Men væsenerne bliver ikke ved med at stå på samme udviklingstrin. Plantevæsenerne udvikler sig videre frem gennem dyreriget til abemennesket, der videre udvikler sig til det

heden formede sig. Hvordan går det til, at alle væsener i deres spæde begyndelse som mennesker uundgåeligt har fået denne forestilling om højere magters eller guders eksistens? Det er rigtigt, at opfattelsen af denne højere magts eksistens kun kunne formes i skikkelser og væremåde i forhold til de pågældende væseners udviklingstrin, men da hverken human følelse eller intelligens og slet ikke intuition var udviklet i menneskets primitive begynderstudium, kunne det ikke være ved hjælp af disse evner at menneskene på dette stadium i udviklingen kunne danne sig forestillinger om højere magters eller guders eksistens. Det var ved en helt anden bevidsthedsegenskab væsenerne begyndte at få en guddomsopfattelse, nemlig den samme egenskab der får dyret til at udløse angstskrig, når det kommer i overhængende livsfare. Er dette angstskrig ikke en delvis automatisk udløst form for bøn om redning eller hjælp i dyrets farlige situation? Men til hvem henvender dyret dette skrig? Dets egne artsfæller flygter som regel i rædsel for ikke selv at blive ramt af den livsfarlige situation. Dyret har naturligvis heller ikke nogen som helst viden eller bevidsthed om en guddoms eksistens. Dets angstskrig er således en organisk funktion, der automatisk udløses af dets rædselschok i den givne situation. Men hvorfor skulle denne organiske funktion ikke fortsat være til stede hos de i udviklingen længere fremskredne væsener? Er det ikke netop denne indbyggede organiske funktion, der efterhånden danner grundlaget for menneskenes begyndende anelse om højere magters eksistens? Da de første primitive mennesker endnu ikke har udviklet højere følelse eller intelligens og slet ikke intuition, kan de umuligt opleve guddommen intellektuelt, men må opleve denne med den første meget begrænsede oplevelsesevne instinktet, hvis funktion foruden at befordre organismernes automatiske reaktioner er at sætte væsenerne i stand til at "ane". Blomsterne kan netop i kraft af denne evne åbne sig for solens varme og lukke sig for nattens kulde samt automatisk befordre sin forplantning, hvor betingelserne herfor er til stede. Det er altså denne instinktevene, der også til en hvis grad leder dyrene til opfyldelsen af de betingelser, der er nødvendige for deres fysiske eksistens. Men væsenerne bliver ikke ved med at stå på samme udviklingstrin. Plantevæsenerne udvikler sig videre frem gennem dyreriget til abemennesket, der videre udvikler sig til det

intellektuelle menneske og herfra frem til det færdige menneske i Guds billede. Men den instinktbårede automatiske organiske funktion, der befordre de dyrets angstskrig, hører ikke op, fordi planten udvikler sig til dyr og begyndende menneske. Med denne udvikling begynder det primitive menneske også at udvikle følelse og intelligens. Det begynder at kunne iagttage sine omgivelser, naturens vældige skabekræfter og virkningerne af disse, tilblivelsen af de mange forskellige former for levende væseners organismer og verdensrummet med sine vældige kloder, sole og mælkeveje i mikrokosmos, ~~og~~ samt makrokosmos og mellemkosmos ~~og~~ dertil knyttede uløste mysterier. Da instinktevnene stadig er den primære sanseevne, medens intelligens- og følelsesevnen endnu er meget spæde, og selv om væsenerne har fået fysisk syn, hørelse, lugte- og smagssans m.m., kan de endnu ikke fatte den sande videnskabelige natur af deres fysiske oplevelsers store objekter. De ser naturens kræfter, de ser stjernerne på himlen, planeter, sole og mælkeveje, men rent intellektuelt kan de ikke se eller opleve disse foreteelsers virkelige kosmiske analyse. De kan ikke som kendsgerning se disse verdensaltets skabelsesprocesser som et altomfattende levende væsens bevidste livsmanifestationer. I denne deres primitive tilstand, hvor deres instinktevne er kulminerende, kan de ved hjælp af denne ane, at de nævnte verdensaltets eller naturens kræfter er udtryk for livsmanifestationer, men den absolut eneste sande Gud som ophav til disse livsmanifestationer kan de endnu ikke gøre sig nogen intellektuel forestilling om. Dog kan de i kraft af deres instinktevne og spæde ~~begyndende~~ intelligens og følelse danne sig anelsesforestillinger om altets guddommelige ophav, men kun som en idealiseret model af deres egen primitive livstilstand og væremåde.

Væsenerne har således en organisk automatisk ledet tendens til at leve på en gudsdyrkelsestilstand, der viderebefordres og udvikles af deres fysiske livsoplevelse, dels reaktionerne af deres samliv med de øvrige levende væsener og dels med naturens vældige skabekræfter, der netop bestyrker og underbygger deres tro på en højere magt eller guder. Og med udviklingen af de højere kosmiske sanser får væsenet omsider evne til at opleve den virkelige højeste og eneste sande guddom, verdensaltets altfavnende

intellektuelle menneske og herfra frem til det færdige menneske i Guds billede, Men den instinktbårede automatiske organiske funktion, der befordre de dyrets angstskrig, hører ikke op, fordi planten udvikler sig til dyr og begyndende menneske. Med denne udvikling begynder det primitive menneske også at udvikle følelse og intelligens. Det begynder at kunne iagttage sine omgivelser, naturens vældige skabekræfter og virkningerne af disse, tilblivelsen af de mange forskellige former for levende væseners organismer og verdensrummet med sine vældige kloder, sole og mælkeveje i mikrokosmos, makrokosmos og mellemkosmos samt dertil knyttede uløste mysterier. Da instinktevnene stadig er den primære sanseevne, medens intelligens- og følelsesevnen endnu er meget spæde, og selv om væsenerne har fået fysisk syn, hørelse, lugte- og smagssans m. m., kan de endnu ikke fatte den sande videnskabelige natur af deres fysiske oplevelsers store objekter. De ser naturens kræfter, de ser stjernerne på himlen, planeter, sole og mælkeveje, men rent intellektuelt kan de ikke se eller opleve disse foreteelsers virkelige kosmiske analyse. De kan ikke som kendsgerning se disse verdensaltets skabelsesprocesser som et altomfattende levende væsens bevidste livsmanifestationer. I denne deres primitive tilstand, hvor deres instinktevne er kulminerende, kan de ved hjælp af denne ane, at de nævnte verdensaltets eller naturens kræfter er udtryk for livsmanifestationer, men den absolut eneste sande Gud som ophav til disse livsmanifestationer kan de endnu ikke gøre sig nogen intellektuel forestilling om. Dog kan de i kraft af deres instinktevne og spæde intelligens og følelse danne sig anelsesforestillinger om altets guddommelige ophav, men kun som en idealiseret model af deres egen primitive livstilstand og væremåde.

Væsenerne har således en organisk automatisk ledet tendens til at leve på en gudsdyrkelsestilstand, der viderebefordres og udvikles af deres fysiske livsoplevelse, dels reaktionerne af deres samliv med de øvrige levende væsener og dels med naturens vældige skabekræfter, der netop bestyrker og underbygger deres tro på en højere magt eller guder. Og med udviklingen af de højere kosmiske sanser får væsenet omsider evne til at opleve den virkelige højeste og eneste sande guddom, verdensaltets altfavnende

121

og altoverstrålende ophav. De levende væsener og guddommen danner således et urokkeligt kosmisk familieskab. Det er ikke så mærkeligt at Kristus altid betegnede Gud som sin "Fader".

79. Menneskenes instinktbefordrede gudsdyrkelser og den organiske gensidige tilknytning guddommen og menneskene imellem.

oplysningen om
Før vi går videre i ~~beskrivelsen af~~ guddommens og de levende væseners identitet som henholdsvis "Fader" og "gudesøn", er det nødvendigt at vi gør os klart, hvorfor der er opstået materialisme og gudløshed. De religiøse mennesker har på grund af deres endnu stærke instinktbevidsthed og den heraf følgende religiøse tro tilbøjelighed til negativ vurdering af de materialistiske eller ikke-troende mennesker på grund af disses manglende evne til at tro på Gud eller en guddom. De religiøse mennesker regner med, at sådanne vantro væsener ikke er Gud velbehagelige men udgør "fortabte" sjæle, der går til "Helvedes evige ild", martres i "svovlpølen" eller overgives til andre rædselsfulde fantasifostrede straffedomme efter døden. Men de religiøse menneskers tro på straffedomme såvel som de materialistiske eller gudløse menneskers manglende evne til at tro på guddommen må man tilgive, da begge disse mentale tilstande har en naturlig rod i virkeligheden og udgør et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Med hensyn til de religiøse menneskers tro på Gud er denne hverken baseret på intellektualitet eller detaljerede kendsgerninger. Deres primære åndelige sanseevne er i stor udstrækning kun baseret på instinktevnens og en endnu ret fremtrædende inhuman følelse, der netop afføder de hårde domme over anderledes tænkende. Det er denne mangelfuldt udviklede humane følelsesevne der ligger til grund for al intolerance og forfølgelse af andre religiøse trosretninger, sekter og samfund, ligesom disse igen også undertiden viser tegn på manglende human følelse og derfor heller ikke kan siges at være helt lutrede for intolerance.

Så længe menneskene endnu kun kan fatte de højere magter, guder eller guddomme med deres instinktevnens, altså deres anelsesevne, fordi deres intelligens og humane følelse endnu ikke er særligt udviklet, bliver det

og altoverstrålende ophav. De levende væsener og guddommen danner således et urokkeligt kosmisk familieskab. Det er ikke så mærkeligt at Kristus altid betegnede Gud som sin "Fader".

79. Menneskenes instinktbefordrede gudsdyrkelse og den organiske gensidige tilknytning guddommen og menneskene imellem.

Før vi går videre i oplysningen om guddommens og de levende væseners identitet som henholdsvis "Fader" og "gudesøn", er det nødvendigt at vi gør os klart, hvorfor der er opstået materialisme og gudløshed. De religiøse mennesker har på grund af deres endnu stærke instinktbevidsthed og den heraf følgende religiøse tro tilbøjelighed til negativ vurdering af de materialistiske eller ikke-troende mennesker på grund af disses manglende evne til at tro på Gud eller en guddom. De religiøse mennesker regner med, at sådanne vantro væsener ikke er Gud velbehagelige men udgør "fortabte" sjæle, der går til "Helvedes evige ild", martres i "svovlpølen" eller overgives til andre rædselsfulde fantasifostrede straffedomme efter døden. Men de religiøse menneskers tro på straffedomme såvel som de materialistiske eller gudløse menneskers manglende evne til at tro på guddommen må man tilgive, da begge disse mentale tilstande har en naturlig rod i virkeligheden og udgør et led i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Med hensyn til de religiøse menneskers tro på Gud er denne hverken baseret på intellektualitet eller detaljerede kendsgerninger. Deres primære åndelige sanseevne er i stor udstrækning kun baseret på instinktevnens og en endnu ret fremtrædende inhuman følelse, der netop afføder de hårde domme over anderledes tænkende. Det er denne mangelfuldt udviklede humane følelsesevne der ligger til grund for al intolerance og forfølgelse af andre religiøse trosretninger, sekter og samfund, ligesom disse igen også undertiden viser tegn på manglende human følelse og derfor heller ikke kan siges at være helt lutrede for intolerance.

Så længe menneskene endnu kun kan fatte de højere magter, guder eller guddomme med deres instinktevnens, altså deres anelsesevne, fordi deres intelligens og humane følelse endnu ikke er særligt udviklet, bliver det

122

denne uintellektuelle anelsesevne der udgør fundamentet for deres forestillinger om højere magter, guder eller guddomme. Men anelsesforestillinger er i sig selv ikke nok til at danne den overbevisningens kraft, som disse forestillinger må have for at blive et urokkeligt moral- og livsfundament. Der må skabes vished om disse forestillingers ufejlbarlighed. Men hvorledes skulle det kunne lade sig gøre over for ganske uintellektuelle mennesker, der ikke har opnået en sådan grad af intelligens- og følelsesudvikling, at de selv er i stand til at kunne give deres religiøse anelser en sådan mental stabilisering, at de kan forvandles til en overbevisende kraft, og bortvejre al tvivl om Guds virkelighed og identitet.

Millioner og atter millioner af mennesker har gennem tidsaldrer levet på instinktbefordrede uintellektuelle anelsesforestillinger om guder eller guddomme til hvilke både mennesker og dyr blev ofret. Intet var for godt

denne uintellektuelle anelsesevne der udgør fundamentet for deres forestillinger om højere magter, guder eller guddomme. Men anelsesforestillinger er i sig selv ikke nok til at danne den overbevisningens kraft, som disse forestillinger må have for at blive et urokkeligt moral- og livsfundament. Der må skabes vished om disse forestillingers ufejlbarlighed. Men hvorledes skulle det kunne lade sig gøre over for ganske uintellektuelle mennesker, der ikke har opnået en sådan grad af intelligens- og følelsesudvikling, at de selv er i stand til at kunne give deres religiøse anelser en sådan mental stabilisering, at de kan forvandles til en overbevisende kraft, og bortvejre al tvivl om Guds virkelighed og identitet.

Millioner og atter millioner af mennesker har gennem tidsaldrer levet på instinktbefordrede uintellektuelle anelsesforestillinger om guder eller guddomme til hvilke både mennesker og dyr blev ofret. Intet var for godt

123

eller for kostbart at ofre, når man dermed mente at behage livets højere magter. Samtlige de store verdensreligioner er jo i vore dage ligeledes baseret på instinktbefordrede anelsesfornemmelser af et eksisterende almægtigt, alvist og alkærligt højeste levende væsen, opfattet som "den absolut eneste sande Gud". Også disse store verdensreligioner blev født af det instinkt, der automatisk leder og styrer det levende væsen, indtil dets intelligens og følelse er udviklet til en sådan grad, at det selv kan klare betingelserne for sin eksistens som levende væsen.

eller for kostbart at ofre, når man dermed mente at behage livets højere magter. Samtlige de store verdensreligioner er jo i vore dage ligeledes baseret på instinktbefordrede anelsesfornemmelser af et eksisterende almægtigt, alvist og alkærligt højeste levende væsen, opfattet som “den absolut eneste sande Gud”, Også disse store verdensreligioner blev født af det instinkt, der automatisk leder og styrer det levende væsen, indtil dets intelligens og følelse er udviklet til en sådan grad, at det selv kan klare betingelserne for sin eksistens som levende væsen.

124

Det er en selvfølge, at væsenerne ikke kan opfatte Gud eller guddommen intellektuelt, men kun i forhold til deres anelsesevnes kapacitet, så længe de ikke har udviklet åndsevner hvorigennem guddommen kan opleves intellektuelt eller videnskabeligt. Derfor er der gennem tiderne opstået de mange forskellige guddomsopfattelser og de ~~hæxax~~ dertil knyttede lige så forskellige moralbegreber. Sådanne anelsesopfattede guder og deres tilhængere har man inden for de store verdensreligioner betegnet som ~~heb-~~holdsvis "afguder" og "afgudsdyrkere" eller "hedninger". Men disse betegnelser er absolut uintellektuelle og derfor ukorrekte. Enhver "afgud" er udtryk for en instinktiv fornemmelse af en højere magts eller guddoms eksistens, og det er ganske ligegyldigt, hvilket uintellektuelt udviklingstrin de pågældende væsener tilhører. Om en menneskerace repræsenterer et meget inhumant udviklingstrin, og deres gudsyndkelse er baseret på ofringer af mennesker og dyr, eller om den repræsenterer et begyndende humant udviklingstrin, og dens gudsyndkelse består i dåbs- og nadversakramenter og andre religiøse opmuntringsritualer, er af underordnet betydning, idet absolut alle gudsyndkelsesformer er åbenbaring af en livsvigtig del af den skabelsesproces, hvorved Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse.

80. "Den guddommelige suggestion".

Hvorledes har anelsesforestillinger kunnet give menneskene en så fast overbevisning om guder eller en guddoms eksistens, at den kunne blive et livsfundament så urokkeligt, som var det baseret på virkelige videnskabelige kendsgerninger? Når instinktmæssige uintellektuelle anelser om guders eller en guddoms eksistens gennem tiderne kunne blive så klippefaste moral- og livsfundamenter for hele verdenskulturer, for verdensreligioner og for hundreder af religiøse bevægelser verden over, har det sin rod i, at de ikke kun var instinktbetonede anelser, men var blevet omdannede eller bearbejdede til en form for forklaring, der for de pågældende væseners uintellek-

Det er en selvfølge, at væsenerne ikke kan opfatte Gud eller guddommen intellektuelt, men kun i forhold til deres anelsesevnes kapacitet, så længe de ikke har udviklet åndsevner hvorigennem guddommen kan opleves intellektuelt eller videnskabeligt. Derfor er der gennem tiderne opstået de mange forskellige guddomsopfattelser og de dertil knyttede lige så forskellige moralbegreber. Sådanne anelsesopfattede guder og deres tilhængere har man inden for de store verdensreligioner betegnet som henholdsvis "afguder" og "afgudsdyrkere" eller "hedninger". Men disse betegnelser er absolut uintellektuelle og derfor ukorrekte. Enhver "afgud" er udtryk for en instinktiv fornemmelse af en højere magts eller guddoms eksistens, og det er ganske ligegyldigt, hvilket uintellektuelt udviklingstrin de pågældende væsener tilhører. Om en menneskerace repræsenterer et meget inhumant udviklingstrin, og deres gudsyndkelse er baseret på ofringer af mennesker og dyr, eller om den repræsenterer et begyndende humant udviklingstrin, og dens gudsyndkelse består i dåbs- og nadversakramenter og andre religiøse opmuntringsritualer, er af underordnet betydning, idet absolut alle gudsyndkelsesformer er åbenbaring af en livsvigtig del af den skabelsesproces, hvorved Gud skaber mennesket i sit billede efter sin lignelse.

80. "Den guddommelige suggestion".

Hvorledes har anelsesforestillinger kunnet give menneskene en så fast overbevisning om guder eller en guddoms eksistens, at den kunne blive et livsfundament så urokkeligt, som var det baseret på virkelige videnskabelige kendsgerninger? Når instinktmæssige uintellektuelle anelser om guders eller en guddoms eksistens gennem tiderne kunne blive så klippefaste moral- og livsfundamenter for hele verdenskulturer, for verdensreligioner og for hundreder af religiøse bevægelser verden over, har det sin rod i, at de ikke kun var instinktbetonede anelser, men var blevet omdannede eller bearbejdede til en form for forklaring, der for de pågældende væseners uintellek-

125

tuelle sansebegavelse fra at være "anelse" kunne blive til klippefast "tro". Men hvad er klippefast tro? Er det viden eller videnskab? Svaret herpå må blive et klart nej. Tro er fast overbevisning, der ikke er baseret på videnskabelige kendsgerninger. Men at nære en urokkelig overbevisning om noget, der ikke er oplevet som videnskab eller kendsgerning, er det samme som at være suggereret. En sådan uintellektuel overbevisning er det samme som en "klippefast tro", der altså videre er det samme som suggestion.

De store verdensreligioner såvel som fortidens og vor samtids religiøse sekter og samfund er alle uden undtagelse baseret på tro eller suggestion.

Samtlige menneskeracer, kulturer og folkeslag fra urskovenes primitive beboere til vort tids intellektuelle men åndeligt uoplyste civilisationer er ved den guddommelige suggestion ført frem gennem udviklingen til deres nuværende stade. Som væsener, der endnu var mere eller mindre analfabeter i højere intellektuel og alkærlig væremåde, befordredes deres evolutionære vækst ved samme princip som bevirker, at væsenernes afkom støttes af forældrene, indtil det er i stand til at klare sig selv.

Dette forældreprincip gælder altså ikke blot dyrenes afkom men i lige høj grad menneskene, der hvad angår livsmysteriets løsning eller højere kosmiske facitter må betragtes som analfabeter. Var det ikke netop stillet over for en sådan åndeligt umoden menneskehed at Kristus måtte udsætte sin forklaring af de højere kosmiske facitter til senere tider? Hvad er den af ham bebudede "Hellige Ånd"? Er ånd ikke det samme som viden og tanker? Og er den "Hellige Ånd" følgelig ikke lig med hellig viden og hellige tanker? Men hellig viden og hellige tanker kan jo kun være den absolut højeste viden og de absolut højeste tanker vedrørende livsmysteriets løsning eller åbningen af livets absolutte evige sandhed i intellektualiseret eller videnskabelig form. Denne evige sandhed indebærer som urokkelig kendsgerning guddommens eksistens, de levende væseners udødelighed samt alkærligheden som verdensaltets grundtone og livsfundament for det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det var denne livets allerhøjeste sandhed, der i højintellektuel form hverken kunne opfattes eller accepteres af Kristi disciple eller datidens skriftkloge eller lærde. Disse sidste var jo endnu

tuelle sansebegavelse fra at være "anelse" kunne blive til klippefast "tro". Men hvad er klippefast tro? Er det viden eller videnskab? Svaret herpå må blive et klart nej. Tro er fast overbevisning, der ikke er baseret på videnskabelige kendsgerninger. Men at nære en urokkelig overbevisning om noget, der ikke er oplevet som videnskab eller kendsgerning, er det samme som at være suggereret. En sådan uintellektuel overbevisning er det samme som en "klippefast tro", der altså videre er det samme som suggestion. De store verdensreligioner såvel som fortidens og vor samtids religiøse sekter og samfund er alle uden undtagelse baseret på tro eller suggestion. Samtlige menneskeracer, kulturer og folkeslag fra urskovenes primitive beboere til vort tids intellektuelle men åndeligt uoplyste civilisationer er ved den guddommelige suggestion ført frem gennem udviklingen til deres nuværende stade. Som væsener, der endnu var mere eller mindre analfabeter i højere intellektuel og alkærlig væremåde, befordredes deres evolutionære vækst ved samme princip som bevirker, at væsenernes afkom støttes af forældrene, indtil det er i stand til at klare sig selv.

Dette forældreprincip gælder altså ikke blot dyrenes afkom men i lige høj grad menneskene, der hvad angår livsmysteriets løsning eller højere kosmiske facitter må betragtes som analfabeter. Var det ikke netop stillet over for en sådan åndeligt umoden menneskehed at Kristus måtte udsætte sin forklaring af de højere kosmiske facitter til senere tider? Hvad er den af ham bebudede "Hellige Ånd"? Er ånd ikke det samme som viden og tanker? Og er den "Hellige Ånd" følgelig ikke lig med hellig viden og hellige tanker? Men hellig viden og hellige tanker kan jo kun være den absolut højeste viden og de absolut højeste tanker vedrørende livsmysteriets løsning eller åbningen af livets absolutte evige sandhed i intellektualiseret eller videnskabelig form. Denne evige sandhed indebærer som urokkelig kendsgerning guddommens eksistens, de levende væseners udødelighed samt alkærligheden som verdensaltets grundtone og livsfundament for det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det var denne livets allerhøjeste sandhed, der i højintellektuel form hverken kunne opfattes eller accepteres af Kristi disciple eller datidens skriftkloge eller lærde. Disse sidste var jo endnu

stærkt bundne i den guddommelige suggestion eller tro på jødedommens tradi-
tioner baseret på Moses og profeterne, og det var denne deres suggererede
religiøse tilstand der fik dem med til at bringe verdensgenløseren på korset.

Man forstår saledes hvor nødvendigt det var for Kristus at udsætte sin verdensmissions intellektuelle eller videnskabelige fase til senere tider. Menneskene befandt sig på hans tid endnu i en mindreårig eller barnlig religiøs tilstand. De havde kun religiøs anelsesevne og måtte hjælpes ved den guddommelige suggestion. Hovedparten af jødefolket var som nævnt bundet i Moses- og profet-suggestionen. Det var kun en lille skare mennesker, hvis religiøse anelser efterhånden havde udviklet sig fri af denne suggestion og derfor ikke mere faldt rigtigt sammen med de jødiske religiøse traditioner, der blev modtagelige for kristusforkyndelsen. Den kunne give dem en ~~stabilisering~~^{denne} nye religiøse anelsestilstand en tilpasset stabilisering, uden at de dog ville have været i stand til at modtage og forstå kristendommen i dens intellektualiserede videnskabelige udformning. Kristi forkyndelse kom derfor til at fremtræde som en uintellektuel guddommelig livsopfattelse, der forvandlede de pågældende væseners religiøse anelse til en ny urokkelig guddommelige suggestion eller tro. Det er denne suggestion eller tro, der under betegnelsen "Kristendom" har ført millioner af menneskers gudsforhold frem gennem snart to tusinde år.

81. Menneskenes trosreligion og verdensgenlødere.

Denne guddommelige førelse af menneskenes anelsesreligiøse gudsforhold er som før beskrevet baseret på det samme princip der bevirker forældrenes beskyttelse af deres afkom i dettes mindreårige og hjælpeløse periode. Dette princip er en udløber af det kosmiske princip, der i Livets Bog har fået betegnelsen "højeste verdensgenløsningsprincipet", og som i sin højeste instans udgør et forældreprincip for menneskene i deres meget primitive og ufærdige kosmisk set hjælpeløse tilstand. Ligesom børnene har menneskene under deres tilvækst en "mindreårig" periode hvis særkende som for eksempel hos naturmenneskene er en kun nødtøftigt udviklet følelse og intelligens. Følelsevnen hos sådanne primitive væsener er specielt organiseret i inhumane krigeriske tilbøjeligheder, medens de

stærkt bundne i den guddommelige suggestion eller tro på jødedommens traditioner baseret på Moses og profeterne, og det var denne deres suggererede religiøse tilstand der fik dem med til at bringe verdensgenløseren på korset.

Man forstår således hvor nødvendigt det var for Kristus at udsætte sin verdensmissions intellektuelle eller videnskabelige fase til senere tider. Menneskene befandt sig på hans tid endnu i en mindreårig eller barnlig religiøs tilstand. De havde kun religiøs anelsesevne og måtte hjælpes ved den guddommelige suggestion. Hovedparten af jødefolket var som nævnt bundet i Moses- og profet-suggestionen. Det var kun en lille skare mennesker, hvis religiøse anelser efterhånden havde udviklet sig fri af denne suggestion og derfor ikke mere faldt rigtigt sammen med de jødiske religiøse traditioner, der blev modtagelige for kristusforkyndelsen. Den kunne give denne religiøse anelsestilstand en tilpasset stabilisering, uden at de dog ville have været i stand til at modtage og forstå kristendommen i dens intellektualiserede videnskabelige udformning. Kristi forkyndelse kom derfor til at fremtræde som en uintellektuel guddommelig livsopfattelse, der forvandlede de pågældende væseners religiøse anelse til en ny urokkelig guddommelige suggestion eller tro. Det er denne suggestion eller tro, der under betegnelsen "Kristendom" har ført millioner af menneskers gudsforhold frem gennem snart to tusinde år.

81. Menneskenes trosreligion og verdensgenlødere.

Denne guddommelige førelse af menneskenes anelsesreligiøse gudsforhold er som før beskrevet baseret på det samme princip der bevirker forældrenes beskyttelse af deres afkom i dets mindreårige og hjælpeløse periode. Dette princip er en udløber af det kosmiske princip jeg kalder “verdensgenløsningsprincippet”, og som i sin højeste instans udgør et forældreprincip for menneskene i deres meget primitive og ufærdige kosmisk set hjælpeløse tilstand. Ligesom børnene har menneskene under deres tilvækst en “mindreårig” periode hvis særkende som for eksempel hos naturmenneskene er en kun nødtørftigt udviklet følelse og intelligens. Følelsesevnen hos sådanne primitive væsener er specielt organiseret i inhumane krigeriske tilbøjeligheder, medens de

sparsomme intellektuelle evner opvejes af en fremragende instinktevene. Denne evne udgør i stor udstrækning en automatisk føring af sådanne primitive væseners daglige liv ind i de for deres videreudvikling rigtige baner. Yderligere er det som tidligere anført dette instinkt, der afføder anelsen om overnaturlige højere magters eller guders eksistens. Men de intellektuelt udviklede menneskeracer har ikke tilstrækkelig sansemæssig kapacitet til at forvandle disse religiøse anelser til et virkeligt urokkeligt fundament for deres daglige liv og væremåde. Her er det at verdensgenløsningsprincippet kommer til udfoldelse i form af religiøse førere ~~ikke~~ fra naturmenneskenes medicinmænd og stammehøvdinge frem til mere udviklede væsener, såsom profeter og verdensgenlødere, der alle formår at iklæde de primitive religiøse anelser en slags revidering, så de kommer til at danne en form for idealbillede til støtte for den særlige moral- eller livslov, der er normen for de pågældende væseners åndelige udviklingstrin og særlige livsbetingelser. Denne særlige moral- eller livslov, som de altså ikke selv formåede at skabe ud fra deres anelser og instinkt, blev så disse væseners gudsyndelsesideal, efter hvilket de formede deres moral og love for væremåde i deres daglige liv.

Vi bliver her vidne til, hvorledes menneskenes guddomsopfattelse og gudsyndelse er livsfundamentet for de troende væseners daglige liv. Ved at kaste et blik tilbage over menneskehedens udvikling ser vi også, hvorledes guddomsopfattelsen har forandret sig fra at være primitiv og inhuman for gennem mange forskellige progressive stadier at nå frem til mere civiliserede og humane opfattelser. Men guddomsopfattelsen er dog stadig helt op til vor tid baseret på instinkt og suggestion, og her danner Kristendommen ikke nogen undtagelse. Menneskene kunne jo ikke modtage den rent intellektualiserede Kristendom fra Jesu mund, hvilket naturligvis ikke betyder, at de store sandheder om livet, som han åbenbarede, ikke var virkelig ren kosmisk videnskab. Men denne kosmiske videnskab eller disse store livsfacitter kunne Jesus kun forklare for menneskene i begrænsede tekster og symbolforklaringer, således at de kunne passe ind i menneskenes midlertidige

sparsomme intellektuelle evner opvejes af en fremragende instinktevene. Denne evne udgør i stor udstrækning en automatisk føring af sådanne primitive væseners daglige liv ind i de for deres videreudvikling rigtige baner. Yderligere er det som tidligere anført dette instinkt, der afføder anelsen om overnaturlige højere magters eller guders eksistens. Men de intellektuelt udviklede menneskeracer har ikke tilstrækkelig sansemæssig kapacitet til at forvandle disse religiøse anelser til et virkeligt urokkeligt fundament for deres daglige liv og væremåde. Her er det at verdensgenløsningsprincippet kommer til udfoldelse i form af religiøse førere fra naturmenneskenes medicinmænd og stammehøvdinge frem til mere udviklede væsener såsom profeter og verdensgenlødere, der alle formår at iklæde de primitive religiøse anelser en slags revidering, så de kommer til at danne en form for idealbillede til støtte for den særlige moral- eller livslov, der er normen for de pågældende væseners åndelige udviklingstrin og særlige livsbetingelser. Denne særlige moral- eller livslov, som de altså ikke selv formåede at skabe ud fra deres anelser og instinkt, blev så disse væseners gudsyndelsesideal, efter hvilket de formede deres moral og love for væremåde i deres daglige liv.

Vi bliver her vidne til, hvorledes menneskenes guddomsopfattelse og gudsyndelse er livsfundamentet for de troende væseners daglige liv. Ved at kaste et blik tilbage over menneskehedens udvikling ser vi også, hvorledes guddomsopfattelsen har forandret sig fra at være primitiv og inhuman for gennem mange forskellige progressive stadier at nå frem til mere civiliserede og humane opfattelser. Men guddomsopfattelsen er dog stadig helt op til vor tid baseret på instinkt og suggestion, og her danner Kristendommen ikke nogen undtagelse. Menneskene kunne jo ikke modtage den rent intellektualiserede Kristendom fra Jesu mund, hvilket naturligvis ikke betyder, at de store sandheder om livet, som han åbenbarede, ikke var virkelig ren kosmisk videnskab. Men denne kosmiske videnskab eller disse store livsfacitter kunne Jesus kun forklare for menneskene i begrænsede tekster og symbolforklaringer, således at de kunne passe ind i menneskenes midlertidige

ge religiøse trang og derved indgå i den for deres udviklingstrin passende guddommelige tro og udgøre midlertidig fyldestgørende livs- eller moralbasis. Og det er netop en sådan troens livs- eller moralbasis, Kristendommen nu ~~gennem~~ gennem snart to tusinde år har udgjort for menneskene. Den er ganske vist udtrykt som livets evige sandhed, men den er ikke udtrykt som en videnskab eller som en logisk sammenhængende tankerække og er derfor ikke beregnet til at skulle udgøre materiale for en videnskabelig efterforskning. For den videnskabelige materielt polariserede forsker, hvis religiøse instinkt og trosevne er degenereret, er Kristendommens budskab kun et tomt postulat. En sådan forsker kan kun anerkende, hvad der er underbygget som kendsgerninger. Han kan ikke have tiltro til Kristendommen, og specielt ikke i dens af hedenskabsindslag tilslørede form. At en sådan intelligensudviklet forsker har mistet troen på Gud og på kirkens lære, betyder imidlertid ikke nødvendigvis at han er et slet menneske. Han kan tværtimod i sin adfærd udvise fremragende humane talenter, men hans interesse og søgen efter sandheden har han nu indstillet på materien, hvor han mener, at sandheden eller livsmysteriets løsning skal findes.

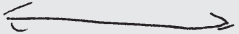
82. Trosreligiøsitetens forfald og den materielle videnskabs opståen.

Da alle mennesker er underkastet udvikling, vokser de fra den religiøse trosevne eller den guddommelige suggestion frem mod intelligensevnens udvikling. Og med denne udvikling vokser de fra den uintellektuelle Kristendom, der i sin oprindelige form ikke er egnet for intelligensmæssige forskning. Denne mentale udvikling medfører at menneskets livsholdning bliver mere eller mindre materialistisk eller gudløs. Dette gælder naturligvis ikke blot videnskabsmænd. Andre mennesker vokser ligeledes fra Kristendommen efterhånden som deres intelligens udvikler sig og de begynder at fordrø logik eller mening i de livsfortolkninger, de bliver stedet overfor. Da udviklingen fører hele menneskeheden fra lavere til højere livstilstande, fra primitivitet til intellektualitet, fører den også mennesker, der tilhører de øvrige religioner, fra deres religiøse tro eller guddommelige suggestion til en mere intellektuel holdning over for livets dybere spørgs-

ge religiøse trang og derved indgå i den for deres udviklingstrin passende guddommelige tro og udgøre midlertidig fyldestgørende livs- eller moralbasis. Og det er netop en sådan troens livs- eller moralbasis, Kristendommen nu gennem snart to tusinde år har udgjort for menneskene. Den er ganske vist udtrykt som livets evige sandhed, men den er ikke udtrykt som en videnskab eller som en logisk sammenhængende tankerække og er derfor ikke beregnet til at skulle udgøre materiale for en videnskabelig efterforskning. For den videnskabelige materielt polariserede forsker, hvis religiøse instinkt og trosevne er degenereret, er Kristendommens budskab kun et tomt postulat. En sådan forsker kan kun anerkende, hvad der er underbygget som kendsgerninger. Han kan ikke have tiltro til Kristendommen, og specielt ikke i dens af hedenskabsindslag tilslørede form. At en sådan intelligensudviklet forsker har mistet troen på Gud og på kirkens lære, betyder imidlertid ikke nødvendigvis at han er et slet menneske. Han kan tværtimod i sin adfærd udvise fremragende humane talenter, men hans interesse og søgen efter sandheden har han nu indstillet på materien, hvor han mener, at sandheden eller livsmysteriets løsning skal findes.

82. Trosreligiøsitetens forfald og den materielle videnskabs opståen.

Da alle mennesker er underkastet udvikling, vokser de fra den religiøse trosevne eller den guddommelige suggestion frem mod intelligensevnens udvikling. Og med denne udvikling vokser de fra den uintellektuelle Kristendom, der i sin oprindelige form ikke er egnet for intelligensmæssig forskning. Denne mentale udvikling medfører at menneskets livsholdning bliver mere eller mindre materialistisk eller gudløs. Dette gælder naturligvis ikke blot videnskabsmænd. Andre mennesker vokser ligeledes fra Kristendommen efterhånden som deres intelligens udvikler sig og de begynder at fordrø logik eller mening i de livsfortolkninger, de bliver stedet overfor. Da udviklingen fører hele menneskeheden fra lavere til højere livstilstande, fra primitivitet til intellektualitet, fører den også mennesker, der tilhører de øvrige religioner, fra deres religiøse tro eller guddommelige suggestion til en mere intellektuel holdning over for livets dybere spørgs-

mål. Det er således ikke blot den kristne verdensreligion der er i opløsning. Alle øvrige verdensreligioner, sekter og samfund vil med tiden forvandles, idet de alle er baseret på den guddommelige suggestion, der videre er baseret på væsenernes religiøse instinkt, som hos alle væsener vil degenerere til fordel for intelligensevnnens udvikling.

Således vil denne udvikling med tiden forvandle trosvæsenerne til intelligensvæsener, der kun kan acceptere ^{bevisførte} kendsgerninger som sandhed og virkelighed. Da de religiøse dogmer og påstande netop ikke er tilgængelige for intelligensmæssig efterforskning, bliver menneskene på dette udviklingsstadium irreligiøse, gudsforægtende og materialister og dermed uden nogen som helst kosmisk livsstøtte, ja de bliver nærmest at betegne som analfabeter hvad angår den psykiske verden og alt hvad der ligger hinsides den fysiske sansning. Som følge af denne udvikling ^{behersker} ~~er~~ en materialistisk eller gudløs bevidsthedssfare ^{store dele af menneskeheden} allerede ~~begyndt at beherske~~ store dele af menneskeheden, ^{hvis} ~~og dens~~ virkninger breder sig mere og mere. Det er i denne gudløshed og den heraf følgende materialisme at menneskene har udviklet sig i raffineret krigsbegavelse og i evnen til konstruktion og anvendelse af helvedesmaskiner og geniale tortur- og dødsapparater med hvilke de ~~kan~~ kan udfolde en djævlemanifestation millioner af gange større i ødelæggelses- lidelses- og dødskapacitet end dyrenes højeste drabs- og dødsunken. Denne menneskeheds mentale tilstand kan derfor ikke med rette kaldes "dyrisk", men kan kun være at betegne som "djævelsk". Er det ikke netop denne mentalitet der udgør kulminationen af al mørk mentalitet i verden? ^{Udgør den ikke} ~~den kulminerende~~ kontrast til livetst højeste lys, alkærligheden, ~~der er~~ den mentalitet og væremåde uden hvilken ingen kan blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? At være ~~i Guds billede~~ efter Guds lignelse er det samme som at have "komisk bevidsthed", hvilket er en absolut betingelse for selvooplevelse af livsmysteriets løsning eller sand erkendelse af "vejen, sandheden og livet", ~~verdensgenløserens fodspor~~

mål. Det er således ikke blot den kristne verdensreligion der er i opløsning. Alle øvrige verdensreligioner, sekter og samfund vil med tiden forvandles, idet de alle er baseret på den guddommelige suggestion, der videre er baseret på væsenernes religiøse instinkt, som hos alle væsener vil degenerere til fordel for intelligensevnnens udvikling. Og således vil denne udvikling med tiden forvandle trosvæsenerne til intelligensvæsener, der kun kan acceptere bevisførte kendsgerninger som sandhed og virkelighed. Da de religiøse dogmer og påstande netop ikke er tilgængelige for intelligensmæssig efterforskning, bliver menneskene på dette udviklingsstadium irreligiøse, gudsforægtende og materialister og dermed uden nogen som helst kosmisk livsstøtte, ja de bliver nærmest at betegne som analfabeter hvad angår den psykiske verden og alt hvad der ligger hinsides den fysiske sansning. Som følge af denne udvikling behersker en materialistisk eller gudløs bevidsthedssfare allerede store dele af menneskeheden, og dens virkninger breder sig mere og mere. Det er i denne gudløshed og den heraf følgende materialisme at menneskene har udviklet sig i raffineret krigsbegavelse og i evnen til konstruktion og anvendelse af helvedesmaskiner og geniale tortur- og dødsapparater med hvilke de kan udfolde en djævlemanifestation millioner af gange større i ødelæggelses- lidelses- og dødskapacitet end dyrenes højeste drabs- og dødsunken. Denne menneskeheds mentale tilstand kan derfor ikke med rette kaldes "dyrisk", men kan kun være at betegne som "djævelsk". Er det ikke netop denne mentalitet der udgør kulminationen af al mørk mentalitet i verden? Udgør den ikke den kulminerende kontrast til livets højeste lys, alkærligheden, der er den mentalitet og væremåde uden hvilken ingen kan blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse? At være i Guds billede efter Guds lignelse er det samme som at have "komisk bevidsthed", hvilket er en absolut betingelse for selvooplevelse af livsmysteriets løsning eller sand erkendelse af "vejen, sandheden og livet i verdensgenløserens fodspor.

Hele den hidtil på troen eller den guddommelige suggestion baserede gudsyndyrkelse er altså nået frem til sin slutepoke. I samme grad som det religiøse instinkt og dermed trosevnen degenererer hos menneskene og de kun accepterer logik eller kendsgerninger som livsobjekter, vil hele den på instinkt og suggestion baserede religiøse verden (~~dyrkelsen af den virkelige eneste sande Gud~~) efterhånden gå i forfald. Kristendommens evige sandhed, verdensgenløserens udødelige facitter kan ikke ses eller opleves med konstellationen intelligens og inhuman følelse. For et menneske med en sådan bevidsthedskonstellation vil livets kosmiske facitter eller livsmysteriets løsning kun virke som golde og livløse postulater. Og da menneskeheden er på vej til kun at kunne opfatte verdensreligionernes evigt lysende facitter som postulater, fantasi og overtro i samme grad som dens intelligens og endnu inhumane følelse udgør dens højeste sansemuligheder, må den naturligvis blive materialistisk og irreligiøs, hvilket dog ikke betyder, at religionerne verden over har været til ingen nytte. Hvad skulle have vejledet Jordens menneskeracer på de forskellige udviklingstrin lige fra de meget primitive naturmennesker op til de nuværende intellektuelle kulturmennesker, dersom der ikke samtidig havde eksisteret mennesker med så udviklet åndelig kapacitet, at de kunne virke som autoriteter, ledere og verdensgenlødere og justere folkeslagenes anelse og instinkt i forhold til deres udviklingstrins livsudfoldelse.

Men som nævnt er menneskene nu mere og mere uimodtagelige for dogmer eller postulater. De forlanger beviser og kendsgerninger. De er mere eller mindre ved at vokse fra det instinkt, der fik dem til udelukkende at basere deres liv på autoriteter, profeter og verdensgenlødere samt disses sandhedsfortolkninger uden om enhver intellektuel bevisførelse. For tidligere epokers mennesker var troen på de nævnte autoriteter og deres sandhedsfortolkninger tilstrækkelig. Deres tro på autoriteter var som det lille barns tro på sin fars og mors udsagn uden om enhver bevisførelse for ~~disse~~ disse udsagns ægthed. Denne barnets blinde tro på og tillid til ~~forældrenes~~ ~~forældrenes~~ ~~forældrenes~~ forældrenes udsagn er nøjagtig den samme tro, det samme princip og den samme kraft ved hvilken tilhængere af alverdens religioner,

Hele den hidtil på troen eller den guddommelige suggestion baserede gudsyndyrkelse er altså nået frem til sin slutepoke. I samme grad som det religiøse instinkt og dermed trosevnen degenererer hos menneskene og de kun accepterer logik eller kendsgerninger som livsobjekter, vil hele den på instinkt og suggestion baserede religiøse verden, dyrkelsen af den virkelige eneste sande Gud, efterhånden gå i forfald. Kristendommens evige sandhed, verdensgenløserens udødelige facitter kan ikke ses eller opleves med konstellationen intelligens og inhuman følelse. For et menneske med en sådan bevidsthedskonstellation vil livets kosmiske facitter eller livsmysteriets løsning kun virke som golde og livløse postulater. Og da menneskeheden er på vej til kun at kunne opfatte verdensreligionernes evigt lysende facitter som postulater, fantasi og overtro i samme grad som dens intelligens og endnu inhumane følelse udgør dens højeste sansemuligheder, må den naturligvis blive materialistisk og irreligiøs, hvilket dog ikke betyder, at religionerne verden over har været til ingen nytte. Hvad skulle have vejledet Jordens menneskeracer på de forskellige udviklingstrin lige fra de meget primitive naturmennesker op til de nuværende intellektuelle kulturmennesker, dersom der ikke samtidig havde eksisteret mennesker med så udviklet åndelig kapacitet, at de kunne virke som autoriteter, ledere og verdensgenlødere og justere folkeslagenes anelse og instinkt i forhold til deres udviklingstrins livsudfoldelse.

Men som nævnt er menneskene nu mere og mere uimodtagelige for dogmer eller postulater. De forlanger beviser og kendsgerninger. De er mere eller mindre ved at vokse fra det instinkt, der fik dem til udelukkende at basere deres liv på autoriteter, profeter og verdensgenlødere samt disses sandhedsfortolkninger uden om enhver intellektuel bevisførelse. For tidligere epokers mennesker var troen på de nævnte autoriteter og deres sandhedsfortolkninger tilstrækkelig. Deres tro på autoriteter var som det lille barns tro på sin fars og mors udsagn uden om enhver bevisførelse for disse udsagns ægthed. Denne barnets blinde tro på og tillid til forældrenes udsagn er nøjagtig den samme tro, det samme princip og den samme kraft ved hvilken tilhængere af alverdens religioner,

sektter og samfund er knyttet til deres trosobjekter og disses autoriteter, og talsmænd. Men barnet bliver ikke ved med at være mindreårig og afhængig af forældrenes autoritet og udsagn. Det vokser frem til selv at kunne ~~op~~ opleve og danne sig anelser eller meninger om livet og tilværelsen, og med denne mentale vækst fremvokser kravet om en højere og mere omfattende livsforklaring. Det er nøjagtigt det samme princip der gør sig gældende under menneskehedens vækst fra primitiv autoritetstro til selvstændig tænkeevne. Menneskene bliver ikke ved med at være åndeligt mindreårige ~~der~~ som kan tilfredsstilles med påstande, dogmer eller fortolkninger, ~~der~~ ^{der} ikke er bevisførte kendsgerninger, men kun udgør brudstykker af den evige sandhed iklædt symboler og lignelser tilpasset som livsforklaring for det uintellektuelle menneske.

83. Dyrisk bevidsthed, Djævlbevidsthed og Helvede.

Når menneskene i stadig øget antal mister evnen til at tro på de religiøse dogmer, har det som påpeget sin årsag i en degenererende instinktevn til fordel for en fremspirende intelligens og en tiltagende følelsesudvikling. Følelseserfaringer udvider væsenets mentale horisontområde. Med intelligensen kan det analysere følelseserfaringerne, der naturligvis i begyndelsen må være meget primitive. Men i samme grad som væsenet med intelligensen kan analysere sine følelseserfaringer, er disse ikke mere baseret på tro, men udgør realistisk selvoplevet viden. Og hvilke erfaringer, og hvilken viden er det så væsenet på dette primitive begyndende menneskestadie kan tilegne sig? Det er naturligvis erfaringerne fra den daglige kamp for livet, kampen for føden, kampen for beskyttelse af afkommet, kampen mod klimaet. Da alle disse erfaringer er knyttet til de ~~blodige~~ blodige kampe, væsenet bestandigt er involveret i for at beskytte sig mod andre levende væsener såsom dyr og mennesker, ~~for at kunne eksistere~~ må væsenets viden og udvikling på dette stadium først og fremmest resultere i øget evne til at dræbe og ødelægge for at kunne hævde sig og selv overleve. Det var en sådan begyndende intelligens- og erfaringsudvikling der hævdede dyret op

sektter og samfund er knyttet til deres trosobjekter og disses autoriteter og talsmænd. Men barnet bliver ikke ved med at være mindreårig og afhængig af forældrenes autoritet og udsagn. Det vokser frem til selv at kunne opleve og danne sig anelser eller meninger om livet og tilværelsen, og med denne mentale vækst fremvokser kravet om en højere og mere omfattende livsforklaring. Det er nøjagtigt det samme princip der gør sig gældende under menneskehedens vækst fra primitiv autoritetstro til selvstændig tænkeevne. Menneskene bliver ikke ved med at være åndeligt mindreårige som kan tilfredsstilles med påstande, dogmer eller fortolkninger, der ikke er bevisførte kendsgerninger, men kun udgør brudstykker af den evige sandhed iklædt symboler og lignelser tilpasset som livsforklaring for det uintellektuelle menneske.

83. Dyrisk bevidsthed, Djævlbevidsthed og Helvede.

Når menneskene i stadig øget antal mister evnen til at tro på de religiøse dogmer, har det som påpeget sin årsag i en degenererende instinktevn til fordel for en fremspirende intelligens og en tiltagende følelsesudvikling. Følelseserfaringer udvider væsenets mentale horisontområde. Med intelligensen kan det analysere følelseserfaringerne, der naturligvis i begyndelsen må være meget primitive. Men i samme grad som væsenet med intelligensen kan analysere sine følelseserfaringer, er disse ikke mere baseret på tro, men udgør realistisk selvoplevet viden. Og hvilke erfaringer, og hvilken viden er det så væsenet på dette primitive begyndende menneskestadie kan tilegne sig? Det er naturligvis erfaringerne fra den daglige kamp for livet, kampen for føden, kampen for beskyttelse af afkommet, kampen mod klimaet. Da alle disse erfaringer er knyttet til de blodige kampe væsenet bestandigt er involveret i for at beskytte sig mod andre levende væsener såsom dyr og mennesker, for at kunne eksistere, må væsenets viden og udvikling på dette stadium først og fremmest resultere i øget evne til at dræbe og ødelægge for at kunne hævde sig og selv overleve. Det var en sådan begyndende intelligens- og erfaringsudvikling der hævdede dyret op

på det højere mentale plan, hvor det har fået betegnelsen "menneske". Hvad angår even til at dræbe, myrde og forsøve sig blev dette begyndende "menneske" efterhånden dyret kolossalt overlegent. Ja, det blev endog i stor udstrækning dyrets herre. Det gjorde ikke blot dyrets legeme til sin føde, ^{det} men gjorde også det levende dyr til et slavevæsen, der på grund af sin mentale underlegenhed måtte trække og gøre hårdt arbejde for sin i erfaring ^{det endnu i dag er tilfældet med} og intelligens overlegne herre, således som ~~vi ser det~~ ^{vi ser det} ~~med~~ elefanter, heste okser, hunde og mange flere dyr. Ja, disse primitive mennesker gjorde endog deres egne medmennesker til slaver og trække, lod dem slide sig til døde i hårdt og vanskeligt arbejde og udnyttede dem således til fordel for deres eget liv og ^{gøddiske liv} ~~velvære~~. Denne væsenernes indbyrdes kamp og krigeriske tilværelse antog således hurtigt dimensioner, der ~~langt~~ ^{langt} oversteg væsenernes oprindelige dyriske mentalitet og gjorde dem til væsener af en langt ~~højere~~ mere dræbende og myrdende natur end dyrene. Medens dyrene kun dræber de væsener, hvis fysiske legemer er en livsbetingende føde for dem, og medens de i pagt med deres natur, med livet som indsats søger at forsvare sig mod de væsener, der stræber dem og deres afkom efter livet, har menneskene udviklet en helt unaturlig og overdimensioneret drabskapacitet og ødelæggelseskunnen, der i dag er millioner af gange mere effektiv end den, dyret med opbydelse af ~~aa~~ sin fysiske styrke og glubskhed er i stand til at mobilisere. Denne menneskenes kolossale drabs- og ødelæggelseskapacitet udgør absolut ikke, som det er tilfældet hos dyrene, en eksistensbetingelse. Den udgør derimod et middel, hvormed ~~de~~ ^{man} søger at tilegne sig magten og overherredømmet over ^{sin} ~~deres~~ medmennesker og disses ejendele, goder og fordele. I sådanne magthungrende menneskers livsområder hører drab, krig og ødelæggelser af livsværdierne derfor til dagens orden.

Allerede med bue og pil blev menneskene drabsoverlegne i forhold til dyrene. Men hvad betyder bue og pil mod det tyvende århundredes kernevåben og alle de øvrige ~~disponible~~ døds- eller helvedesmaskiner udelukkende konstruerede for udslettelse af liv og livsgoder? Abemennesket har med en begyndende intelligens og et meget primitivt følelsesområde efterhånden trænet sig op over dyrets livsstadium, og er med ^{sit} ~~deres~~ nu kulminrende

på det højere mentale plan, hvor det har fået betegnelsen "menneske". Hvad angår even til at dræbe, myrde og forsøve sig blev dette begyndende "menneske" efterhånden dyret kolossalt overlegent. Ja, det blev endog i stor udstrækning dyrets herre. Det gjorde ikke blot dyrets legeme til sin føde, men gjorde også det levende dyr til et slavevæsen, der på grund af sin mentale underlegenhed måtte trække og gøre hårdt arbejde for sin i erfaring og intelligens overlegne herre, således som det endnu i dag er tilfældet med elefanter, heste okser, hunde og mange flere dyr. Ja, disse primitive mennesker gjorde endog deres egne medmennesker til slaver og trække, lod dem slide sig til døde i hårdt og vanskeligt arbejde og udnyttede dem således til fordel for deres eget liv og velvære. Denne væsenernes indbyrdes kamp og krigeriske tilværelse antog således hurtigt dimensioner, der langt oversteg væsenernes oprindelige dyriske mentalitet og gjorde dem til væsener af en langt mere dræbende og myrdende natur end dyrene. Medens dyrene kun dræber de væsener, hvis fysiske legemer er en livsbetingende føde for dem, og medens de i pagt med deres natur, med livet som indsats søger at forsvare sig mod de væsener, der stræber dem og deres afkom efter livet, har menneskene udviklet en helt unaturlig og overdimensioneret drabskapacitet og ødelæggelseskunnen, der i dag er millioner af gange mere effektiv end den, dyret med opbydelse af sin fysiske styrke og glubskhed er i stand til at mobilisere. Denne menneskenes kolossale drabs- og ødelæggelseskapacitet udgør absolut ikke, som det er tilfældet hos dyrene, en eksistensbetingelse. Den udgør derimod et middel, hvormed de søger at tilegne sig magten og overherredømmet over deres medmennesker og disses ejendele, goder og fordele. I sådanne magthungrende menneskers livsområder hører drab, krig og ødelæggelser af livsværdierne derfor til dagens orden.

Allerede med bue og pil blev menneskene drabsoverlegne i forhold til dyrene. Men hvad betyder bue og pil mod det tyvende århundredes kernevåben og alle de øvrige disponible døds- eller helvedesmaskiner udelukkende konstruerede for udslettelse af liv og livsgoder. Abemennesket har med en begyndende intelligens og et meget primitivt følelsesområde efterhånden trænet sig op over dyrets livsstadium, og er med deres nu kulminrende

drabs- og ødelæggelseskapacitet i stand til at udslette millionbyer med deres befolkning og kulturværdier. Ja, store dele af kontinenter kan ~~de~~ i løbet af sekunder ødelægges og gøre ubeboelig for alt liv. Og har det ikke allerede vist sig, at ~~de~~ ^{man} ikke viger tilbage ~~fra~~ ^{for} at tage denne deres gigantiske ~~tilintetgørelses~~ ^{man} kapacitet i anvendelse, og at ~~de~~ vil gøre det i fremtiden, dersom ^{ikke} en højere magt ~~ikke~~ var sat til at forhindre det?

Det er jo almindeligt at give "det onde" i menneskets psyke betegnelse "dyrisk". Men kan man med rette kalde mentaliteten bag manifestationer som de førnævnte "dyriske"? Må det ikke stå klart for en iagttagelse med blot et minimum af dømmekraft, at menneskets sindelag forlængst har overskredet en grænse til livets mørke og ~~til en~~ drabskunnen, som væsenet i form af "dyr" umuligt kan overskride? Den drabs- og mørkementalitet, som vor tids menneske repræsenterer, er af en helt anden art end dyrets, hvis drabskunnen er baseret på ~~en kombination af~~ dets instinkt og primitive følelse, medens menneskets mentale mørke og drabskunnen er baseret på en kombination af intelligens og følelse, hvilket muliggør raffinerede mørke- og lidelses-påhit der helt distancerer dyrenes ^(langt over gennemsnittet) ^{ikke ligegyldigt for de fleste}. Hvad er vel dyrenes drab og kampe i forhold til menneskenes geniale evne til at befordre det mørkeste mørke i de levende væseners liv, ja, til at befordre helvede i renkultur? Kan man retmæssigt kalde væsener bag sådanne manifestationer for "mennesker", dersom det virkelige menneske er et væsen færdigskabt i "Guds billede efter hans lignelse"? Guds billede er i realiteten "alkærlighed". Det færdigskabte menneske i Guds billede er altså et væsen, der kan opfylde livets ~~største~~ ^{højeste} bud, et væsen der "elsker sin næste, som det elsker sig selv". Hvilken betegnelse kan man da give væsener, der kun udfolder livets mørkeste væremåde og lader helvedes kulminerende ild flamme tilintetgørende over alt liv? Da ordet "djevlesk" gennem tiderne er blevet udtryk for livets mørkeste væremåde, kan den rette betegnelse for væsener med en sådan væremåde kun være "djevlevæsener". At denne betegnelse ikke er særlig yndet af væsenerne ~~xx~~ selv, er naturligt. Hvem ønsker at ~~ønsker at~~ være henregnet til en sådan væsenskategori? Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at den mørke væremåde, ja, selve mørkets kulmination, eksisterer inden for den jordmenneskelige

drabs- og ødelæggelseskapacitet i stand til at udslette millionbyer med deres befolkning og kulturværdier. Ja, store dele af kontinenter kan i løbet af sekunder ødelægges og gøres ubeboelig for alt liv. Og har det ikke allerede vist sig, at de ikke viger tilbage fra at tage denne deres gigantiske tilintetgørelseskapacitet i anvendelse, og at de vil gøre det i fremtiden, dersom en højere magt ikke var sat til at forhindre det? Det er jo almindeligt at give "det onde" i menneskets psyke betegnelse "dyrisk". Men kan man med rette kalde mentaliteten bag manifestationer som de førnævnte "dyriske"? Må det ikke stå klart for en iagttagelse med blot et minimum af dømmekraft, at menneskets sindelag forlængst har overskredet en grænse til livets mørke og til en drabskunnen, som væsenet i form af "dyr" umuligt kan overskride? Den drabs- og mørkementalitet, som vor tids menneske repræsenterer, er af en helt anden art end dyrets, hvis drabskunnen er baseret på dets instinkt og primitive følelse, medens menneskets mentale mørke og drabskunnen er baseret på en kombination af intelligens og følelse, hvilket muliggør raffinerede mørke- og lidelses-påhit der helt distancerer dyrenes. Hvad er vel dyrenes drab og kampe i forhold til menneskenes geniale evne til at befordre det mørkeste mørke i de levende væseners liv, ja, til at befordre helvede i renkultur? Kan man retmæssigt kalde væsener bag sådanne manifestationer for "mennesker", dersom det virkelige menneske er et væsen færdigskabt i "Guds billede efter hans lignelse"? Guds billede er i realiteten "alkærlighed". Det færdigskabte menneske i Guds billede er altså et væsen, der kan opfylde livets største bud, et væsen der "elsker sin næste, som det elsker sig selv". Hvilken betegnelse kan man da give væsener, der kun udfolder livets mørkeste væremåde og lader helvedes kulminerende ild flamme tilintetgørende over alt liv? Da ordet "djevlesk" gennem tiderne er blevet udtryk for livets mørkeste væremåde, kan den rette betegnelse for væsener med en sådan væremåde kun være "djevlevæsener". At denne betegnelse ikke er særlig yndet af væsenerne selv, er naturligt. Hvem ønsker at være henregnet til en sådan væsenskategori? Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at den mørke væremåde, ja, selve mørkets kulmination, eksisterer inden for den jordmenneskelige

mentalitet. Millioner af mennesker ^{er beskæftiget med konstruere} arbejder udelukkende ^{med at fabrikere} med at fabrikere ^{der forbringer at} de krigs- ~~og~~ eller helvedesmaskiner, ved hvilke djævlementaliteten kan ^{udfoldes} gøre endnu mere effektiv og raffineret, blodig, ødelæggende og udslettende.

84. Menneskene forstår ikke, at livets mørke eller helvede er et absolut uundværligt led i Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse.

Men det er ikke livets mening, at noget væsen skal ende som djælvvæsen eller tilintetgøres i et evigt helvede. Denne kulminerende ~~udfoldelse af~~ ^{udfoldelse af} livets mørke eller mest fejlagtige udfoldelse af det virkelige liv er et uundværligt led i den store skabelsesproces, som alle levende væsener er involverede i. Den er i Bibelen udtrykt som Guds befaling: "Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse". Menneskene forstår imidlertid slet ikke denne sætning, og mange er end ikke i stand til at fatte, at der eksisterer en Gud eller en bevidsthed, der kan befordre en sådan skabelse. De forstår derfor heller ikke, at denne skabelse er af dimensioner, der for det enkelte menneskes vedkommende strækker sig over millioner af år. Menneskets skabelse i Guds billede efter hans lignelse" er således ikke nogen øjeblikshændelse, men udgør et enormt skabelsespanorama i hvilke et enkelt fysisk jordlivs oplevelse kun indgår som en beskeden brøkdelen. Alle ufærdige mennesker såvel på det fysiske som på det psykiske eller åndelige livsplan lever altså på et eller andet trin mere eller mindre nær denne deres egen guddommelige skabelsesplans slutmål, det færdigskabte menneske i Guds billede. Hvert eneste jordmenneske udgør et mere eller mindre ufærdigt stadium i dets over enorme tidsrum forløbende guddommelige skabelses- eller forvandlingsproces.

At denne skabelsesproces i al sin væld umuligt kunne afsløres for mennesket på dets primitive evolutionsstadier er givet. En bevidsthed, der skal udgøre Guds bevidstheds udtrykte billede, må være ikke blot fysisk men også kosmisk dimensioneret. Og en kosmisk dimensioneret bevidsthed er en bevidsthed, der ikke alene kan rumme en analyse af enkelte lokale detaljer i verdensaltet, men som også kan overskue Kosmos eller verdensaltets

mentalitet. Millioner af mennesker arbejder udelukkende med at fabrikere de krigs- eller helvedesmaskiner, ved hvilke djævlementaliteten kan gøres endnu mere effektivt og raffineret, blodig, ødelæggende og udslettende.

84. Menneskene forstår ikke, at livets mørke eller helvede er et absolut uundværligt led i Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse.

Men det er ikke livets mening, at noget væsen skal ende som djælvvæsen eller tilintetgøres i et evigt helvede. Denne kulminerende udfoldelse af livets mørke eller mest fejlagtige udfoldelse af det virkelige liv er et uundværligt led i den store skabelsesproces som alle levende væsener er involverede i. Den er i Bibelen udtrykt som Guds befaling: "Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse". Menneskene forstår imidlertid slet ikke denne sætning, og mange er end ikke i stand til at fatte, at der eksisterer en Gud eller en bevidsthed, der kan befordre en sådan skabelse. De forstår derfor heller ikke, at denne skabelse er af dimensioner, der for det enkelte menneskes vedkommende strækker sig over millioner af år. Menneskets skabelse "i Guds billede efter hans lignelse" er således ikke nogen øjeblikshændelse, men udgør et enormt skabelsespanorama i hvilke et enkelt fysisk jordlivs oplevelse kun indgår som en beskeden brøkdelen. Alle ufærdige mennesker såvel på det fysiske som på det psykiske eller åndelige livsplan lever altså på et eller andet trin mere eller mindre nær denne deres egen guddommelige skabelsesplans slutmål, det færdigskabte menneske i Guds billede. Hvert eneste jordmenneske udgør et mere eller mindre ufærdigt stadium i dets over enorme tidsrum forløbende guddommelige skabelses- eller forvandlingsproces.

At denne skabelsesproces i al sin væld umuligt kunne afsløres for mennesket på dets primitive evolutionsstadier er givet. En bevidsthed, der skal udgøre Guds bevidstheds udtrykte billede, må være ikke blot fysisk men også kosmisk dimensioneret. Og en kosmisk dimensioneret bevidsthed er en bevidsthed, der ikke alene kan rumme en analyse af enkelte lokale detaljer i verdensaltet, men som også kan overskue Kosmos eller verdensaltets

grundanalyse i sin helhed, ^(en grund analyse) der viser, at verdensaltets mangfoldighed af lokaliteter udgør et urokkeligt samspil af kræfter, hvis slutanalyse er uendeligheden og evigheden, og hvis slutfacit absolut uundgåeligt er "alkærligheden". Den fysiske verden eksisterer netop for at det levende væsen kan opnå en sådan bevidsthed. De ~~ixdix~~ levende væsener i den fysiske verden er alle uden undtagelse af Gud påbegyndte skabelser, der hver især i deres store slutfacit skal blive til "Mennesket i Guds billede efter hans lignelse". De væsener, der er længst fremme i denne skabelse, er de ufærdige mennesker. Dernæst bag dem i den store skabelsesproces kommer dyrelivsformerne, bag dem igen plantelivsformerne, og efter dem minerallivsformerne hvis tilværelsesplan grænser ind i den åndelige verden. ~~Alle disse ufærdige væsener, miherallivsformerne, plante- og dyrelivsformerne samt de ufærdige menneskelivsformer er alle permanent under Guds skabende hånd, både dag og nat, aften og morgen, og det gælder ligefuldt om de sover eller om de er vågne, at de aldrig kan være uden for denne guddommelige skabelses- eller modelleringsproces. De er alle på vej til det store mål: at blive i Guds billede, blive identisk med det evige lys, hvilket vil sige den guddommelige bevidsthedstilstand, der udgør den altomfavnende kærlighed, alkærligheden, som altså ikke blot er forskellige grader af indlært høflighed eller dannelselse eller venlige skulderklap til Næsten, lige så lidt er den et ungt pars gensidige ~~ixdix~~ hede forelskelsesudfoldelse. Alkærligheden er en væremåde, der i virkeligheden er identisk med livets højeste videnskab eller visdom. En kærlighedsudfoldelse der ikke er i pagt med videnskab og visdom er absolut ikke alkærlighed. En videnskab der ikke er alkærlighed kan umuligt være videnskab i dette ords samme betydning. Alkærligheden er således livets allerhøjeste skabe- og manifestationsprincip. Alle andre former for skabe- eller manifestationsprincipper der afviger herfra er kun at betragte som fejlagtig eller ufuldkommen skabelse befordret af væsener der endnu ikke er færdigskabte mennesker i Guds billede.~~

Den livsform eller væremåde, som størsteparten af menneskeheden endnu sukker og stønner under, betegnes ganske vist som "menneskelivsformen", men må i sin kosmiske analyse absolut betegnes som "mørke- eller djævelivsformen"

grundanalyse i sin helhed der viser at verdensaltets mangfoldighed af lokaliteter udgør et urokkeligt samspil af kræfter, hvis slutanalyse er uendeligheden og evigheden, og hvis slutfacit absolut uundgåeligt er "alkærligheden". Den fysiske verden eksisterer netop for at det levende væsen kan opnå en sådan bevidsthed. De levende væsener i den fysiske verden er alle uden undtagelse af Gud påbegyndte skabelser, der hver især i deres store slutfacit skal blive til "Mennesket i Guds billede efter hans lignelse". De væsener, der er længst fremme i denne skabelse, er de ufærdige mennesker. Dernæst bag dem i den store skabelsesproces kommer dyrelivsformerne, bag dem igen plantelivsformerne, og efter dem minerallivsformerne hvis tilværelsesplan grænser ind i den åndelige verden. Alle disse ufærdige væsener, minerallivsformerne, plante- og dyrelivsformerne samt de ufærdige menneskelivsformer er alle permanent under Guds skabende hånd, både dag og nat, aften og morgen, og det gælder ligefuldt om de sover eller om de er vågne, at de aldrig kan være uden for denne guddommelige skabelses- eller modelleringsproces. De er alle på vej til det store mål: at blive i Guds billede, blive identisk med det evige lys, hvilket vil sige den guddommelige bevidsthedstilstand, der udgør den altomfavnende kærlighed, alkærligheden, som altså ikke blot er forskellige grader af indlært høflighed eller dannelselse eller venlige skulderklap til Næsten. Lige så lidt er den et ungt pars gensidige hede forelskelsesudfoldelse. Alkærligheden er en væremåde, der i virkeligheden er identisk med livets højeste videnskab eller visdom. En kærlighedsudfoldelse der ikke er i pagt med videnskab og visdom er absolut ikke alkærlighed. En videnskab der ikke er alkærlighed kan umuligt være videnskab i dette ords sande betydning. Alkærligheden er således livets allerhøjeste skabe- og manifestationsprincip. Alle andre former for skabe- eller manifestationsprincipper der afviger herfra er kun at betragte som fejlagtig eller ufuldkommen skabelse befordret af væsener der endnu ikke er færdigskabte mennesker i Guds billede.

Den livsform eller væremåde, som størsteparten af menneskeheden endnu sukker og stønner under, betegnes ganske vist som "menneskelivsformen", men må i sin kosmiske analyse absolut betegnes som "mørke- eller djævelivsformen".

Hver dag bringes dør i de mange forskellige nyhedsmedier beretninger om oprør, krige og blodsudgydelser, mord og drab, tortur, ~~kidnapping~~^{brud} og hævn-akter. Byer sønderbombes, millioner af mennesker bliver dræbt eller lemlæstet, hustruer bliver enker, børn bliver faderløse, ja ofte forældreløse, tusinder af mennesker vansmægter i koncentrationslejre, ~~og andre~~ tusinder befinder sig i livsnedbrydende krigsfængsler og frihedsberøvende flygtningelejre, medens andre tusinder af krigenes sårede og lemlæstede vander sig på deres smertenslejer. Og menneskene fortsætter med at skabe kernevåben og helvedesmaskiner mere og mere gigantiske i deres rædselseffekt, mere og mere altødelæggende. Vi er her vidne til livets kulminerende mørke, der udgør den direkte modsætning eller kontrast til det strålende lysets verdensrige, som også er under stærk udvikling i form af den allerede indledte nye verdensepoke, den epoke der er bebudet som "Himmeriges rige".

85. Uden Guds skabelse af mennesket som "djælvvæsen" kunne det umuligt blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Når der er tale om, at Gud vil skabe mennesket i sit billede, ~~er der tale om~~, at Gud vil skabe et levende væsen, hvis mentalitet skal udstråle alkærlighedens totale livgivende og varmende lysmanifestation, der udgør den absolutte modsætning til livets kulminerende mørke- eller helvedesmanifestationer. At denne guddommelige skabelse er en gigantskabelse, har menneskene endnu ikke fattet. At skabe et menneske i Guds billede er at skabe et væsen, der på det nærmeste er en Gud. Det er et væsen som bestandigt kun kan udstråle Guds evige lys: "den hellige ånd". Det er et væsen, der eksisterer som en permanent mental sol, hvis lys "alkærligheden" er en livgivende velsignende kraft, der overgår selve sollyset. Men når selv den mindste form for manifestation eller handling umuligt kan sanses eller opleves uden dens kontrast eller modsætning, hvorledes skulle da et væsen med en så umådelig lys- og krafteffekt blive til, uden at have oplevet og fået kendskab til en kontrast eller mørkeeffekt af modsvarende styrke?

Hver dag bringes der i de mange forskellige nyhedsmedier beretninger om oprør, krige og blodsudgydelser, mord og drab, tortur, kidnapning og hævn-akter. Byer sønderbombes, millioner af mennesker bliver dræbt eller lemlæstet, hustruer bliver enker, børn bliver faderløse, ja ofte forældreløse, tusinder af mennesker vansmægter i koncentrationslejre, og andre tusinder befinder sig i livsnedbrydende krigsfængsler og frihedsberøvende flygtningelejre, medens andre tusinder af krigenes sårede og lemlæstede vander sig på deres smertenslejer. Og menneskene fortsætter med at skabe kernevåben og helvedesmaskiner mere og mere gigantiske i deres rædselseffekt, mere og mere altødelæggende. Vi er her vidne til livets kulminerende mørke, der udgør den direkte modsætning eller kontrast til det strålende lysets verdensrige, som også er under stærk udvikling i form af den allerede indledte nye verdensepoke, den epoke der er bebudet som "Himmeriges rige".

85. Uden Guds skabelse af mennesket som "djælvvæsen" kunne det umuligt blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Når der er tale om, at Gud vil skabe mennesket i sit billede, er der tale om, at Gud vil skabe et levende væsen, hvis mentalitet skal udstråle alkærlighedens totale livgivende og varmende lysmanifestation, der udgør den absolutte modsætning til livets kulminerende mørke- eller helvedesmanifestationer. At denne guddommelige skabelse er en gigantskabelse, har menneskene endnu ikke fattet. At skabe et menneske i Guds billede er at skabe et væsen, der på det nærmeste er en Gud. Det er et væsen som bestandigt kun kan udstråle Guds evige lys: "den hellige ånd". Det er et væsen, der eksisterer som en permanent mental sol, hvis lys "alkærligheden" er en livgivende velsignende kraft, der overgår selve sollyset. Men når selv den mindste form for manifestation eller handling umuligt kan sanses eller opleves uden dens kontrast eller modsætning, hvorledes skulle da et væsen med en så umådelig lys- og krafteffekt blive til, uden at have oplevet og fået kendskab til en kontrast eller mørkeeffekt af modsvarende styrke?

Gennem et kosmisk evolutionsprincip i form af en syvtrins sansekapacitet overfører Gud en kopi af sit eget væsen og sin egen væremåde til det levende væsen. Inden for dette syvtrinsprincip er det ufærdige menneske i sin bevidsthedsdannelse kun nået til det tredje og fjerde trin, men vil under Guds bestandige førelse uomgængeligt udvikle sig videre for omsider at komme til at lyse og funkle som en alkærlighedssol, hvis strålevæld er alvisdom, harmoni, lykke og salighed. Og da er Guds skabelse af mennesket fuldbragt. Mennesket i Guds billede befolker Jorden og dens himmel.

Guds billede er altså en bevidsthed, der rummer al kendskab til om såvel livets mørke som til livets lys. En bevidsthed, der ikke rummer tilstrækkelig kundskab om mørket, vil uvilkårligt mangle tilsvarende kundskab om lyset, ligesom den vil være uden kendskab til mørket i samme grad som den er uden kendskab til lyset. Og er det ikke netop en sådan bevidsthedsbegrænsning der gælder for det jordiske menneske? Det kender ikke mørket som et nødvendigt element i den store kosmiske skabelsesproces og mangler derfor i tilsvarende grad kundskab om det virkelige livets lys. Det jordiske menneske repræsenterer altså et ufærdigt stadium i den Guds skabelses- eller forvandlingsproces gennem hvilken det skal fuldkommengøres og fremtræde i Guds billede efter hans lignelse.

86. Djævlbevidsthed er ikke livets slutfacit.
En ny bevidsthed opstår.

At mørket ~~er~~ eller helvedsmanifestationerne ikke er det endelige mål for den store udviklings- skabelses- eller forvandlingsproces, menneskeheden er involveret i, kan iagttages på mange områder. Mange mennesker er til eksempel forlængst så forvandlede i retning mod det fuldkomne eller humane stadium, at de ikke mere kan myrde deres medmennesker. Yderligere ~~er der~~ ^{kan man} mange mennesker ~~der~~ ^{der} heller ikke kan dræbe dyr. ~~De~~ ^{lignende de benyttet} undgår at påføre deres Næste lidelser og besværligheder. ~~Mange~~ ^{Et stort antal mennesker} er endog så langt fremme, at de gerne hjælper Næsten og gør godt for mennesker i nød. Af og til har sådanne mennesker indflydelse på politik, på samfundslove, på kulturskabelse, på opførelser af forskellige

Gennem et kosmisk evolutionsprincip i form af en syvtrins sansekapacitet overfører Gud en kopi af sit eget væsen og sin egen væremåde til det levende væsen. Inden for dette syvtrinsprincip er det ufærdige menneske i sin bevidsthedsdannelse kun nået til det tredje og fjerde trin, men vil under Guds bestandige førelse uomgængeligt udvikle sig videre for omsider at komme til at lyse og funkle som en alkærlighedssol, hvis strålevæld er alvisdom, harmoni, lykke og salighed. Og da er Guds skabelse af mennesket fuldbragt. Mennesket i Guds billede befolker Jorden og dens himmel.

Guds billede er altså en bevidsthed, der rummer al kendskab til såvel livets mørke som til livets lys. En bevidsthed, der ikke rummer tilstrækkelig kundskab om mørket, vil uvilkårligt mangle tilsvarende kundskab om lyset, ligesom den vil være uden kendskab til mørket i samme grad som den er uden kendskab til lyset. Og er det ikke netop en sådan bevidsthedsbegrænsning der gælder for det jordiske menneske? Det kender ikke mørket som et nødvendigt element i den store kosmiske skabelsesproces og mangler derfor i tilsvarende grad kendskab om det virkelige livets lys. Det jordiske menneske repræsenterer altså et ufærdigt stadium i den Guds skabelses- eller forvandlingsproces gennem hvilken det skal fuldkommengøres og fremtræde i Guds billede efter hans lignelse.

86. Djævlbevidsthed er ikke livets slutfacit.
En ny bevidsthed opstår.

At mørket eller helvedsmanifestationerne ikke er det endelige mål for den store udviklings- skabelses- eller forvandlingsproces, menneskeheden er involveret i, kan iagttages på mange områder. Mange mennesker er til eksempel forlængst så forvandlede i retning mod det fuldkomne eller humane stadium, at de ikke mere kan myrde deres medmennesker. Yderligere er der mange mennesker der heller ikke kan dræbe dyr. De undgår at påføre deres Næste lidelser og besværligheder. Mange er endog så langt fremme, at de gerne hjælper Næsten og gør godt for mennesker i nød. Af og til har sådanne mennesker indflydelse på politik, på samfundslove, på kulturskabelse, på opførelser af forskellige

institutioner til menneskeheds vel. Røde Kors organisationen med sin ubetingede hjælpeindsats i krigs- og katastroferamte områder kloden over er yderligere et af de mange vægtige beviser for, at djævlbevidstheden ikke er helt enerådende i den udviklingsfase, menneskeheden for tiden befinder sig i.

Selv om videnskaben står bag konstruktionen af helvedesapparaturer spændende over et uhyggeligt bredt register af nærmest sadistisk natur, må det erkendes, at samme videnskab også står bag manifestationen af utallige tekniske hjælpemidler, der har forandret og lettet menneskenes daglige liv, på mange områder. Gennem teknik og automatiseringer er menneskenes tidligere primitive og hårde arbejds- og skabevilkår væsentligt lettet, og de er således i stor udstrækning på vej mod befrielse fra den bibelske dom "i dit ansigts sved skal du æde dit brød". Gennem den fortsatte udvikling vil og fysiske arbejdsområde vil efterhånden blive helautomatiseret, hvorved tilværelsen vil blive lettere og behageligere for menneskene, og efterhånden med tiden helt eliminere kampen for det daglige brød.

Hvorledes har menneskene kunnet finde på at skabe alle disse goder, alle disse fysiske hjælpemidler? Er disse foreteelser ikke netop udtryk for Guds fremadskridende skabelse eller udvikling af mennesket? Har denne udvikling ikke forlenet mennesket med evnen til at opfinde og skabe disse goder for at frigøre det og mildne dets daglige tilværelse? Har ikke de højt udviklede landbrugsmaskiner befriet både mennesker og dyr fra meget tungt og opslidende arbejde? Og fortsætter ikke den industrielle udvikling verden over til samme befrielse og samme gode for hele menneskeheden? Mange nye opfindelser og konstruktioner venter endnu på at blive manifesteret til menneskets befrielse, opmuntring og glæde. Alt dette til bekræftelse af, at hinsides det mørkets domæne, som menneskene endnu har at tilbagelægge, tegner sig Guds fremadskridende lysende færdigskabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Og hvorledes skulles vel det levende væsen kunne blive til dette sollyse billede af Gud, om ikke det netop var på baggrund af det gennemvandrede mørke?

87. Kontrasterne "mørket" og "lyset", "hadet" og "alkærligheden".

institutioner til menneskeheds vel. Røde Kors organisationen med sin ubetingede hjælpeindsats i krigs- og katastroferamte områder kloden over er yderligere et af de mange vægtige beviser for, at djævlbevidstheden ikke er helt enerådende i den udviklingsfase, menneskeheden for tiden befinder sig i.

Selv om videnskaben står bag konstruktionen af helvedesapparaturer spændende over et uhyggeligt bredt register af nærmest sadistisk natur, må det erkendes, at samme videnskab også står bag manifestationen af utallige tekniske hjælpemidler, der har forandret og lettet menneskenes daglige liv på mange områder. Gennem teknik og automatiseringer, er menneskenes tidligere primitive og hårde arbejds- og skabevilkår væsentligt lettet, og de er således i stor udstrækning på vej mod befrielse fra den bibelske dom "i dit ansigts sved skal du æde dit brød". Gennem den fortsatte udvikling vil, det materielle og fysiske arbejdsområde efterhånden blive helautomatiseret, hvorved tilværelsen vil blive lettere og behageligere for menneskene, efterhånden med tiden helt eliminere kampen for det daglige brød.

Hvorledes har menneskene kunnet finde på at skabe alle disse goder, alle disse fysiske hjælpemidler? Er disse foreteelser ikke netop udtryk for Guds fremadskridende skabelse eller udvikling af mennesket? Har denne udvikling ikke forlenet mennesket med evnen til at opfinde og skabe disse goder for at frigøre det og mildne dets daglige tilværelse? Har ikke de højt udviklede landbrugsmaskiner befriet både mennesker og dyr fra meget tungt og opslidende arbejde? Og fortsætter ikke den industrielle udvikling verden over til samme befrielse og samme gode for hele menneskeheden? Mange nye opfindelser og konstruktioner venter endnu på at blive manifesteret til menneskets befrielse, opmuntring og glæde. Alt dette til bekræftelse af, at hinsides det mørkets domæne, som menneskene endnu har at tilbagelægge, tegner sig Guds fremadskridende lysende færdigskabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Og hvorledes skulles vel det levende væsen kunne blive til dette sollyse billede af Gud, om ikke det netop var på baggrund af det gennemvandrede mørke?

87. Kontrasterne "mørket" og "lyset", "hadet" og "alkærligheden".

I Guds skabelsesplan forekommer der således to store kontraster, "Mørket" og "Lyset" eller "Hadet" og "Alkærligheden", ~~Disse to kontraster~~ som regel i daglig tale betegnes som henholdsvis "det onde" og "det gode". Men hvorledes skulle virkelig godhed eller kærlighed kunne sanses eller opleves, dersom dets modsætning "det onde" eller "Hadet" ikke eksisterede? Og hvorledes skulle det levende væsen kunne opleve disse to kontraster, dersom der ikke i dets psyke eller mentale struktur udviklede sig et talent, gennem hvilket det ved selvoplevelse efterhånden fik stadig øget indblik i disse to kontrasters særlige natur? De udgør jo de absolut eneste energiformer eller det absolut eneste materiale, hvorudfra det levende væsens livsoplevelse kan skabes eller formes, og de er således en absolut betingelse for livets fuldkomne oplevelse. Og hvorledes skulle ~~det levende væsen~~ kunne tilegne sig virkelig kundskab om hadet såvel som om kærligheden og dermed få mulighed for at gøre sig til herre over disse kontraster, ~~om ikke~~ ^{der om det} kunne ske ved selvoplevelse? Kun gennem selvoplevelse vil det levende væsen kunne udvikle evnen til at bringe sin livsmanifestation eller væremåde i et så guddommeligt afbalanceret forhold mellem ~~lyset og mørket~~ ^{mørke og lys,} at den kommer til at udgøre livets højeste kunstværk helt i Guds billede efter hans lignelse, hvilket vil sige, at den afviger fra alle andre kunstværker derved, at lyset i den er "alkærligheden" og mørket kun udgør den nødvendige grad af "skygge" for markering af lyset som livets altoverstrålende evige guddommelige ånd og magt.

Når livets mørke her kun er nævnt som en "skygge", betyder det at "mørket" ~~er~~ "det onde" i det færdige menneskes væremåde absolut ikke forekommer i nogen form for realistisk manifestation eller handling. Her hører alle manifestationer eller handlinger ind under begrebet "alkærlighed" og mørket eksisterer kun som den gennem mange forudgående fysiske inkarnationer erhvervede viden eller videnskab om livets mørke, i kraft af hvilken det levende væsen netop er blevet herre over både lyset og mørket. Det er ved denne harmoniske kombination af livets mørke og livets lys i det færdigskabte levende væsens psyke og væremåde, at det er blevet et alkærlighedens

I Guds skabelsesplan forekommer der således to store kontraster, "Mørket" og "Lyset" eller "Hadet" og "Alkærligheden", der som regel i daglig tale betegnes som henholdsvis "det onde" og "det gode". Men hvorledes skulle virkelig godhed eller kærlighed kunne sanses eller opleves, dersom dets modsætning "det onde" eller "Hadet" ikke eksisterede? Og hvorledes skulle det levende væsen kunne opleve disse to kontraster, dersom der ikke i dets psyke eller mentale struktur udviklede sig et talent gennem hvilket det ved selvoplevelse efterhånden fik stadig øget indblik i disse to kontrasters særlige natur? De udgør jo de absolut eneste energiformer eller det absolut eneste materiale, hvorudfra det levende væsens livsoplevelse kan skabes eller formes, og de er således en absolut betingelse for livets fuldkomne oplevelse. Og hvorledes skulle det levende væsen kunne tilegne sig virkelig kundskab om hadet såvel som om kærligheden og dermed få mulighed for at gøre sig til herre over disse kontraster, om ikke det kunne ske ved selvoplevelse? Kun gennem selvoplevelse vil det levende væsen kunne udvikle evnen til at bringe sin livsmanifestation eller væremåde i et så guddommeligt afbalanceret forhold mellem mørke og lys at den kommer til at udgøre livets højeste kunstværk helt i Guds billede efter hans lignelse, hvilket vil sige, at den afviger fra alle andre kunstværker derved, at lyset i den er "alkærligheden" og mørket kun udgør den nødvendige grad af "skygge" for markering af lyset som livets altoverstrålende evige guddommelige ånd og magt.

Når livets mørke her kun er nævnt som en "skygge", betyder det at "mørket" eller "det onde" i det færdige menneskes væremåde absolut ikke forekommer i nogen form for realistisk manifestation eller handling. Her hører alle manifestationer eller handlinger ind under begrebet "alkærlighed" og mørket eksisterer kun som den gennem mange forudgående fysiske inkarnationer erhvervede viden eller videnskab om livets mørke, i kraft af hvilken det levende væsen netop er blevet herre over både lyset og mørket. Det er ved denne harmoniske kombination af livets mørke og livets lys i det færdigskabte levende væsens psyke og væremåde, at det er blevet et alkærlighedens

væsen og fremtræder helt efter Guds lignelse. Den forjættede Guds skabelse af mennesket i sit billede er her blevet fuldbragt.

Mørket eller djævlens naturen i det ufærdige menneske er altså under udvikling for at opfylde et absolut uundværligt formål i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Ligeledes er humaniteten eller livets lys under udvikling frem til i form af ~~alkærlighed~~ ^{Sammenlignet med} at blive det kulminerende produkt af Guds skabervælde. ~~I forhold til~~ ^{Ydermere} hvad det levende væsen som abe- eller naturmenneske var i stand til, har det jordiske menneske af vor tid gjort sig til herre over ~~en~~ millionfoldig skabekapacitet, ~~og~~ langt størsteparten af vore dages tekniske goder ~~er~~ frembragt i indeværende århundrede. Hvad er det, vi her er vidne til? Befinder vi os ikke fysisk dagsbevidst midt i Guds skaberværksted, det atelier i hvilket han udformer og færdigskaber mennesket i sit billede?

88. Nydelsen af frugterne fra "kundskabens træ" og den heraf følgende udvikling af kendskabet til "godt" og "ondt".

Alle levende væseners mentalitet, hvilket vil sige alt hvad der kan sanses af liv, fremtræder som en kombination af de to kontraster "mørket" og "lyset". Netop i kraft af disse to kontraster har menneskene kunnet udvikle den kulminerende evne til at frembringe det altudslettende mord- og krigsapparat og den deraf følgende kulminerende helvedesatmosfære, der martrer vor tids menneskehed. Men som påpeget er menneskene også i stigende grad i færd med at skabe en mangfoldighed af apparaturer, der i særlig grad er til brug for fredens tjeneste. ^{Som} ~~De er meget~~ effektive hjælpemidler for menneskene i deres ~~daglige~~ arbejde eller energiudfoldelse for opretholdelse af ~~deres~~ daglige liv. Hele denne stærkt ekspanderende frembringelse af hjælpeapparat vil fortsætte og med tiden gøre hele menneskehedens livsbetingende manuelle fysiske arbejde helautomatisk.

Når menneskene således mere og mere viser tendens til at skabe nytte- og livsbefordrende frembringelser i stedet for destruktive og dødsbefordrende apparaturer, skyldes det udelukkende nydelsen af frugterne af "kundskabens træ". Og dette er jo en begyndende bekræftelse af "slangen"s ord til

væsen og fremtræder helt efter Guds lignelse. Den forjættede Guds skabelse af mennesket i sit billede er her blevet fuldbragt.

Mørket eller djævlens naturen i det ufærdige menneske er altså under udvikling for at opfylde et absolut uundværligt formål i Guds skabelse af mennesket i sit billede. Ligeledes er humaniteten eller livets lys under udvikling frem til i form af alkærlighed at blive det kulminerende produkt af Guds skabervælde. I forhold til, hvad det levende væsen som abe- eller naturmenneske var i stand til, har det jordiske menneske af vor tid gjort sig til herre over en millionfoldig skabekapacitet og langt størsteparten af vore dages tekniske goder er frembragt i indeværende århundrede. Hvad er det, vi her er vidne til? Befinder vi os ikke fysisk dagsbevidst midt i Guds skaberværksted, det atelier i hvilket han udformer og færdigskaber mennesket i sit billede?

88. Nydelsen af frugterne fra "kundskabens træ" og den heraf følgende udvikling af kendskabet til "godt" og "ondt".

Alle levende væseners mentalitet, hvilket vil sige alt hvad der kan sanses af liv, fremtræder som en kombination af de to kontraster "mørket" og "lyset". Netop i kraft af disse to kontraster har menneskene kunnet udvikle den kulminerende evne til at frembringe det altudslettende mord- og krigsapparat og den deraf følgende kulminerende helvedesatmosfære, der martrer vor tids menneskehed. Men som påpeget er menneskene også i stigende grad i færd med at skabe en mangfoldighed af apparaturer, der i særlig grad er til brug i fredens tjeneste. De er meget effektive hjælpemidler for menneskene i deres daglige arbejde eller energiudfoldelse for opretholdelse af deres daglige liv. Hele denne stærkt ekspanderende frembringelse af hjælpeapparat vil fortsætte og med tiden gøre hele menneskehedens livsbetingende manuelle fysiske arbejde helautomatisk.

Når menneskene således mere og mere viser tendens til at skabe nytte- og livsbefordrende frembringelser i stedet for destruktive og dødsbefordrende apparaturer, skyldes det udelukkende nydelsen af frugterne fra "kundskabens træ". Og dette er jo en begyndende bekræftelse af "slangen"s ord til

"Eva" i "Paradisets have": Mon Gud virkelig har sagt, I må ikke spise af noget træ i haven? Og kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugten på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja I må ikke røre derved, thi så skal I dø! Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø! Men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt! (1.Mose. 3,1-5). Er det ikke netop denne tilegnelse af kundskab, der udgør et urokkeligt fundament i Guds skabelse af mennesket i sit billede? Hvorledes skulle mennesket kunne blive ekspert i kundskab om hvad der er absolut godt, og hvad der absolut ondt, dersom det ikke netop var bragt i en tilstand, hvor det havde mulighed for hver dag at kunne nyde frugterne fra "kundskabens træ" og opdage disse frugters uundværlighed i bevidsthedsskabelse og bevidsthedsvækst?

Da kundskabens træ er det samme som menneskenes daglige fysiske liv, er det næppe vanskeligt ud fra denne erkendelse at vurdere deres forhold til nydelsen af frugterne fra dette træ, idet deres skæbne netop udelukkende er virkninger af denne nydelse. Når mennesker på grund af mere eller mindre defekte organismer til trængsel opfylder hospitaler verden over, når millioner af mennesker sulter ihjel og andre millioner må friste tilværelsen i mentalt mørke, når millioner livsoplevelse er præget af sorger, ~~og~~ bekymringer og livslede, der ofte fører til selvmord, Når utallige mennesker må opleve livet gennem organismer ødelagt af frådseri, drukkenskab, tobaksrygning, narkomani og andre nedbrydende livsvaner, hvad er da årsagen til denne dystre skæbnedannelse? ~~for~~ den ikke netop ~~udgør~~ virkninger af nydelsen af kundskabstræets frugter? Kun denne nydelse kan give menneskene selvoplevet kundskab om, hvad der i livsoplevelsen hører ind under "det onde", nemlig alt hvad der udgør modsætningen til den livsmanifestation der er i pagt med verdensaltets evigt altbeherskende grundprincip "alkærligheden".

39. Menneskene og alkærligheden.

For menneskene er denne forannævnte livets højeste grundlov kommet til udtryk i verdensgenløserens ord: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte

"Eva" i "Paradisets have": Mon Gud virkelig har sagt, I må ikke spise af noget træ i haven? Og kvinden svarede: Vi har lov at spise af frugten på havens træer, kun af frugten på træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja I må ikke røre derved, thi så skal I dø! Da sagde slangen til kvinden: I skal ingenlunde dø! Men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes jeres øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt! (1. Mose. 3, 1-5). Er det ikke netop denne tilegnelse af kundskab, der udgør et urokkeligt fundament i Guds skabelse af mennesket i sit billede? Hvorledes skulle mennesket kunne blive ekspert i kundskab om hvad der er absolut godt, og hvad der absolut ondt, dersom det ikke netop var bragt i en tilstand, hvor det havde mulighed for hver dag at kunne nyde frugterne fra "kundskabens træ" og opdage disse frugters uundværlighed i bevidsthedsskabelse og bevidsthedsvækst?

Da kundskabens træ er det samme som menneskenes daglige fysiske liv, er det næppe vanskeligt ud fra denne erkendelse at vurdere deres forhold til nydelsen af frugterne fra dette træ, idet deres skæbne netop udelukkende er virkninger af denne nydelse. Når mennesker på grund af mere eller mindre defekte organismer til trængsel opfylder hospitaler verden over, når millioner af mennesker sulter ihjel og andre millioner må friste tilværelsen i mentalt mørke, når millioner livsoplevelse er præget af sorger, bekymringer og livslede, der ofte fører til selvmord, når utallige mennesker må opleve livet gennem organismer ødelagt af frådseri, drukkenskab, tobaksrygning, narkomani og andre nedbrydende livsvaner, hvad er da årsagen til denne dystre skæbnedannelse, om den ikke netop udgør virkninger af nydelsen af kundskabstræets frugter? Kun denne nydelse kan give menneskene selvoplevet kundskab om, hvad der i livsoplevelsen hører ind under "det onde", nemlig alt hvad der udgør modsætningen til den livsmanifestation der er i pagt med verdensaltets evigt altbeherskende grundprincip "alkærligheden".

89. Menneskene og alkærligheden.

For menneskene er denne forannævnte livets højeste grundlov kommet til udtryk i verdensgenløserens ord: Du skal elske Herren din Gud af hele dit

hjerter, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne. (Matt. 22, 37-40). Men hvorledes kan det ufærdige menneske elske sin næste som sig selv, hvilket jo ikke blot er en viljesakt som dette at stå op eller sidde ned? Det nytter ikke, at man gerne vil elske sin næste som sig selv, dersom man ikke har udviklet evnen til en sådan kærlighedsudfoldelse. Næstekærligheden eller alkærligheden er altså en evne båret af et talent. Men et talent kan kun blive til gennem udvikling, hvilket vil sige gennem oplevelser gentaget i et sådant omfang, at de udvikler vane eller automatfunktion, der fungerer uafhængig af den bevidste vilje. På dette udviklingsstadium bliver alkærligheden en karakteregenskab hos dens ophav, som dermed er blevet det færdigskabte menneske i Guds billede og kommer til at opleve kosmiske glimt for til sidst af gennemleve "den store fødsel".

~~Her~~ ~~der~~ i særlig grad udvikler alkærligheden hos mennesket, er virkningen af dets gentagne mørke- eller lidelsesfrembringende væremåde over for Næsten, ^(hvilket altså vil sige over for dyr og mennesker,) idet denne væremåde kommer til at udgøre dets kommende skæbne. De mange oplevelser af mørke, og lidelsesfulde karma- eller skæbnetilstande skaber i væsenet et talent for at føle medlidenhed, der slutteligt udvikler sig til humanitet og næstekærlighed eller alkærlighed. I samme grad som denne medlidenhedsevne vokser i væsenet, kan det i mindre og mindre grad nænne at gøre det onde mod Næsten eller omgivelserne, og det begynder da at få en permanent lys skæbne og vokse frem mod den fuldkomne tilstand at udgøre et alkærlighedens væsen i Guds billede efter hans lignelse.

Her må man forstå, at alkærligheden absolut ikke er identisk med den sympatifølelse, der beforder den enpoledede seksuelle parringsakt. Medens alkærligheden kun kan tilegnes gennem en lang udviklingsproces, opretholdes den seksuelle parringssympati ved en organisk proces indbygget i alle fysiske væsener uanset hvilket udviklingstrin de befinder sig på. Denne sympati er hovedsagelig begrænset til parringspartneren og afkommet, medens alkærligheden udstråler betingelsesløst fra det færdige menneske ligesom solens

hjerter, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne. (Matt. 22, 37-40). Men hvorledes kan det ufærdige menneske elske sin næste som sig selv, hvilket jo ikke blot er en viljesakt som dette at stå op eller sidde ned? Det nytter ikke, at man gerne vil elske sin næste som sig selv, dersom man ikke har udviklet evnen til en sådan kærlighedsudfoldelse. Næstekærligheden eller alkærligheden er altså en evne båret af et talent. Men et talent kan kun blive til gennem udvikling, hvilket vil sige gennem oplevelser gentaget i et sådant omfang, at de udvikler vane eller automatfunktion, der fungerer uafhængig af den bevidste vilje. På dette udviklingsstadium bliver alkærligheden en karakteregenskab hos dens ophav, som dermed er blevet det færdigskabte menneske i Guds billede og kommer til at opleve kosmiske glimt for til sidst af gennemleve "den store fødsel".

Det der i særlig grad udvikler alkærligheden hos mennesket, er virkningen af dets gentagne mørke- eller lidelsesfrembringende væremåde over for Næsten, hvilket altså vil sige over for dyr og mennesker, idet denne væremåde kommer til at udgøre dets kommende skæbne. De mange oplevelser af mørke, og lidelsesfulde karma- eller skæbnetilstande skaber i væsenet et talent for at føle medlidenhed, der slutteligt udvikler sig til humanitet og næstekærlighed eller alkærlighed. I samme grad som denne medlidenhedsevne vokser i væsenet, kan det i mindre og mindre grad nænne at gøre det onde mod Næsten eller omgivelserne, og det begynder da at få en permanent lys skæbne og vokse frem mod den fuldkomne tilstand at udgøre et alkærlighedens væsen i Guds billede efter hans lignelse.

Her må man forstå, at alkærligheden absolut ikke er identisk med den sympatifølelse, der beforder den enpoledede seksuelle parringsakt. Medens alkærligheden kun kan tilegnes gennem en lang udviklingsproces, opretholdes den seksuelle parringssympati ved en organisk proces indbygget i alle fysiske væsener uanset hvilket udviklingstrin de befinder sig på. Denne sympati er hovedsagelig begrænset til parringspartneren og afkommet, medens alkærligheden udstråler betingelsesløst fra det færdige menneske ligesom solens

stråler betingelsesløst udstrømmer til alle væsener. Det er altså denne betingelsesløst givende kærlighed, der er Guds hellige ånd og væremåde, livets fundament, det billede i hvilket Gud skaber mennesket efter sin lignelse.

90.. Dette at elske sin næste som sig selv
er en anden kærlighed end dyrenes og de ufærdige menneskers
parrings- og ægteskabskærlighed.

På sin lange udviklingsfærd bevæger ^(den jordiske) menneskeheden sig nu mod en ny stor verdensepoke i hvilken menneskene hver især vil blive til det færdige menneske i "Guds billede efter hans lignelse". I denne epoke vil bibelens ord om Guds skabelse af mennesket i denne ophøjede totale fuldkommenhed blive opfyldt. "Mennesket i Guds billede efter hans lignelse" er et væsen, der helt kan opfylde det evige guddommelige bud om at elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. Dette at elske Gud vil ~~ikke~~ sige at elske verden, livet og tilværelsen i såvel de lyse og lykkelige som i de mørke og ulykkelige ~~tilstande~~ aspekteringer. At elske de mørke og ulykkelige tilstande i ~~mørket~~ verden er ikke det samme som at manifestere dem, men er at lære ~~dem~~ at kende dem og opleve dem som urokkelige beviser for og vejledning i, hvordan man ikke skal leve sit liv. Uden oplevelse af mørket vil intet væsen nogen sinde komme til at kunne opleve lyset. Uden had ingen kærlighed. Og uden had og kærlighed ville Guds skabelse af mennesket i sit billede være en umulighed. Det er rigtigt, at Gud er almægtig. Men hvorledes skal Gud kunne manifestere et større mirakel end skabelsen af det levende væsen såvel fra makrokosmos og mikrokosmos som fra mellemkosmos i sit eget billede ^{og ~~sin~~ ~~etter sin~~} egen lignelse?

At elske sin næste som sig selv er en anden kærlighed end dyrenes parringskærlighed og de ufærdige menneskers ægteskabskærlighed, der i sin kulmination som det vi kalder "forelskelse" kun er baseret på en særlig hormonproces. Denne "kunstige" kærlighed fordrer absolut genforelskelse de to partnere imellem, ligesom den også kun kan reagere over for væsener af

stråler betingelsesløst udstrømmer til alle væsener. Det er altså denne betingelsesløst givende kærlighed, der er Guds hellige ånd og væremåde, livets fundament, det billede i hvilket Gud skaber mennesket efter sin lignelse.

90. Dette at elske sin næste som sig selv
er en anden kærlighed end dyrenes og de ufærdige menneskers
parringe- og ægteskabskærlighed.

På sin lange udviklingsfærd bevæger den jordiske menneskehed sig nu mod en ny stor verdensepoke i hvilken menneskene hver især vil blive til det færdige menneske i "Guds billede efter hans lignelse". I denne epoke vil bibelens ord om Guds skabelse af mennesket i denne ophøjede totale fuldkommenhed blive opfyldt. "Mennesket i Guds billede efter hans lignelse" er et væsen, der helt kan opfylde det evige guddommelige bud om at elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. Dette at elske Gud vil sige at elske verden, livet og tilværelsen i såvel de lyse og lykkelige som i de mørke og ulykkelige aspekteringer. At elske de mørke og ulykkelige tilstande i verden er ikke det samme som at manifestere dem, men er at lære at kende dem og opleve dem som urokkelige beviser for og vejledning i, hvordan man ikke skal leve sit liv. Uden oplevelse af mørket vil intet væsen nogen sinde komme til at kunne opleve lyset. Uden had ingen kærlighed. Og uden had og kærlighed ville Guds skabelse af mennesket i sit billede være en umulighed. Det er rigtigt, at Gud er almægtig. Men hvorledes skal Gud kunne manifestere et større mirakel end skabelsen af det levende væsen såvel fra makrokosmos og mikrokosmos som fra mellemkosmos i sit eget billede og hans egen lignelse?

At elske sin næste som sig selv er en anden kærlighed end dyrenes parringskærlighed og de ufærdige menneskers ægteskabskærlighed der i sin kulmination som det vi kalder "forelskelse" kun er baseret på en særlig hormonproces. Denne "kunstige" kærlighed fordrer absolut genforelskelse de to partnere imellem, ligesom den også kun kan reagere over for væsener af

sit ophavs modsatte køn. Derfor kan det ufærdige menneske i denne enpolede tilstand umuligt opfylde næstekærlighedsloven og navnlig ikke over for væsener af eget køn. Næstekærligheden er således ikke en kunstig sympati, der kan opretholdes ved en særlig hormonproces, og den er således heller ikke en evne der kun kan bringe sit ophav til at elske væsener af eget køn. ~~Næste~~ Næstekærligheden er en evne der har været under udvikling i mennesket gennem årtusinder, eller gennem hundreder og atter hundreder af liv. Den er i dag resultatet eller virkningen af alle de lidelser, lemlæstelser, drab og forfølgelser dens ophav har udøvet eller iværksat over for sin næste gennem disse mange jordiske inkarnationer. Karmaloven, hvilket vil sige loven for skæbnedannelse, betinger, at ~~et~~ ^{hvert} et menneske sår, skal det også høste. Og gennem de mange liv kan mennesket ikke vedblivende så lidelse og høste lidelse, uden at det før eller siden kommer til at føle lede ved denne sæd og høst. Men at føle lede ved at gøre det onde, at føle lede ved at gøre andre levende væsener fortræd er jo det samme som den begyndende udvikling af lysten til at gøre det gode og dermed til uselvvisk at skabe glæde, lykke og livslyst for andre. Den færdige udvikling af denne mentale tilstand er "næstekærligheden" eller "alkærligheden".

91. Ægteskabsepoken eller Mosesepoken.

Begrebet "alkærlighed" må således absolut ikke forveksles med den "kærlighed" som i årtusinder i form af sympatien mellem mand og kvinde ^{har udgjort} udgjort fundamentet for de ufærdige menneskers ægteskab og parringsakt. Den er blevet lovsunget og idealiseret som den absolutte ~~sande~~ livslykke. Mange kunstnere er ligefrem blevet genier i at kunne forherlige denne tilstand af kunstig sympati gennem eventyr, romaner, noveller og digte, musik og malekunst i mange ~~for~~ variationer. Denne så lovpriste livsform eller sindstilstand kulminerer i menneskets væremåde under begrebet "forelskelse" og danner grundlaget for de ufærdige levende væseners samliv, forplantningsevne og livslykke. Dens udøvere fremtræder som specielle "hanvæsener" og specielle "hunvæsener", hvilket i lige grad gælder for dyrene og de endnu ufærdige mennesker. Den

sit ophavs modsatte køn. Derfor kan det ufærdige menneske i denne enpolede tilstand umuligt opfylde næstekærlighedsloven og navnlig ikke over for væsener af eget køn. Næstekærligheden er således ikke en kunstig sympati, der kan opretholdes ved en særlig hormonproces, og den er således heller ikke en evne der kun kan bringe sit ophav til at elske væsener af eget køn. Næstekærligheden er en evne der har været under udvikling i mennesket gennem årtusinder, eller gennem hundreder og atter hundreder af liv. Den er i dag resultatet eller virkningen af alle de lidelser, lemlæstelser, drab og forfølgelser dens ophav har udøvet eller iværksat over for sin næste gennem disse mange jordiske inkarnationer. Karmaloven, hvilket vil sige loven for skæbnedannelse, betinger, at det et menneske sår, skal det også høste. Og gennem de mange liv kan mennesket ikke vedblivende så lidelse og høste lidelse, uden at det før eller siden kommer til at føle lede ved denne sæd og høst. Men at føle lede ved at gøre det onde, at føle lede ved at gøre andre levende væsener fortræd er jo det samme som den begyndende udvikling af lysten til at gøre det gode og dermed til uselvvisk at skabe glæde, lykke og livslyst for andre. Den færdige udvikling af denne mentale tilstand er "næstekærligheden" eller "alkærligheden".

91. Ægteskabsepoken eller Mosesepoken.

Begrebet "alkærlighed" må således absolut ikke forveksles med den "kærlighed" som i årtusinder i form af sympatien mellem mand og kvinde udgjør fundamentet for de ufærdige menneskers ægteskab og parringsakt. Den er blevet lovsunget og idealiseret som den absolutte sande livslykke. Mange kunstnere er ligefrem blevet genier i at kunne forherlige denne tilstand af kunstig sympati gennem eventyr, romaner, noveller og digte, musik og malekunst i mange variationer. Denne så lovpriste livsform eller sindstilstand kulminerer i menneskets væremåde under begrebet "forelskelse" og danner grundlaget for de ufærdige levende væseners samliv, forplantningsevne og livslykke. Dens udøvere fremtræder som specielle "hanvæsener" og specielle "hunvæsener", hvilket i lige grad gælder for dyrene og de endnu ufærdige mennesker. Den

befordrer ~~altså~~ dyrenes og de ufærdige menneskers samliv og forplantningsproces og betegnes som henholdsvis dyrenes parringstilstand og menneskenes ægteskabstilstand. Forelskelsessympatien kan derfor betegnes som parrings- eller ægteskabskærligheden. Den befordrer altså dyrenes parringstilstand og menneskenes ægteskabstilstand eller giftermål og kommer til udløsning i kraft af hankønsvæsenernes og hunkønsvæsenernes enpolde kønsstruktur. Denne udløsning af væsenernes allerhøjeste livsoplevelse i form af parringsakten er midlertidigt knyttet til væsenernes forplantningsprincip, hvilket vil sige evnen til at igangsætte skabelsen af nye fysiske organismer. Denne forbindelse mellem den højeste livsoplevelse i form af parringsakten og udfangelsen af nyt liv begynder i planteriget, kulminerer i dyreriget og degenererer i det ufærdige menneskerige. Forplantningsprocessen kommer til udførelse gennem den fysiske organstruktur vi benævner som kønsorganerne. Med dette princip udklang i menneskets livsform bliver det til det færdige "menneske i Guds billede efter hans lignelse".

Det er således ikke livets mening, at det jordiske menneske vedblivende skal være underkastet denne form for livsoplevelse og ufuldkomne sympati eller kærlighed. Da parrings- eller ægteskabskærligheden som nævnt er en ved hormon- eller kirtelfunktioner opretholdt sympatiproces, der som "forelskelse" i givne situationer binder to væsener af modsat køn til forplantningsprincippet og til udøvelse af parringsakten, udgør den en helt anden livsform end "alkærligheden". ^{Der} Denne kærlighed kan absolut ikke ^{kun} tilegnes på kunstig måde, men udelukkende ved gentagen oplevelse af livets mørke gennem reinkarnationens mange fysiske jordliv. Alkærligheden er altså et produkt af udvikling. I samme grad som menneskene udvikler sig, i samme grad udvikler alkærligheden sig i dem. Det samme kan ikke siges at være tilfælde med parrings- eller ægteskabskærligheden, der ikke kræver udvikling for at komme til manifestation. Derfor ^{er den uanset udviklingstrin fremherskende hos dyret såvel som hos det ufærdige menneske.} ~~(har dyrene den uafhængig af udvikling lige så vel som de ufærdige mennesker har den)~~ Yderligere adskiller parringskærligheden sig fra alkærligheden derved, at alkærligheden reagerer betingelsesløst eller uafhængig af køn, medens parringskærligheden kun reagerer over for sit ophavs modsatte køn. Det fremtrædende "hanvæsen" kan der

befordrer altså dyrenes og de ufærdige menneskers samliv og forplantningsproces og betegnes som henholdsvis dyrenes parringstilstand og menneskenes ægteskabstilstand. Forelskelsessympatien kan derfor betegnes som parrings- eller ægteskabskærligheden. Den befordrer altså dyrenes parringstilstand og menneskenes ægteskabstilstand eller giftermål og kommer til udløsning i kraft af hankønsvæsenernes og hunkønsvæsenernes enpolde kønsstruktur. Denne udløsning af væsenernes allerhøjeste livsoplevelse i form af parringsakten er midlertidigt knyttet til væsenernes forplantningsprincip, hvilket vil sige evnen til at igangsætte skabelsen af nye fysiske organismer. Denne forbindelse mellem den højeste livsoplevelse i form af parringsakten og udfangelsen af nyt liv begynder i planteriget, kulminerer i dyreriget og degenererer i det ufærdige menneskerige. Forplantningsprocessen kommer til udførelse gennem den fysiske organstruktur vi benævner som kønsorganerne. Med dette princip udklang i menneskets livsform bliver det til det færdige "menneske i Guds billede efter hans lignelse".

Det er således ikke livets mening, at det jordiske menneske vedblivende skal være underkastet denne form for livsoplevelse og ufuldkomne sympati eller kærlighed. Da parrings- eller ægteskabskærligheden som nævnt er en ved hormon- eller kirtelfunktioner opretholdt sympatiproces, der som "forelskelse" i givne situationer binder to væsener af modsat køn til forplantningsprincippet og til udøvelse af parringsakten, udgør den en helt anden livsform end "alkærligheden". Denne kærlighed kan absolut ikke tilegnes på kunstig måde, men udelukkende ved gentagen oplevelse af livets mørke gennem reinkarnationens mange fysiske jordliv. Alkærligheden er altså et produkt af udvikling. I samme grad som menneskene udvikler sig, i samme grad udvikler alkærligheden sig i dem. Det samme kan ikke siges at være tilfældet med parrings- eller ægteskabskærligheden, der ikke kræver udvikling for at komme til manifestation. Derfor er den uanset udviklingstrin fremherskende hos dyret såvel som hos det ufærdige menneske. Yderligere adskiller parringskærligheden sig fra alkærligheden derved, at alkærligheden reagerer betingelsesløst eller uafhængig af køn, medens parringskærligheden kun reagerer over for sit ophavs modsatte køn. Det fremtrædende "hanvæsen" kan der

for kun elske væsener af modsat køn, hvilket altså vil sige "hunvæsener", ligesom disse kun kan elske væsener af deres modsatte køn, altså "hanvæsener".

Men hvorledes skal sådanne væsener kunne opfylde den ~~virkelige~~ højeste livslov, den om at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv?

Dersom en ægteviet mand eller kvinde elsker et andet ~~væsen~~ menneske højere end sin ægtefælle, ^(denne mand eller kvinde) bedriver de hor. Ifølge Bibelen "skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive til ét kød. Så er de da ikke længere to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille" (Matt.19,5-6). Og et andet sted i Bibelen hedder det: I hustruer skal underordne sig under jeres mænd som under Herren, thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, han som er sit legemes frelser. Ja, ligesom kirken underordner sig under Kristus, skal også hustruerne underordne sig under deres mænd i alt" (Ef.5,22-24). Disse citater er typiske udtryk for parrings- eller ægteskabs kærlighedens lovmæssige struktur, der således klart ses at tilhøre en helt anden livsepoke end alkærlighedens epoke. Den kan betegnes som "ægteskabs-epoken", og da den i særlig grad er baseret på Moses og hans kompleks af love, kan den også betegnes som "Mosesepoken".

92. Alkærligheds- eller Kristusepoken.

Skal denne ægteskabets epoke blive ved med at eksistere? Nej, det er absolut ikke livets mening, at menneskene vedblivende skal tilhøre dyreriget eller fremtræde i den pattedyrtilstand, der endnu er fundamentet for deres daglige tilværelse. Moses var en stor profet, men senere kom der til menneskeheden endnu en ~~længt~~ større profet. Medens Moses var en ægteskabets, lovens og straffen eller hævnens profet, hvis budskab og lære var baseret på gengældelsens princip, ^{liv for liv,} "øje for øje, tand for tand, fod for fod", var den store nye profet ikke en ægteskabets, straffens eller gengældelsens profet, men en alkærlighedens og tilgivelsens profet. Hans lære var baseret på tilgivelse "ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange" (Matt.18,22). Ligeledes var ^{det} hans budskab til menneskene, at de skulle elske Næsten som

for kun elske væsener af modsat køn, hvilket altså vil sige "hunvæsener", ligesom disse kun kan elske væsener af deres modsatte køn, altså "hanvæsener". Men hvorledes skal sådanne væsener kunne opfylde den virkelige højeste livslov, den om at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv?

Dersom en ægteviet mand eller kvinde elsker et andet menneske højere end sin ægtefælle, bedriver de hor. Ifølge Bibelen "skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de to skal blive til ét kød. Så er de da ikke længere to, men ét kød. Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille" (Matt. 19, 5-6). Og et andet sted i Bibelen hedder det: "I hustruer skal underordne sig under jeres mænd som under Herren, thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved, han som er sit legemes frelser. Ja, ligesom kirken underordner sig under Kristus, skal også hustruerne underordne sig under deres mænd i alt" (Ef. 5, 22-24). Disse citater er typiske udtryk for parrings- eller ægteskabs kærlighedens lovmæssige struktur, der således klart ses at tilhøre en helt anden livsepoke end alkærlighedens epoke. Den kan betegnes som "ægteskabs-epoken", og da den i særlig grad er baseret på Moses og hans kompleks af love, kan den også betegnes som "Mosesepoken".

92. Alkærligheds- eller Kristusepoken.

Skal denne ægteskabets epoke blive ved med at eksistere? Nej, det er absolut ikke livets mening, at menneskene vedblivende skal tilhøre dyreriget eller fremtræde i den pattedyrtilstand, der endnu er fundamentet for deres daglige tilværelse. Moses var en stor profet, men senere kom der til menneskeheden en endnu større profet. Medens Moses var en ægteskabets, lovens og straffen eller hævnens profet, hvis budskab og lære var baseret på gengældelsens princip, "liv for liv, øje for øje, tand for tand, fod for fod", var den store nye profet ikke en ægteskabets, straffens eller gengældelsens profet, men en alkærlighedens og tilgivelsens profet. Hans lære var baseret på tilgivelse "ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange" (Matt. 18, 22). Ligeledes var det hans budskab til menneskene, at de skulle elske Næsten som

de elskede sig selv. (Matt. 22, 37). At en sådan alkærlighedstilstand ikke kan praktiseres inden for et normalt ægteskab uden at kollideres med dette og nedbryde det ^{en}er selvfølge~~rig~~. Den store nye profet, ^{i hvem} som vi her genkender ~~som~~ verdensgenløseren Kristus, har altså til opgave at føre menneskehedsfremad mod en i udvikling langt højere organisk livstilstand end den, der beforder dyrets parringsakt og ægteskabet. Denne organisk kristne udvikling betyder intet mindre end en frigørelse af det ufærdige menneske fra den dyriske side i dets mentalitet, psyke og væremåde og dermed dets opstandelse eller fremtræden i en alkærlighedens renkultur som det organisk færdige menneske i "Guds billede efter hans lignelse". Menneskene er således under udvikling fra mosesepoken eller ægteskabsepoken ^{til} til kristusepoken eller alkærlighedsepoken. Dette vil igen sige, at den nye verdensepoke blot er fortsættelsen af den af Kristus forlængst indledte genløsningsmission og af hans bebudede opfyldelse af menneskenes bestemmelse, den totale fuldkommengørelse. Den sande og rene Kristendom er udelukkende alkærligheden, der videre udgør livets allerhøjeste og mest fuldkomne bevidsthedstilstand og væremåde. Den er ét med Guds væremåde og udgør derfor det samme som det "Guds billede" i hvilket mennesket ifølge bibelen skulle skabes. Men alkærligheden er en mental modenhetstilstand, der kun kan blive til gennem udvikling. Udvikling er det samme som "nydelsen af frugterne fra kundskabens træ", der videre er det samme som det ufærdige menneskes daglige livsoplevelse. Udelukkende ved den daglige livets oplevelse gennem jordliv efter jordliv, hvilket vil sige gennem en kæde af inkarnationer eller genfødsler på det fysiske plan, udvikles ^{evn}en til at kende forskel på godt og ondt, og med dette fuldt udviklede kendskab i sind, tanke og væremåde vil mennesket udgøre det sande menneske, mennesket i Guds Billede efter hans lignelse. Det er denne guddommelige hensigt med absolut hvert eneste jordiske menneske der skal ske fyldst i den allerede indledte nye verdens-epoke, "kristusepoken" eller "alkærlighedsepoken".

93. Den højeste ild.

Er der noget i dagliglivet, der urokkeligt viser, at den forannævnte hensigt

de elskede sig selv. (Matt. 22, 37). At en sådan alkærlighedstilstand ikke kan praktiseres inden for et normalt ægteskab uden at kollideres med dette og nedbryde det er en selvfølge. Den store nye profet, som vi her genkender som verdensgenløseren Kristus, har altså til opgave at føre menneskeheden fremad mod en i udvikling langt højere organisk livstilstand end den, der beforder dyrets parringsakt og ægteskabet. Denne organisk kristne udvikling betyder intet mindre end en frigørelse af det ufærdige menneske fra den dyriske side i dets mentalitet, psyke og væremåde og dermed dets opstandelse eller fremtræden i en alkærlighedens renkultur som det organisk færdige menneske i "Guds billede efter hans lignelse". Menneskene er således under udvikling fra mosesepoken eller ægteskabsepoken til Kristusepoken eller alkærlighedsepoken. Dette vil igen sige, at den nye verdensepoke blot er fortsættelsen af den af Kristus forlængst indledte genløsningsmission og af hans bebudede opfyldelse af menneskenes bestemmelse, den totale fuldkommengørelse. Den sande og rene Kristendom er udelukkende alkærligheden, der videre udgør livets allerhøjeste og mest fuldkomne bevidsthedstilstand og væremåde. Den er ét med Guds væremåde og udgør derfor det samme som det "Guds billede" i hvilket mennesket ifølge bibelen skulle skabes. Men alkærligheden er en mental modenhetstilstand, der kun kan blive til gennem udvikling. Udvikling er det samme som "nydelsen af frugterne fra kundskabens træ", der videre er det samme som det ufærdige menneskes daglige livsoplevelse. Udelukkende ved den daglige livets oplevelse gennem jordliv efter jordliv, hvilket vil sige gennem en kæde af inkarnationer eller genfødsler på det fysiske plan, udvikles evnen til at kende forskel på godt og ondt, og med dette fuldt udviklede kendskab i sind, tanke og væremåde vil mennesket udgøre det sande menneske, mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Det er denne guddommelige hensigt med absolut hvert eneste jordiske menneske der skal ske fyldst i den allerede indledte nye verdens-epoke, "kristusepoken" eller "alkærlighedsepoken".

93. Den højeste ild.

Er der noget i dagliglivet, der urokkeligt viser, at den forannævnte hensigt

med menneskeheden i den nye verdensepoke er absolut virkelighed eller kendsgerning? Ja, i allerhøjeste grad. For den udviklede ~~forfatter~~^{iagttagere} er det ikke vanskeligt at se, at menneskene lever i en kultur- eller livsepoke, hvor det ~~fundamentale~~^{og} bærende livsfundament er parrings- ægteskabs- og familieprincippet. Dette princip opretholdes af parringsakten, der udgør kulminationen i den drift, vi benævner "kønsdriften". I kraft af denne drift kan et hanvæsen ~~ikke~~^{og} et hunvæsen eller en mand og en kvinde udløse parringsakten, der i daglig tale også betegnes som "samleje". Hvad betyder nu dette ~~samleje eller~~^{me} parringsakten? For dyret såvel som for det ufærdige menneske betyder den oplevelsen af livets allerhøjeste vellyst- eller behagsfornemmelse. Denne fornemmelse er "moderenergien" i opretholdelsen af "urbegæret", der gennem seks kosmiske grudenergier evigt vedligeholder det levende væsens lyst til at manifestere og opleve livet. Hvorledes skulle det levende væsen uden adgang til denne livets allerhøjeste behags- eller velværefornemmelse kunne udholde dets absolut nødvendige udviklingsbetingende kæde af ~~reinkarnationer~~ eller genfødsler i livets sorteste mørke, kontrasten til det evige lys? Er det ikke netop dette evige lys, livsvæsenet skal blive til ét med i væremåde for at blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Hvilket andet lys eller hvilken anden livslystbefordrende oplevelse af den allerhøjeste vellyst- eller behagsfornemmelse eksisterer i det kulminerende dræbende princips område? Hvad er det, der giver de levende væsener her en vedvarende lyst til livet, til trods for at de frister en tilværelse, i hvilken det er livsbetingende at dræbe og selv blive dræbt for blandt andet at være føde for andre væsener? Er det ikke netop vellystfornemmelsen i parringsakten? Vi befinder os her i et oplevelsesområde, hvor nogen anden form for sympati eller kærlighed end parringskærligheden absolut ikke eksisterer. Hvorledes skulle lysten til at leve og at kæmpe og lide for opretholdelsen af en eksistens, hvori alle er i krig med alle, dersom der ikke var ~~en~~ mulighed for oplevelse af blot et minimum af kærlighedens lys? Hvor ingen form for kærlighed eksisterede, men hvor alene livsforfølgelse, død og udslettelse dominerede tilværelsen, ville jo det totale helvede kulminere. Men takket være verdensaltets evige love vil et sådant

med menneskeheden i den nye verdensepoke er absolut virkelighed eller kendsgerning? Ja, i allerhøjeste grad. For den udviklede iagttagere er det ikke vanskeligt at se, at menneskene lever i en kultur- eller livsepoke, hvor det bærende livsfundament er parrings- ægteskabs- og familieprincippet. Dette princip opretholdes af parringsakten, der udgør kulminationen i den drift, vi benævner "kønsdriften". I kraft af denne drift kan et hanvæsen og et hunvæsen eller en mand og en kvinde udløse parringsakten, der i daglig tale også betegnes som "samleje". Hvad betyder nu dette samleje eller parringsakten? For dyret såvel som for det ufærdige menneske betyder den oplevelsen af livets allerhøjeste vellyst- eller behagsfornemmelse. Denne fornemmelse er "moderenergien" i opretholdelsen af "urbegæret", der gennem seks kosmiske grudenergier evigt vedligeholder det levende væsens lyst til at manifestere og opleve livet. Hvorledes skulle det levende væsen uden adgang til denne livets allerhøjeste behags- eller velværefornemmelse kunne udholde dets absolut nødvendige udviklingsbetingende kæde af reinkarnationer eller genfødsler i livets sorteste mørke, kontrasten til det evige lys? Er det ikke netop dette evige lys, livsvæsenet skal blive til ét med i væremåde for at blive det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse? Hvilket andet lys eller hvilken anden livslystbefordrende oplevelse af den allerhøjeste vellyst- eller behagsfornemmelse eksisterer i det kulminerende dræbende princips område? Hvad er det, der giver de levende væsener her en vedvarende lyst til livet, til trods for at de frister en tilværelse, i hvilken det er livsbetingende at dræbe og selv blive dræbt for blandt andet at være føde for andre væsener? Er det ikke netop vellystfornemmelsen i parringsakten? Vi befinder os her i et oplevelsesområde, hvor nogen anden form for sympati eller kærlighed end parringskærligheden absolut ikke eksisterer. Hvorledes skulle lysten til at leve og at kæmpe og lide for opretholdelsen af en eksistens, hvori alle er i krig med alle, dersom der ikke var mulighed for oplevelse af blot et minimum af kærlighedens lys? Hvor ingen form for kærlighed eksisterede, men hvor alene livsforfølgelse, død og udslettelse dominerede tilværelsen, ville jo det totale helvede kulminere. Men takket være verdensaltets evige love vil et sådant

helvede, en sådan total meningsløs oplevelsestilstand i al evighed kun udgøre en tænkt modsætning til den guddommelige virkelighed, der uomgængeligt befordrer alt levende mod lys- og glædeskulmination.

Det er rigtigt, at der eksisterer et helvede, hvor dette at dræbe for at leve og selv at blive dræbt for at andre kan leve udgør en eksistensbetingelse, men i dette helvede eller mørke findes der netop så meget lys, så megen velvære eller behagsfornemmelse, som det er nødvendigt for at væsenernes lyst til livet kan opretholdes. Dette "helvede" eller denne mørketilværelse er en absolut nødvendig fase i de levende væseners udvikling fra mørke til lys, fra primitivitet til intellektualitet, fra had til kærlighed, fra dyr til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Uden oplevelse af dette mørke absolut ingen evne til oplevelse af lyset. Og lyset i dette uomgængelige mørke er som nævnt den kulminerende behags- eller vellystfornemmelse i væsenernes parringsakt eller samleje. Denne allerhøjeste behags- eller vellystoplevelse er livsfundamentet for alle eksisterende ufærdige levende væsener. Den opretholder deres livslyst og glæde ved at være til selv i livets dybeste ~~mørke~~ og mørkeste lidelsessfærer.

Men hvad er det for en allerhøjeste behags- eller vellystfornemmelse, der kan have en sådan altoverstrålende kapacitet eller magt? Er det ikke netop det spørgsmål bibelen besvarer i lignelsesberetningen om skabelsen: Og Jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Men Guds ånd svævede over vandene? Er det ikke netop hvad vi her har beskrevet? Hvad kan den altoverstrålende højeste behags- eller vellystoplevelse være andet end Guds ånd der svæver over vandene? Dersom denne guddommelige ~~evne~~oplevelse ikke eksisterede, ville verdensdybet da ikke være øde og tomt? ^{10, i sandhed,} Uden det guddommelige lys i form af den gennem parringsakten befordrede altoverstrålende behags- eller vellystfornemmelse ville ~~den~~ bevidsthedsskabelse ^{og dermed} være en umulighed. ~~Og uden bevidsthedsskabelse ville ingen eksistens af levende væsener være mulig.~~ ^{en umulighed.} Verdensdybet ville ikke blot være øde og tomt, det ville være totalt umanifesteret. Men i form af den guddommelige normale livslystbefordrende parringsakt funkler og stråler Guds ånd evigt som en altgennemtrængende lys- og varmekilde over livets

helvede, en sådan total meningsløs oplevelsestilstand i al evighed kun udgøre en tænkt modsætning til den guddommelige virkelighed, der uomgængeligt befordrer alt levende mod lys- og glædeskulmination.

Det er rigtigt, at der eksisterer et helvede, hvor dette at dræbe for at leve og selv at blive dræbt for at andre kan leve udgør en eksistensbetingelse, men i dette helvede eller mørke findes der netop så meget tys, så megen velvære eller behagsfornemmelse, som det er nødvendigt for at væsenernes lyst til livet kan opretholdes. Dette "helvede" eller denne mørketilværelse er en absolut nødvendig fase i de levende væseners udvikling fra mørke til lys, fra primitivitet til intellektualitet, fra had til kærlighed, fra dyr til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Uden oplevelse af dette mørke absolut ingen evne til oplevelse af lyset. Og lyset i dette uomgængelige mørke er som nævnt den kulminerende behags- eller vellystfornemmelse i væsenernes parringsakt eller samleje. Denne allerhøjeste behags- eller vellystoplevelse er livsfundamentet for alle eksisterende ufærdige levende væsener. Den opretholder deres livslyst og glæde ved at være til selv i livets dybeste og mørkeste lidelsessfærer.

Men hvad er det for en allerhøjeste behags- eller vellystfornemmelse, der kan have en sådan altoverstrålende kapacitet eller magt? Er det ikke netop det spørgsmål bibelen besvarer i lignelsesberetningen om skabelsen: Og Jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet. Men Guds ånd svævede over vandene? Er det ikke netop hvad vi her har beskrevet? Hvad kan den altoverstrålende højeste behags- eller vellystoplevelse være andet end Guds ånd der svæver over vandene? Dersom denne guddommelige evneoplevelse ikke eksisterede, ville verdensdybet da ikke være øde og tomt? Uden det guddommelige lys i form af den gennem parringsakten befordrede altoverstrålende behags- eller vellystfornemmelse ville al bevidsthedsskabelse være en umulighed. Og uden bevidsthedsskabelse ville ingen eksistens af levende væsener være mulig. Verdensdybet ville ikke blot være øde og tomt, det ville være totalt umanifesteret. Men i form af den guddommelige normale livslystbefordrende parringsakt funkler og stråler Guds ånd evigt som en altgennemtrængende lys- og varmekilde over livets

dybeste mørke- og kuldeområder. Dette guddommelige livsbefordrende lys har jeg i mine kosmiske analyser givet betegnelsen "den højeste ild".

94. Guddommens og det levende væsens usynlighed.

Da ånd er det samme som bevidsthed og bevidsthed er det samme som tanker, viden, vilje, begær, skabevne, kraft, styrke, oplevelses- og manifestationssevne, vil Guds ånd være det samme som Guds bevidsthed. Guds ånd er således lig med den aller^{højeste}~~største~~ altoverstrålende bevidsthedstilstand og dermed den allerstørste eksisterende oplevelses-, ~~og~~ manifestations- og skabelsestilstand. Men en bevidsthed og dermed en oplevelses- og skabevne kan ikke eksistere frit og alene i rummet. Den kan kun eksistere som en egen-skab ved et levende væsen. Når der således er tale om Guds ånd eller bevidsthed ~~for den udviklede forsker~~ udgør denne bevidsthed for den udviklede forsker et urokkeligt bevis for den evige og almægtige ~~Guddoms~~ eksistens. Guddommen udgør altså et levende væsen med verdensaltet til organisme i forhold til hvilken Guddommen udgør et herskende Jeg. Guddommen består således af dette herskende Jeg samt en skabevne og denne skabevnes produkt, det skabte, ~~hvilket netop udgør de tre grundbetingelser~~ ^{de tre principper} for at et "noget" kan fremtræde som et levende væsen. Og ~~netop~~ fremtræder hvert eneste menneske ikke netop som en kombination af disse tre grundbetingelser? Vi har et Jeg, vi har en skabevne, der er ét med vor oplevelses- eller sanseevne, og vi har resultatet af denne vor evne, nemlig det skabte, der udgør vor organisme og alt hvad vi iøvrigt skaber eller frembringer.

Nogle vil måske hævde, at nok kan vi se os selv, men Gud kan vi ikke se. Dette er imidlertid en stor fejltagelse. Ingen har nogen sinde set det virkelige uden for tid og rum eksisterende udødelige "noget", vi udtrykker som vort Jeg. Det er jo kun gennem vor forgængelige fysiske organisme vi giver os til kende ~~over~~ for vor næste. På samme måde er vor ~~næstes~~ højeste ~~netop~~ udødelige selv eller Jeg totalt usynligt. Vi har således aldrig set det virkeligt udødelige levende "noget" der taler til os ved hjælp af fysiske organismer og færdes omkring os som levende væsener. Ingen har således set,

dybeste mørke- og kuldeområder. Dette guddommelige livsbefordrende lys har jeg i mine kosmiske analyser givet betegnelsen "den højeste ild".

94. Guddommens og det levende væsens usynlighed.

Da ånd er det samme som bevidsthed og bevidsthed er det samme som tanker, viden, vilje, begær, skabevne, kraft, styrke, oplevelses- og manifestationssevne, vil Guds ånd være det samme som Guds bevidsthed. Guds ånd er således lig med den allerhøjeste altoverstrålende bevidsthedstilstand og dermed den allerstørste eksisterende oplevelses-, og manifestations- og skabelsestilstand. Men en bevidsthed og dermed en oplevelses- og skabevne kan ikke eksistere frit og alene i rummet. Den kan kun eksistere som en egen-skab ved et levende væsen. Når der således er tale om Guds ånd eller bevidsthed udgør denne bevidsthed for den udviklede forsker et urokkeligt bevis for den evige og almægtige Guddoms eksistens. Guddommen udgør altså et levende væsen med verdensaltet til organisme i forhold til hvilken Guddommen udgør et herskende Jeg. Guddommen består således af dette herskende Jeg samt en skabevne og denne skabevnes produkt, det skabte, hvilket netop udgør de tre grundbetingelser for at et "noget" kan fremtræde som et levende væsen. Og fremtræder hvert eneste menneske ikke netop som en kombination af disse tre grundbetingelser? Vi har et Jeg, vi har en skabevne, der er ét med vor oplevelses- eller sanseevne, og vi har resultatet af denne vor evne, nemlig det skabte, der udgør vor organisme og alt hvad vi iøvrigt skaber eller frembringer.

Nogle vil måske hævde, at nok kan vi se os selv, men Gud kan vi ikke se. Dette er imidlertid en stor fejltagelse. Ingen har nogen sinde set det virkelige uden for tid og rum eksisterende udødelige "noget", vi udtrykker som vort Jeg. Det er jo kun gennem vor forgængelige fysiske organisme vi giver os til kende over for vor næste. På samme måde er vor Næstes højeste udødelige selv eller Jeg totalt usynligt. Vi har således aldrig set det virkeligt udødelige levende "noget" der taler til os ved hjælp af fysiske organismer og færdes omkring os som levende væsener. Ingen har således set,

og ingen vil nogen sinde få at se det udødelige evige "noget", som vort livs og vor organismes dirigerende Jeg udgør. Verdensaltets utallige forskelligeartede levende væsener, såvel mikrokosmiske og makrokosmiske som mellemkosmiske, lever side om side og ser og oplever hverandre, ikke som noget usynligt eller usanseligt, men derimod som organismer eller legemer, redskaber for manifestation og oplevelse af liv. Det er disse organismer eller legemer, disse redskaber for oplevelse af liv, menneskene i deres uvidenhed fejlagtigt udtrykker som "levende væsener". Men disse som levende væsener betragtede organismer er i sig selv absolut ikke levende væsener. De er skabte realiteter eller former og derfor forgængelige. De er begyndelse og afslutning underkastet og kan derfor umuligt udgøre evige foreteelser. Da hver eneste synlige detalje i en sådan organisme er skabt, kan organismen umuligt være "skaberen". Noget skabt kan umuligt blive til uden en skaber. Samtlige verdensaltets synlige foreteelser, som menneskene kalder "levende væsener", er således i absolut forstand ikke levende væsener men kun midlertidigt skabte eller opbyggede organismer, redskaber for det gennem organismernes åbenbarede dirigerende evige "noget", vi betegner som Jeg'et. Uden dette "noget" eller "Jeg" ville organismerne hverken kunne være blevet til eller have nogen varig eksistens. Samtlige levende væsener som menneskene ser og oplever i dagliglivet er således absolut ikke de evigt eksisterende udødelige levende væsener selv, men derimod kun deres manifestationsredskaber i kraft af hvilke de tilkendegiver eller åbenbarer deres forgængelige organismes beherskende udødelige "Jeg", den evige ånd eller bevidsthed.

Således har ingen i virkeligheden nogen sinde set et levende væsen. Vi har aldrig set vore forældre, vi har aldrig set vore venner og bekendte og naturligvis heller ikke vore eventuelle fjender, ligesom vi heller aldrig kan have set hverken mikrokosmiske eller makrokosmiske væsener. Hvad vi har set og oplevet er organismer eller ~~redskaber~~ redskaber, ved hvilke det virkelige ~~noget~~ "levende" "noget" tilkendegiver sig. Dets kosmiske struktur, dets overbevidsthed med skæbneelement og talentkerner, moder-

og ingen vil nogen sinde få at se det udødelige evige "noget", som vort livs og vor organismes dirigerende Jeg udgør. Verdensaltets utallige forskelligeartede levende væsener, såvel mikrokosmiske og makrokosmiske som mellemkosmiske, lever side om side og ser og oplever hverandre, ikke som noget usynligt eller usanseligt, men derimod som organismer eller legemer, redskaber for manifestation og oplevelse af liv. Det er disse organismer eller legemer, disse redskaber for oplevelse af liv, menneskene i deres uvidenhed fejlagtigt udtrykker som "levende væsener". Men disse som levende væsener betragtede organismer er i sig selv absolut ikke levende væsener. De er skabte realiteter eller former og derfor forgængelige. De er begyndelse og afslutning underkastet og kan derfor umuligt udgøre evige foreteelser. Da hver eneste synlige detalje i en sådan organisme er skabt, kan organismen umuligt være "skaberen". Noget skabt kan umuligt blive til uden en skaber. Samtlige verdensaltets synlige foreteelser, som menneskene kalder "levende væsener", er således i absolut forstand ikke levende væsener men kun midlertidigt skabte eller opbyggede organismer, redskaber for det gennem organismernes åbenbarede dirigerende evige "noget", vi betegner som Jeg'et. Uden dette "noget" eller Jeg ville organismerne hverken kunne være blevet til eller have nogen varig eksistens. Samtlige levende væsener som menneskene ser og oplever i dagliglivet er således absolut ikke de evigt eksisterende udødelige levende væsener selv, men derimod kun deres manifestationsredskaber i kraft af hvilke de tilkendegiver eller åbenbarer deres forgængelige organismes beherskende udødelige "Jeg", den evige ånd eller bevidsthed.

Således har ingen i virkeligheden nogen sinde set et levende væsen. Vi har aldrig set vore forældre, vi har aldrig set vore venner og bekendte og naturligvis heller ikke vore eventuelle fjender, ligesom vi heller aldrig kan have set hverken mikrokosmiske eller makrokosmiske væsener. Hvad vi har set og oplevet er organismer eller redskaber, ved hvilke det virkelige "levende" "noget" tilkendegiver sig. Dets kosmiske struktur, dets overbevidsthed med skæbneelement og talentkerner, moder-

energien med mere, alt det der rummes i fællesbetegnelsen "Jeg", er evigt utilgængeligt for sansning. Det er absolut ikke blevet skabt ved nogen forudgående tankeproces og eksisterer derfor uden for tidens og rummets verden. Det hører altså ikke med til "det skabte", men er al synligheds skaber og må derfor i sig selv eksistere uden denne synlighed. Netop derfor må det åbenbare sig eller give sig til kende gennem forgængelige skabte organismer og andre tids- og rumdimensionelle foreteelser. Vi ser kun dets manifestationer eller frembringelser, men absolut ikke det selv. Og hvorledes skulle dette urokkelige princip være anderledes, når det gælder Guddommen? Når vi end ikke kan se vore egne nære medvæsener, forældre, venner og bekendte eller andre levende væsener, men kun deres manifestationer, deres frembragte organismer eller skabte ting, men absolut ikke derer eget "selv", hvorledes skulle vi da direkte kunne se det virkeligt levende "selv" eller "Jeg" i det gigantvæsen, vi udtrykker som Gud? Hvorfor skulle princippet her ikke være det samme, ~~men~~ således at Gud også må tilkendegive eller åbenbare sig gennem sine manifestationer? ^{Fremtræder} ~~xx~~ verdensaltet ikke netop som en organisme bestående af et uendeligt ocean af fungerende organer og ~~logiske~~ skabelsesprocesser, der alle i deres slutfacit er absolut logiske og fører til glæde og velsignelse for levende ~~xx~~ væsener? Og er disse logiske skabelsesprocesser ikke et ~~urokkeligt bevis for et eksisterende levende "noget" der har bevidsthed og tænkeevne?~~ Ligesom ethvert andet levende væsen tilkendegiver sin evige usynlige eksistens gennem sin skabte organisme, eksisterer der altså et levende kosmisk "noget" som har bevidsthed og tænkeevne og som åbenbarer sin evige usynlige væren gennem sin synlige organisme, der udgøres af det samlede verdensalt.

Verdensaltet er således en synlig fysisk organisme, et manifestationsredskab for et evigt levende usynligt "noget", der behersker denne organisme, på samme måde som vor egen fysiske organisme er et manifestationsredskab for et evigt levende usynligt "noget", der behersker denne organisme. ^{egen} Vor virkelige evigt levende identitet er lige så usynlig som guddommens evigt levende identitet. Og Guds fysiske legeme og fremtræden

energien med mere, alt det der rummes i fællesbetegnelsen "Jeg", er evigt utilgængeligt for sansning. Det er absolut ikke blevet skabt ved nogen forudgående tankeproces og eksisterer derfor uden for tidens og rummets verden. Det hører altså ikke med til "det skabte", men er al synligheds skaber og må derfor i sig selv eksistere uden denne synlighed. Netop derfor må det åbenbare sig eller give sig til kende gennem forgængelige skabte organismer og andre tids- og rumdimensionelle foreteelser. Vi ser kun dets manifestationer eller frembringelser, men absolut ikke det selv. Og hvorledes skulle dette urokkelige princip være anderledes, når det gælder Guddommen? Når vi end ikke kan se vore egne nære medvæsener, forældre, venner og bekendte eller andre levende væsener, men kun deres manifestationer, deres frembragte organismer eller skabte ting, men absolut ikke deres eget "selv", hvorledes skulle vi da direkte kunne se det virkeligt levende "selv" eller Jeg i det gigantvæsen, vi udtrykker som Gud? Hvorfor skulle princippet her ikke være det samme, således at Gud også må tilkendegive eller åbenbare sig gennem sine manifestationer? Fremtræder verdensaltet ikke netop som en organisme bestående af et uendeligt ocean af fungerende organer og logiske skabelsesprocesser, der alle i deres slutfacit er absolut logiske og fører til glæde og velsignelse for levende væsener? Og er disse logiske skabelsesprocesser ikke et urokkeligt bevis for et eksisterende levende "noget" der har bevidsthed og tænkeevne? Ligesom ethvert andet levende væsen tilkendegiver sin evige usynlige eksistens gennem sin skabte organisme, eksisterer der altså et levende kosmisk "noget" som har bevidsthed og tænkeevne og som åbenbarer sin evige usynlige væren gennem sin synlige organisme, der udgøres af det samlede verdensalt.

Verdensaltet er således en synlig fysisk organisme, et manifestationsredskab for et evigt levende usynligt "noget", der behersker denne organisme, på samme måde som vor egen fysiske organisme er et manifestationsredskab for et evigt levende usynligt "Noget", der behersker denne organisme. Vor virkelige evigt levende identitet er lige så usynlig som guddommens evigt levende identitet. Og Guds fysiske legeme og fremtræden

er lige så tilgængelig for sansning som vort eget fysiske legeme. At vort fysiske legeme er så begrænset, at vore sanser med lethed overskuer dette, medens Guds legeme eller organisme, det evige verdensalt, ikke er totalt overskueligt for vore sanser, forandrer ikke princippet. ^{Verdensaltet som} ~~Selv om denne~~ udgørende Guds organisme er i sin analyse uendeligt, og dog har alle eksisterende levende væsener i kraft af deres egen organisme en permanent vekselvirkning med denne Guds gigantorganisme, ~~Uden denne vekselvirkning vil intet levende væsen kunne eksistere. Ja, end ikke Gud ville have nogen mulighed for manifestation eller liv. Vor vekselvirkning med dette livets allerhøjeste væsen foregår altså gennem~~ ^{hvilket} ~~Guds organisme og manifestation, der er det samme som det, vi kalder "naturen". Naturen er altså Guds bevidstheds- og manifestationsåbenbaring~~ ^(viser sig således at være) over for os. Fra den får vi vore livsbetingelser opfyldt. Fra den får vi vore forældre, vor føde, vore klæder, vort hus ^{eller} ~~og~~ hjem. Fra den får vi kulde og varme, lys og mørke, venner og fjender, ros og dadel, sygdom og sundhed, had og kærlighed, ægteskab og parringsakter, ja, alt hvad der kan nævnes inden for det fysiske oplevelsesfelt. ^{Ingen af} ~~Alle disse~~ foreteelser kan ~~umuligt~~ eksistere på anden måde end som reaktionsresultater af Guds, hvilket altså vil sige naturens påvirkninger af vort Jeg's fysiske organisme samt vort Jeg's tilbagevirkninger eller svar på disse påvirkninger i kraft af denne vor egen organisme. ^{Denne vekselvirkning mellem Guds og vor egen fysiske organisme udgøres af vor identiske livet vort} ~~eller naturens påvirkninger af vor fysiske organisme og vort Jeg's påvirkninger gennem denne vor organisme af Guds organisme eller naturen er det, vi udtrykker som vort daglige liv. Dette daglige liv er videre det samme som vi udtrykker som ...~~

er lige så tilgængelig for sansning som vort eget fysiske legeme. At vort fysiske legeme er så begrænset, at vore sanser med lethed overskuer dette, medens Guds legeme eller organisme, det evige verdensalt, ikke er totalt overskueligt for vore sanser, forandrer ikke princippet. Verdensaltet som udgørende Guds organisme er i sin analyse uendelig, og dog har alle eksisterende levende væsener i kraft af deres egen organisme en permanent vekselvirkning med denne Guds gigantorganisme. Uden denne vekselvirkning ville intet levende væsen kunne eksistere. Ja, end ikke Gud ville have nogen mulighed for manifestation eller liv. Vor vekselvirkning med dette livets allerhøjeste væsen foregår altså gennem Guds organisme og manifestation, der er det samme som det, vi kalder "naturen". Naturen er altså Guds bevidstheds- og manifestationsåbenbaring over for os. Fra den får vi vore livsbetingelser opfyldt. Fra den får vi vore forældre, vor føde, vore klæder, vort hus eller hjem. Fra den får vi kulde og varme, lys og mørke, venner og fjender, ros og dadel, sygdom og sundhed, had og kærlighed, ægteskab og parringsakter, ja, alt hvad der kan nævnes inden for det fysiske oplevelsesfelt. Alle disse foreteelser kan umuligt eksistere på anden måde end som reaktionsresultater af Guds, hvilket altså vil sige naturens påvirkninger af vort Jeg's fysiske organisme samt vort Jeg's tilbagevirkninger eller svar på disse påvirkninger i kraft af denne vor egen organisme. Den samlede reaktion af Guddommens eller naturens påvirkninger af vor fysiske organisme og vort Jeg's påvirkninger gennem denne vor organisme af Guds organisme eller naturen er det, vi udtrykker som vort daglige liv. Dette daglige liv er videre det samme som vi udtrykker som...

**Martinus og hans livsværk
Det Tredie Testamente
en biografi**

**2 bind ca. 1180 sider med ca. 1000 billeder, A4 format, stift bind
Kosmologisk Information, udgivelsesår 2005
ISBN 87-985474-9-6**

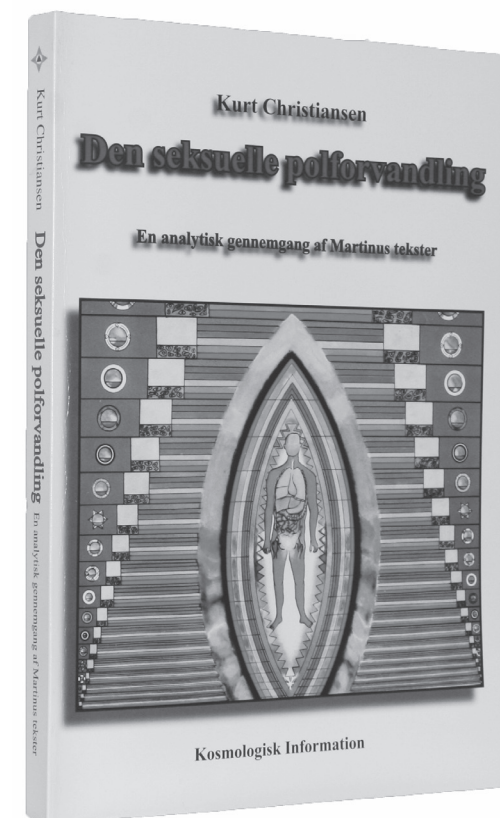

**Bøger vedrørende Martinus og hans åndsvidenskab
tidligere udgivet af samme forfatter**

**Den seksuelle polforvandling
En analytisk gennemgang af Martinus tekster**

En gennemgang og analyse af Martinus tekster hvor han beskriver ligestillingen af den maskuline og feminine pol i jordmennesket gennem den seksuelle polforvandlingsproces

**1 bind 259 sider med en del billeder, A4 format, hæftet med kartonomslag
Kosmologisk Information, udgivelsesår 2006
ISBN 87-991401-0-1**

**Bøger vedrørende Martinus og hans åndsvidenskab
tidligere udgivet af samme forfatter**